

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
PROMISE
SO BOLD
AND
BROKEN

COMPELLING FATES SAGA

SOPHIA ST. GERMAIN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇOK CÜRETKAR VE KIRIK BİR SÖZ

ZORLAŞTIRICI KADERLER DESTANI
İKİNCİ KİTAP

SOPHIA ST. GERMAIN

*Herkes için daha iyi bir dünya için mücadele etmeye devam edenlere,
o dünya karanlık ve uzak görünse bile—*

Umarım sana yol gösterecek bir ışık bulursun.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

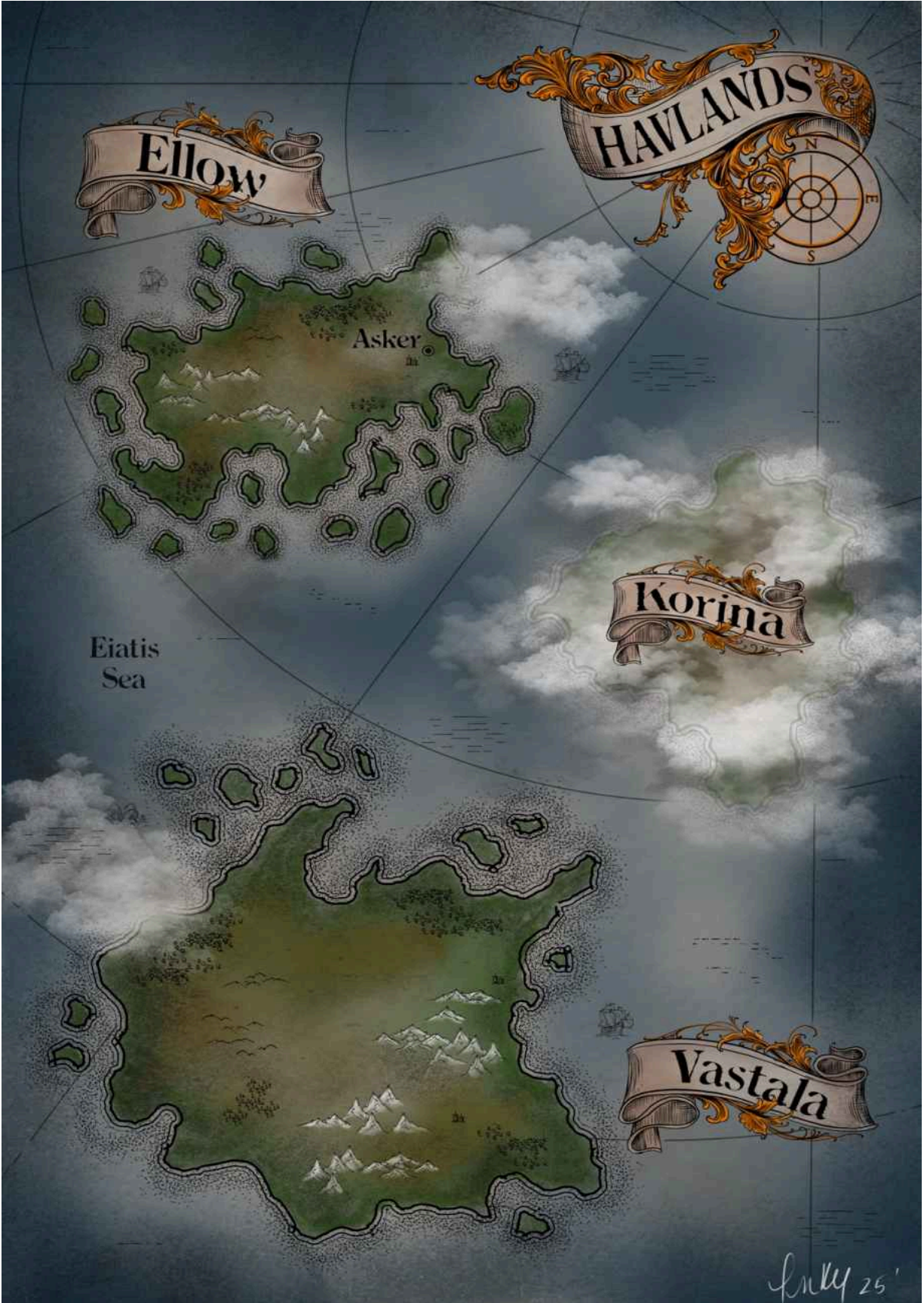
Bölüm 44

Bölüm 45

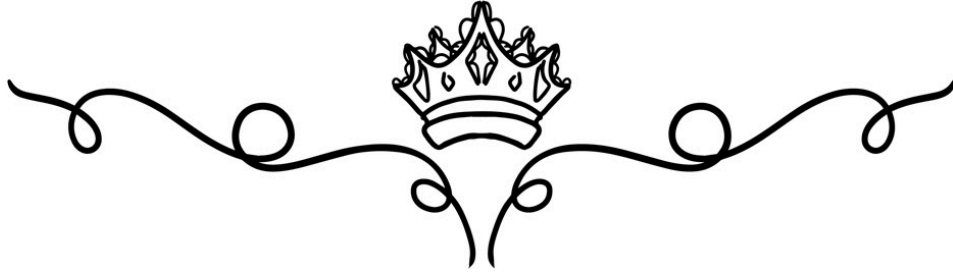
Teşekkür ederim!

Teşekkürler

Sophia St. Germain'den daha fazlası

BİRİNCİ BÖLÜM

Lessia sulu lapasından bir yudum alırken, eski püskü masanın etrafındaki adamlara dik dik baktı.

Sağında, Merrick soluk sıvıdan bir kaşığı dudaklarına götürürken burnunu kırıştırdı; sıvının boğazından aşağı süzülmesiyle hissettiği tiksinti, küçük geminin kamarasına sinen ter ve bayat hava kokusu kadar belirgindi.

Ardow ve Venko, hâlâ kan lekeleriyle dolu kıyafetleriyle önünde oturuyorlardı. Bakışları Venko'nun şişmiş, kapalı gözüne ve alnından çenesine doğru uzanan öfkeli kırmızı çizgiye takıldı.

Adamların bakışları, gemi kaptanının kahvaltı için getirdiği kaselere dikilmişti. Ayrılışları planlanmadığı için, gemideki tek yenilebilir şeyin kaselerin içindekiler olduğunu söylüyorlardı. Çorba kıvamındaki yemeği ağızlarına tıkıştırırken hiçbiri başını kaldırıp bakmadı.

Lessia onlara hançer gibi bakmaya devam ederken dişlerini gıcırdattı.

Ello'dan kaçmalarının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti.

Onlara dinlenmeleri ve Ello'un muhafızlarının—ve Merrick'in durumunda Kral Rioner'ın askerlerinin—yaptığı yaralardan iyileşmeleri için zaman verdiği bir hafta.

Bir haftadır ona iki kelimeden fazla konuşamamışlardı, her göz göze geldiklerinde yüzlerinde suçluluk duygusu artıyordu.

Lessia'nın çoğunlukla dışarıda, korkuluktan eğilip öfkeli denize bakarak, her şeyin nasıl boka sardığını anlamaya çalıştığı bir hafta.

Kendisine bu kadar yakın olan iki kişinin hain olduğunu nasıl gözden kaçırabilirdi?

Ardow'la ilgili işaretleri görmeliydi!

Ve Merrick...

Bakışları bir anlığına yıpranmış tavana kaydı, çatlakları ve eğri kirişleri takip ederek geminin güvertesine çıkan merdivenlere ulaştı.

Onun krallarının emirleri doğrultusunda hareket ettiğini varsaymıştı.

Ama o gizlice kaçtığı her seferinde yaptığı şey, bu aptalların öncülük ettiğine inandıkları isyana bağlı olmalıydı.

Amalise'i düşününce göğsünde bir ağrı hissetti; Elbow'daki son gecesinde birlikte yatakta oturdukları arkadaşında gördüğü korkuyu; Kalia'nın, Ledger'ın ve Fiona'nın yüzleri gözlerinin önünde belirince dişlerini sıktı.

Ya Zaddock Amalise'e zamanında ulaşamamış olsaydı?

Ya Amalise ve Zaddock çocukları dışarı çıkarmasaydı?

Ya sevdiği herkes şu anda Loche'un mahzenlerinde gürüyor olsaydı ve Lessia'nın onları geride bıraktığına inanıyor olsaydı?

Kulübenin ahşap duvarları giderek yaklaşıyor, zaten loş olan odayı daha da karartıyor ve etrafındaki erkeklerin üzerine uğursuz gölgeler düşürüyordu; bu da omuzlarında bir ürpertinin dans etmesine neden oluyordu.

Zaddock'u düşününce Loche'un sırtışı zihnini doldurdu, ardından onun soğuk, uzak bakışlarının görüntüleri, ona karşı beslediği tüm duyguları elinden alırken Lessia kaşığını düşürdü.

Kaşık yere düşüp kalın sessizliği parçaladı.

Yine de Merrick sessizce eğilip onu almaya kalktığında ne Venko ne de Ardow tepki verdi.

Adamların bakışları onunkilerden başka her yerdeyken göğsündeki sürekli baskı daha da arttı ve ciğerlerine doldurduğu hava suçluluk ve pişmanlıkla dolup ağırlaştı.

Burun delikleri genişledi ve Lessia ellerini masaya öyle sert vurdu ki kasesi devrildi ve gri lapa lekeli ahşabın üzerine döküldü.

"Yeterli!"

Odadaki bütün gözler ona çevrildi.

Nihayet.

Teninin altında sihir nabız gibi atarken, "Bana neler olduğunu anlatma zamanın geldi! Bir hafta oldu ve anlayışlı olmaya çalıştım ama beklemekten bıktım! Kesinlikle. Kahretsin. Bitti." diye homurdandı.

Ardow'un gözleri onunkilere değdiğinde yere düştü ve çürüyen tahtaya bir kez daha yumruğunu geçirdi. "Bana bak!"

Lessia, içinde tuttuğu öfkeden neredeyse titriyordu, ciğerlerine çektiği nefesler kesik kesikti.

Sevdiği insanları tehlikeye atmışlardı.

Son beş yıldır verdiği mücadeleyi mahvedebilirdi.

Ve artık onunla göz göze bile gelmiyorlardı.

Omzuna büyük bir el kondu ve bakışlarını Merrick'in gece gökyüzüne bakan bakışlarına çevirdi.

Karanlık gözlerinde bir şey parıldadığında gözlerini kıstı ve ağzı seğirdiğinde büyüsü yüzeye çıktı, altın parıltısı gümüş lekelere yansıdı.

"Bana gülmeye cesaret etme," diye tısladı, ellerinin titremesi tüm vücuduna yayılıyordu.

Kaşlarından biri yukarı kalktı ve omzunda tuttuğu eli uyarırcasına daha da sıkılaştı.

Etrafında vızıldayan sihire yumuşak fısıltılar karşılık veriyordu ama içinde korkuya yer yoktu.

Zaten her sinirine ve uzuvlarına hastalık gibi yerleşmiş olan suçluluk, utanç ve endişeyle değil.

Hepsinin üzerinde sihirini kullanmalı.

Onlara her şeyi anlatmalarını zorla.

Onları sırtlarını kamburlaştırarak o suçluluk duygusuyla yüzleşmeye zorlayın; bunu doğrudan gözlerinin içine bakarak yapın.

Ama Merrick'in bakışlarını ne kadar uzun süre üzerinde tutarsa, fısıltıları teninde o kadar uzun süre geziniyor, vücudunu saran titremeler yumuşuyor, yoğun duygular yatışıyor ve neredeyse ne yaptığını fark ettiğinde gözleri kocaman açılıyordu.

Kendini zorla göz kırpmaya zorladı, büyüsünü aşağı bastırdı ve bir başka sıcak suçluluk dalgası onu sardığında bakışlarını indirdi.

Bunu asla yapmayacağına dair kendine söz vermişti.

Ve şimdi...

Artık kendi isteğiyle hareket ettiğine ve Peri kralının isteğiyle hareket etmediğine göre, bu yemini yerine getirebilirdi.

Çenesini göğsüne dayamış halde Lessia, küflü havadan birkaç derin nefes aldı ve sonunda gözlerini kaldırdığında, Venko ve Ardow'un bembeyaz yüzlerle onu izlediğini gördü.

Merrick'in bakışları, tekrar onunla karşılaştığında hiç değişmedi, omzunda tuttuğu eli bir kez daha sıktı ve sonra bıraktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sessizlik uzadıkça. "Karanlıkta kalmaktan bıktım."

"Biliyorum," dedi Merrick sessizce ve gözleri tekrar buluştuğunda ona inandığını fark etti.

Yoğun gümüş rengi karanlıkta bir şey, onun kendisini tamamen anladığına güvenmesini sağladı ve Merrick gözlerini rehin tutmaya devam ettiğinde midesi altüst oldu.

"Sana her şeyi anlatacağız," diye söze girdi Ardow ve devam edince kadın isteksizce bakışlarını ona çevirdi.

"Daha önce yapamıyorduk, Lia. Senin... senin kralla olan bağlantın yüzünden çok tehlikeliydi." Ardow'un gözleri ona yalvarıyordu. "Ama sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağız. Tek yapman gereken sormak."

"Ne kadar zamandır birlikte çalışıyorsunuz?" Lessia, güvendiği iki erkeğin bunu kendisinden saklamasının verdiği kırgınlığı sesine yansıtmamaya çalışarak, teninin yüzeyine tehlikeli bir şekilde yaklaşan öfkeye odaklanmaya çalıştı.

Ardow'un kaşları havaya kalktı ve Venko'dan şaşkın bir kahkaha koptu.

Hatta Merrick bile onun yanında boğuk bir ses çıkardı.

"Ne?" diye homurdandı, gözleri diğer üç çift arasında gidip geliyordu.

"Sanki bu ikisiyle çalışacakmışım gibi." Merrick sandalyesine yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onların karmaşası sadece onlara ait."

Ardow alaycı bir tavırla güldü, ama Lessia elini kaldırıncaya ağzı kapandı.

"O zaman neden onları kurtarmaya çalışıyorsun?" Merrick'in tuniğinin içinden bir kumaş parçası çıkarıp saçlarını arkaya doğru

bağlamasını izlerken ona baktı.

Gözleri bir an parlak tellerde oyalandı ve sanki yeni yıkanmış gibi görünen saçlarının, keçeleşmiş ve ölüm gibi kokan saçlarının aksine, bunun tamamen bir Peri özelliği olup olmadığını merak etti.

Merrick yüzündeki saçlarını temizlemeyi bitirdiğinde gözlerini devirdi. "Birinin temizlemelerine yardım etmesi gerekiyordu."

"Daha fazlasına ihtiyacım var, Merrick," diye tısladı dişlerini sıkarak.

"Bütün bilgilere sahip değilim, sevgili kralımız bana güvenilemeyeceğinden emin oldu," diye tısladı, gözleri parlayarak.

Dilinin ucuna gelen alaycı sözü yuttu.

O da tıpkı kendisi gibi, Kral Rioner'a kendi isteği dışında hizmet etmeye zorlanmıştı ve kan yemininin getirdiği sınırlamaları çok iyi biliyordu.

Ve Merrick yüzyıllardır buna bağlıydı...

Titrek bir nefes vererek, "O zaman bana bildiklerini anlat," diye sormayı başardı.

"Arkadaşlarının parçası oldukları için kahraman olduklarını sandıkları küçük isyanın daha fazlası var. Tam kapsamını bilmiyorum ama baban Alarin biliyor," diye yanıtladı Merrick.

Lessia, babasının keder dolu gözlerinin zihninde belirlediğini, Elow'daki son gününde Rioner'ın arkasında dururken yüzünü dolduran şefkati görünce yüzünü buruşturdu.

Loche'un ofisinde onun için acı çekerken, onun gerçekte kim olduğunu bile bilmiyordu.

Kendi kızının, yerde diz çöküp, kırık kalbini birleştirmeye çalışan adama onu sokakta bir çöp gibi atmamasını yalvaran kişi olduğunu bilmiyordu.

Derin bir nefes alarak görüntüleri bir kenara itti.

Loche'un onu dışarı attığı gibi, o da bunları aklının bir köşesine attı.

"Alarin senin baban mı?" Venko öne doğru eğildi, sağlam gözü kısıldı.

"Ben-" diye söze başladı ama Ardow sözünü kesti.

"Kral Rioner senin amcan mı?" Hurt, masaya koyduğu ellerini sıkarken karanlık yüzünü buruşturdu.

"Öyleyse ne olmuş yani?" diye çıkıştı, titremeye devam eden ellerini yumruk yaparak. "Varlığımı bilmiyor. En azından yeğeni olarak. Babam bizi tüm hayatım boyunca ondan sakladı ve benzerliği fark edecek kadar uzun süre bana bakmaya cesaret edemedi."

"Elbette önemli!" diye tısladı Venko. "Sen kraliyet soyundan geliyorsun!"

"Ben bir hobbit'im, unuttun mu? Taht üzerinde ikiniz kadar hakkım var. Rioner damarlarımda akan kanı tanımaktansa beni öldürmeyi tercih eder," diye hırladı.

Ardow başını salladı. "İşte tam da bu yüzden önemli! Eğer öğrenirse, seni bulmak için elinden geleni yapacaktır!"

Omurgasında bir ürperti hissetti ama bunu gizlemek için öfkeyle omuz silkti.

Kral Rioner'ın onun gerçekte kim olduğunu öğrenmesi konusunda endişelenmenin bir anlamı yoktu.

Zaten endişelenecek çok şeyi varken, hayır.

Arkadaşlarının güvende olup olmadığını bilmediği için değil.

Eğer hayatta olsalardı.

"Öyleyse umarım asla yapmaz," dedi sessizce, gözlerini Ardow'un gözlerine dikmeden önce. "Yeterince oyalandın."

Ardow'un gözleri Venko'ya doğru kayarken yüzünde gerginlik vardı ve bir an sessiz kaldığında büyüü damarlarında yeniden etkisini gösterdi.

Ama sonra içini çekti, bakışları tekrar onunkilerle buluştu. "Yıllar önce başladı. Sen ve ben doğmadan önce bile... Kitaplar yanılıyor, Lessia. Tüm şekil değiştirenler krallarının tarafında değildi ama yine de katledildiler. İnsanların ve Perilerin karşılaştığı hiçbir erkek, kadın veya çocuğa merhamet gösterilmedi. Yine de bazıları hayatta kaldı ve o zamandan beri Havland'da saklanıyorlar."

Lessia yavaşça başını salladı.

Geyia mağarada ona aynı şeyi söylemişti.

Ama sonunda konuşmaya başladığı için onu durdurmak istemedi, bu yüzden ona baktığında devam etmesi için el salladı.

"Tıpkı senin ve benim gibi, dışlanmışlar... ve bundan bıktılar. Keşfedilme korkusuyla evlerini yeniden inşa etmek için geri dönemiyorlar. Topluma entegre olamıyorlar..." Ardow çenesini

ellerinin arasına aldı, bakışları hırpalanmış masaya dikilmişti. "Sayıları birkaç on yıl önce azalmaya başladı... ta ki Vastala'dan kaçmayı başaran bir yarı-Peri grubuyla karşılaşana kadar. Başlangıçta, her iki tarafın da sahip olmak istediği küçük toprak parçası için savaştılar, ancak kısa süre sonra birlikte daha güçlü olacaklarını fark ettiler; bunun onlara karşı koymak için ihtiyaç duydukları sayıyı sağlayacağını."

"Bekle-" diye başladı Venko, ama Lessia ona uyarıcı bir bakış atınca ağzını kapattı.

Yine de önündeki kaseyi karıştırırken alnında bir kırısklık belirdi.

Ardow, tüccara hızlıca bir bakış attıktan sonra doğruldu. "İsyanı planlamaya başladıklarında, yarı Periler ve şekil değiştirenler aslında o kadar da farklı olmadıklarını ve Havlands'ın dört bir yanında, Vastala ve Elbow'da yaşayan, onlar gibi daha fazla insan olduğunu fark ettiler. Yani... buna yaşamak denebilirse."

Ona delici bir bakış attı ve Lessia içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissettiğinde bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Ardow'un anlattıkları, Amalise'e çocukları kilit altında tuttuğu için kendini suçlu hissettiğinde söylediği şeylerden çok da farklı değildi.

Ama bu farklıydı, değil mi?

Çocuklar masumdu ama bu... isyancılar masum değildi.

Aralarındaki şekil değiştirenlerin ataları krallarını takip etmemiş olabilirler.

Ama isyancılar insanları öldürmüştü.

Seçim sürecini manipüle etmek için Elbow halkının iradesine başvurdular.

Bu senin yaptığından çok mu farklı?

Lessia, sesin düşüncelerinin arasında dolaştığını görünce başını salladı.

Başka seçeneği yoktu.

Bu insanlar bunu yaptı.

Merrick sessizdi, endişe verici derecede sessizdi ve kadın ona doğru baktığında, Ardow'a ters ters baktığını, uzun parmaklarının sabırsızca dizine vurduğunu gördü.

Sanki onun gözlerini üzerinde hissediyormuş gibi bakışları ona kaydı ve içinde dönen gürültülü karanlıktan neredeyse irkildi.

Ardow'a sert bir bakış atan Merrick, "İnsanların yavaş olduğunu biliyordum ama buradaki arkadaşın beklentilerimi aştı." diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Ardow'dan boğuk bir ses yükseldi ve Merrick'in gümüş kaşlarından biri kalktı, ama gözleri onunkilere kilitlenmiş halde, ağır ağır konuştu: "Çok yavaşça söylemeye çalıştığı şey, bu grubun Havlands'daki liderleri devirmek için bir araya geldiği ve o zamandan beri diyarın dört bir yanından insanları topladığı. Bazıları, Ardow gibi, davalarına inanıyor, daha iyi bir dünya için çalıştıklarına inanıyor... ve diğerleri, tıpkı şu adam gibi," -Venko'ya doğru el salladı- "onlara yardım etmeleri için rüşvet alıyorlar. Loche'a da aynısını denediler, ama görünüşe göre umdukları kadar uysal değilmiş."

Loche'nin adı dudaklarından döküldüğünde Lessia gerildi ve Merrick'in gözleri onun kalkık omuzlarını takip ederek kucağındaki titreyen ellere doğru kaydı.

Lessia, oturma pozisyonunu değiştirip gözlerini Ardow'a çevirdi.

"Doğru mu?" diye fısıldadı.

Bakışları onunla yanındaki Fae arasında gidip gelirken burun delikleri açıldı. "Belki kendi dünyasında. Ama devamıza inandığım konusunda haklı. Herkese eşit muamele edilen bir dünyaya inanıyoruz! Yarı Fae, şekil değiştiren ve dışlanmışların, bakılma, saldırıya uğrama ve hatta öldürülme endişesi duymadan sokaklarda ve istedikleri kurumda dolaşabildikleri bir dünyaya. Değişim zamanı geldi ve hemen şimdi olmalı! Asla gerçekleşmeyecek bir değişimi beklemekten vazgeçtik."

"Ve bunu seninle aynı fikirde olmayan insanları öldürerek mi başarmaya çalışıyorsun? Rioner ve L'yi suçladığın şeyin aynısını yapmıyor musun?" Lessia, naipin adı boğazına takılınca derin bir nefes aldı ve göğsündeki acıyı dindirmek için bacaklarını çimdikledi.

"Havlands liderlerini bununla mı suçluyorsun?" diye sordu sonunda.

Ardow başını iki yana salladı, gözleri onun gözlerine dikilmişti. "Hayatım boyunca dışlandım ve artık bıktım! İnsanlar mirasımı fark eder etmez küçümsenmekten bıktım. Oraya ulaşmak için sert önlemler almamız gerekiyorsa, öyle olsun! Ve sen de bizim

tarafımızda olmalısın! Kaç kez sana hakaret edildi? Kaç kez insanlar ve periler tarafından incitildin?"

Masaya eğilip parmağını yüzüne doğru salladı. "Bu gemide olma sebebini hatırla! Kralın ve sana adil davranacağına inanmak istediğin naip seni buraya zorla getirdi. İyi olanın biz olduğumuzu nasıl anlamazsın, Lessia!"

Gözlerini yere indirdi, Loche'un soğuk gözleri zihninde çakarken bacaklarını daha sert çimdikledi.

Onları götür, demişti ona.

Seni sadece seçimlerimize sızan casus olarak hatırlamak istiyorum. Başka bir şey değil.

Loche'un gözlerindeki soğukluk yerini basit bir sıkıntıya bıraktığında iniltiyi yuttu.

Sonunda onun gerçekte ne olduğunu görmüştü.

Ve "iyi" onun kullanacağı kelime değildi.

"İyiler..." diye alay etti Merrick. "Çok safsın. İçsel iyiliğe inanmanın bir yanılsama olduğunu öğrenecek kadar uzun yaşadım."

Ardow ayağa fırladı. "Bizi bu yüzden mi durdurmaya çalışıyorsun? Çünkü şekil değiştirenlerin iyi olabileceğine inanmıyorsun? Peki ya hobbit? Lessia'yı öldürmeyi bırakmış gibisin, ama belki de bu bizi seni dinlemeye kandırmanın başka bir yoludur?"

"Liderlerinize bildirmeye çalıştığım gibi, biz de herkesin hoş karşılandığı bir dünyaya inanıyoruz!" diye homurdandı Merrick, masanın kenarını o kadar sıkı kavramıştı ki, yüksek bir gıcırtyla yerinden oynadı. "Ama Havlands'da sizin küçük isyanınızdan daha büyük şeyler oluyor ve bunlardan sağ çıkmak istiyorsak hepimizin birlikte çalışması gerekiyor!"

Lessia'nın gözleri Merrick'e kaydığında Ardow'un yüzünden boş bir kıkırdama yükseldi, ancak Venko'nun yaralı yüzü solgunlaşarak "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ardow öfkeyle kendini tekrar sandalyeye attı. "Kralını kurtarmak ve geleceğini bildiği şeyi engellemek için çılgın hikayeler uyduruyor. Söylediği tek kelimeye bile inanmayın."

Merrick, Lessia'nın tüylerini diken diken eden bir kahkaha attı.

Merrick kaşlarını kaldırarak, asık suratlı Ardow'u görmezden geldi ve bakışlarını giderek telaşlanan Venko'dan ayırmadı. "Ardow'un bize

anlattıklarının ne kadarını sana anlattı? Kimin için çalıştığını biliyor muydun? Daha fazla masum kanının dökülmesine yol açacak bir saldırı planladıklarını biliyor muydun? Çok, çok daha fazlasını."

Venko, Merrick'in bakışlarının yoğunluğu karşısında koltuğuna sindi, korkuyla sinerken sarı saçları gözlerinin önüne düştü.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye alay etti Merrick.

"Sana söyleyemem! Lessia ile olmaz..." Ardow, Lessia'nın gözleri onunkilerle buluşunca sustu.

"Üzgünüm," diye yalvardı. "Ama doğru. Seçime girecek olan ben olacaktım ama Kral Rioner'ın senin için ne planladığını öğrendiğimizde uyum sağlamak zorunda kaldık. Çok şey biliyordum ve sen yeteneğini bana karşı kullanmamış olsan da... riske atamazdık."

Dişlerini birbirine çarptı, adamın suratına bir yumruk geçirme isteği onu ele geçirdi.

"Sana asla yapmayacağımı söylemiştim," dedi dişlerini sıkarak.

Ardow'un gözleri acımayla parladı, gözleri parladı. "Belki isteyerek değil. Ama sen bunu Venko'ya yaptın... ve sanırım Loche'a da yaptın, çünkü-"

"Şimdi konuşmayı bırakmanı öneririm." Merrick'in sesi yumuşaktı ama fısıltılar sıkışık kulübenin duvarları arasında yankılanmaya başladı ve yoğunlaştıkça tenini kapladı.

"Kim olduğun umurumda değil! Bana ne olduğunu söyleme-" diye başladı Ardow.

Tartışmalara dayanamıyordu, içindeki suçluluk ve korkuya eşlik eden yükselen seslere dayanamıyordu.

Ve aynı kelimeleri tekrar tekrar söyleyen fısıltılara gerçekten dayanamıyordu: Senin suçun değil, senin suçun değil, senin suçun değil.

Onun suçuydu!

Elbette ki onun hatasıydı.

Lessia gözlerini kapattı ve fısıltıları bastırmak için ellerini kulaklarına bastırdı.

"Durdurun şunu!" diye bağırdı elleri onları susturmaya yetmeyince.

Bir an sonra Merrick'in büyüü durmuş gibiydi, hava hala damarlarında dolaşan kadim armağanla titriyordu ve Lessia, etrafındaki erkeklerin kocaman açılmış bakışlarını görmezden gelerek ellerini indirirken derin bir nefes aldı.

"Durdur şunu," dedi tekrar, bu sefer daha kısık sesle ama sesinin güçlü kalmasını sağlayarak.

Onun hatasıydı.

Loche'un onu sürgüne göndermesinin sebebi kendisiydi.

Amalise ve çocukların Asker'den kaçmak zorunda kalmalarının sebebi oydu.

Babasının hayatını adadığı tek şey olan Fae kralıyla uğraşmak onun suçuydu.

Ve artık bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu.

Eiatis Denizi'nin ortasında aptal bir gemide tartışmanın kimseye faydası olmaz.

"Ben söylemediğim sürece hiçbiriniz konuşmayacaksınız." Teninin altında parlayan büyüün parlamasına izin verdi, altın gözleri karanlık ormanda parlak gölgeler oluştururken üç erkeğin arasında hızla ilerledi. "Aksi takdirde, verdiğim tüm sözleri bozacağıma ve lanet olası büyümü kullanarak her birinizin bana en derin, en karanlık sırlarınızı söylemesini ve bunları kendinize karşı kullanmasını sağlayacağıma yemin ederim."

Bunu yapmazdı ama Venko daha da beyazladığında ve Ardow bile sandalyesine yaslanıp gözlerini her yere diktiğinde bunu onlara söylemeyi reddetti.

Merrick onun yanında kıpırdandı ve o parlayan bakışlarını ona doğru çevirdiğinde, bakışlarıyla buluştu, ama o, gümüş girdaplardaki huzursuzluk parıltısını kaçırmadı.

"Artık bu kesinleştğine göre... Merrick, Havlands'da neler oluyor?"

Peri bir an tereddüt etti ve bu, onun büyüü tekrar bastırmasını engellemeye yetti.

Bunun yerine başını eğdi ve daha önce yaptığı gibi kibirli bir şekilde kaşını kaldırdı.

Ona dik dik bakarken boynundaki bir damar şişti, ama fısıltılar tekrar yüzeye çıkmadı ve sonunda cevap verdi: "Komşu bir diyarın

Havlands'ı işgal etmeyi planladığına inanmak için sebeplerimiz var."

Ses tonunun ciddiyeti omuzlarını titretti ama kendini zorlayarak "Neden?" diye sordu.

"Pek bir şey bilmiyorum, sadece babanın bana söylemeye cesaret edebildiği kadarını biliyorum." Merrick saçındaki ipi çekip saçlarını savurdu. "Birkaç yıl önce, Oakgards adlı kraliyet ailesi tarafından yönetilen bir grup Peri sularımıza girdi; gemileri bizim Eski Dünya dediğimiz, türümüzün birkaç bin yıl önce göç ettiği diyarın izlerini taşıyordu. Kral Rioner ile görüşmek istediler ve ona diyarlarının ölmekte olduğunu, topraklarının çürüdüğünü, ormanlarının yandığını, sularının zehirlendiğini ve insanların ne yapacaklarını bilemediklerini söylediler. Ondan Vastala'da sığınak istediler... ama o onları geri çevirdi, ayrılmaya ve geldikleri yere geri dönmeye zorladı."

"Ne olmuş yani?" diye alaycı bir şekilde sordu Ardow, ama Lessia ona dik dik bakınca sustu.

Lessia'nın içinden geçen alçak bir homurtuyla devam etti Merrick. "Çaresizdiler. Kralın kardeşi bile diz çöküp en azından çocukları alması için yalvardı... Ama Rioner reddetti. Onlara çok kalabalık olduklarını, kendi halkını kurtarmak için riske atamayacağını söyledi; hatırlamadığı birini bile."

Lessia, Loche'nin ofisinde diz çökmüş halinin hatırası göğsüne hançer gibi saplandığında yutkundtu.

Merrick kaskatı kesilerek ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Geri döneceklerine inanıyoruz. Buraya kibarca ricada bulunmak için değil, krallığımızı zorla almak için geldiler. Eğer haklıysak, Havlands birlik olmama riskini göze alamaz. Bir ayaklanmanın ortasındaysak... bizi teker teker öldürmeleri kolay olacaktır."

"Rioner biliyor mu?" diye sordu, Loche'nin ofisinin görüntüsünü aklından uzaklaştırarak.

"İnanıyor ama inanmıyor." Merrick'in dudağı kıvrıldı, keskin dişleri alttaki dudağa sürtündü. "Baban senin evinden seyahat ederken yabancı gemiler görmüş ama tam olarak nerede olduğunu söyleyemediği için... Rioner, L olduğuna inanıyor gibi görünüyor... onu bir şekilde korkutmak isteyen naip."

Merrick'in karanlık gözlerine baktığında gözlerindeki büyüünün kaybolduğunu fark etti ve korku, kalbini buz gibi bir el gibi sardı.

Babasının, Rioner'ın tahta çıktığında kendisine büyük bir nezaketle verdiği kalenin dışında bir yerde olduğunu söylemesi, içinde barındırabileceği tüm şüpheleri ortadan kaldırmıştı.

Babası, kralın adamlarının gizli adalarına -annesiyle tanıştıktan sonra keşfettiği ve aslında evim dediği yere- rastlama riskini göze alamazdı. Rioner'ın hiçbir şey bilmediği bu yer hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü babasının sadece ayda birkaç kez, gösteriş olsun diye şatoyu ziyaret ettiğini bilmiyordu.

Özellikle de Frelina bir şekilde hayattaysa.

Merrick'e anlattıklarına ikna olmuş olmalıydı.

Ve bu, sevdiği insanların onun fark ettiğinden daha büyük bir tehlike altında olduğu anlamına geliyordu.

Sadece isyandan değil...

Ama bambaşka bir alemden.

Ve Loche...

Eğer Rioner her şeyin arkasında kendisinin olduğuna inanıyorsa...

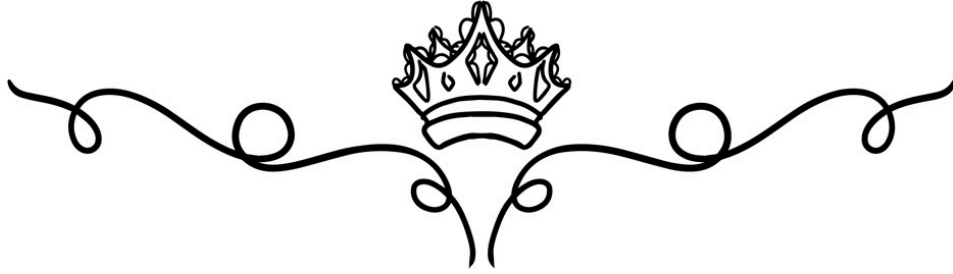
En büyük tehlikeyi o yaşıyordu.

"O... Loche farkında mı?" diye sormaya zorladı kendini, ama onun adının geçmesi göğüs kafesinin çökmesine neden oluyordu.

Merrick'in bakışları yere düştüğünde ve başını salladığında, küflü kulübede bir dakika daha kalmaya dayanamazdı.

Doğrulup sendeleyerek mandala doğru ilerledi, mandalı hemen açamadığı için boğazından bir çığlık yükseldi.

İKİNCİ BÖLÜM

Tahta korkuluğa tutunup limana çarpan azgın dalgalara bakarken, göğsüne baskı yapan, ocakta uzun süre kalmış bir tencere gibi taşmakla tehdit eden duyguların içinde yükselen çığlığı bastırmaya çalışıyordu.

Ve sevdiklerinin yüzleri - Amalise, anne babası, Frelina, Kalia, Fiona ve diğer tüm çocuklar ve en sonunda... Loche - düşüncelerini tükettiğinde, bu his artmaya devam etti, sanki bir kısmını dışarı çıkarmazsa milyonlarca küçük parçaya bölünecekmiş gibi hissetti.

İşte, gözlerini gri ufuklara dikerek öyle yaptı.

Lessia, suçluluk duygusunun, korkunun ve hayal kırıklığının her zerresinin, suyun dalgalarında yayılan tiz çığlığı beslemesine izin verdi.

Vastala'da geride bıraktığı ailesi için, ElLOW'da terk ettiği arkadaşları için, ihanet ettiği naip için, savaşamayacak kadar zayıf olduğu kral için, Ardow'un anlattıklarını algılamakta içinde çalkalanan çelişkili duygular için çığlık attı.

Ama en çok da Merrick'in savaş uyarısı boğazına takılınca hissettiği çaresizlikten çığlık attı.

Onun doğru söylediğinden şüphesi yoktu.

Havlands ve içindeki sevdiklerinin tehlikede olduğunu.

Ve sürgüne gönderilmesi ve üç kaçakla birlikte seyahat etmesiyle...

Kral Rioner ve Loche'u buna inandırmak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Üst güverteden gelen bir ses onu irkiltti ve nefesini topladı. Arkasını döndüğünde gemiyi işleten mürettebattan birinin kocaman gözlerle kendisine baktığını gördü.

Yüzünün etrafında uçuşan saçlarını düzelterek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye tısladı.

Adam geri çekilirken neredeyse tökezliyordu, yüzünün rengi her adımda soluyordu ve sisin arasından yumuşak bir ışık ahşap güvertede yayıldığında gözlerinin altın rengine döndüğünü fark etti.

İçini çekerek suya doğru döndü, yıpranmış tahtayı avuçlarına o kadar sert bir şekilde tutuyordu ki, kıymıklar avuçlarına batıyordu.

Ama acıyı memnuniyetle karşıladı.

Göğsünde ağırlaşan o felç edici güçsüzlükten dikkatini dağıtabilecek her şeyi memnuniyetle karşılıyordu.

Sıcak bir el beline dokundu, tuz ve ıslak odun kokusu, Merrick'in sağındaki yeri alırken onun evcilleşmemiş kokusuyla karıştı.

Ona baktığında gözlerinin parıltısı sert yüz hatlarını ve omuzlarına dökülen inci gibi saçlarını aydınlattı.

Gözleri kısa bir süreliğine onunkilerle buluştu, sonra bakışları denize kaydı. "Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

Ona tokat atma isteği neredeyse bastırılacaktı ama elini kaldırdığı anda, daha önce hiç kimsenin yapmadığını yaptığı bir hızla hareket etti ve daha gözünü kırpmaya fırsat bulamadan parmakları bileğini kavradı.

Onu kendine çekip dik dik baktı. "Sana öğretmeye çalıştıklarımdan hiçbir şey öğrenmedin mi? Kontrol sende olmalı. Hareketlerine. Duygularına. Sihrine. Kendine. Öfkeni benden çıkarmayı planlıyorsan, doğru yap!"

Merrick onu bıraktığında, onun gürleyen göğsünden bir adım geri çekildi.

Gözlerini çizmelerine çevirdi, titrek bir nefes aldı, büyüsünü harekete geçiren duyguları dizginlemeye çalıştı.

Yükselen zihin durumlarının, kullanıcısını korumak için büyüü yüzeye çıkardığını biliyordu; onu kullanmaktan çok bastırma konusunda daha fazla pratik yapmıştı.

Ama şu anda onu bastırmak zordu.

Ormanı aydınlatan ışık nihayet söndüğünde, bakışlarını tekrar kaldırdı.

Merrick bakışlarını kuzeyde biriken kara bulutlara çevirdi, altlarındaki dönen beyaz çarşafı Ellow'a doğru ilerleyen kar fırtınasını ele veriyordu.

Sert bir rüzgâr kollarını ovuşturduğunda, Merrick'in yüzünden saçlarını savurdu ve giydiği yırtık pelerini kış tarafına doğru savurdu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, adamın gergin omuzları düşmeyince ve öfkeyle kasılan çenesi yumuşamayınca.

"Özür dilemene gerek yok. Öfkelenmeye hakkın var. Tanrım, kahrolası derecede öfkelenmeye hakkın var. Ama bunu yaparken pervasız davranmaya hakkın yok."

Sessizliğini korurken, Merrick dirseklerini korkuluğa yasladı ve parmaklarını kenetleyerek gözlerini tekrar onunkilerle buluşturdu. "Raine sularına girdiğimiz için bizi öldürmezse, varır varmaz tekrar eğitime başlayacağız. Duygularını, özellikle de olumsuz olanları -üzüntü, keder ve korku- nasıl hissedeceğini ve bu duyguları kullanarak ne yapacağını kontrol etmeyi öğrenmelisin. Sen bir Perisin. Duygularımız uzun süre bastırılamayacak kadar güçlü. Özellikle de olumsuz olanları..." Merrick iç çekti. "Güçlüsün, Lessia. Düşündüğünden daha fazla. Sadece onu nasıl kontrol edeceğini öğrenmen gerek."

Güç...

Neredeyse alay edecekti ama sonra Loche'un ihanete uğramış yüzü zihninde belirdi ve sanki biri kalbini göğsünden söküp üzerine basmış, üzerinde durdukları tahtaların arasından akıp gitmesi için onu kızıl bir gölete dönüştürmüş gibi hissetti.

Tuzlu havayı içine çekti.

Bu duyguların içeri girmesine izin veremezdi.

HAYIR.

Yıkılmadan olmaz.

Ve onun böyle bir lüksü yoktu.

Ona bağımlı insanlar vardı.

Belki de beklediğinden daha fazla insan gelmişti, çünkü Merrick'in söylediklerinin doğru olduğuna inanıyordu.

Gözlerini sımsıkı yumdu, Loche'u aklından çıkardı; daha önce onu tüketen öfkeye odaklanmaya zorladı kendini.

Merrick, gözlerini açtığında tekrar iç çekti, cevap vermediğinde yüz ifadesi sertleşti.

Bir an ona bakarken, gözlerinde okuyamadığı bir şey parladı. "Görünüşe göre senin yeteneğini kullanma pratiği de yapmamız gerekiyor. Eğer bizi tehdit etmeye devam etmeyi planlıyorsan, üzerinde daha fazla kontrole ihtiyacın var."

Başını sallamaya başladı ama Merrick'in gözleri kısılnca sustu.

"Bir gün sana ihtiyacımız olabilir," dedi yumuşak bir sesle.

Lessia cevap vermedi, adam doğrulup pelerininin altında giydiği yeşil tuniğin üzerine düşen su damlalarını silkeledi.

Orada onları tehdit etmişti ama sadece hayal kırıklıkları onu alt ettiği için.

Bunu bir daha asla bir arkadaşına karşı kullanmayacaktı.

Artık kan yemini zorunluluğu ortadan kalktığına göre, bunu bir daha asla kimseye karşı kullanmamayı seçebilirdi.

İçinde bir öfke dalgası daha kabardığında korkuluğa bir kez daha tutundu.

Onun tüm büyüü yıkmak, incitmek ve ihanet etmektir.

"Lessia," Merrick ona doğru bir adım attı. "Tanrılar bunu sana bir sebepten dolayı verdi. Ondandır korkmana gerek yok. Ne iyi ne de kötü. Sadece sahibi tarafından şekillendirilebilecek bir güç. Evet, dikkatlice kullanılması gereken bir güç. Ama bastırılmaması veya unutulmaması gereken bir güç."

"Tanrılar gitti!" diye çıkıştı. "Artık dünyamıza katılmıyorlar. Bizi umursamıyorlar! Hele ki biz hobbitleri!"

Aralarındaki son mesafeyi kapatıp onu korkuluğa sıkıştıran Merrick, çenesindeki bir kasın seğirmesiyle öfkeli bir gözyaşının yanağından aşağı doğru süzülmesine rağmen ona baktı.

Lessia öfkeyle gözyaşlarını sildi, bir daha nasıl ağlayabilmeyi dilediğini merak etti.

Aptalcaydı.

Zayıf.

Ve bunların hiçbirine ayıracak vakti yoktu.

"Eğer buna inanıyorsan, düşündüğüm kadar zeki değilsin demektir," dedi sessizce, elini kaldırıp başparmağıyla bir başka tehlikeli damlayı temizlerken.

Merrick, gözyaşının karanlık dalgalara düşmesine izin vermeden önce bir süre izledi.

Çenesini avuçlayıp gözlerini tekrar kendisine çevirdi. "Tanrılar artık kendilerini göstermiyor olabilirler ama buradalar. Dünyamızdaki her canlıda, tüm güzellikte ve çirkinlikte, iyilikte ve kötülükte, ihtişamda ve kusurlarda varlar. Ve kesinlikle senin içindeler. Bir insanın yeteneğini bir sebepten dolayı seçerler ve ben de kendiminkini uzun süre sorgulamadığımı söylesem yalan söylemiş olurum. Doğrusunu söylemek gerekirse, hâlâ sorguluyorum ama kullanıyorum Lessia. Ne olduğuna ve ne olmadığına ben karar veririm."

Merrick geri çekilirken yutkundu. "Kız kardeşini sen öldürmedin. Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum ama belki de tanrıların sana yeteneğine saygı duymayı öğretme yolu buydu. Eğer yönelirsen sana karanlık tarafını gösteriyorlardı."

Kaşları çatıldı. "Yani tanrıların beni Vastala sokaklarına zorla göndermesine minnettar olmam gerektiğini mi söylüyorsun? Rioner'ın mahzenlerinde yıllarca karanlıkta yaşamama neden olmalarına mı? Belki de bildiğim her evden sürgün edilmeme mi?"

Merrick büyüsü harekete geçince kaşını kaldırdı ve gözleri tekrar ışıkla dolduğunda ve ona ağzını kapatmasını söyleme isteği içinde boğulduğunda hırladı.

Ona doğru adım attığında, sisin arasından uyarıcı fısıltılar yankılandı ve yağlı sarmaşıklar kollarının etrafına dolanarak titreyen bedenini durmaya zorladı.

Ama buz gibi sesi zihnini kaplayan sisin arasından geçerken gözlerini kaçırmadı. "Sana acımayacağım. Kaderimizi kendimiz belirleriz. Tanrılar bize hediyeler verebilir, ama onlarla ne yapacağımız bize kalmış. Her zaman bir seçeneğimiz vardır."

"Öyleyse Rioner'a kendini zincirlemek senin seçimin miydi?" diye alay etti, sıcaklık boynuna doğru tırmanırken.

Hava durgunlaştı ve Merrick'in büyüsü onu daha da sıkı sardığında omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Ama aynı hızla onu bıraktı, rüzgar ve geminin kenarlarına çarpan sular kısa sürede kulaklarını dolduran tek şey oldu.

"Evet, benim seçimimdi." Merrick içeri geri dönmek için arkasını döndüğünde sesi esen rüzgarda zar zor duyuldu.

Kokusuna sızan hüznün etkisiyle midesi bulandı ve ne yaptığını anlamadan adamın büyük ellerinden birini kavradı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, adam başını omzunun üzerinden çevirirken. "Bunu söylememeliydim."

Cevap vermedi, sadece yıldızlarla dolu gözleriyle ona baktı.

Vahşi, yaşlı kokusu etraflarında dönmeye devam ederken, başını geriye atıp gözlerini kapattı.

"Üzgünüm," diye tekrarladı. "Zorlu birkaç gün geçirdim."

Ayaklarının çıkardığı sesi duyduğunda ona bakmaya cesaret edemedi ama onu yaklaştırdıklarında göğsüne hafif bir sıcaklık yayıldı, havadaki hüznün kayboldu.

"Özür dilemeyi bırak artık. Ve... Zorlu birkaç yıl geçirdiğini söyleyebilirim."

Gözleri ona kaydı ve çarpık bir gülümseme onun yüz hatlarını aydınlattığında kalbi yerinden fırladı.

Elini çekerek onu korkuluğa geri götürdü. "Sana acımayacağım ama söylemişim, öfkelenmeye hakkın var."

Merrick, kollarını korkuluğa dayamak için elini bıraktı ve teknenin lekeli ahşabına bakarken derin bir nefes verdi. "Tanrılar biliyor ki uzun zamandır öfkeliyim. Kaderime ve verdiğim kararlara öfkeliyim. Ama geçmişi değiştiremem. O öfkeyi sadece geleceği yönlendirmek için kullanabilirim. Sen de bunu nasıl yapacağını öğrenmelisin. Duyguların seni yönlendirmeden önce onları nasıl yönlendireceğini."

Gözleri, rüzgârın oynadığı inci gibi saç tutamlarından, adamın sivri kulaklarına, yüksek elmacık kemiklerine ve hafifçe aralanmış dolgun dudaklarına doğru gezindi ve adamın onu, belki de herkesten daha iyi anladığı hissi etrafını sardı.

Onun pozisyonunu yansıtacak şekilde hareket ederek, geminin yanlarına vuran dalgaların sesini dinledi.

Öfkeliydi.

Kaderine.

Ama aynı zamanda kendine de.

Merrick haklıydı; tanrılar ona bu aptalca yeteneği vermiş olsa bile, bugün bulunduğu noktaya gelmesini sağlayan seçimleri o yapmıştı.

Duygularını yönetmesi, özellikle de büyüünün tecelli edeceği yaşa yaklaşırken, babasının tavsiyelerini dinlemeyen, kız kardeşiyle o gün yaşadığına inandığı duruma benzer durumlardan kaçınmayan oydu.

Ona gizlice bir bakış attıktan sonra fısıldadı: "Kız kardeşimin hayatta olduğunu nereden biliyorsun?"

Merrick'in gözleri ona kaydı. "Onu bir kez gördüm."

Bir an tereddüt etti. "Kral Rioner birkaç yıl önce babanı takip etmemi istedi. Bir şeyler sakladığından şüpheleniyordu ve evini bulmam uzun sürmedi. Hatta kolaydı."

Başını iki yana sallarken kısık bir kahkaha attı. "Ama adaya adım atar atmaz Alarin beni tuzağa düşürdü. En başından beri onu bulmamı istiyordu. Rioner, hizmetinde olduğum uzun yıllar boyunca birbirimizi tanıdığımızı... hatta arkadaş olduğumuzu bile fark etmemişti. Ve görünüşe göre bu bilerek yapılmıştı. Alarin'in Rioner'a yakın birine ihtiyacı vardı ve ben de ayrılmak istiyordum, bu yüzden birlikte çalışmaya karar verdik. Bana anlattıklarına dikkat etmeliydik ama büyüyen isyanı ve krallığımıza yönelik diğer tehditleri öğrendim ve Alarin bana Rioner'ı memnun edecek kadar sır verdi ve gördüğüm diğer şeyleri atlayabildim. Küçük kız kardeşin de dahil."

Lessia başını salladı, düşünceleri dönüyordu.

Merrick'i arkadaşı olarak görse bile babasının böyle bir risk alması pek olası görünmüyordu.

Rioner, Merrick'i öğrendiği her ayrıntıyı anlatmaya zorlayabilirdi.

Ve onu, annesini ve Frelina'yı gizli tutmak için çok uğraşmıştı.

Merrick ona doğru yöneldi. "Alması gereken bir riskti."

Gözleri irileşince ağzının bir köşesi seğirdi. "Başka bir seçeneğin var olduğuna inansaydı bunu yapmazdı. Karşı karşıya olduğumuz tehditler gerçek, Lessia. Aileni onlara karşı koruyor."

Birbirine geçmiş parmaklarına bakarak sessizce sordu: "Onları görmeye gidebilir miyiz?"

Uzun süre sessiz kalınca Merrick'in fark etmeden çıkıp gitmediğini merak etti, ama sonunda boğazını temizledi. "Sanırım o gece beni ihbar eden babandı."

"Ne?" Dönerken ıslak tahtalarda kaydı. "Bunu yapmaz!"

Babası sevdiklerine karşı sadık bir adamdı.

Onlara zarar vermektense ölmeyi tercih ederdi.

"Kendisinden daha değerli biri tehlikede olsaydı yapardı." Merrick onu sabitlemek için elini omzuna koydu ve devam ederken tutuşu daha da sıkılaştı.

"Kral Rioner'ın ne öğrenmek istediğini anlamaya yakın bile değildin. Yakınlarından birinin ona ihanet ettiğini biliyordu. O kadar çok gizli bilgi sızdırılmıştı ki, bunu anlamaması imkânsızdı."

"Ne demek istiyorsun?" Kalbi çarpmaya başlarken bakışlarını adamın elinden gözlerine çevirdi.

Merrick iç çekti. "Asileri geri çekilmeye ikna edip Oakgard'ın Perileriyle birlikte yüzleşebilmemiz için bize güvenmelerini sağlamamız gerekiyordu. Ve tek yol, onlara istedikleri bir şeyi vermektir..." Eli yana düştü. "Rioner, her kimse yakalanmadığı sürece seni asla bırakmazdı."

"Ama babam beni hatırlamıyor," diye fısıldadı.

Frelina hayatta olsaydı onlara söylerdi.

Zihnindeki küçük ses boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu.

Ama eğer bilselerdi...

Babası neden onu almaya gelmemişti?

Elbette ki senin peşine düşmez.

Yaptığın şeyden dolayı seni suçladı.

Haklı olarak öyle.

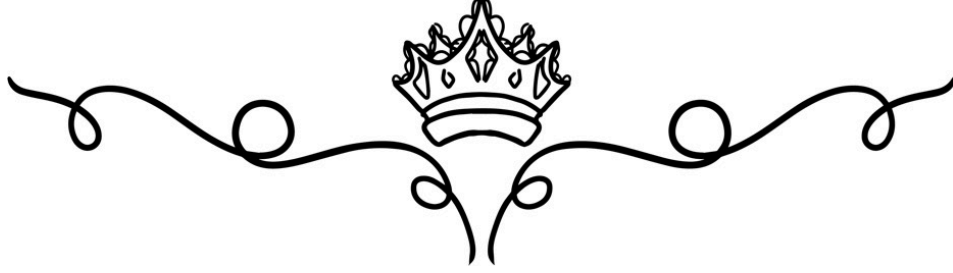
Lessia, kalınlığa rağmen yutkundu, bunun doğru olmadığını kendine söylemeye çalıştı.

"Seni görene kadar bildiğini ya da en azından şüphelendiğini sanmıyorum," dedi Merrick, acıma duygusu gözlerini karartırken. "Sana daha önce de söylemiştim; çocuktun. Onu öldürsen bile seni suçlamazlardı. Alarin'in ailesine olan sevgisini de gördüm. Eğer bilseydi, seni bulmak için bu toprakları altüst ederdi."

Merrick bronz saçlarından bir tutam alıp uzun parmaklarının arasına aldığı burnunu çekti. "Sen kız kardeşinin tıpkısısın, Lessia. Alarin aptal değil. Seninle tanıştığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı."

Merrick tekrar iç çekince midesinde bir düğüm oluştu. "Bir sonraki adımlarımızı belirlemek için güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor ve Raine bizi kollarını açarak karşılamasa da, umarım bizi görür görmez ihbar etmez."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nihayet içeri girdiklerinde, kaptan daha fazla sulu tahıl getirmişti.

Venko ve Ardow masada oturmuş, paslı kaşıklarla masayı kurcalıyorlardı.

Gölgeler, gemi yükselen rüzgarlardan dolayı yana yattığında, adamların ve kabin duvarlarını kaplayan küçük karyolaların üzerinde dans ediyor, ürkütücü hareketleri değişiyordu.

Lessia, geminin yana yatmasına neden olan güçlü bir rüzgar estiğinde karyolalardan birinin kenarına tutunmak zorunda kaldı ve midesi bulanarak masaya ve yarı çürümüş yulafın kötü kokusuna katılmak yerine kendisine ayrılan yatağa yöneldi.

Yatağa oturdu, mide bulantısına karşı ağzından derin nefesler aldı, gözleri Merrick'in beşiğine doğru yönelmesini izliyordu.

Karşısındaki küçük karyolaya yerleşip, sırtında asılı duran kılıcını kınından çıkardı, yakutları yumuşakça parıldayarak kılıcı yanına, şilteye koydu.

Lessia, babasının ona hediye ettiği hançeri aldı, parmaklarını aynı kırmızı değerli taşların üzerinde gezdirdikten sonra babasının ona hediye ettiği hançerin yanına koydu.

Kral Rioner'ın, Merrick'i yakaladıklarında silahsızlandırmamasını tuhaf bulmuştu.

Ama belki de kan yeminine olan inancı o kadar güçlüydü.

Merrick yüzyıllardır onun hizmetindeydi sonuçta.

Ardow ayağa kalktı, sandalyesini çekerken yere sürtündü.

Masadan iki fincan alıp beşğine olan kısa mesafeyi kapattı, gözleri yanındaki noktaya kayd.

Lessia reddetmeyi düşündü ama adamın yüzü gerildiğinde içini çekti ve yatağın ucuna doğru kayd.

Ardow, fincanlardan birini onun eline tutuştururken ona küçük bir gülümseme sundu.

"Ateşkes mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gözlerini kıstı, öfke dalgası onu sardı ama Merrick odanın diğer ucundan boğazını temizleyip gözlerini onun gözlerine çevirdiğinde, hırıltılı bir nefes ciğerlerine doğru yol aldı.

O öfkeyi sadece geleceği yönlendirmek için kullanabilirim, demişti.

Kucağında tuttuğu ellerine baktığında adamın haklı olduğunu düşündü.

Ardow'a istediği kadar kızabilirdi ama bu durumlarını daha da kötüleştirecekti.

Parmaklarını esneterek Ardow'un yalvaran bakışlarıyla buluşmaya çalıştı ve homurdandı, "Şimdilik."

Fincanını onunkine vurarak başını salladı ve bardağı dudaklarına götürdüğünde, o da onu takip etti.

Sıvı ağzına değdiği anda gözleri doldu ve tükürdü, boğazından aşağı inen birkaç damla alev gibi yanarken nefes almaya çalıştı.

"Bu ne?" diye tısladı, haşlanma hissi devam edince dilini koluyla silerek. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Odada kahkahalar koptu ve bakışlarını Venko'nun kızarmış yanakları, Merrick'in aşağı dönük yüzü ve Ardow'un kocaman gözleri arasında gezdirdi.

Ardow ve Venko kıkırdamaya devam edince Lessia çenesini sıkı ve Merrick'in omuzlarının kıkırdaması bile onu ele verdiğiinde sadece bir saniye tereddüt etti.

Sonra bardağın geri kalanını Ardow'un başına döktü.

"Ne..." Yüzünden aşağı akan soluk sıvı ve saç tellerinin renginin koyulaşmasıyla ona baktı.

Ona dik dik baktı. "Sana bana gülmemeni söylemişim."

Ardow kendi fincanını kaldırdığında geriye doğru sendeledi ama fısıltılar kabinde yankılandığında hareketsiz kaldı, yağlı büyü Merrick

ayağa kalkarken havayı daha da bayatlattı.

"Sakin ha," diye homurdandı. "Ona yalan söylediğin için başına gelecekleri biliyordun. Hayatını kurtardı. Biraz minnettarlık göster."

Ardow, Fae'ye dik dik bakarken yüz hatları sertleşti, ancak fısıltılar daha da yükselip Lessia'nın kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olduğunda, bardağı dizlerinin üzerine koydu.

Tuttuğum el o kadar titriyordu ki, sıvı kenarlardan taşı.

Merrick'in büyüü odada yankılanmaya devam edince Ardow, "Özür dilerim," diye homurdandı. "Durdurun şunu!"

Fısıltılar azalırken Lessia nefesini tuttu, ancak Ardow ona dönene kadar kısık bir uğultu devam etti, gözlerinde korku yansıyor ve titrek bir sesle "Çok üzgünüm, Lessia. Her şey için." dedi.

Nihayet sessizleştğinde, Venko'nun yüzü son birkaç gündür alıştığı solgun renge geri dönmüştü ve hem o hem de Ardow, Venko sandalyesini geriye itip merdivenlere doğru ilerlediğinde irkildi.

Venko ilk basamakta kaskatı kesildi ve Merrick'e doğru uzatırken parmağı titredi. "Sen gerçekten o lanet Ölüm Fısıltısı mısın? Şaka yaptığını sanıyordum! Gerçek olduğundan ya da sadece insanları Perilerden korumak için anlatılan bir hikâye olduğundan bile emin değildim."

Bakışları Ardow'a kaydı. "Ölüm Fısıldayan Ardow mu? Beni neye sürükledin?" Venko, yüzü ihanetle buruşmuş bir halde başını iki yana salladı ve ardından hızla merdivenleri çıktı.

Kapak çarpılarak kapandığında Lessia tekrar irkildi ve zihnine başka bir kapının kapandığına dair anılar hücum ettiğinde gözlerini sımsıkı kapattı.

Sert battaniyeye sıkıca sarılıp düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştı; metal ve damlayan su seslerini bastırmaya çalıştı.

"Lessia mı?"

Ardow'un sesi çok uzaklardan geliyordu ve karanlık bir köşede mavi gözlü bir Peri çömeldiğinde, yüzünde şeytani bir gülümsemeye adını fısıldadığında boğazından bir inilti çıkmak için mücadele etti.

Buradan asla ayrılmayacaksın.

HAYIR.

Yeterli.

Oraya geri dönmeyecekti.

Başını şiddetle sallayarak, Ardow'un ihanetinin, Loche'un onu işten çıkarmasının ve arkadaşlarını düşünürken hissettiği çaresizliğin öfkesinin damarlarına dolmasına izin verdi, gözlerinin önündeki karanlığı kızıla boyadı.

Sıcak eller dizlerine yerleştğinde ağzından uyarıcı bir hırlama çıktı ve gözlerini açtığında önünde beliren karanlık gözlerle ve insanüstü uzunlukta bir silüetle karşılaştı.

Lessia yatakta geriye doğru sendeledi ve yanına koyduğu hançerlere doğru koştu.

"Uzak dur benden," diye tısladı ve kabzaları daha sıkı kavradı.

"Benim, Lessia," dedi figür sessizce.

"Hayır!" diye bağırdı. "Beni rahat bırakın!"

Ama Periler bunu yapmadı.

Bunun yerine birini karyoladan itti, yere düşen kişinin homurtusu sıkışık kabinde yankılandı.

"Benim. Merrick," dedi figür.

Gözlerini sertçe kırptırdı.

Ama Rioner'ın mahzenlerindeki Perilerin yalnızca belli belirsiz hatlarını görebiliyordu.

"Benim."

Tekrar gözlerini kırptırırken ses onun içinde gürledi.

Görüşü keskinleşt ve Fae'nin gümüş saçları ve tanıdık yüz hatları içinde bir şeyleri ateşledi.

Lessia, adam yatağa tırmanıp yanındaki sıraya oturduğunda tekrar gözlerini kırptırdı.

Merrick.

Hançerleri bırakıp titreyen ellerini yüzüne bastırdı.

Merrick ona zarar vermezdi.

Artık değil.

Yatak hareket edince kaskatı kesildi ve güçlü kollar onu geniş göğsüne doğru çekti.

"Benim," diye fısıldadı saçlarına, alçak sesi onu sararken, kıvrılmış kasları yumuşadı.

Onu daha sıkı tuttu ve devam ederken saçları yanağını gıdıkladı.

"Sana söz veriyorum, oraya bir daha asla dönmeyeceksin. Sana bir daha asla zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Duyuyor musun?"

Cevap alamayınca Merrick, "Beni duyuyor musun?" diye tekrarladı.

Sonunda çenesini eğdi ve göğsünde alçak bir gürleme titreşti.

Vücudu nihayet tamamen onunkine yaslandığında, yanağı yumuşak tuniğine değdiğinde ve ormanları ve vahşi doğayı hatırlatan kokuyu içine çektiğinde, adam kıpırdandı, kollarını yavaşça çözdü ve başını yastığa doğru yönlendirdi.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," diye fısıldadı.

Kirpiklerinin arasından ona baktı ve adamın ayakları yere değdiğinde istemsiz bir ses çıkardı.

Merrick donakalmış bir şekilde tekrar aşağı baktı ve gözlerinde ne bulduysa, başını bir kez salladığında burun delikleri genişledi.

"Sen uyurken ben burada kalacağım."

Göz kapaklarının titreşmesi için duyması gereken tek şey buydu ve yan tarafına kıvrılıp duvara dönerken iç çekti, ama ayakları hala sırtını duvara yaslayıp yatağın ucuna oturan Merrick'in bacaklarına değiyordu.

Yorgunluk her kasına ve uzuvlarına işlemişti ve uyku üzerine çökerken Merrick'in yavaş nefeslerine odaklanmaya çalışıyordu.

Bir süre kabini dolduran tek sesler, mumların cızırdamasıyla çıkan kıvılcımlar, insanların yumuşak nefesleri ve birinin pozisyonunu değiştirmesiyle çıkan kumaş hışırtılarıydı.

Ama tam karanlığa gömülmek üzereyken, küflü havada zar zor duyulabilen bir fısıltı duyuldu.

"Uyuyor mu?"

Kendini tamamen hareketsiz yatmaya zorladı, nefesini düzenli tuttu, şu anda başka bir konuşmayı kaldırabileceğinden emin değildi.

"Öyle görünüyor" diye yanıtladı Merrick.

"İyi olacak mı?" Ardow'un sözleri endişe doluydu ve onun yerde bir yerde pozisyonunu ayarladığını duyabiliyordu.

Merrick tıslayarak, "Evet," dediğinde yatakta hafif bir gürültü duyuldu.

"Ama... Onu hiç böyle görmemiştim. O... o çok öfkeli."

Bir an sessizlik oldu ve Lessia kalp atışlarının hızlanmasını önlemek için ciğerlerine hava çekerken kaslarını bile oynatmaya cesaret edemedi.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Merrick, sesi o kadar soğuktu ki, titremesini bastırdı.

"Hayır, ama... O yıllar ona hatırlatıldığında hiç böyle tepki verdiğini görmemiştim. O-o genellikle yıkılır," diye fısıldadı Ardow.

Lessia gerildi, ama Merrick'in alçak sesi yüzeye çıkmak üzere olan anıları bastırdı.

"İyi bir şey. Direniyor. Öfkeli. Ve onu ayakta tutan da bu öfke. Gençliğinde çok şey yaşadı ve bunların sonucunda oluşan tüm duyguları uzun süre bastırdı... Ama artık, tüm o acı ve hayal kırıklığına rağmen, bunu yapamıyor. Bu yüzden yönetmesi en kolay olana odaklanıyor: öfke."

"O sadece öfke mi hissediyor?" diye soludu Ardow.

"Şimdilik," diye sessizce yanıtladı Merrick. "Yarı Peri olabilir ama bizim duygularımız insan duygularından çok daha güçlü. Geçtiğimiz hafta olanlardan sonra, beşiğinden kalkmasına bile şaşırdım. Tam Perilerin daha az şey için kırıldığını gördüm."

Lessia, Ardow'un kıpırdandığını duyabiliyordu ve korktuğunda yüzünün nasıl buruştuğunu hayal etti ve teninde alışılmadık bir huzursuzluk hissi belirdi.

"Ama yakında normale dönecek mi?"

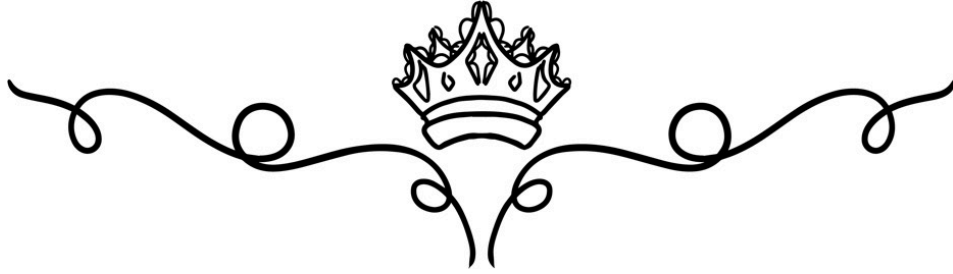
Merrick tekrar hareketlendi ve gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu; içini çekerken bakışlarının sıcaklığı yüzünden aşağı doğru iniyordu. "Zaman gösterecek. Şimdilik, onu kızdırmayı bırakmanı öneririm, yoksa kendini tehlikeli bir durumda bulabilirsin. İş o noktaya gelirse onu kesinlikle durdurmayacağım."

Ardow sessizliği tekrar bozmadan önce duvarların arasından kısık bir mırıltı duyuldu. "Onun... onun iyileşmesine yardım edebilir miyiz?"

Merrick gerildiğinde Lessia yutkunmayı bıraktı, sanki kalbinin her atışı göğsüne çarpıyormuş gibi hissediyordu.

"İyileşmesine gerek yok," diye homurdandı usulca. "Olanlarla başa çıkmak için tüm gemiyi parçalamaya karar verirse, ona yardım ederim. Yalancı kığını denizin derinliklerine tekmelemek isterse, bacaklarını alırım. Dünyayı ona yaptıklarından dolayı paramparça etmeye karar verirse, onu desteklerim. Ve eğer gerçek bir dost olsaydın... sen de aynısını yapardın."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dün gece neredeyse hiç uyuyamamıştı, Ardow ve Merrick susup, Ardow hafifçe horlamaya başladığında bile.

Saatlerdir uyanıktı, Merrick'in sözlerini anlamaya çalışıyordu.

Gerçekten bu kadar öfkeli miydi?

Görüşünü bulanıklaştıran sürekli kırmızı renk tonu bunu gösteriyordu.

İçinde çok fazla duygu dönüyordu... ve hiçbiri iyi değildi.

Gözleri kan çanağına dönmüş bir halde, kaptan içeri girdiğinde kendini yataktan zorla kaldırdı ve her zamanki gibi iştah açıcı olmayan kaseleri sallanan masaya koydu.

Onlara Havlands'ın doğu sınırına yaklaştıklarını, yakın zamanda Korina sularını geçtiklerini ve bir iki gün içinde Fae topraklarına yakın olacaklarını bildirdi.

Merrick, Raine'in yaşadığı yere ulaşmak için nereye gitmeleri gerektiği konusunda ona talimatlar vermek üzere onu dümene kadar takip etti.

Merdivenlerden yukarı çıkarken gözleri sırtında gezindi ve kendi omuzlarının da onunkiler kadar gergin olup olmadığını, yürüyüşünün de onun kadar gergin olup olmadığını merak etti.

Venko ve Ardow'un bakışlarından kaçınarak bir sandalyeye çöktü ve kaseyi kaldırıp doğrudan ondan içti.

Belki de yeterince hızlı yerse tadı o kadar kötü olmazdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Ardow tereddütle.

Lessia kaseyi masaya bıraktı, gözlerini kaldırdı ve ağzından kaçan bir damlayı sildi.

Ardow onu dikkatle incelerken, bir yandan da ona yumruk atma isteği duyuyordu.

Ama o bunu bastırdı.

Kontrol sizde.

Görüşündeki kırmızılık kaybolana kadar bu sözleri kendi kendine tekrarladı.

Ardow'un sorusunu duymazdan gelerek, nasıl cevap vereceğini bilemediği için Venko'ya döndü. "İsyancılar seni bu... plana dahil etmek için sana ne vaat ettiler?"

Venko'nun yüzü kıpkırmızı oldu ve gözleri kısa bir süre Ardow'da oyalandıktan sonra kasesindeki gri maddeye kaydı. "Bana ticaretin tekeline vaat ettiler."

Ticaret...

Acı bir kahkaha attı. "Ağgözlülük... bütün erkekleri harekete geçiren şey bu mu?"

"Hayır, Lessia." Ardow gözlerini onun gözlerine dikti. "Venko'nun başlangıçta şüpheli niyetleri olabilirdi ama birbirimizi tanıdıktan sonra anladı ki—"

Venko'nun eli masaya sertçe çarptı. "Dur! Bana kan döküleceğini söylememiştin Ardow! İyi tarafta olduğunu sanıyordum. İsyancıların herkes için daha iyi bir şey uğruna savaştığını! Olanları anladığımda kalmamın tek sebebi buydu. Ama Loche'u öldürmeyi planladığını söylememiştin. Masum insanları da. Bana öyle geliyor ki isyancılar, Oakgard'lı Fae Merrick'in bahsettiği kadar kötü. Topraklarımızı zorla almak istiyorlar, senin o lanet olası isyancıların da öyle."

Ardow ona ulaşmaya çalıştı ama Venko sandalyesinden fırlayıp Lessia'nın yanındaki sandalyeye oturdu.

Ardow ellerini yüzüne indirerek iç çekti. "Özür dilerim. İkinizi de incittiğim için özür dilerim. Ama tek yol buydu. Lütfen bana inanmalısın. Biz iyi tarafız."

Lessia'nın gözleri Venko'nun sağlam gözleriyle buluştu ve ikisi de başlarını salladılar.

"Stellia'yı ve şirketini öldürdün," diye hırladı sessizce.

"Asla yapmazdık," diye çıkıştı Ardow. "Evet, sanki bunda bir payı varmış gibi göstermek istedik; ElLOW'un içinde güvensizlik yaratmak istedik. Ama ne onu ne de muhafızlarını öldürmedik."

"Buna nasıl güvenebiliriz?" Venko konuşurken gözleri hâlâ Lessia'nın gözlerinden ayrılmamıştı. "Kendi muhafızlarından bazıları ona ihanet etti. Craven gitmeden önce onu öldürmeye çalıştılar!"

Ardow bir an sessiz kaldı ve Lessia'nın gözleri suçluluk duygusuyla fal taşı gibi açıldı, koyu kaşları aşağı doğru çekildi ve bakışları boşaldı.

"Ardow?" diye fısıldadı, onun zihninde dönen düşünceleri bilmek isteyip istemediğinden emin değildi.

"Öldü, değil mi?" Venko'nun sesi onu sarstı ve bakışlarını yana çevirdiğinde, adamın masayı o kadar sert sıktığını gördü ki eklemlerindeki kan çekilmişti.

Ardow çenesini eğdiğinde, derin bir nefes aldı.

"Sen miydin?" diye sordu Lessia.

Çenesi kasıldı ama yere bakan gözlerini onunkilere çevirdi. "Seni yaraladı Lessia! Venko'nun bana söylediğine göre seni öldürebilirdi. İnşa etmek istediğimiz ElLOW için bir tehlikeydi!"

Başını sallamaya başladığında, Ardow boğuk bir ses çıkardı ve ısrarla, "Lessia, bizim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun! Kurtardığımız çocuklar neler yaşıyor! Onlara daha iyi bir yaşam şansı vermek istemiyor musun?" diye sordu.

Ardow'un gözleri parladı ve suçluluk duygusu boğazını sıktığında homurdandı.

Zorla uzaklaştırarak, "Elbette yaparım!" diye homurdandı.

Tek istediği onların insan gibi ve tam bir Peri gibi yaşamalarıydı.

Ama binlerce insanın ölümü pahasına değil.

Craven gibi aşağılık birinin pahasına bile değil.

Frelina'yı öldürdüğünü düşündüğünde kendine bir söz vermişti: Artık hiçbir ruh vicdanını kirletmeyecekti.

Ve bu, ne tür bir mirasa sahip olurlarsa olsunlar, masum insanları da kapsıyordu.

"Aynı taraftayız," dedi Ardow sessizce. "Belki de benim izlediğim yol yanlıştır, ama onlarla birlikte çalışırsak başka bir yol bulabiliriz. Merrick'in kahrolası dostuna gitmemiz gerektiğini düşündüğünü

biliyorum, ama isyancıları bulmalıyız. Beni dinleyeceklerdir. Bundan eminim."

"Lessia'nın yasak olduğunu söylediğinde seni dinlemişler gibi mi?" Merrick, yüzünde gürleyen bir ifadeyle merdivenlerden aşağı indi. "Onlara yaklaşmayacağız! Bir planımız olana kadar asla. Ve kahrolası dostum, diyarımızdaki en güçlü Perilerden biri. Onu yardıma ikna edebilirsek kendini şanslı saymalısın."

"Peki bu yüce Peri ile tanışma onuruna ne zaman erişeceğiz?" diye alay etti Ardow.

"Hemen şimdi," diye homurdandı Merrick. "Hayatını önemsiyorsan, o tavrını dizginle. Raine'den çok daha affediciyim ve o lanet olası kafanı koparmaya çok yaklaştım."

Lessia, içinden çıkan hafif homurtuyu durduramadı ve Merrick ona dönüp koyu gözleri parıldadığında, onu keskin bir şekilde pençeleyen öfke azaldı.

"O burada mı?" diye sordu, tuniğini çekiştirirken. Bu, muhtemelen hayatının geri kalanında taşıyacağı bir alışkanlıktı, her ne kadar sol kolunda artık sadece öfke yaraları olsa da.

Merrick başını salladı, çenesindeki bir kas seğiriyordu. "Bu geminin kaptanında zerre kadar cesaret yok. Bizi daha uzağa götürmeyecek... gitmemiz gereken yere değil. Buradan bir kayıkla gitmemiz gerekecek."

"Nereye?" diye araya girdi Ardow, sesindeki nefret o kadar elle tutulur cinstendi ki, tadına bakabiliyordu.

Merrick'in öfkeli bakışları Ardow'a odaklanınca Lessia gerildi ve Fae arkadaşına doğru bir adım attığında ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

Ardow'a kızgın olabilir.

Aslında öfkeliydim.

Ama Merrick'in onu öldürmesine izin veremezdi.

Ve kabinde yükselen vızıltı seslerine bakılırsa, Merrick tam da bunu planlamıştı, ama onun yanından geçip yukarıdaki kükreyen rüzgara doğru ilerlerken, onun da kendisiyle aynı adıma geldiğini hissetti.

Merdivenlerden çıkarken gözlerini gri gökyüzüne dikti, geminin etrafında dönen öfkeli bulutları izledi, ancak güverteye ilk adımını

attığında rüzgar sıcaktı ve hava Vastala'dan bildiği nemle aydınlanmıştı.

Doğuda, aşılmaz bir sis yükseliyordu; görünürde tek bir ada veya kara parçası yoktu.

Ve batıda, keskin Peri gözlerinin görebildiği yere kadar uzanan sadece su vardı.

Merrick'e Ardow'un sorduğu soruyu sormak için neredeyse ağzını açacaktı, bunu daha az kaba bir şekilde yapacaktı ama Ardow yanından hızla geçip mürettebata acele etmeleri için bağırdığında dudaklarını birbirine bastırdı.

Merrick gergin görünüyordu ve son aylarda aralarında oluşan tuhaf arkadaşlıktan dolayı, onu zorlamanın zamanı olmadığını biliyordu.

Mürettebat, dik duruşunun ardında, küçük bir tekneyi korkuluğun üzerinden çekmek için rüzgara karşı mücadele ediyor, bir yandan da birbirlerine denize düşmemeleri için bağırarak emirler veriyorlardı.

Denize, kış tarafa çarpan dalgalara baktığında içinde bir ürperti hissetti ve Lessia pelerinine daha sıkı sarıldı.

Gittikleri her yer ıslak olacaktı ve Elow'daki dondurucu kıştan sonra hava sıcaklığı artmış olsa da rüzgar onları rahat ettirmeyecekti.

"Venko, lütfen."

Lessia, Ardow'un yalvaran sesini duyunca arkasını döndü ve onun Venko'nun elini çektiğini, gözyaşlarının yanaklarından süzülüşünü gördü.

"Hayır." Venko elini arkadaşının elinden çekti. "Kalacağım."

"Lütfen," diye yalvardı Ardow ve onun sesinin titrediğini duyunca yüreğinin küçük bir parçası kırıldı.

Ellerini sıktı, bu hissin daha da büyümesine izin vermek istemiyordu.

O yola giremezdi, çünkü girseydi...

Merrick arkasına eğilip "Çok fazla şey biliyor, Lessia," diye fısıldadığında sıcak nefesi kulağına çarptı.

Başını çevirip ona baktığında alnı kırıştı ve Merrick devam etti. "Nereye gittiğimizi biliyor... ve senin kim olduğunu da biliyor. Onu burada bırakamayız."

Merrick'in haklı olduğunu anlayınca, yavaşça tartışan iki adama doğru döndü.

Venko geride kalamadı.

Tekrar Merrick'e baktı ve yutkundu.

Bir an bakışlarını ondan ayırmadı, sonra başını salladı, sonra birkaç uzun adımla Ardow ve Venko'ya yaklaştı.

"Geliyorsun." Merrick'in isteği onun içinde yankılandı ve Venko, Fae'ye dik dik bakıp başını sallamaya cesaret ettiğinde gözleri büyüdü.

Onun düşündüğünden daha cesur olmalıydı.

Ancak Merrick alçak sesle homurdandığında Venko'nun hiçbir şansı yoktu, elini kolunun üzerine koyup adamı neredeyse ayaklarından kaldırıyordu ve onu küçük tekneye doğru sürüklemeye başladı.

"Bırak beni!" Venko bir çocuk gibi görünüyordu, yumruğunu Merrick'in etrafında döndürüyordu -Merrick sadece sıkılmış gibi görünüyordu- ve ayaklarını güvertenin tahtalarına gömdü. "Bırak beni dedim!"

Mürettebat hızla ilerledi, ancak Merrick'in yüzüne bir kez baktıktan sonra adamlar donup kaldılar.

Merrick kararlı bir şekilde Venko'yu küçük ahşap tekneye yerleştirirken, teker teker güvenli bir mesafeyi koruyarak geri çekildiler.

Ardow, yanından geçerken gözlerini yere indirdi ve sessizce korkuluğa tutunarak kendini gemiye çekti.

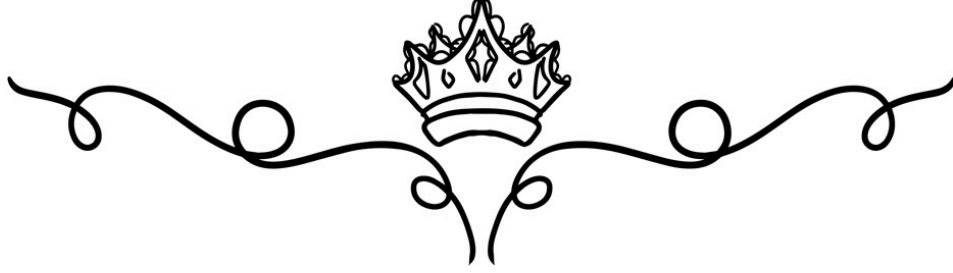
Kemerindeki hançerlerle oynayarak gemiye son bir bakış attı ve onları besleyen kaptan elini kaldırdığında başını salladı.

"Lessia?" Merrick ona seslendiğinde sesi yumuşaktı ve elini uzattığında Lessia ona doğru titreyen bir adım attı.

Ona ulaştığında, vahşi denize bakmaktan kaçındı, bunun yerine Merrick'in onu yönlendirdiği küçük banka gözlerini dikti.

Mürettebat halatları indirdiğinde suyun sesi kulaklarını doldurdu ve halatları kestiklerinde yüzüne çarpan tuzlu su damlaları yüzünden kıpırdamadı ve dalgalar onları hemen ticaret gemisinden uzaklaştırdı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tekne, Lessia'nın korktuğu kadar dalgalara karşı savunmasız değildi, dalgalı suyun üzerinde rahatça hareket ediyordu.

Ancak dümeni çevirmek zordu ve Merrick'in işaret ettiği yöne doğru kürek çekmek için erkeklerden biriyle yer değiştirdiğinde, suyun içinde ilerlemekten başka hiçbir şeye odaklanamıyordu ve gözlerini etraflarındaki yoğunlaşan sisten ayıramıyordu.

Lessia, bir akıntı kürekleri ellerinden çekip almaya çalıştığında tahta kürekleri sıkıca kavradı ve geçmeyi başardığında hırıltılı bir nefes verdi.

"Ben devralayım mı?" Merrick kış taraftaki tahta banka kaydı, teknenin ağırlığını kaydırды ama aynı zamanda suya daha iyi tutunmasına ve kürek çekmesine yardımcı oldu.

Başını sallayarak bir kez daha güçlü bir çekiş yaptı.

Gücünü kullanmak iyi hissettiriyordu.

En azından içimdeki tüm düşünceleri ve endişeleri uzakta tutuyordu.

"Şu tembel insanlar arkada baygın yatıyorlar," diye alay etti Merrick.

Dalganın tekneye çarpmasına izin verip omuzlarını silkti ve ardından bir vuruş daha yaptı.

Sıra kendilerine geldiğinde ne Ardow ne de Venko pek yardımcı olmadılar.

Hatta Ardow, Fae kanı sayesinde çoğu insandan daha güçlü olmasına rağmen, küreklerin elinden kaymasına neredeyse izin

verecekti ve Venko'nun mırıldanmaları ve zehirli bakışlarının buna sebep olduğundan emindi.

Ama ona acıyacak hali yoktu.

Diğer her şey olup biterken değil.

Benzer bakışlara daha önce de maruz kalmış olmasına rağmen, adamın tekneyi birkaç adım bile ilerletememesinin nedenini anlamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sormaya cesaret etti, ikisi de bir an sessiz kaldıktan sonra.

Pelerinini düzelterek gözlerini yakaladı. "Midhrok."

Yüzündeki şaşkınlık belliydi ki devam etti. "Havlands ile bir sonraki diyar arasındaki topraklar."

Midhrok'u hiç duymamıştı; sadece babasının çocukken anlattığı birkaç başka âlemden duymuştu. "Gittin mi?"

Merrick başını salladı. "İyi şeyler duymadım."

İçini soğuk bir his kapladı ve hemen sert bir darbe daha indirdi. "Raine'in orada olduğunu nereden biliyorsun?"

Merrick, "Her şey dağılırsa gideceği yerin orası olduğunu söylemişti," diye yanıtladı.

"Yani... yani aslında orada olup olmadığını bilmiyor musun?" diye fısıldadı.

"O orada." Merrick kollarını başının üzerine uzattı ve elleri, küçük kürekli tekneyi saran beyaz duvarlar gibi onları çevreleyen sisin içinde gözden kayboldu.

Tekrar aşağı indirdiğinde, beyaz bulutlar teninin üzerinde asılı kaldı ve onları ellerinden silkeledi. "Değiştirelim. Ölmeye hazır görünüyorsun."

Başını sallamaya başladığında, tekne yana yattı, neredeyse tamamen yan yattı ve Lessia, teknenin dalgalara çarptığını görünce nefesini tuttu.

"Bu neydi?" diye bağırdı Ardow arkasından.

Başını omzunun üzerinden çevirdiğinde, her geçen saniye daha da yoğunlaşan sisin arasından Venko'nun teknenin yan tarafına tutunduğunu zar zor görebiliyordu.

Ardow'un yanına çömeldiğini, gözlerinin vahşice ona baktığını zar zor görebiliyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Merrick. Bunlar belki de hayatında duyduğu en korkunç sözlerdi.

Merrick'in genelde sert olan sesine hafif bir titreme yayıldı ve o, suya bakmak için yana eğildiğinde nefesini tuttu.

Birkaç dakika sessizlik olunca Lessia biraz rahatladı.

Sonra tekne tekrar yana yattı ve bu o kadar ani oldu ki kürekleri tutan adam elinden kaydı.

"Hayır!" diye bağırdı ve onlara yetişmek için koştu.

Ama artık çok geçti.

Tahta kürekler kürek kilitlerinden düşüp aşağıdaki fırtınalı denize çarptı.

"Kahretsin!" diye hırladı Merrick, sırtı dikleşirken saçları yüzüne doğru uçtu.

"Ne oldu?" diye bağırdı Ardow, etraflarında esmeye başlayan rüzgarın arasından.

"Deniz ejderi," diye yanıtladı Merrick sırtındaki kılıcını kınından çıkarırken. "Ve bizi burada istemiyor gibi görünüyor."

Lessia, Merrick'in bakışlarını suya doğru takip ederken gözleri büyüdü ve karanlık yüzeyden bir şeyin yansıması belirdi.

Çok büyük bir şeyin yansıması...

"Ne yapacağız?" dedi dişlerini sıkarak, belindeki hançerleri çıkarıp ellerinde sıkarken.

Teknenin altındaki devasa gölgeden hançerlere bakarken midesi bulandı.

Bıçaklar karşılaştırıldığında oldukça küçük görünüyordu.

"Hayatın için savaş," diye çıktı Merrick, tekne tekrar şiddetle yana yatınca.

"Ben buna kaydolmadım," diye haykırdı Venko. "Bir şeyler yap!"

"Bunu ölümüne fısıldayamaz mısın?" diye bağırdı Ardow, Venko'yu yere iterken ve onun üzerinde dururken kocaman gözleriyle küçük teknenin etrafında daireler çizerek yüzen yaratığı takip etti.

"Hayır," diye homurdandı Merrick, suya düşmemek için küpeşteyi tutarken. "Büyüm-" Tekne tekrar sarsıldığında, azgın dalgalar gövdeye vurup Venko'yu inlettiğinde sözleri kesildi.

"Sihirli ne?" diye bağırdı Ardow.

"Sınırları var," diye tısladı Merrick, tekne diğer tarafa doğru eğilirken. "Büyü sadece insanlar, şekil değiştirenler ve Periler üzerinde işe yarar."

Merrick Lessia'ya doğru uzandı, ancak tekne o kadar hızlı döndü ki Lessia geriye doğru kayd ve Merrick'in kış tarafına tutunduğu yerden uzaklaştı.

Elinde hançerlerle tahta çıkıntıya tutunmaya çalışırken adamın koyu gözleri parladı ve adamın yüzündeki ifadeyi beğenmedi.

Hiç.

Lessia, bir başka darbenin neredeyse onu düşüreceğini anlayınca kendi kendine küfrederek çömeldi ve kenardan baktığında kanı dondu.

Teknenin iki katı uzunluğunda, mor pullarla ve birkaç kalın dikenle kaplı bir kuyruk sudan yükseliyor, teknenin üzerinde yükselirken sisi vahşice kamçılıyordu.

"Atla!" diye bağırdı Merrick. "Hemen!"

Kuyruk yere çarptığında Lessia düşünmedi.

Hançerlerini sıkıca kavrayarak kendini teknenin kenarından aşağı attı.

Soğuk su anında tenini acıttı ve etrafında vahşi dalgalar çarptığında dalmak için ayaklarını çırttı.

Bir şey onu dürttü ve gözlerini açtığında, inişine eşlik eden tahta parçalarıyla karşılaştı.

Ellerinde hançerlerle, ciğerleri bu çabaya ve hava eksikliğine itiraz etse de, kendini daha hızlı yüzmeye zorladı.

Su daha da soğuyunca Lessia bakışlarını etrafa çevirdi ama karanlık, bulanık denizde hiçbir şey seçemedi.

Yerinde çırpınarak yukarıya baktı -ya da en azından yüzeyin yükseldiğine inandığı yere- ama etrafındaki hiçbir yerden ışık sızılmıyordu.

Lessia birkaç dakika bekledi, gözleri ıslak karanlığın üzerinde gezindi.

Sular sakinleşince riske girmeye karar verdi.

Ya yüzeye çıkacaktık ya da boğulacaktık.

Ve umarım yolda yenmez.

Nabzı kulaklarında gümbür gümbür atarken, yüzeye doğru yüzmeye başladı ve ciğerleri, dalmadan önce çekmeye vakit bulamadığı havayı çığlık çığlığa istiyordu; tam o sırada gözünün ucuyla bir şey parladı.

Lessia başını yana çevirdi ve iki büyük menekşe gözün onunla buluşmasıyla, suyun hemen yuttuğu bir çığlık attı.

Ağızından sadece baloncuklar çıktı ve bu da wyvern bir anlığına görüşünün dışında bıraktı.

Geriye doğru sendeleyerek gözlerini açık tutuyordu, kalbi göğsüne öyle sert çarpıyordu ki her atış kulaklarında yankılanıyordu.

Kabarcıklar yukarı doğru süzülürken, menekşe gözler artık onun önünde değildi, ama suda döndükçe Lessia onları yeniden buldu, bu sefer daha yakındaydılar ve hâlâ ona dikilmişlerdi.

Wyvern onun etrafında o kadar sıkı bir şekilde dönmeye başladı ki kuyruğu neredeyse ağızına değiyordu ve Lessia, menekşe gözler onunkilerle her buluştuğunda titriyordu.

Mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştı, sadece kırbaçlanan kuyruk ona çarptığında ayaklarını hareket ettirdi.

Wyvern sanki gülümsüyormuş gibi ağızını açtığında ve kollarından birinin uzunluğunda bir sıra keskin dişini gösterdiğinde, midesinde korku düğümlendi.

Gözlerinin önünde siyah noktalar belirdi, azıcık havası da çığlık atarak boşaldı ve bunun son olduğunu anladı.

Ya havasızlıktan ölecekti... ya da bu canavar onu diri diri yiyecekti.

Wyvern daha da yaklaştığında boğazından bir inilti yükseldi, yüzü buruştuğunda o soğuk gözler eğlenceyle parladı.

Ölmeye hazır değildi.

Yapması gereken çok şey vardı.

Çok fazla insanla telafi etmek mümkün değil.

Frelina.

Annesi.

Babası.

Amalise.

Kalia ve diğer çocuklar.

Ardow.

Merrick.

Loche.

Hazır değildi.

Öfkenin fısıltısı tenini kızarttı.

O buna hazır değildi.

Daha fazla öfke tenini sardı, etrafındaki suyu ısıttı ve paniği zihninden kovdu.

Lessia hançerleri daha sıkı kavradı.

Artık karşı koyamayacak duruma gelmişti.

Bakın son aylarda ona ne kadar iyi gelmiş.

Eğer ölecekse... teslim olduğu için ölmeyecekti.

Hayır, bu yaratık onu bütünüyle yutsa bile, o içeriden savaşıyordu.

Gözleri açıldığında, suyun üzerinde altın rengi bir parıltı belirdi ve wyverne bakarken yüz hatları buruştu.

Hızını yavaşlattı ve sonunda tamamen durdu, gözleri onun hafif hareketlerini takip ediyordu.

Göğsü çökmeye başlarken, nefes alamamaktan boğazına ağrı saplanırken, "Korkmalısın," diye düşündü. Kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Wyvern'in ağzı, parıldayan başını eğerken seğirdi, yaratığın menekşe gözleri onunkilere meydan okuyordu.

Hayvan öne doğru sendeledi ve Lessia'nın kalbi bir anlığına dursa da hançerlerini kaldırırken gözlerini canavardan ayırmayı reddetti.

Wyvern birkaç adım öteye geldiğinde, büyüğü daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde içinde kaynamaya başladı ve Merrick'in büyüünün büyüğü yaratıklar üzerinde işe yaramayacağı yönündeki sözlerini umursamadı.

Dur! diye haykırdı içinden. Bana zarar veremeyeceksin!

Wyvern o kadar hızlı durdu ki Lessia şaşkınlıkla birkaç yudum su içti.

Öksürerek, daha fazla suyun kendisini boğmasını engellemeye çalışırken, wyverne bulanık bir görüntüyle baktı.

Menekşe rengi gözleri hâlâ parlıyordu ama camı bir renk onları renklendiriyordu.

Geri çekilmeyi denedi.

Wyvern geriye doğru yavaşça ilerledi.

Başını salladı.

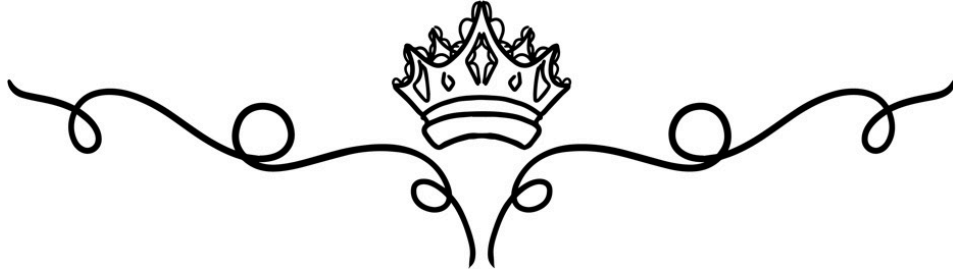
İşe yaradı.

Ama yüzünde hafif bir gülümseme yayılırken, vücudu sarsıldı.

Kendisini demir gibi kavrayan adrenalinin azalmasıyla birlikte gözleri siyah noktalarla kaplandı ve Lessia'nın damarları bir kez daha panikle doldu; ciğerleri hava ihtiyacıyla daha fazla deniz suyu solumaya zorladı.

Gözlerinden akan yaşlar, denizin tuzlu dalgalarına karışırken, "Bana yardım et!" diye yalvardı.

ALTINCI BÖLÜM

"Aptal wyvern. Uyan Lessia!"

Zihnindeki karanlığı yırtan tanıdık bir ses duyulurken sırtına sert bir darbe geldi.

"Lanet olsun! Uyan!"

Bir darbe daha çenesinin göğsüne çarpmasına neden oldu ve kendine geldiğinde nefes alamama hissi gözlerinin açılmasına neden oldu, kanında dehşet dalgası yayıldı.

Lessia bir anlığına güzel dönen gümüş lekeleri gördü, sonra mide bulantısı onu vurdu ve deniz suyu, yosun ve derinliklerin onu tüketmeye zorladığı her şeyden oluşan iğrenç bir karışımı dışarı attı.

Yakınlardaki birinden boğuk bir hıçkırık yükseldi ama yine birinin sırtına sert bir darbe indirmesiyle başını kaldıramadı, bu da onun kekeleyişine ve midesindeki ve ciğerlerindeki suyun daha fazla boşalmasına neden oldu.

Lessia, iğrenç karışımın çiğ boğazından akmasıyla ürperdi, gözlerini yaptığı karmaşadan, Vastala'nın başkentini çevreleyen beyaz kayalarda güneşlenen yılanlar gibi kumların üzerinde katmanlaşan koyu bitkilerden ayırmadı.

Birkaç kez daha öksürdükten sonra -ve sonunda sadece sahra kusmaya başladı, boğazını daha da yaksa da buna minnettardı-tekrar nefes alabildi.

Bir tane daha çekerken, havanın zihnindeki sisleri nasıl dağıttığının tadını çıkarırken, başını kaldırmaya başlamıştı ki sırtına bir darbe daha indi ve kalan birkaç damla deniz suyunu da dışarı attı.

Bir kez daha hava akımı duyduğunda başını hızla kaldırdı ve hızla, "Lütfen, bana vurmayı bırak," diye bağırdı.

Merrick'in yüzü göründü ve gözleri sertleşerek "Öyleyse ölmeyi bırak," diye homurdandı.

Ona bir şeyler söylemek istedi ama adamın bakışları vücudunda gezinince ve boynundaki damar gerginleşince sözlerini yuttu.

Öfkeli bakışlarını takip ederken, gözleri yırtık giysisine, siyah kumaştaki büyük kesiklere takılınca kendi bakışları büyüdü.

Ayaklarında sadece bir bot kalmıştı ve etrafına hızlıca bir göz attığında diğerinin birkaç adım ötede olduğunu gördü.

Tuniği o kadar yırtılmıştı ki göğsünü zar zor örtüyordu, pantolonunun ise sadece bir paçası kalmıştı ve pelerini...

Hiçbir yerde görünmüyor.

Dik bir şekilde uçan Lessia, gerekli tüm eşyaların kapalı olduğundan emin olmak için hızla yırtık parçaları çekti ve ardından gözlerini etrafta gezdirdi.

Esas olarak Merrick'in keskin bakışlarından kaçınmak ama aynı zamanda Eiatis Denizi'nin derinliklerinde wyvern ile yaşadığı bakışmanın ardından nereye vardığını anlamak için.

Gözlerini daha da yuvarlayarak, üzerinde durdukları beyaz kumsala baktı.

O ve Merrick, denizin kıyı şeridine çarptığı yerden sadece birkaç adım uzaktaydılar; suyun yumuşak fısıltısı, az önce kaçtığı şiddetli dalgalardan çok farklıydı.

Arkalarında uzun yeşil otlar yükseliyordu, yaprakları ılık esintide dalgalanıyordu ve bir nefes daha aldığında yaz kokusu geldi: yeni açmış çiçeklerin ve sıcak, kuru toprağın tatlı kokusu, denizden gelen tuzlu kokuyla karışıyordu.

Plajın birkaç yüz metre yukarısında küçük bir kulübe vardı ve arkasındaki yansımadan Lessia, iç kesimlere doğru yumuşak bir yol ören bir nehir veya dere olduğunu tahmin etti. Parıldayan suyu takip ettiğinde, üstlerindeki güneş kadar sarı, saman çatılı başka binalar da gördü.

Küçük bir köy veya evlerden oluşan bir yapı gibi görünüyordu ama çok emin olamıyordu, çünkü bir mil veya belki daha da uzakta olmalıydılar.

Rüzgârın yumuşak hışırtısı boğuk bir ses daha duyulunca, bakışlarını yeşilliğin ritmik sallanışından ayırdı.

Gözleri, sahilden birkaç metre yukarıda, Venko'nun yanında duran Ardow'un gözlerine kilitlendi.

Her iki adam da sıırıslıkladı ama kıyafetleri sağladı. Venko'nun elleri iki yanında titrerken, mavi gözleri onun gözlerine değdiğinde rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

İkisinin de zarar görmediğini ya da en azından gemidekilerden daha fazla yaralanmadıklarını doğruladığında, arkasındaki kaynayan varlığın etkisiyle teni karıncalandı.

Tekrar Merrick'e döndüğünde, onun kendisine attığı bakışlar altında sinmemek için elinden geleni yaptı.

Peri'nin kasları, vücuduna yapışan koyu renkli tunik altında gergindi, inci gibi saçları öfkeli yüzünün etrafına dağılmıştı ve göğsündeki ölümcül uğultu, ona tekrar bağarmamak için mücadele ettiğini söylüyordu.

İçinde ona dilini çıkarma isteği yükseldi - o ekşi ifadeyi şaşkın bir ifadeyle değiştirmek için - ama kendini zorladı. Bunun yerine Lessia yumruklarını sıktı ve sertçe sordu: "Ne oldu?"

Merrick ona doğru adım atıp hançerlerini ellerine saplarken burun delikleri genişledi. "Neden aşağı doğru yüzdün Lessia? Kendini öldürmeye mi çalışıyordun?"

Parlak bıçaklara, yakutların ve kehribar taşlarının parlak güneş ışığında nasıl alaycı bir şekilde parladığına bakarken gözleri kısıldı.

Kısık gözlerini Merrick'in yanan gözlerine doğru kaldırarak hırladı, "Elbette değildim!"

Merrick onun alanına girdi, neredeyse ıslak bedenleri birbirine karışacaktı ve bakışlarını kaçırmamak için boynunu geriye doğru eğmek zorunda kalacaktı.

"Bu gerçekten aptalcaydı," dedi, her zaman tüylerini diken diken eden o öldürücü derecede alçak sesle.

Adamın çenesindeki bir kas seğirirken gözlerini rehin tutuyordu ve içinde bir başka öfke dalgası kabardığında dişlerini gıcırdattı.

O aptalca keskin çeneye yumruk atmak istiyordu.

Belki de gözlerinin gece gökyüzü rengindeki morluğuna uyacak şekilde mor bir gözle bırakmalıyız.

Suya daldığında pek bir şey görmediği anlaşıyordu.

Wyvern'in de dalacağını nereden bilebilirdi ki?

Merrick ona ters ters bakmaya devam etti, geniş göğsü onunkine o kadar yakındı ki minik su damlaları çıplak tenine düşüyordu.

"Daha fazla olabilirdi," diye tısladı Merrick. "Wyvern'ler denizin derinliklerinde yüzmeyi sever. Bunu herkes bilir!"

Görünüşe göre herkes değil.

Lessia hançerleri daha sıkı kavradı, Merrick'in karnına bir tane saplamanın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu.

Ama gözleri bir an için onun eline kaydığında ve sonra tekrar onun eline döndüğünde, kaşlarını kaldırdığında inledi.

Neredeyse hâlâ ona bakamamasını diliyordu; onun bakışlarındaki sinir bozucu incelemeye, önünde bir santim bile kıpırdadığında ortaya çıkan anlayış yansımalarına dayanamıyordu.

Gerginlikten patlayacağını düşündüğü anda bakışlarını kuma çevirdi ve homurdandı: "Belki de ben aptalımdır!"

Merrick'in içinden öyle yüksek bir homurtu yükseldi ki, sanki sahil de onunla birlikte sallanacakmış gibi hissetti. "Belki de öylesindir! O canavarın seni denizden yukarı taşımasını izlemek nasıl bir şeydi biliyor musun? Seni çiğnediğini ve cesedinle bize sataşmaya karar verdiğini düşündük!"

Lessia, adamın elini omzuna koyduğunda kaskatı kesildi.

Ama antrenman ringinde beklediği gibi onu yere atmadı.

Bunun yerine Merrick onu göğsüne çarptı, kollarını onu sararak kendine bastırdı.

Kalbi onun vücuduna çarparak hızla atıyordu, onun içinde gümbürdüyordu ve onun vücudu onunkine yaslanınca göğsünde alçak bir ses daha yankılandı.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Gözleri onunkilerle buluştu ve Merrick başını iki yana sallarken gümüş benekli karanlığın içinde neyin döndüğünü anlamadığında, endişe tenine fısıldadı. "Bunu bana bir daha yapma."

Nabzının neden bu kadar hızlı attığını sormasına fırsat kalmadan, arkalarından biri boğazını temizledi. "M-Merrick?"

Lessia, Ardow'un sesindeki endişeden kurtulmaya çalıştı ama Merrick çok güçlüydü, kolları ancak Lessia kıpırdandığında daha da

sıkılaştı.

"Ne?" diye tısladı Merrick, gözlerinin içine bakmaya devam ederken.

"Orada biri var. Ve o wyvern onu tanıyor gibi görünüyor."

Merrick'in kolları onu o kadar hızlı terk etti ki, aniden gelen hava akımı yırtık giysilerini uçurmakla tehdit etti ve Peri'nin peşinden sendeleyerek bir adım atarken giysilerini çekti.

Ardow onun yanına yanaştı, Venko da diğer tarafa geçti, ama Lessia, Ardow'un Merrick'in geniş omuzlarının üzerinden önlerinde yürüdüğünü fark ettiğinde donup kaldı.

Merrick kadar uzun olmasa da en azından birkaç santim daha geniş olan bakır saçlı bir Peri, sahilde onlara doğru yaklaşıyordu.

Güneş ışığı, elinde tuttuğu hilal şeklindeki bıçakların keskin, diş benzeri kenarlarından yansıyor ve yanında, karanlık sularda karşılaştığı wyvern parıltıyordu.

Lessia, wyvern'in menekşe bakışlarını yakaladı ve wyvern gözlerini onun gözlerine diktiğinde dizleri sarsıldı, ardından kuyruğunu öyle sert bir şekilde yere çarptı ki, su dalgası Fae'nin arkasındaki sahile çarptı.

Wyvern, Peri'nin liderliğini takip ediyor gibiydi çünkü erkek büyük elini kaldırdığında, hem kendisi hem de wyvern yaklaşık otuz fit uzakta durdular.

Merrick de adım atarken donup kalınca Lessia'nın vücudu sarsıldı ve Lessia da hareket edemediğini fark edince kanı dondu.

Parmakları elindeki hançerlerin etrafında kenetlenmişti, ayakları kuma saplanmıştı.

Sadece gözleri hafifçe hareket edebildi ve Ardow ile Venko'nun da yanında heykel gibi hareketsiz durduğunu fark etti.

Sen kimsin?

Tanımadığı ses zihninde yankılanırken midesinde korku kabardı ve eğer hareket edebilseydi, soğuk pençeler kafasına girdiğinde ters yöne doğru koşacaktı.

Biz Merrick'in arkadaşlarıyız, diye düşündü.

Yalan söylüyorsun. Merrick krala kan bağıyla bağlı. Arkadaş edinmez.

Ses zihninde yankılanıyor, tüm gücüyle ayakta tutmaya çalıştığı görünmez duvarlara çarpıp geri dönüyordu.

Ama işe yaramadı.

Pençelerinin tek bir hafif darbesi, yıllarca inşa ettiği engelleri yıktı.

İçine gömdüğü tüm anılara.

Gözlerini kapatıp savaşmaya çalıştı, bu Peri'yi aklından uzak tutmanın bir yolunu bulmaya çalıştı ama wyvern'le karşılaştıktan sonra kalan azıcık büyü o kadar çabuk kayboldu ki, başlangıçta hiç büyü olmadığını düşündü.

Varlık sanki bir kitap okuyormuş gibi anılarını kurcalamaya başladı.

Durun! Lütfen! diye yalvardı, aklına kanlı bir Frelina görüntüsü gelince. Yalan söylemiyorum!

Düşüncelerinde karanlık bir kıkırdama yankılandı. Hepsi böyle diyor. Kendim öğreneceğim.

Daha fazla anı gözünün önüne gelince sessiz bir çığlık koptu, göğsünde keskin bir acı hissetti, gözlerinin önünde görüntüler oluşmaya başladı.

Annesi mutfakta gülümsüyor.

Babasının elindeki hançeri ona hediye etmesi.

Ardow'la loş bir meyhanede buluşmak.

Amalise ve Ardow ile ilk defa depoya giriyoruz.

Kalia tekneden inip hemen onun kollarına koşuyor.

Merrick onu meyhanede tehdit ediyor.

Kral Rioner uçurumun kenarında.

Loche'un diğerlerine şenliklere katılamayacağını söylemesiyle Lessia, göğsünde beliren kibirli sırtışı görünce gözlerini daha da sıkı yumdu.

Anılar daha hızlı akmaya başladı.

Kulübedeki ateşin önünde oturuyordu.

Craven'la mücadele.

Kaleye saldırı.

Tartışmalar.

Adamlar onu ve Loche'u çevrelediğinde uçurum.

Hayır! Hayır! Hayır! Lütfen! diye haykırdı Lessia içinden.

Ama sonra kütüphane geldi.

Öpücük.

İçindeki gelişkili duyguyu sanki yeniden yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Loche'un sıcak göğsüne yaslanarak yolculuk.

Mağara.

Ağzından bir inilti çıktı.

Loche onu duvara doğru itiyor.

Damarlarını dolduran arzu.

Hücredeki Ardow'a dair anılar belirlediğinde nefesi kesildi.

Sonra geceleyin asil Peri Elbow'u ziyaret etti.

Babasına baktığında zihnindeki varlık devam ediyordu, ona duyduğu sevgi içinde dönüyor, ona yaptığı şeyden duyduğu suçluluk duygusuyla karışıyordu.

Daha sonra açılan bir kapıya geçildi.

Loche'a doğru sürünerek yere düştüğünü görünce iniltisi çığlığa dönüştü, acı o kadar keskindi ki adamın gri gözleri boşaldığında ortadan ikiye ayrılacağını sandı.

Merrick'in hırpalanmış bedeni görüş alanına girince, merakı onu sardı.

Ama bu onun kendi değildi.

Hayır, bu varlık ona Merrick'i kendisine bakmaya zorlamanın tüm anısını yeniden yaşattı.

Bunun işe yarayacağından ne kadar emin olmadığını.

Onun gözlerine ne kadar şaşırdığını.

Sen çok kırılmışsın, değil mi küçük Faeling?

Anılar sonunda kaybolduğunda sanki bacaklarının tutamayacağını hissetti.

Ama o varlık zihninin içinde kalmıştı, bedenini ve zihnini rehin tutuyordu ve o hâlâ sadece gözlerini açabiliyordu, solunda Ardow'un şakağından aşağı süzülen ter damlasını ve sağında öne doğru bakan Venko'nun yüzündeki dehşet ifadesini görebiliyordu.

"Neden buradasın, Merrick?"

Fae sonunda yüksek sesle konuştuğunda Lessia'nın bakışları ileriye kaydı.

Merrick de diğerleri gibi kumun üzerinde kök salmış bir şekilde duruyordu ama etrafındaki hava dalgalanıyordu ve neredeyse

fısıltıları üzerindeki kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Dişlerini sıkarak, zihnini ölümcül bir şekilde kavrayan bu keskin pençelerden ziyade, vücudunu kaplayan yağlı fısıltıları tercih edebileceğini düşündü.

En azından Merrick onun aklını okuyamıyordu, her ne kadar onu inceleyerek bile çok şey öğreniyor gibi görünse de.

"Her zaman bir zevktir, Raine," dedi Merrick sessizce, ama sesindeki uyarı, yanlarındaki deniz kadar belirgindi. "Hepsini aklımda gördün, yine de sorman mı gerekiyor?"

Lessia nefesini tutarak, Raine'in ellerindeki keskin bıçakları şıklatıp zarif bir şekilde sırtına geçirmesini izledi.

"Bunun nazik bir davranış olduğunu duydum." Raine omuz silkti.

Merrick dişlerini hırlayarak gösterdiğinde, dişleri güneş ışığında parlıyordu ve Lessia'nın gözleri, gergin omuzları dizginlenmiş öfkeyle sarsıldığında büyüdü.

"Çık git başımdan. Seni bir daha uyarmayacağım," diye tısladı Merrick, gözleri bir anlığına kapandıktan sonra aniden açıldı.

"Beni tehdit mi ediyorsun Merrick?" Raine çömelirken dudakları kıvrıldı ve dişlerini göstererek elini uzattı. "O zayıf insanlara Ydren'i selamlamalarını ne kadar çabuk söyleyebileceğimi biliyorsun."

Raine'in bakışları bir anlığına ona kaydı ve ela gözlerindeki ifadeyi görünce kalbi kaburgalarında gümbür gümbür atmaya başladı; ağzının bir kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve genç zihin bükücünün biraz gücü varmış gibi görünse de, bana karşı koyacak kadar güçlü değil."

Merrick'in ağzından bir hırlama çıktı ve sahilde fısıltılar yükseldi.

Lessia hareket edebilseydi, havanın ne kadar kalınlaştığını görünce irkilirdi; sanki etrafını yağlı bir kalkan sarıyordu, yumuşak rüzgar neredeyse titrek bir şekilde esiyordu; sanki hava bir şekilde katılaşmıştı.

Yağlı dalgalar yoğunlaşınca Venko boğuk bir çığlık attı ve Ardow'un gözleri kapanmadan önce sanki kafasından fırlayacakmış gibi göründü.

Hatta wyvern kıyıdan birkaç metre uzakta asılı kaldığında bir santim geri çekildi.

"Seni bir saniyede öldürebileceğimi biliyorsun," diye homurdandı Merrick. "Eskiden arkadaştık Raine. Vastala'nın başına neler geleceğini kafamda gördün! Neden burada olduğumuzu gördün... Bu tehditlerle birlikte savaşırdık."

"Çok uzun zaman önceydi Merrick." Raine başını salladı. "Seni yıllardır görmedim ve bugün iki öfkeli insan ve tam burada dağılacak kadar kırgın bir Faeling'le birlikte sığınağıma geldin. Ne için? Sevdiğim her şeyi yok eden diyar için savaşmamı istemek için mi?"

Lessia'nın gözleri Ardow'unkilerle bir an buluştu ve kahverengi gözlerinin acınması karşısında dişlerini gıcırdatabilirdi.

Bakışlarını öne doğru zorlayarak Merrick'in gergin sırtına kilitledi, saçlarının buklelerinin rüzgarda -ya da belki fısıltılarında- yavaşça nasıl hareket ettiğini izledi; yüzünde dans etmelerine neden olan şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildi.

"Hayır," diye dişlerini sıktı Merrick. "Gidecek başka yerimiz olmadığı için geldik. Bir sonraki adımımızı belirleyene kadar kalacak güvenli bir yere ihtiyacımız var."

Raine'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Şu iki insan ilk fırsatta senden kaçmayı planlıyor. Şuradaki," -Raine, Ardow'a doğru başını salladı- "diğerlerini o cahil isyancılara katılıp seni geride bırakmaya ikna etmeyi planlıyor. Diğerleri ise hepinizden uzakta bir yer bulmaktan memnun görünüyor."

Ardow onun yanında derin bir nefes aldı ve gözlerinin içine baktığında onunla göz göze gelmekten kaçındı.

Yavaşça burnundan nefes verdi.

Ardow nasıl bu kadar aptal bir herif olmuştu?

Onun hayatını kurtarmıştı.

İsyancıların memnuniyetle feda ettikleri hayat.

Ve şimdi onlara geri dönmek mi istiyordu?

Merrick'in onlara anlattıklarını duymamış mıydı? Oakgards'ın Perilerinden oluşan bir ulusun Havlands'a saldırması durumunda karşılaşacakları tehlikeyi gerçekten kavrayamamış mıydı?

İsyancıların elinde birkaç şekil değiştirici ve sihirli yarı-Peri olabilir ama...

Önceki savaşta olduğu gibi, tam bir Fae'ye karşı hiçbir şansları yoktu.

"Belki," diye sessizce yanıtladı Merrick ve Lessia, ses tonundan Ardow'dan da şüphelendiğine emindi. "Ama bana borçlusun Raine. Senden bizi korumandan fazlasını istemeyeceğim. Bir planımız olduğunda seni rahat bırakacağız ve beni tekrar görmeden önce istediğin kadar yıl geçirebilirsin. Ya da sonsuza dek, eğer seçim seninse."

Raine beyaz gömleğinin içine elini sokarken içini çekti.

Lessia, gergin bir şekilde bir süre etrafı kazmasını dikkatle izledi, acaba sırtındaki tırtıklı bıçaklardan daha kötü başka bir ölümcül silah mı çıkaracağını merak ediyordu.

Ve bunu yaparken Merrick'e doğru bir adım attığında... gözlerinin önündeki her şey canlı bir kırmızıya dönüştü.

Raine ona doğru baktı, ağzı gözlerine değmeyen soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bir adım daha attı.

İçinde dayanılmaz bir öfke birikti, vahşi bir hırlama boğazından dışarıya doğru yol aldı ve zihnindeki pençeleri, varlığı ilk kez açıkça görebildi.

Raine'in gölge versiyonu gibiydi.

Ancak bu bir Fae formu değildi; daha çok ölüm tanrısı Preysaih'in bu alemde yaşarken savaş çığırkanlığı yaparken kullandığı hayaletlere benziyordu.

Çocukken babasının kitaplarında bunların çizimlerini görmüştü ve kanında dolaşan öfke olmasaydı, ürperebilirdi.

Ama hayaletler gibi, Raine'in gözleri de zihninde gündüz kadar berraktı ve kendi gözlerini kapattığında, Fae sezgisinin onu yönlendirmesine izin verdi.

Gözleri sanki ruhunun derinliklerine bakıyormuşçasına içe doğru döndü ve zihnindeki ela gözlerle onlarda yansıyan altın ışıltıyı buluşturduğunda, içinden kısık bir kahkaha koptu.

Defol git, diye mırıldandı.

Varlık buharlaştı.

Gözlerini açtı, elinde hançerlerle Raine'e doğru koşmadan önce tereddüt etmedi, kumlar ayaklarının etrafında uçuşuyordu ve kendini olabildiğince hızlı koşmaya zorluyordu.

"Lessia!"

Merrick ona tısladığında onu duymazdan geldi, sadece karşısındaki hâlâ gülümseyen Peri'ye odaklanabildi.

Wyvern'in kulakları sağır eden bir çığlık atmasını ya da kuyruğunu öyle şiddetli bir şekilde suya vurmasını ki üzerinden bir su akıntısı akmasını bile umursamadı.

Raine canavara doğru bir bakış attı, soğuk gülümsemesi yerini eğlenceli bir gülümsemeye bıraktı. "Çekil Ydren."

Wyvern bir çığlık daha attı, Lessia dişlerini gösterip Raine'e doğru hücum etmeye devam ederken düşmanca bakışları ona çevrildi.

Kadın ona doğru hızla yaklaştığında kıkırdadı ve adamın çıkardığı şeyin yalnızca bir matara olduğunu görünce adımları yavaşladı, kaşlarının arasında şaşkınlık ifadesi belirdi.

Raine mantarı açtıktan sonra ona sırtıttı ve büyük bir yudum aldı.

Bitirdiğinde ağzını beyaz gömleğiyle silip kahverengiye boyadı ve matarayı Lessia'ya uzattı. "Buna benden daha çok ihtiyacın olabilir. Biraz gergin görünüyorsun."

Bir tıslama sesi çıkardı ama Merrick'in sesi, ona çenesini kapatmasını söylemeden önce arkasından duyuldu. "Geri çekil Raine."

"Pekala." Raine omuz silkti. "Belki de bu düşündüğümden daha ilginç olabilir. Uzun zamandır kimse elimden kurtulamamıştı."

Arkasından hırıltılı bir nefes sesi duyuldu ve döndüğünde Venko başını ellerinin arasına almış bir şekilde duruyordu, Ardow ise kızarmış yüzüne yapışmış saçlarını silkeledi, onları bir arada tutan sihir sonunda saçlarını serbest bıraktı.

Merrick onlara doğru yürüdü ve Lessia'yı iterek yolundan çekti.

Raine'in yüzüne yaklaşarak Peri'yi gömleğinden tutup kendine doğru çekti. "Bir daha hiçbirimizi tehdit etme. Özellikle de onu. Duyuyor musun?"

Raine meydan okurcasına kaşlarını kaldırdığında Merrick'in yüzünde karanlık bir kıkırdama belirdi. "Daha önce de dövüştük Raine. Sonucu hatırla."

Raine gözlerini devirerek gömleğini kıvıran eli okşadı. "Öfkenin hâlâ yerinde olduğunu görüyorum."

Ama Merrick ona dik dik bakmaya devam edince, çelik gibi gözleri Raine'in gözlerine odaklanınca, Raine başını salladı. "Pekala. Söz

veriyorum."

Raine hâlâ hırlayan canavara doğru baktı ve başını çevirdiğinde Ydren, pürüzsüz yüzeyde neredeyse hiç dalgalanma bırakmadan berrak suya karıştı; sanki wyvern hiç orada olmamış gibiydi.

"Ydren'i de kontrol edebildiğini görüyorum. O bundan hoşlanmadı." Raine, Merrick'in omzunun üzerinden ona çarpık bir gülümsemeyle baktı.

Lessia ona sadece dik dik baktı, onlara zarar vermeyeceğine dair verdiği sözün samimi olup olmadığından hâlâ emin değildi.

Merrick onu bırakıp Lessia'ya doğru dönecekken Raine tekrar konuştu. "Onun gerçekte kim olduğunu biliyor musun?"

Merrick virajın ortasında donup kaldı, büyüğü bir kez daha havada uçuştı.

"Evet, o Alarin'in kızı," diye homurdandı.

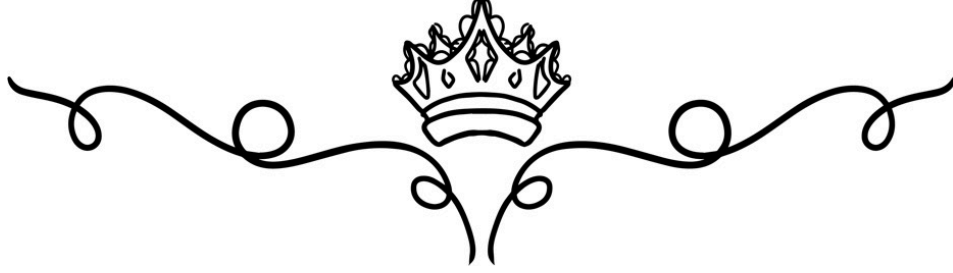
Raine ellerini kaldırdı. "Ne yaptığınızı bildiğinizden emin olmak istedim. Hadi, sizi evime götürüyüm." Lessia'ya bakıp kaşlarını oynattı. "Bazılarınızın giyecek bir şeye ihtiyacı var gibi görünüyor. Tabii çıplak dolaşmayı tercih etmiyorsanız. Benim için sorun olmaz."

Raine'den bir kahkaha yükseldiğinde dudakları kıvrıldı, ama onun aptal yüzüne bir hançer saplayamadan Merrick onu kaldırıp omzuna attı.

Raine'in peşinden yürümeye başladığında, "Bırak beni," diye hırladı. Venko ve Ardow ihtiyatla onu takip ediyordu. "Yemin ederim Merrick, seni öldürürüm."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi, onu düzeltirken ve adımlarını uzatarak Raine'i kum tepesi kadar takip ederken.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lessia, odanın köşesindeki sandalyenin üzerinde katlanmış halde duran deri kıyafetlere baktı.

Raine isteksizce de olsa bunları ona vermişti, bir yandan da bunların muhtemelen uyacağını mırıldanıyordu ama yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Lessia başını salladı.

Fae'nin genelde farklı giyindiğini biliyordu; babasının kardeşiyle vakit geçirdikten sonra eve döndüğünde giydiği kıyafetleri görmüştü.

Giysileri genellikle daha gösterişli, daha cesur kesimli ve insanların aşırı bulduğu renkler kullanılan giysilerdi.

Peki ya bu?

Kahverengi yeleği tereddütle kaldırıp inceledi, kesik kollara bakıp yüzünü buruşturdu.

Dövmeyi saklamak zorunda kalmasa bile, bu kollar artık yoktu; Ellow'daki kadınların tercih ettiği gibi kapalı kollar değildi, omuzlarının ortasından ellerine kadar her yerini açıkta bırakıyordu.

Önündeki karmaşık bağcıklar güzel olsa da, tam göğsünün üstünde bitiyordu... Rahat edebileceğinden çok daha fazla tenini ortaya çıkarıyordu.

Pantolonu açtığında pantolonun durumu da pek iyi değildi.

Seçim sırasında biraz kilo vermiş olabilir, deri de esnek olabilir ama bunlar vücuda tam oturacaktır.

Lessia, Raine'in evinin arkasındaki dereye yaptığı kısa yüzmenin ardından kalan son su damlalarını sert bir havluyla silerek kendi

kendine inledi.

Bitirdiğinde parmakları dalgın dalgın kolundaki yara izlerini takip etti, yılanın ana hatlarının kaldığı, ancak şimdi teninden biraz daha açık bir tonda olan kabarık deriye fısıldadı.

Ona baktığında göğsü sıkıştı.

Artık onu krala bağlayan bir şey değildi ama bir hafta önce yaşananların kalıcı bir hatırlatıcısıydı.

Hayal kırıklığına uğrattığı insanlardan.

Yaraladığı insanlardan.

Kalbinin nasıl kırıldığını.

Belki de onarılamayacak durumda.

Boğazına bir hıçkırık düğümlendi ama hemen pantolonunu çekmeye başladı, o karanlıkta kalmayı reddediyordu.

Aynaya bakmaya cesaret edemiyordu; kendisine bakacağından emin olduğu o boş kehribar gözlerle karşılaşmak istemiyordu.

Ve kesinlikle bu deri kıyafetler içinde ne kadar gülünç görüldüğünü görmek istemiyordu.

Yıllarca, öncelikle dövmesini gizlemek için ama belki de en azından biraz olsun, kendisine yöneltilen bakışlardan saklanmak için kat kat giyinmişti. Yarı Peri olduğu için bu kadar açık saçık bir şey giymeye alışkın değildi.

Yakalanmadan önce bile evde yaşarken çoğunlukla insan kıyafetleri giyiyordu.

Annesi dikiş dikmeyi çok seviyordu; Lessia'nın onunla ortak olmayan birkaç özelliğinden biriydi bu. Lessia ve Frelina'nın evlerinin arkasındaki ormanda kısıtlanma endişesi duymadan oynayabilmelerini sağlayan, çok güzel uçuşan elbiseler ve kıyafetler tasarlamıştı.

Bu deriler oyun veya konfordan ziyade dövüşmek için yapılmış gibi görünüyor.

Ya da en azından eğitim.

Pantolonun diz kısımları yamalarla kaplıydı, belinde hançer ve diğer silahları tutmak için halkalar vardı ve yelek kalbinin üzerini bilmediği bir malzemeye kaplamıştı.

Lessia iki hançerini kalçasının iki yanına ilaştirdi ve odaya şöyle bir baktıktan sonra (ki dürüst olmak gerekirse oda küçük yuvarlak bir

penceresi, minik bir yatağı ve bir sandalyesi olan bir dolaba benziyordu) gıcırdayan kapıyı açtı ve oturma odasına giden kısa koridorda yürüdü.

Merrick ve Raine, odanın arka tarafına kadar uzanan geniş barın yanında duruyorlardı; her biri elinde mavimsi renkte berrak bir sıvıyla, kısık sesle konuşuyor gibiydi.

Köşelerden birinde, yanmamış bir şömine vardı. Gri taşı kaplayan isten anlaşıldığı kadarıyla, beklediği alevler olmasa bile, şöminenin her iki yanındaki büyük pencereler yeterli ışığı sağlıyordu.

En azından şimdilik.

Midhrok'un bulunduğu yer neredeyse yaz başı gibiydi ve akşam olmasına rağmen güneş hâlâ evin önündeki plaja inen uçuşumların üzerinde geziniyordu.

Lessia içeri girdiğinde erkeklerden hiçbiri arkasını dönmedi, bu yüzden solundaki büyük bir tabloya doğru yürüdü.

Karanlık suların içinden yükselen bir wyvern tasvir ediliyordu.

Wyvern dört Peri ile karşı karşıyaydı, bunlardan biri uzattığı ellerinden birinde onları çevreleyen karanlıkta parıltıyan bir şey tutuyordu.

Parmağı wyvernin üzerinde gezindi ve bunun Ydren olup olmadığını, Raine'in onu bu şekilde kontrol edip etmediğini veya bir şekilde bu korkunç yaratıkla arkadaşlık kurup kurmadığını merak etti.

"Yiyecek bir şey var mı?"

Lessia, Ardow'un sesi onu düşüncelerinden sıyrıp çıkardığında irkildi ve bir an sonra cam kırıldığında nabızı hızlanarak arkasına döndü.

Gözleri Merrick'in gözleriyle buluştu ve onun elinden damlayan kanın altındaki cam parçalarını lekelediğini fark ettiğinde gözleri büyüdü.

Merrick ona bakmaya devam ettiğinde, dolgun dudakları aralandığında, gözleri vücudunda aşağı doğru gezindiğinde kalbi daha da hızlı atmaya başladı ve içinde saklanma isteği oluştu.

Gözlerini ondan ayırıp Raine'in bakışlarıyla buluştu ve onun gözlerinin parladığını, fincanını tutan elinin titrediğini görünce yanaklarında bir sıcaklık hissetti.

Raine elindeki içkiyi hızla içti, bardağı ağzına kadar doldurdu ve şöminenin önündeki geniş kanepeye oturmuş olan Ardow ve Venko'ya doğru döndü.

Boğazını temizleyerek cevap verdi. "Ekmek ve biraz et var. Burada abartılı yiyecekler bulundurmuyorum."

Odadaki gerginlik, Merrick'in büyüsunün yaptığı gibi Lessia'nın tenine yayıldı ve Merrick ile Raine'in tuhaf davranışlarını kafasından atmak için başını salladı.

"Teşekkür ederim. Abartılı bir şeye ihtiyacımız yok," diye üsteledi Ardow'un yüz ifadesi hayal kırıklığını ele verdiğinde.

Raine ona uzun süre baktı ve içindeki huzursuzluk her sessiz saniyede arttı.

Sonunda bardağı kaldırıp bir yudum daha aldı ve o da kanepenin arkasına doğru ilerledi, aralarında mümkün olduğunca mesafe bırakmaya çalışıyordu çünkü gözlerinde beliren ifadenin öfke olup olmadığından emin değildi.

Raine bardağını ikinci kez doldururken kısık sesle, "İhtiyacın olan ve istediğin şeyler farklı şeyler." dedi.

Lessia kaşlarını çatarak ona ne demek istediğini sormaya başladı ama Merrick onun sözünü kesti.

"Raine, bize biraz yiyecek getir. Sonra bir sonraki adımlarımızı konuşup seni rahat bırakabiliriz."

Raine başını sallayarak odadan çıktı ama Lessia'ya tekrar bakmadan değil, gözlerindeki o parlaklık geri gelmişti.

Kanepenin yanındaki sandalyeye yığılırken bir ürperti hissetti, bacaklarını kendine çekip kollarını etrafına doladı, vücudunun mümkün olduğunca büyük bir kısmını korumaya çalıştı.

Vastala sokaklarında geçirdiği yıllardan sonra, Peri bakışlarına alışmıştı ama nedense Merrick'in bir arkadaşının bu konuda bu kadar açık sözlü olmayacağını düşünmüştü.

"Arkadaşınındı," diye fısıldadı Merrick, yanındaki sandalyeye otururken.

Lessia kaşlarını çatığında devam etti. "Üzerindeki kıyafetler Solana'nındı."

Midesinde bir düğüm oluştu. "O... öldü mü?"

Merrick başını salladı, çenesindeki bir kas esnedi. "Uzun zaman oldu. O zamandan beri aynı değil." İç çekti. "Ama kim aynı olacak ki? Senin ruhunun aynısını bulup sonra onu kaybetmek... Sanırım hiç bulamamaktan daha kötü."

Merrick'in sesine bir şey girdiğinde kalbindeki çatlaklar genişledi ve ses tonundan onun henüz eşini bulamadığından emin oldu.

Derin uğultuya sızan şeyin yalnızlık olduğuna karar verdi.

Lessia onları hiç bulamamanın daha iyi olduğundan emin değildi.

Yarı ya da yarı Peri olan birinin her zaman bir tane olmazdı, bu yüzden hiç endişelenmemiştir ama annesi babasının eşiydi ve onları birbirleri olmadan hayal edemiyordu.

Birbirine bu kadar mükemmel uyan iki parça; sanki birbiriyle uyum içinde olan iki melodi ya da aynı ritimde atan iki kalp gibi.

Annesinin insan, babasının ise kraliyet kanından bir Peri olması bile onları durduramamıştı.

Görünüşe göre erkek Perilerin eşlerinin kokusunu aldıklarında onlara yakın olmamaları imkansızdı; kaderlerine bağlı olanların yakınında olmadıkları, onlarla birlikte olmadıkları sürece koku onları neredeyse deliliğe sürüklüyordu.

Babası annesinin kokusunu almış ve onun ne olduğunu anlamıştı.

Ve işte böyle oldu.

Raine bir tepsi yemekle geri döndüğünde, Merrick'e baktığını fark etti ve çok aç olmamasına rağmen, biraz bayatlamış ekmek parçalarını alıp ağzına atmakla meşgul oldu.

Elbow'u geride bıraktıklarından beri aslında hiç acıkmamıştı.

Bu kadar çok duygu onu boğuyorken, sanki bu noktada vücuduna başka bir şey tıktırmak çok fazla olacakmış gibi hissediyordu.

"Peki büyük plan ne?" Raine, Merrick konuşurken gözlerini ondan ayırmadı. "İsyancılarla ve ardından Oakgard'ın Perileriyle tek başınıza mı mücadele edeceksiniz?"

"Hayır," diye hırladı Merrick. "İhtiyacımız olan—"

"İsyancılara gitmemiz gerek!" diye üstelemeye cesaret etti Ardow.

Lessia bıkkınlıkla nefesini verince Ardow ona döndü. "Adetlerimize katılmadığını biliyorum ama hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Özgür bir Havlands - onu yöneten yozlaşmış ve kötü adamlardan kurtulmuş - tüm türlerin özgürce yaşamasına izin veren bir Havlands." Elini ona

doğru uzattı. "Onları birlikte ikna edebiliriz Lessia. Bize katılman için gerekiyorsa, onların alışkanlıklarını değiştir. Asil kandan geliyorsun - seni kesinlikle dinlerler, özellikle de yarı Peri olanlar."

Merrick'in kıkırdaması kemiklerini titretti. "Seni aptal, cahil insan. İsyançılara onun ne olduğunu söylersen, onu anında öldürürler. Tüm planlarını bilmiyorum ama isyancılar Rioner ve Loche'yi alt etmeyi planlıyorsa," -Lessia Loche'den bahsedildiğinde yutkundığında Merrick ona bir bakış attı- "ailelerinin ve arkadaşlarının yaşamasına gerçekten izin vereceklerini mi düşünüyorsun?"

Ardow'un yüzü kızardı. "Onların gözünde itibarım yüksek. Onu bağışlamaları için onları ikna edebilirim."

Venko boş boş güldü. "O kadar yüksek bir mevkidesin ki, seni Loche'nin mahzenlerinde çürümeye terk ettiler."

Lessia başını sallamaktan kendini alamadı.

Seçim sırasında kendisine saldıranları durduramamıştı.

Şimdi ne değişebilirdi?

"Venko," diye söze başladı Ardow, ama Venko ondan uzaklaşıp masadaki bardaklardan birini işaret etti ve Raine başını sallayınca bardağın tamamını içti.

"Duymak istemiyorum Ardow. Havlands'a salmayı planladığın şeyin bir parçası olmak istemiyorum. Bana yalan söyledin ve ben de kendine yalan söylediğine inanmaya başlıyorum," diye hırıltılı bir sesle konuştu Venko yutkunduktan sonra.

Ardow'un yüzü buruştu ama kanepeye yaslanırken sessizliğini korudu, Venko bardağını yeniden doldurmak için uzaklaştığında gözleri yere düştü.

"İnsanlar," diye homurdandı Merrick, bir yandan da bardağını dudaklarına götürürken.

Lessia, adamın küçük bir yudumu yutmasını izledi; içkiyi tekrar yerine koyarken gergin yüz hatları hafifçe yumuşadı. "İtiraf etmeliyim ki, içkini özledim Raine."

Raine, Merrick kolunu bara doğru uzatırken sırtıttı. "Bunun geldiği yerde daha fazlası var."

Ela gözlerini onun gözlerine çevirdiğinde, gözlerinde hiç yaş olmadığını görünce rahatladı, ama adam kaşını kaldırıp ona mavi renkli bir bardak sıvı uzattığında başını iki yana salladı.

"Sen bilirsin." Raine omuz silkip o bardağı da içti. "Gelecekte olacaklara bakılırsa, ihtiyacın olacak sanırım."

"Daha neler olacak?" diye tekrarladı.

Raine başını eğdi. "O alçak isyancılar birkaç hafta önce buraya geldiler. Benim veya buradaki diğerlerinin onlara katılmak isteyip istemediğini görmek istediler."

"Tam olarak ne dediler?" diye sordu, parmaklarını koltuğun kumaşına gömerek. Başkalarından bahsetmeyi duymazdan geldi. Plajdan kısa yürüyüşte başka kimseyi görmemişlerdi ama adanın tamamını görmedikleri için, burada daha fazla üzgün münzevinin yaşamadığı anlamına gelmiyordu; belki de Raine'in de fark etmeye başladığı gibi, endişelerini içkiyle gideriyorlardı.

Neyse, önemli değildi zaten.

"Ah, çok şey söylediler." Raine sırttı, gözleri yine parlıyordu; gözyaşlarından değil, konuşurken içtiği beşinci kadehten.

"Raine," diye hırladı Merrick yumuşak bir sesle.

Raine kollarını göğsünde kavuşturdu. "İkiniz de hiç eğlenceli değilsiniz."

Lessia, koltuğundan fırlayıp öyle bir yaklaştı ki, etrafını saran alkol kokusu burnunu buruşturdu ve parmağını adamın göğsüne vurdu. "Sen bu dünyadan vazgeçmiş olabilirsin ama biz vazgeçmedik."

Büyüsü teninin altında titreşiyordu ve Raine sadece esnediğinde, içinden patlayarak geçti, gözleri yüzünü aydınlattı.

"Söyle. Bana. Ne. Dediler.?" diye mırıldandı, damarlarında serbestçe akan büyü'nün etkisiyle her uzvu karıncalanıyordu.

Raine güldü ve derin kahkahasına bir hıçkırık sızdı. "Ah, çok gençsin. Şu büyü'n-" Tekrar hıçkırdı. "Bana etki etmiyor. Ama altın güzel. Diğer yarı-perilerin büyü'n olduğunu söylemesinden daha iyi. Bir keresinde biriyle tanışmıştım-"

Lessia hırlayarak yumruğunu kaldırdı ama Merrick daha hızlıydı ve kolunu onun beline doladı, onu kendine doğru çekti.

"Yapma," diye tısladı kulağına. "Bundan sadece zevk alacak."

Başını çevirip Merrick'e bakmaya çalıştığında, Merrick onu daha sıkı göğsüne bastırdı ve yüzünü öne doğru çevirmeye zorladı.

"Raine," diye homurdandı Merrick başının üzerinden. "Haklı. Sonsuza dek burada kalmamızı istemiyorsan, bildiklerini anlat bize."

"Gerçekten hiç eğlenceli değilsin," diye sızlandı Raine, ama sonra doğruldu.

"Bana önümüzdeki birkaç hafta içinde bir saldırı planladıklarını ve eğer onlara katılmazsak Vastala ve ElLOW'dan uzak durmamız gerektiğini söylediler." Raine başını iki yana salladı. "Sanki içimizden biri Havlands'a geri dönecekmiş gibi," diye alay etti.

Merrick'in arkasından dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu, sonra sordu, "Başka?"

Raine derin bir iç çekti. "On yıllardır bunun üzerinde çalışıyorlar. Vastala ve ElLOW'un her yerinde isyancılar var. Saldırıyı içeriden başlatmaya hazırlanan sıradan kasabalılar, şekil değiştirenler ise denizden saldıracak. Hızlı ve acımasız olacak."

İçinde bir huzursuzluk vardı.

İsyancılar Havland'ın her yerinde miydi?

Geçtiğimiz birkaç ayı düşününce midesi bulandı.

Mantıklıydı.

Kaleye yapılan saldırılar, denizdeki küçük bir isyancı grubundan değil, kalenin içinden yapılmıştı.

"Ne zaman?" diye homurdandı Merrick titrek bir nefes verirken.

Raine tırnaklarını çekti. "On beş gün önce buradaydılar, yani önümüzdeki aylarda falan olmalılar sanırım? Yüzlerine güldüğümde paylaşmaya pek hevesli değillerdi. Ve... Çok fazla soru sormak istemedim."

Merrick onu bıraktı ve kız arkasını döndüğünde gözleri onunkilere kilitlendi. "O zaman fazla vaktimiz yok. Ne yapmak istiyorsun Lessia?"

Ona bakarken ağzı açık kaldı.

Onun karar vermesini mi istiyordu?

Havlands'a ayak basan en ölümcül iki Fae savaşçısıyla aynı odadaydı.

Planları kavrayabilen bir asi.

Hatta Venko bile Havlands'ı ondan daha iyi tanıyordu, çünkü bütün seyahatleri onunkinden ibaretti.

Ama Merrick sadece ona bakmaya devam etti.

Sessizlik sürerken kalbi göğsünde çarpmaya başladı ve Merrick'in gözleri kısa bir süreliğine aşağı kaydı, sonra yine onun gözlerine bakmaya devam etti.

Lessia sesli bir şekilde yutkundu.

Ailesini görmek istiyordu.

Loche ile arasını düzeltmek istiyordu.

Amalise'yi, Kalia'yı ve diğerlerini güvenliğe ulaştırmak istiyordu.

Peki güvenlik neredeydi?

İsyancıları bir şekilde bastırmayı başarsalar bile, Oakgards'ın saldırı planlayan Perilerinin tehdidi hâlâ devam ediyordu.

Gözleri odanın her yerini dolaştı, Ardow'un hâlâ kızarmış yüzünde, Venko'nun donuk gözlerinde ve bir bardaktan daha içen Raine'de gezindi.

"Bir Peri ordusuyla savaşacaksak birlik olmalıyız," dedi sesi hafifçe titreyerek. "Rioner ve L'yi ikna etmeliyiz..." Lessia, yüreğine bir acı saplandığında dudağını ısırды. "Ve Loche," diye zorla söyledi.

Çenesi seğiren Merrick başını salladı, gözleri onu devam etmeye teşvik ediyordu.

Yumruklarını sıkarak devam etti. "Babamı görmemiz gerek. Rioner'ı ikna edebilecek tek kişi o olabilir. Ve... ve bunu yaptıktan sonra Elbow'a dönmeliyiz."

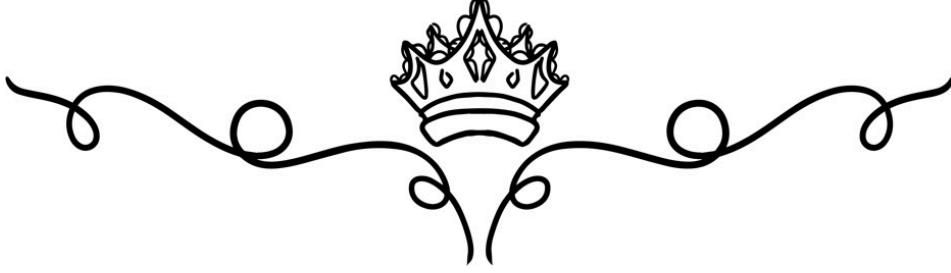
Merrick elini uzatıp çenesini eğdi. "O zaman şöyle yapacağız."

Merrick, Raine'e döndü. "Kartalların hala sende mi?"

Raine sandalyede kıpırdanırken homurdandı, gözleri yarı kapalıydı. "Evet."

Merrick elini sıkarak sessizce, "Bu gece Alarin'i çağıralım. Bakalım birkaç arkadaşım daha çağrıya cevap verebilecek mi?" dedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lessia küçük yatak odasının tavanına baktı.

Ay, ince ahşap kirişlerin üzerinde dans eden gümüşü gölgeler oluşturuyor, yere koyduğu küçük fenerden yansıyan ateş ışığıyla karışıyordu.

Babasına ulaşma kararının ardından grup içkilerini sessizce bitirmişti ve içki sert olmalıydı ki önce Venko, sonra Ardow kanepede uyuyakaldılar, horlamaları oturma odasında yankılanıyordu.

Lessia, Merrick ve Raine'e sessizce iyi geceler dilediğinde Ardow'un çenesinden aşağı doğru bir salya akışı süzülüyordu ve bir an tereddüt ederek onu yatağa yatırmaya yardım edip etmemesi gerektiğini düşündü.

Sonra fikrini değiştirmişti.

Belki de rahatsız uyku pozisyonundan uyandığında ve şiddetli bir içki içme krizine girdiğinde aklı başına gelirdi.

Onun isyancılara geri dönmeyi bu kadar istemesinin nedenini anlayamıyordu.

Ardow hiçbir zaman şiddet yanlısı olmamıştı.

Onunla tanıştığı andan itibaren, onun nazik yapısından dolayı ona güvenmişti.

Yarı Peri olmasına rağmen, bazen kendini dizginlemek için çok uğraştığı öfkeye sahip değildi.

Ellerini yüzünden aşağı doğru kaydırarak inledi.

Raine'in ona uzattığı bardağı kabul etmeliydi.

Uyuyabilmesi mümkün değildi.

Aklında egemenlik için yarışan tüm düşünceler varken değil.
Babası bunu öğrendiğinde nasıl tepki verecekti?
Elbow'a nasıl döneceklerini.
Loche'u kendi taraflarına nasıl getireceklerini.
Çocukları tekrar güvenli bir yere nasıl ulaştıracağını.
Bir iniltiyi daha bastırdı, keşke bacalarının üzerindeki battaniyeyi
çektiği kadar kolay bir şekilde endişelerini de aklından
uzaklaştırabilseydi.

Lessia sessiz evi dinledi ve hafif nefeslerin ve pencerelere vuran
rüzgârın arasında hiçbir ses duyulmadığında doğrulup örtüyü itti.

Feneri aldıktan sonra parmak uçlarında kapıya doğru yürüdü ve
kapıyı açtı.

Ev loştu ve Venko ile Ardow'un üzerine yalnızca ay ışığı
vuruyordu; onlar hâlâ yarı oturmuş, yarı uzanmış bir şekilde
kanepede duruyorlardı.

Ama solda, çatlak bir kapıdan yumuşak bir ışık sızıyordu.

Yanlarına doğru ilerlerken, adımlarının sessiz olduğundan emin
oldu, içinde öfkeyle çırpınan iki adama bakmasına yetecek enerjisi
yoktu.

Diğer iki erkekle uğraşacak enerjisi de yoktu zaten.

Raine beklediği gibi değildi.

Merrick buraya gelmeyi önerdiğinde ne umduğundan emin değildi
ama bu, zar zor işleyen bir sarhoş değildi.

Ve Merrick onu çok çileden çıkarıyordu.

Alıştığı huysuzluk...

Ama onu okuyamıyordu.

Neden onu ittiğini anlamamıştı, sonra ona hırladı, ruh hali
saniyeler içinde değişti.

Lanet olası kuluçkalık erkekler.

Aydınlık odaya girerken, sıkıntılı bir iç çekiş duyuldu.

Bir çeşit ofis gibi görünüyordu.

Tavandan tabana kadar uzanan bir kitaplığın önünde büyük bir
ahşap masa duruyordu; sağında kare bir pencere, solunda ise duvar
boyunca daha fazla raf vardı.

Lessia, çıplak ayakları yumuşak halıya gömülürken raflara
dağılmış yarı boş şişelere başını salladı.

Kalp kırıklığı onun için yabancı değildi.
Her şeyden sonra kırılacak bir parçasının kalıp kalmadığından bile emin değildi.

Kız kardeşinin ardından.
Kralın mahzenindeki yıllardan sonra.
Vastala'dan getirdiği kırık ruhları bir arada tutmak zorunda kaldıktan sonra.

Ama Loche'la geçirdiğim o son günden sonra...
Anılar zihnini işgal ederken boğazından yukarı boğuk bir ses yükseldi.

Gözlerini sımsıkı yumarak, ihanete uğramış yüzünü, acı dolu deneyimleri kilitli tutmayı tercih ettiği karanlık uçuruma geri itmeye çalıştı.

Ama boşunaydı.
Ona yaptıklarını düşündükçe, içini parçalayan utançla omuzları çöktü.

Onlara.
"O senin suçluluğunu hak etmiyor."
Yüreği boğazına doğru fırlayarak döndü.
Raine pencere kenarına yaslandı, gözleri hala donuktu ama sırtı şaşırtıcı derecede dikti ve onu süzdü.

"Çık kafamdan," diye tısladı.
"Senin kafanda değilim." Raine'in ağzının bir köşesi yukarı kalktı.
"Hemen şimdi."

Rafa doğru dönerken dişlerini sıktı, arkasındaki Peri'ye bakmamak için orada duran nesnelere baktı.

Raine'in kılıçları gibi kavisli ve tırtıklı, güzel bir hançer, incelikle süslenmiş bir şekilde yerleştirilmişti ve Raine parmağını keskin kenarın üzerinde gezdiriyordu.

"Bu Solana'ya çiftleşme hediyemdi."
Raine'in sessiz beyanının her kelimesini saran keder karşısında irkildi.

"Çok güzel," diye mırıldandı.
Tekrar arkasını dönüp rafa yaslandı, diğer garip eserleri kaydırmamaya dikkat etti; birkaç kristal, deniz kabuğu ve ne olduklarını bilmediği başka şeyler.

"Öldüğünü duydum. Üzgünüm," dedi Lessia yumuşak bir sesle.

Raine'in gözleri yere kaydı, omuzları gerildi. "Öldürüldü."

Raine'in ağzı birkaç kez açılıp kapandığında Lessia sessiz kaldı, göğsü adamın yüz hatlarında yaşanan acıyla sızlıyordu.

Loche henüz eşi bile değildi ve onun adını duyduğunda yere yığılıp kalmak istiyordu.

Raine'in ne kadar dayanılmaz bir acı çektiğini hayal bile edemiyordu.

Sessizlik çok yoğunlaştığında, hava üzüntüden o kadar yoğunlaşmıştı ki ciğerlerine çekmekte zorlandı ve "Özür dilerim," diye fısıldadı tekrar.

"Sanırım senden hoşlanırdı." Raine sandalyeye doğru yürüdü, oturdu ve kendine bir kadeh daha doldurdu. "O da her zaman doğru olduğuna inandığı şey için mücadele ederdi."

Lessia'nın gözleri, titrek bir şekilde şişeyi masaya bırakan elini gezdirdi; odadaki birçok şişenin içeriğinden kaynaklanan lekeler, güzelce oyulmuş tahtayı bozmuştu.

"Sana ne yaptığını gördüm."

Gözleri Raine'e kaydı ve kendini ürpermekten alıkoyamadı, kalan parçaları bir arada tutmak için kollarını kendine doladı.

Raine onu izlerken başını salladı.

"Çok kırılmışsın," diye fısıldadı, sonra biraz daha sıvıyı yuttu, dağınık sakalına bir damla damladı. "Ama her zaman öyle olmayacaksın. Benim gibi değil..."

Lessia, kendine daha sıkı sarılırken kaşlarını çattı.

Bundan pek emin değildi.

Elbow'daki o son geceden beri aldığı her nefes sanki son nefesiymiş gibi hissediyordu.

Sadece Loche yüzünden değil.

Aralarında yaşananlar onu neredeyse öldürmüştü olsa da, yapması gereken daha pek çok şey vardı.

Yaşamak için çok fazla suçluluk duygusu var.

Raine gözlerini ovuşturarak devam etti. "Solana öldüğünde ben de öldüm. Şu anda sadece Peri formunda bir hayaletim. Ama sen hareket etmeye devam ettin, yürümeye devam ettin. Merrick'i ve arkadaşlarını nasıl kurtardığını gördüm. Vazgeçmedin. Vazgeçmedin."

"Başka seçeneğim yoktu," diye yanıtladı Lessia sessizce.

Raine başını hızla kaldırdı. "Elbette bir seçeneğin vardı. Genç hayatında yaptığın her şey, ister inan ister inanma, bir seçimin sonucuydu. Her şeyin sadece başına geldiğini düşündüğünü görebiliyorum, ama her kalp kırıklığı, her acı, mutluluk, aşk anı, seçtiğin yollar yüzünden yaşandı."

Gözlerinin arkasında yaşlar yanıyordu. "Sanırım yanlış olanları seçmişim."

Raine elini masaya vurdu. "Yanlış yol diye bir şey yok! Karanlık olanlar, elbette. Solana'nın ölümüne yol açan seçimleri düşünürken neredeyse deliriyordum. Ama onları seçmeseydim, onunla hiç tanışamazdım."

"Değdi mi? Onu kaybetmek için mi tanıştın?"

Raine sessiz kalınca Lessia, fazla ileri gidip gitmediğini merak etti, ama sonra Raine boğazını temizledi, kendi gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Onunla tanıştığıma asla pişman olmayacağım. Dünyadaki tüm acılara rağmen."

Lessia başını salladı, gözleri haliya dikilmişti.

Sözleri, Amalise'nin bir zamanlar kaybettiği aşkı için söylediği sözlere o kadar benziyordu ki, her harfinde acı daha da belirginleşiyordu.

Raine'in şişeyi bir kez daha kaldırdığını, kadehe daha fazla içkinin sıçradığını duydu.

"Teşekkür etmek istedim."

Raine'in sözleri üzerine başını kaldırdı.

Alnı kırıştı. "Ne için?"

"Merrick'i kurtardığın için." Raine bir yudum daha aldı. "Yeterince güçlü değildim. Solana'dan sonra olmazdı."

Omuzlarını silkerek Raine'e bakmaya devam etti. "Beni de kurtardı. Hem de birkaç kez."

Raine'in dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Merrick'e benziyor. Tam bir şehit."

"Ne demek istiyorsun?"

Raine sandalyesine yaslandı, bacaklarının tahtaya sürtünerek çıkardığı hafif sürtünme sesi odada yankılandı. "O kan yeminini benim yüzümden etti. Yani, ben, Thissian ve Kerym."

Kaşları çatıldı. "Kardeşliğinizdeki diğer ikisi mi?"

Raine'den boğuk bir kahkaha yükseldi. "Kardeşlik mi?"

Cevap veremedi başını salladı. "Sanırım öyle diyebilirsiniz. Ve evet. Yüzyıllar boyunca birlikte savaştık. Birlikte büyüdü. Hepimiz piç kurusuyuz, bu yüzden bir asker kampında büyüdü. Muhtemelen en iyisi buydu; hepimizde çok fazla öfke ve kızgınlık vardı, bu yüzden bunları savaş meydanında dışa vurmak faydalı oldu."

"Bilmiyordum," diye mırıldandı Lessia, saldırıdan sonra uyurken gördüğü yüze sahip genç Merrick'i düşününce göğsü daha da boşaldı.

O zamanlar çok huzurlu görünüyordu.

Ama bunu duyunca, onun hiç huzur görüp görmediğini merak etti.

En azından yıllarca sevgi dolu bir ailesi, sıcak bir yuvası ve yatağı vardı ve babasının onları Rioner'ın pençelerinden uzak tutmaya çalışırken sağlayabildiği kadar güvenliği vardı.

"Şaşırmadım," dedi Raine. "Merrick laf cambazlığı yapmayı pek sevmez."

Her şeye rağmen hafifçe kıkırdadı. "Söyleme."

Raine'in dudakları daha da kıvrıldı. "Kendine acıması gerektiğinde bile acımıyor."

"Ona ne oldu?" diye sordu Lessia, gerçekten bilmek isteyip istemediğinden hâlâ emin olmasa da.

Daha yıkıcı bilgilerle başa çıkabilir miydi?

Raine'in gülümsemesi kayboldu. "Lanet olası kral, elbette. Rioner'ın babası için onlarca yıl savaşmıştık ki ne kadar güçlü olduğumuzu fark etti. Bize daha fazla ilgi göstermeye başladı. İlk başta bundan keyif aldık. Her birimizi komutan yaptı; çağırdığında geldiğimiz sürece istediğimiz gibi dolaşabilmemize izin verdi. Ama sonra tacı en büyük oğluna devretti ve Rioner o kadar... güvenmiyordu."

Raine'in gözleri karardığında kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Bizden, ona asla karşı gelmeyeceğimizi garanti altına alacak bir şey istiyordu. O zamana kadar Solana'yı bulmuştum, Thissian ve Kerym de eşleriyle tanışmıştı. Rioner onları bizden aldı. Tacın bize ait

olduğuna inandığı borcu ödememiz için onları şatosunda kilitli tuttu, çocukluğumuzda başımızın üzerinde bir çatı olmasını sağladığı için."

Raine'in dişleri birbirine çarptı. "Ondan sonra kavga etmekte daha da ktleştik. Onlar hakkında endişelenirken odaklanamadığımız için birkaç kez neredeyse lyorduk. Merrick, tam bir aptal olduğu için buna dayanamadı, bu yüzden onları serbest bırakmaya karar verdi. Rioner'in onları serbest bırakması için gözümüzün önünde o lanet olası kan yeminini etti."

Odada bir homurtu yankılandı. "Rioner, lm Fısıldayan'ın emrine amade olmasına karşı koyamadı. Havlands'ın en güçlü Perisi ona mı bağlı?"

Raine'in ağzından acı bir alay ıktı. "Onları serbest bırakma sözünü tuttu, ancak birkaç gün sonra hepimizi avladı... Kimsenin ona sırt çevirmesinden hoşlanmaz. Bu yüzden Solana, Thissian ve Kerym'in arkadaşları en ağır bedeli dedi."

Raine'in eli göğsüne bastırıldığında Lessia'nın yanaklarından yaşlar süzüldü, gözleri elindeki bardakta dönen ikiye takıldı.

Sadece Solana ve ölen diğerleri için değil.

Ama her şeyini feda eden Merrick için.

Peki ne için?

"Kendini suçluyor, biliyorsun," dedi Raine boğuk bir sesle. "Hiçbirimiz suçluyor olmasak da. Hakkındaki hikâyeler kadar kötü olduğuna inanıyor. Lanetlendiğine. Sanırım küçük bir parçası, herkesi kendinden uzak tutmak için bir sebebi olduğuna dair o kan yeminini ettiği için rahatlamıştı. Ölüm Fısıldayan'ın önüne yakışır bir hayat yaşa."

"Ne-neden böyle bir şey düşünsün ki?" diye kekeledi Lessia.

Raine başını eğdi. "Onun büyüsünün gerçekte ne olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı.

"Kötü bir isim olsa da, lm Fısıltısı kulağa doğru geliyor. Duyduğun o fısıltılar mı? Zihninin diğer tarafa açılması. Senden önce geçenlerin ruhlarının, seni yanlarına almaya hazırlanırken konuşmaları, seni kendilerinden biri olarak sahiplenmeleri."

Lessia'nın kaşları çatıldı. "A-ama bu mümkün değil."

"Peki neden?"

"Çünkü..."

Mümkün olamaz.

Olabilir mi?

"Çünkü o bir zihinsel Peri, değil mi? Daha önce böyle bir güç duymamıştım."

Raine'in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Dünya bizim algıladığımız gibi değil mi? Dünya bizim düşündüğümüz, işlediğimiz ve hayal ettiğimiz gibi değil mi? Bizi şekillendiren, yönlendiren, kaderimize doğru yönlendiren zihnimiz değil mi? Neden ahiret de aynı olmasın?"

Korku kemiklerini donduruyordu; sanki odada buz gibi bir rüzgar esiyordu.

Ama Merrick korkusundan değil.

HAYIR.

Kendi hakkında ne düşündüğünden korktuğu için.

Büyüsünden nefret etmenin, bunun kendisine doğuştan kötü olduğu için verildiğine inanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Uzun süre kendimi sorgulamadığımı söylesem yalan olur. Doğrusunu söylemek gerekirse, hâlâ sorguluyorum.

Merrick gemide ona bunu söylemişti.

Raine ellerini başının üzerine uzatıp iç çekti. "Gece geç vakitte yapılan bir sohbet için biraz ağır oldu. Bir saat uyumaya çalışacağım. Sen de uyusan iyi olur. Merrick'in yukarı çıkmadan önce sabah antrenman hakkında bir şeyler mırıldandığını duydum."

Lessia başını sallayınca Raine sandalyeden kalktı ve onu takip ederek odadan çıktı.

Venko ve Ardow hâlâ kanepede horluyorlardı ve onlara son bir kez baktıktan sonra aydınlık odasına girdi.

Etrafına bakındığında kaşları çatıldı, kısa duvarların birkaç metresinde bir fenerler ve pencere kenarında iki fener gördü.

Kulaklarını zorladı ama Raine'in yan odada dolaşırken çıkardığı gürültülü ayak seslerinden başka bir şey duyamadı.

Derin bir nefes alıp yatağa girdi.

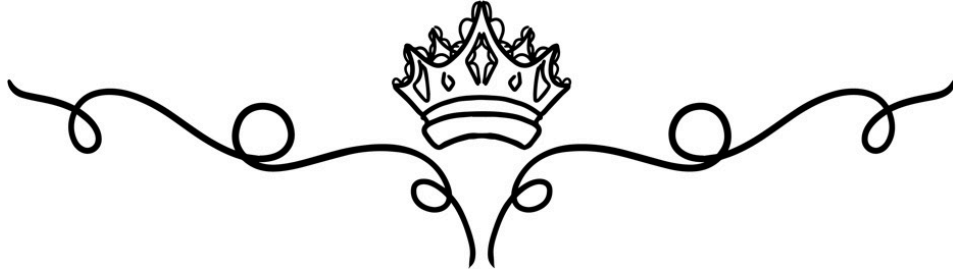
Ölüm büyü yapabiliyordu ama Merrick bir Ölüm Fısıltısı değildi.

O kötü biri değildi.

Ve eğer olmasaydı...

Belki de o da deġildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Lessia, Merrick'in şafak vakti odasına dalıp, sadece birkaç saat uyuduktan sonra ona "lanet olası yataktan çık" dediğinde onun kötü biri olmadığına olan inancını sorguladı.

Esneyerek yorgun bedenini sıcak çarşafların altından dışarı sürükledi.

Küçük olmasına rağmen, şimdiye kadar uyuduğu en rahat yatak olabileceğini düşündü.

Ya da belki Venko'nun gemisindeki sert karyolalardan daha iyi bir şey vardı.

Sert tahtaların hatırasıyla sırtı ağrıdığına yüzünü buruşturdu, sıkışık kulübenin her köşesine sinmiş gibi görünen, her sabah gözlerini açtığına yaşlar getiren kokunun burnuna gelmesiyle safra kesesi yandı.

Burnunu kırıstırarak anıyı aklından uzaklaştırdı ve odanın içinde bir saç fırçası aradıktan sonra (ama bulamayınca) Lessia parmaklarını karışık saçlarının arasından geçirdi ve deri ceketini düzeltti.

Raine ona gecelik vermediği ve çıplak uyumasının mümkün olmadığı için onlarla uyumuştı.

Merrick'in istediği zaman kapıyı çarpıp açma eğilimi yüzünden değil.

Mutfağa doğru ilerleyen Lessia, bütün erkeklerin odanın ortasındaki yüksek adanın etrafında, ellerinde buharı tüten kahve fincanlarıyla durduğunu gördü. Ancak Raine'in yanından geçip kendi

kahvesini almaya gittiğinde, üzerine yayılan dumandan anladığı kadarıyla onun fincanında daha sert bir şey olduğundan şüphelendi.

Bir yudum alırken, kaynar sıvı diline değdiğinde yüzünde oluşan irkilme hissini engelleyemedi ve kupayı istediğinden daha sert bir şekilde adaya çarptı, yüksek sesle gelen sesle tüm başlar ona doğru döndü.

Yüzünü kızartacak kadar sıcaktan korunmaya çalışarak onlara zayıf bir gülümsemeyle baktı. "Peki, bugünkü planımız ne?"

Sözleri kesik kesik çıkıyordu ama bunu sabahın huysuzluğuna bağlamaya çalışıyordu, Ardow'un pişmanlık dolu gözleriyle her karşılaştığında onu ele geçirmek isteyen öfkeye değil.

"Dün gece Alarin'i çağırdım." Merrick, devam etmeden önce gözleri, ahşap tezgahın üzerinde sıkıldığı ellerine takıldı. "Ona benimle buluşmasını söyledim, bu yüzden cevabını beklememiz gerekecek."

Lessia yutkundu.

Babasıyla yüzleşmeye hazır olup olmadığından emin değildi.

Merrick onunla tanıştığında bir şeylerin ters gittiğini bildiğinden şüphelense bile, onu unutturan büyüü bozarsa nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Eğer onun yaptıklarını öğrenirse...

Sadece Frelina'ya değil -olay onun sandığı kadar ciddi olmasa bile- ona da...

Annesine.

Bir an, her şeyi olduğu gibi bırakmanın daha iyi olup olmadığını düşündü.

Ama sonra annesinin nazik yüzü, babasının derin kahkahası ve Frelina'nın takılmaları zihnindeki karanlığı deldi.

Bunu tekrar yaşayabilirdi.

Annesinin saçını örmesini sağlayın.

Evlerinin arkasındaki ormanda kız kardeşiyle birlikte gezintiye çıkın.

Merrick'le yaptığı gibi babasıyla da antrenman yaptı.

Korku göğsünü sıkıştırdığında, almaya çalıştığı nefesi almak için mücadele etti.

Bunu tekrar yaşayabilirdi.

Ancak öncelikle Havlands'ın karşı karşıya olduğu tehditlere karşı koyabilmesi için bir yol bulmaları gerekiyordu.

Onun geri dönebileceği bir evinin olduğundan emin olun.

Lessia, Merrick'in gözleriyle tekrar karşılaştığında omuzlarını dikleştirdi.

Onlar için güçlü olmak zorundaydı.

Ve Elow'da geride bıraktığı ailesi için.

Merrick ona bakarken çenesi bir santim eğildi ve bu his -onu herkesten daha iyi anladığı hissi- teninde bir farkındalık hissinin oluşmasına neden oldu.

Kollarını ovuşturarak bakışlarını hafifçe sallanan Raine'e diktiğinde Merrick tekrar konuştu. "Ayrıca Kerym ve Thissian'a kartallar gönderdim."

Ardow'un gözleri büyüdü. "Siphon İkizleri mi? Bu diyarı terk ettiklerini sanıyordum."

Raine araya girdi. "Geldiler. Gelmeyecekler Merrick. Son duyduğumda, buradan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyorlardı."

"Siphon İkizleri mi?" diye sordu Venko.

Lessia ona minnettar bir bakış attı.

Bu lakap ona tanıdık geliyordu ama Merrick'in birlikte savaştığı savaşçılar hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Sadece bu dördünün de kesinlikle öldürücü olduğu.

"Başkalarının duygularını, enerjilerini emerek kendilerini daha güçlü hale getiriyorlar." Raine'in yüzüne yayılan ürpertici gülümseme, Lessia'nın onlar hakkında daha fazla şey öğrenme isteğini sorgulamasına neden oldu. "İnsanlar Merrick'in korkutucu olduğunu düşünüyor ama asıl kabus görmeniz gerekenler bu ikisi."

Venko çenesini sıktı, gözleri aşağı kayd ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Lessia onu suçlamıyordu; karşılaşmak istemeyeceği Fae'lere benzemiyorlardı.

"Neden gelmelerini istedin?" diye sordu Ardow, gözlerini korkudan sinmiş Venko'ya dikerek.

Merrick iç çekti. "Bizim tarafımıza ikna edebileceğimiz herkese ihtiyacımız var. Loche ve Rioner'ı ikna etmeye çalışacaksak, sayıca çok olmalıyız; durup dinlemelerini sağlayacak kadar."

Raine, neredeyse boşalmış bir şişeye uzanarak başını iki yana salladı, kızıl saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. "Sana çağrıya cevap vermeyeceklerini söylemiştim."

"Öyle olsun," diye hırladı Merrick.

Raine gözlerini devirince Merrick elini masaya vurdu. "Eskiden bu tehditlerle gülümseyerek yüzleşirdik Raine. Halkımızı korumaya inanırdık. Doğru olanı yapmaya. Sence bu Oakgard Perileri Havland'da duracak mı? Buraya da gelecekler."

Raine omuz silktili, yüzünde Loche'u fazlasıyla anımsatan sinir bozucu, tembel bir gülümseme belirdi. "Ydren onları uzak tutacak. Ayrıca, iş oraya gelirse, buradaki diğerlerinin de gizlice bir planı var. Sığınağımızı koruyabiliriz."

Lessia'nın içindeki öfke, Raine'in kayıtsız tonuyla daha da alevlendi ve kendini tıslamaktan alamadı: "Sığınağın mı? Anladığım kadarıyla burası korkaklar ve ayyaşlar için bir saklanma yeri. Çocukken seninle ilgili hikâyeleri dinlerdim! Bir kahramandın, şimdiyse acı bir kabuktan başka bir şey değilsin."

"Bak, nasıl direniyorsun." Raine ona sırtıttı, gülümsemesi bir fincan daha bitirdiği için biraz yamuktu. "Bundan sağ çıkarsan, birkaç yüzyıl sonra tekrar gel, korkaklardan bahsederiz."

Burun delikleri genişledi ve şimdi neredeyse yeşil görünen, belki de alkolün etkisiyle daha açık hale gelen ela gözlerine baktı. "Eğer bundan sağ çıkarsam, bir daha asla sana yaklaşamam."

"Tanrıya şükür." Raine fincanını ona doğru kaldırdı. "Oldukça sinir bozucusun."

"Raine," diye uyardı Merrick alçak sesle.

"Ve sen bir korkaksın," diye hırladı, nabızı damarlarında gürlüyordu.

"Belki. Ama bu odada onlardan daha fazlası var. Değil mi?" Raine, öfkeyle parlayan Merrick'e bir bakış atarken kaşlarını kaldırdı.

Masaya doğru eğilip tartışmak için ağzını açtı, ama sonra Merrick yerinden fırladı ve elini yüzüne koyup onu susturdu.

Onu geriye doğru öyle güçlü bir şekilde sürükledi ki, göğsüne çarptı ve Raine'e "Yeter artık!" diye homurdandı.

Raine ona göz kırptı. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Öfkesini dizginlemekten titriyordu, tüm vücudu ona saldırmak için kaşınıyordu.

"Enerjini antrenmana sakla. Raine bize yardım etmeyi teklif etti ve zaten o bardaklardan on tane içtiğine göre, sana bir darbe bile vurabilir," diye kulağına tısladı Merrick.

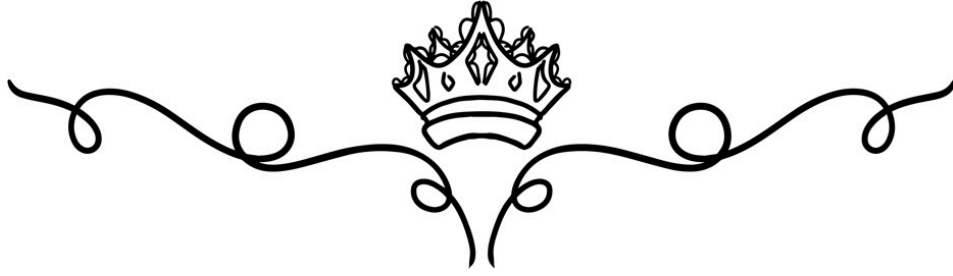
Başını sallayarak ona doğru bastırdı, ama Merrick elini ağzına koyup onu kapıya doğru sürüklemeye devam ettiğinde düşünmedi.

Lessia ağzını demir tadyyla doldurana kadar olabildiğince sert bir şekilde ısırıldı.

"Kahretsin!"

Merrick elini indirdiğinde, kadın arkasını dönüp evden hızla çıktı. Vücudu enerjiyle dolup taşıyordu ve kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, kendisine seslenen olup olmadığını bile duymadı.

ONUNCU BÖLÜM

Kıyıya varana kadar koşmayı bırakmadı; orada kristal mavisi deniz, dinginliğiyle ona alay ediyordu.

Cam gibi yüzeyi aptalca bir dalga bile kıpırdatmıyordu ve masmavi gökyüzünde hiçbir lanet bulut yüzmüyordu.

İçinde kopan fırtınanın tam tersi.

Nefes nefese kalan Lessia, ayaklarına su çarptığında sonunda durmak zorunda kaldı ve evden fırlamadan önce ayakkabılarını giymediğini fark etti.

Aman Tanrım, bu onu daha da öfkeliendirdi.

Başı dönüyordu; içinde dolaşan öfke, vücudunun enerjiyle ve sıcaklıkla dolmasına neden oluyordu, sanki damarlarında kabarcıklar çıkıyormuş gibi hissediyordu.

Lessia ellerini esneterek denize baktı, vücudunu saran duygulardan dolayı hareketsiz kalmakta güçlük çekiyordu ve Ydren başını sakın yüzeyden uzattığında bile gözünü bile kırpmadı.

Deniz wyverninin parıldayan gözleriyle buluştuğunda ve Ydren ona doğru yüzmeye başladığında, Lessia'nın dudakları uyarıcı bir hırlamaya dönüştü.

İçinde korkuya yer yoktu.

Lanet olası yaratıklardan korkmayı bırakmıştı.

Ve... lanet olası erkekler.

Kıyı şeridine yaklaşp Lessia'nın üzerinde yükselirken, uzun boynundan berrak sel suları damlıyordu ve beyaz kumsalın üzerine uzun gölgeler düşüyordu.

"Bir santim daha," diye tısladı Lessia dişlerinin arasından. "Seni bir daha uyarmayacağım."

Wyvern, Lessia'ya bakarken büyük başını eğdi, mor pulları sabah güneşini yansıtıyordu.

Ama dikenli kuyruğu suya çarpsa da Ydren yavaşlayıp durdu, başı hâlâ yana eğikti ve gözleri Lessia'nın gözlerine kilitlenmişti.

Kulaklarında sihir vızıldarken Lessia ona dik dik baktı.

Ama wyvern'in gözlerinde öfke ya da korku yoktu, onlarla buluşmaya devam etti.

Mor bakışlarda başka bir şey daha parlıyordu.

Lessia'nın göğsünde alıştığı baskının artmasıyla sesli bir şekilde yutkunmasına neden olan bir şeydi bu, öfkesinin bir kısmını uzaklaştırıp yerine Ydren'in gözlerine yansıyan aynı duyguyu getirdi.

"Yalnızsın," diye fısıldadı.

Ydren gözlerini kırptırdı, başını bir anlığına eğdi.

Lessia birkaç derin nefes alarak içindeki karmaşık duyguları yatıştırmaya çalıştı; öfkeyi, yalnızlık hissini ve içinde tanımlamakta zorlandığı diğer duyguları bastırmaya çalıştı.

Ama ciğerlerini doldurmak, her sinirden yayılan enerjiyi yatıştırmaya yetmiyordu.

Ayaklarına baktığında kaşlarını çattı, ayaklarının bastırılmış bir güçle titrediğini gördü, sonra da sıkıca kenetlenmiş ellerine ve gergin kaslarına baktı.

Ona ne oluyordu?

Ydren alçak sesle homurdandığında, gözleri yukarı doğru kaydı ve wyvernin, uyarısına rağmen, daha da yaklaştığını gördü.

Ydren'in sıcak nefesleri Lessia'nın saçlarından esen hafif esintiyle karışıyordu ve wyvern'in gözleri parlıyordu, boynunu eğdiğinde koyu moru kaplayan bir parlaklık vardı.

Ama wyvern'in burnu onu dürttüğünde, Lessia'da korku oluşmadı.

Onun yerine kendi gözleri yaşlarla doldu.

Lessia, yanaklarından aşağı akmalarını engellemek için çenesini sıkarak, "Ben de bazen yalnızım," dedi.

Çoğu zaman.

Özellikle şimdi.

Omuzlarında çok fazla yük varken.

Her şeyi yeniden yoluna koymak için yapması gereken çok şey vardı.

Ydren başını eğdi ve onu tekrar dürttü.

"Arkadaşlarımı ve ailemi özlüyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledi Lessia, göğsündeki baskı neredeyse nefesini kesecekti. "Onları çok özlüyorum. Onları nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Ben... Yapabilir miyim bilmiyorum."

Onları çok ama çok özlemişti.

Sadece Ardow'a kızgın değildi...

Ya da kendine.

Seçim sırasında bir anlığına -neredeyse bir gün- özlemini çektiği o yuva duygusunu nihayet hissettiği için öfkeliydi...

Ve sonra tıpkı Frelina'ya zarar verdiği gün olduğu gibi, bu his de ondan koparılmıştı.

Peki ya şimdi?

Bunu nasıl geri alacağını bilmiyordu.

Wyvern'in parıldayan pullarından aşağı doğru büyük bir gözyaşı yuvarlandı ve Lessia'nın omzuna düştü.

Tereddütle elini kaldırdı ve Ydren'in hüzünlü gözleriyle karşılaşınca Lessia elini wyvern'in burnuna koydu.

Ydren ona bastırınca, geniş göğsü hafifçe gürleyerek yine kısık bir ses çıkardı.

"Sen de aileni özlüyor musun?" diye mırıldandı Lessia, şaşırtıcı derecede yumuşak pulları okşarken.

Wyvern'in boğazından bir çığlık yükseldi, her nota Lessia'nın çatlak kalbine çarpıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Ydren'in buraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Okuduklarından anladığı kadarıyla wyvernler çok uzun zaman önce, çok uzaklara, çok uzaklara gitmişlerdi.

Ydren elini uzattı, bir damla gözyaşı daha Lessia'nın ayaklarının dibindeki kumlara sıçradı.

Bir süre öylece durdular, üzüntüleri içinde sessiz kaldılar, ta ki Lessia'nın kulağına ayak sesleri ulaşana kadar.

Ydren aniden geriye doğru uçu ve Lessia denize dalarken üzerine bir su dalgası gönderdi. Bu dalgalar sakın yüzeyde büyük

dalgalanmalar bırakarak güneşin yansımasını bozdu.

Sırılsıklam olmuş ve teni hâlâ o tuhaf enerjiyle yıkanırken, arkasına döndü.

Merrick, kumlar çizmelerinin etrafında savrulurken ve koyu gözleri parıldarken ona doğru yürüdü, o da hızla gözlerini kaçırıp elinin etrafına sarılmış küçük bandajı yakaladı.

Yürüyüşünün öfkesine rağmen, bu manzara karşısında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

O bunu hak etti.

Ama havada öfkenin yükseldiğini hissettiğinde, hemen onu bastırdı.

Onu daha fazla kızdırmamak en iyisi.

"Çoğu insan yıkanırken kıyafetlerini çıkarır," diye homurdandı.

Gözleri onunkilerle buluştu ve onun öfkeyle inen kaşlarını fark edince omuzlarını dikleştirdi, bunu yaparken ıslak tunik rahatsız edici bir şekilde hareket edince yüzünü buruşturdu.

"Beni soymaya mı çalışıyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu, zihnindeki onu daha fazla kışkırtmamaya karar verdiğini söyleyen küçük sesi duymazdan gelerek.

Şakağında bir damar zonkluyordu. "Eğer öyle olsaydım, çoktan altımdaki kumların üzerinde uzanmış, bana katılmam için yalvarıyor olurdun."

O...

Ne?

Yüzü bir sıcaklıkla doldu ve adam gümüş kaşını kaldırdığında kendi kendine inledi.

"Kendine söylemen gereken her şeyi," diye üsteledi, içindeki tüm iradeyi kullanarak gözlerine bakmaya devam etti.

Merrick'in ağzının köşesi seğirdi ve daha önce bastırdığı gülümseme dudaklarını yukarı doğru çekerken tekrar iç çekti.

Merrick onları alt etme mücadelesini kaybettiğinde kısık bir kahkaha attı ve birbirlerine bakmaya devam ederken boşuk bir kahkaha atmasını engelleyemedi.

Daha fazla kahkaha kopunca başını salladı.

Aptal Peri.

Ona öfkelenmek istiyordu.

Gülme.

Merrick sarılı elini kaldırdı. "Endişelenme, farkındayım."

Beyaz bandajın üzerindeki demir kokusunu alabiliyordu ve suçluluk duygusu göğsüne doğru ilerlediğinde dudakları sonunda düştü.

Lessia yüzünü buruşturarak ona doğru bir adım attı. "Özür dilerim. Ne oldu bilmiyorum."

Raine'e o kadar çok kızmıştı ki.

Ve Merrick onu sessiz tutmaya çalıştığında...

Merrick ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Ölüm Fısıldayanı'nın kanını akıtmayı başaran çok az kişi vardır. Gurur duymalısın."

Daha fazla utanç onu parçaladı.

Raine'in dün gece ona anlattıklarından sonra...

Kendisine Ölüm Fısıltısı Yapan demesinden nefret ediyordu.

O çok daha fazlasıydı.

Ama ne diyeceğini bilmiyordu.

Ona onu böyle görmediğini söyleyecek kelimeleri yoktu.

Artık değil.

Merrick'in gülümsemesi de onu incelerken düştü, bakışları yüzünün üzerinden geçerek bükmeye başladığı ellerine doğru kaydı.

Lessia bir şey söylemek için ağzını açtı - herhangi bir şey - ama Merrick'in gözleri tekrar onun gözlerine dönünce dudaklarından hiçbir kelime çıkmadı.

Hava ağırlaştı, etraflarındaki rüzgar dindi ve birbirlerine kilitlenmiş bakışlarının yoğunluğu dayanılmaz hale geldi.

Karanlığında dönen öfkeyi, inci gibi kaşlarının arasında neden bir kırıksıklık oluştuğunu, çenesinin neden kilitlenip açıldığını anlamıyordu.

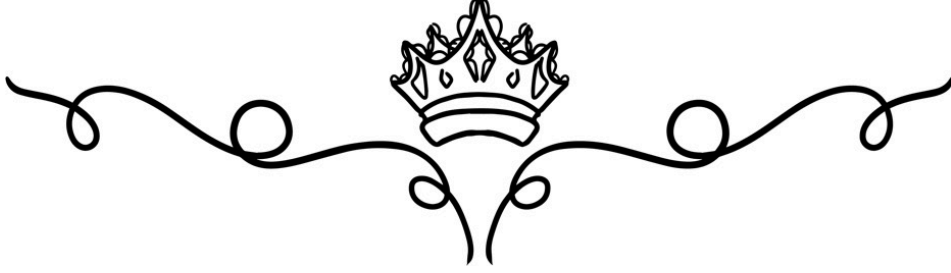
Omuzlarında endişe dolu bir ürperti belirdiğinde, ayaklarına baktı, daha önce onu kızdırmaması yönündeki uyarısı zihninde yankılanıyordu.

Merrick, ayak parmaklarının arasından sızan kuma bakarken sonunda boğazını temizledi. "Diğerleri antrenmana gidiyorlar. Sen de bot alsan iyi olur. Raine kirli dövüşüyor ve iş oraya gelince onları çığnemekten çekinmez."

Lessia başını hızlıca sallayıp kulübeye doğru yürümeye başladı, Merrick'in gözlerine bir daha bakamıyordu; yanından geçerken onun

ölümcül varlığını her tarafında hissedebilmesine rağmen.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lessia, yıpranmış botlarını sıkıca bağlayarak plaja döndüğünde, o rahatsız edici his onu hâlâ huzursuz ediyordu ve iki kum tepciğinin arasından geçerken dört erkeğin de ona bakması durumu daha da kötüleştiriyordu.

Yaklaşırken kolundaki kabarık yara izlerini kaşıdı, elinin hareketiyle birlikte sıcaklığı yüzüne ulaştığında Merrick'in bakışlarından kaçındı.

Bunun yerine gözlerini kumda oturan, başını güneşe doğru eğmiş, yanında duran Ardow'u görmezden gelen Venko'dan ayırmadı.

"Siz antrenman yapmıyor musunuz?" diye selamladı yanlarına yaklaşırken.

Venko başını salladı. "Ben bir esnafım, asker değilim."

"V, gitmelisin..." diye söze başladı Ardow, ama Venko onu böldü.

"Hayır! Beni dahil olmadığım bir şeye sürükledin. Beni esir tutuyorsun, Ardow! Bu aptalca intikam arayışına girmeyeceğim ve dünyamızı, açıkça kurtarılamazken kurtarmaya çalışmayacağım. Savaşmayacağım, bu yüzden hiçbir şey öğrenmeme gerek yok."

Venko konuşurken gözleri Lessia'nınkilere takıldı. "Sen de yapmamalısın. Asilere ve tüm bu Oakgard Perilerine karşı koyabileceğini mi sanıyorsun Lessia? Kesin ölüm. Bu diyardan çıkıp saklanacak güvenli bir yer bulmalıyız."

"Şuna bak. Buradaki tek korkak ben değilim," dedi Raine, Venko'nun yanındaki kumlara çökerken ve zaten kızarmış yüzünü güneş ışınlarının tam olarak vuracağı şekilde eğerek. "Haklı,

biliyorsun. Benim kitabımdan bir sayfa almalısın. Umursamayı bıraktığında hayat çok daha kolay."

"Sen-" Lessia öfkeyle kıvrandı ama Merrick'in kokusu burnunu doldurduğunda ve vücudunun sıcaklığı sırtını okşadığında sustu.

Onu tekrar ısırma riskini göze almak istemiyordu.

"Şu lanet çeneni kapalı tut, olur mu?" diye hırladı Merrick omzunun üzerinden.

Merrick'in eli sırtına değdiğinde içinde bir şeyler vızıldadı ve bir an için kulaklarındaki uğultunun onun fısıltıları olup olmadığını merak etti, ama sonra bunun kendi öfkesinin bir gelgit dalgası gibi onu parçaladığını fark etti.

"Daha iyisini bilmesem, korktuğunu düşünürdüm, Raine," diye alay etti Merrick ve onun yüz ifadesindeki o alaycı sırıtışı hissedebiliyordu.

"Ah, beni yakaladın! Sanırım ortalıkta dolaşıyor. Hepimiz korkmuş, kırılmış ve çok yalnızız..." diye güldü Raine.

Merrick'in içinden bir homurtu yükseldi ve Lessia'nın etrafından dolaşarak Raine'i ayağa kaldırdı. Yüzleri neredeyse iki santim uzaktaydı ve ona dik dik bakıyordu. "Yeter. Eskiden olduğu gibi halledelim."

Raine omuz silkti, Merrick onu kaldırdığı için neredeyse kumdan sarkıyordu. "Bahse girmek ister misin?"

Merrick'in gözleri onunkiler arasında gidip geldi, sonra başını salladı. "Kaybedeceğini biliyorsun. Her zaman kaybedersin."

Raine'in yüzündeki sırıtış Lessia'nın sırtında bir ürpertiye sebep oldu. "Göreceğiz bakalım."

Merrick ona keskin dişlerini gösterdikten sonra Lessia'ya dönüp "İzle. Bir şeyler öğrenebilirsin." diye bağırdı.

Lessia kaşlarını çatarak, birkaç adım ötede sert adımlarla ilerleyen iki Fae savaşçısına baktı; Merrick'in omuzlarından akan öfke, Raine'in annesine sarıldığı yeni doğmuş bir bebek gibi içkinin berraklığı kadar netti.

Raine görünüşe göre Merrick'i kışkırtmaya çalışıyordu ama nedenini anlamıyordu.

Dün gece ondan sevgiyle bahsetmişti.

Ama şu an yaşananlar kesinlikle aşk değildi.

Ya da dostluk.

En azından alıştığı arkadaşlıklar değildi bunlar.

"Hadi, şuraya oturalım." Ardow'un parmakları bileğini kavradı ve neredeyse adamın kavrayışından kurtulup ona saldırmaya hazırlandı, ta ki yanlışlıkla adamın gözleriyle karşılaşana kadar.

Kahverengi bakışları Venko'ya doğru ilerlerken acı hissetti. Venko, kumsalın kenarındaki uzun kumullardan birine doğru geri geri yürüyordu; uzun otların beyaz kumla buluştuğu yerdi. Gözleri tekrar onun gözleriyle buluştuğunda, Venko'nun gözlerindeki boşluk onun midesinde bir yumru oluşturdu.

İç çekerek Ardow'un kendisini de yanına çekip tüccarın yanına oturmasına izin verdi.

Venko yanına oturmak için hareket ettiğinde havadaki acıyı hissedebiliyordu ve Lessia bakışlarını ileriye, Merrick ve Raine'in birbirlerinin etrafında döndüğü yere dikti; her birinin yüzünde korkutucu bir ifade vardı.

Merrick sırtındaki kılıca uzandığında, gözleri kılıca yansıyan parlak yansımayı takip etti.

Gerçek silahlarla eğitim almalarına şaşırmamıştı. Merrick, Ellow'da tahta silahlarla eğitim almasına izin vermemişti.

Görünüşe bakılırsa odun onu düşürecekti.

Fae'nin çabuk iyileştiğini biliyordu ama yine de... o bıçak keskindi.

Raine, Raine'in tuniğinden küçük bir matara çıkarırken Lessia başını salladı. "Bunu daha eğlenceli hale getirelim mi?"

Merrick'in bir saniyelik tereddütünü, yalnızca ağzının hafifçe aşağı doğru hareketi ele veriyordu.

O kadar hızlıydı ki Lessia, ne Venko'nun ne de Ardow'un bunu fark etmediğinden emindi.

Ama Raine'in yüzündeki sırıtış onun bunu özlemediğini söylüyordu.

"Formda değilsen kolay yoldan yapabiliriz." Raine göz kırptı.

"Ver onu bana," diye tısladı Merrick.

Raine ona parıldayan şişeyi uzattığında şişeyi elinden kaptı ve kırmızımsı renkteki bir şeyi o kadar hızlı yuttu ki hareketleri neredeyse bulanıklaştı.

"Bu neydi?" diye soludu Ardow.

Onu susturduktan sonra, Merrick'in dudaklarını yalayıp dilini üst sıranın köpek dişleri üzerinde gezdirmesini dikkatle izledi. Raine ise bir yudum aldı; Merrick'in içtiğinden çok daha küçük bir yudum.

Periler bir an birbirlerine baktılar.

Sonra Merrick'in omuzları gerildi ve Raine'in yüz hatları buruştu.

Öfkeyle değil ama...

Ağrı.

O içeceğin içindeki şey onlara acı veriyordu.

Yanındaki adamların bunu fark edip etmediğinden emin değildi ama bunu Merrick'in yüzündeki her sert çizgide, çizmeli ayaklarının kuma batma şeklinde, kılıca bir kez daha uzandığında elinin hafifçe titremesinde görebiliyordu...

Sıcak güne rağmen, keskin bir soğuk tenini yalayıp geçiyordu.

Çocukken böyle mi eğitilmişlerdi?

"Ha-ha?" diye kekeledi Raine, çift bıçaklarını kınından çıkarırken.

Merrick'in çenesi eğildiğinde, iki erkek de sığırdı.

Raine öne atıldığında Lessia'nın gözleri büyüdü, ölümcül bıçakları güneşte parlıyordu ve Merrick'e doğru hücum ediyordu.

Merrick dönerken kılıcını bile kaldırmadı, kumlar ayaklarının etrafına fışkırdı ve Raine'in devasa bedeni ve keskin çeliğinden kolayca sıyrıldı.

Kumda kayarak dururken kükredikten sonra Raine'in gözleri kısıldı ve tekrar Merrick'e baktı.

Raine nefes bile almadan atıldı ve iki kılıcını da şiddetle önüne doğru savurdu, ancak Merrick havaya sığırdı, kızıl saçlı Fae'nin arkasına inmeden önce bir anlığına bedeni uçtu.

Raine kendi saldırısının şiddetiyle neredeyse yüzüstü düşüyordu ve ayakta kalabilmesinin tek sebebi, kılıçlarından birini baston olarak kullanıp, kılıcın altındaki kumu yarararak ilerlemesiydi.

Merrick elindeki kılıcı çevirirken boğuk bir kahkaha attı ve Raine'in dengesini yeniden kazanırken kesik kesik nefes aldığını gördü. "Elinde olan tek şey bu mu?"

Raine'in saldırısının tek uyarısı bir hırlamaydı.

İleri doğru uçarak Merrick'in sola kaymasını öngördü ve Merrick, Raine'in kavisli silahlarından gelen darbeleri savuşturmak zorunda kaldığında kumlar kıvılcımlarla aydınlandı.

Lessia, iki erkeğin birbirleriyle dövüşmesini izlerken kalbi hızla çarpıyordu; keskin nefesleri, aldıkları darbelerden veya içtikleri şeyden kaynaklanan çelik çarpışması ve ara sıra çıkan iniltiyle karışıyordu.

Peri erkekleri ölüm danslarına devam ederken, insanlık dışı bir hız ve güçle hareket ederken, dönerken, savrulurken ve çarpışırken kumu ve denizi savururken derin bir nefes aldı.

Raine, ağırlığını ve vücut kütlesini kendi avantajına kullanarak, tekrar tekrar ulaşabildiği her yere saldırmaya çalışırken kaba kuvvete güveniyordu.

Çok korkutucuydu ve onunla bir düelloda ikinci kez karşı karşıya gelemeyeceğini hiç şüphesiz biliyordu.

Ama Merrick...

Merrick bambaşka bir şeydi.

Daha önce hiç görmediği bir beceriyle hareket ediyordu.

Muhtemelen bir daha asla göremeyeceği bir beceri.

Sanki gerçekten dans ediyormuş gibiydi.

Her hareketi çevik ve hesaplıydı, ağırlığı her adımda ustaca değişiyor, engebeli kumda sabit kalıyor ve yıldırım hızındaki hareketlerle karşılık veriyordu.

Yine de Raine onu sıkışmış gruba doğru dönmeye zorladığında alnında bir ter tabakası belirdi ve gözleriyle buluştuğunda ve gözlerinde acı kıvılcımları parladığında, ayağa kalkmak için ellerini kuma soktu, daha önce aldığı enerji onu besledi.

Merrick'in bakışları ona kaydı.

İşte hepsi bu kadardı.

Yüzünü genellikle gizleyen sertlik, Raine'in kılıcının kabzası kafasının arkasına çarptığında acıya dönüştü ve gümüş saçlı Peri sendeleyerek bir adım öne çıktı.

Raine diğer kılıcı kaldırdığında çığlık attı, ışığın onun kötü gülümsemesinin üzerinde dans etmesi onu deli gibi gösteriyordu.

Merrick'in gözleri onun gözlerine kilitlenmişti, kılıcı yanında cansız bir şekilde asılı duruyordu.

"Hayır!" diye bağırdı, Raine'in ağzının acımasızca bükülmesi ve bıçağın düşmesiyle korku omurgasında sürünerek ilerledi.

Sonra Merrick sırttı.

İçindeki korkuyu dağıtmaya yetmeyen, kızıl lekeli, ölümcül bir sırtış.

Tam tersine, gözlerinin derinleştği gölgelerde kemiklerine buz çöktü.

Onu süzerken yüz hatlarında bir değişiklik oldu, ama sonra bakışlarını ondan ayırdı ve kanunsuz sayılabilecek bir hızla kendini yana atarak Raine'in ikinci vuruşundan kurtuldu.

Merrick eğilip Raine'in bacaklarını kendi bacaklarından biriyle kopardığında Lessia gözlerini kırptırdı, böylece Raine yüksek bir gürültüyle kuma düştü.

Merrick bir eliyle onu silahsızlandırırken diğer eliyle yakut işlemeli kılıcını boğazında sabit tuttuktan sonra kısık bir sesle, "Sana kaybedeceğimi söylemiştim," dedi.

Raine sadece homurdandı, ama Merrick'in uzattığı eli tuttu ve üzerindeki kumları silkeleyip dün gördüğü matarayı çıkarıp uzun bir yudum aldı.

"Bu bokun ne kadar acıttığını unutmuşum," diye mırıldandı Raine, matarayı Merrick'e doğru sallarken.

Merrick onu görmezden gelerek gözlerini tekrar onun gözlerine dikti ve bakışlar vücudunun üzerinden uçup ağzının ince bir çizgiye dönüşmesini sağladığında titrediğini fark etti.

Merrick ona doğru yaklaşırken, o, işbirliği yapmayan kaslarını gevşetmeye çalıştı.

Ama faydasızdı ve adamın gözleri bir anlığına aşağı kaydıığında bunu fark ettiğinden emindi, ardından ona doğru yaklaşırken belinden sarkan hançerlere doğru başını salladı. "Sıra sende."

Lessia titreyen elleriyle onlara uzandı ama Merrick kılıcını hızla kınına sokup onları kemerinden çıkardığına göre, Lessia onun için yeterince hızlı hareket etmemiş olmalıydı.

Ellerine tutuşturarak, "Benden korkuyorsun." dedi.

Tartışmayı düşündü ama sesinin kendisini ele vereceğinden emin değildi, bu yüzden dudaklarını birbirine bastırarak sert bir bakış atmaya çalıştı.

Aslında Merrick'ten korkmuyordu...

Onun gibilerle savaşmak zorunda kalmaktan korkuyordu.

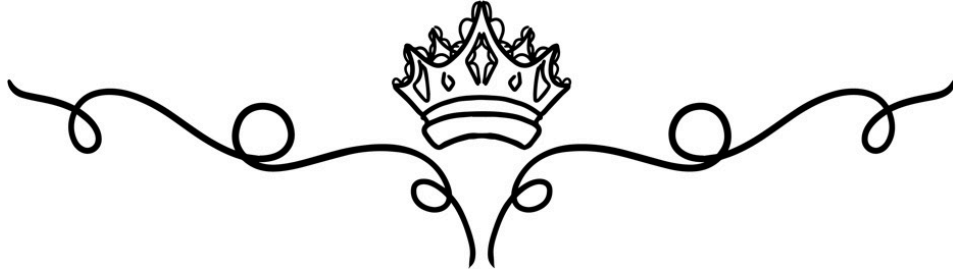
Onun yeteneğinin yarısına bile sahip olan biri onu birkaç saniyede alt edebilirdi.

Merrick başını sallarken dilini köpek dişlerinden birine sürttü. "Öyle olmalısın."

Venko ve Ardow'a bakmadan, onu takip etmesi için işaret etti ve Lessia da onlara bakmaya cesaret edemedi, sendeleyerek peşinden gitti.

Eğer gözlerinde korku görürse, Raine'in kulübesine geri dönüp saklanabilirdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Ne içtin?"

Lessia'nın sesi hala istediğinden daha titrekti ama Merrick'in bir adım gerisinde, Raine ile kavga ettiği kıyıya doğru yürürken endişesini dağıtmaya çalıştı.

"İçmeyeceksin, bu yüzden endişelenmene gerek yok." Merrick'in sesi her zamanki gibi asık suratlıydı ama onun nasıl kaskatı kesildiğini fark etmemişti, belki de hâlâ sıvının etkilerini hissediyordu.

Boğuk bir ses araya girdi. "Küçük Faeling biraz acıya dayanamıyor mu? Dıyarı nasıl kurtaracak?"

Merrick durduğunda Lessia hızla ona doğru koştu, burnu deri tuniğine değen vahşi, evcilleştirilmemiş kokusuyla doldu.

Onu iterek Raine'e dik dik baktı. "Cin erkeklerinin gururlarına bir darbe indirilmesine dayanamadıklarını biliyorum ama lütfen çeneni kapatır mısın?"

Raine başını geriye atıp kıkırdadı ve sakallı çenesinden aşağı akan içki damlaları ve tekrar indirdiğinde ona bakan kan çanağı gözleri, teninde tiksinti hissine neden oldu. "Antrenman sana iyi gelecek. O öfkenin bir kısmını kullan. Bizim gibi gerçek dövüşçüler gibi yapamasan bile."

"Lessia," diye uyardı Merrick, Raine'e dişlerini gıcırdattığında.

"Hayır!" Bakışlarını Merrick'e çevirdi. "Haklı! Az önce yaptıklarını kaldıramıyorsam, bu aptal adadan ayrıldığımızda karşılaşacağımız her şeye de dayanamam."

Raine haklıydı.

Böyle antrenman yapmalarının bir sebebi olmalı.

Ve eğer savaşta bir dakika bile hayatta kalabilmek istiyorsa, antrenmanlarda elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu.

Onu öldürecek gibi değildi.

Sağ?

"Ona kanıtlaman gereken hiçbir şey yok," dedi Merrick sessizce.

"Yüzyıllardır eğitim alıyoruz. Sen daha yeni başlıyorsun."

Gözlerini onun gözlerine dikti. "Yani başladığında bunu yapmadın mı?"

Merrick'in sessizliği ona yeterince şey anlatıyordu.

Raine'e doğru yürüdü ve elini uzattı.

"Ver onu bana," diye talep etti.

"Lessia! Ne yapıyorsun?" diye seslendi Ardow. Arkasını döndüğünde, Lessia ve Venko'nun kendisine kocaman gözlerle baktığını gördü.

"Siz piçlerin aksine, yapmam gerekeni yapıyorum," diye fısıldadı.

Merrick şaşkınlıkla kıkırdadı ve çıkardığı ses onun da dudaklarını kıvrmasına neden oldu.

Ama gülümsemesini bastırdı, kendisine yaklaşmaya başlayan Ardow'a umursamazca el salladı ve Raine'e hırladı, "Ne bekliyorsun?"

Peri ona sırtıttı ve tuniğinin içinden küçük şişeyi çıkardı.

Ama onu yakalayamadan Merrick onu tek eliyle elinden çekip aldı, diğer eliyle kolunu kavradı ve Raine'in bile sözlerini anlayamayacağı şekilde onu sahilde çekti.

"Bu çocuk oyuncağı değil." Merrick'in bakışları yüzünde öyle sıcak bir şekilde yanıyordu ki, gözlerinin onunkilerle buluşmasını engelleyemiyordu ve bunu yapması gerektiğine dair inancının bir kısmı, adamın bakışlarında dönen sert gümüş benekler karşısında sarsıldı.

Haçerlerinden birini elinden alıp küçük şişeyi eline yerleştirirken, kendi haçerini parmaklarının etrafına sardı. "Acıya dayanabildiğini biliyorum ama kendini neye bulaştırdığını da bilmelisin. Rioner'ın babası bunu, büyümüzü bastırabilecek Perilerle savaşabilmemiz için geliştirdi; yaralıyken ve acıdan neredeyse delirmişken onlarla

savaşabilmemiz için. Böylece hiçbir şey bizi kazanmaktan alıkoyamazdı."

Lessia, elindeki kırmızımsı sıvıdan Merrick'in gözlerine bakarken yutkundu.

Ama içindeki küçük sesin, Rioner'ın mahzenlerinde geçirdiği o yıllardaki fiziksel acının, kendi zihninde sıkışıp kalmanın getirdiği suçluluk duygusunu, korkuyu ve dehşeti nasıl susturduğunu hatırlatmasını engelleyemiyordu.

Fiziksel işkenceyi tercih eden gardiyanlar ortaya çıktığında rahatlama oluyordu.

Onu parçalamakla tehdit eden duygusal acıdan bir mola.

Loche'un yüzü aklına gelince yüzünü buruşturdu.

Gri gözlerindeki nefret.

Dizlerinin üzerinde otururken, adının ağzından dökülmesini izlerken hissettiği tiksinti.

Gözleri Merrick'in üzerindeyken şişenin mantarını açtı ve dudaklarına götürdü.

Şaşırtıcı derecede sıcak sıvı boğazından aşağı doğru süzülürken, Merrick'in çenesindeki bir kas seğirdi ve fısıltıları sahilde esen rüzgara karıştı.

Lessia ağzını silerken gözlerini kısıtı ama fısıltılar devam etti, havayı sihirle doldurdu ve sarmaşıklar çıplak kollarını okşarken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Merrick'in gözleri ancak onları ovuşturunca kapandı, elleri sıkıldı ve fısıltılar yavaş yavaş kayboldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, alını kırıştığında ve parmakları yanlarında esnemeye devam ettiğinde.

"Loche ile o odada neler oldu?" diye sordu Merrick dişlerini sıkarak.

Sanki karnıma yumruk yemişim gibi hissettim.

Lessia ona ağzını kapatmasını söylemek için ağzını açtı.

Ona bundan bahsedemeyeceğini söyle.

Şimdi değil.

Henüz değil.

Belki de hiçbir zaman değil.

Ama söylemek istediği sözler yerine boğazında bir inleme belirdi.

Damarlarında sıcak ve yapışkan bir şey akıyordu.

Merrick'in büyüünün yağlı hissi gibi değil.

HAYIR.

Daha çok, içindeki her gözeneği, her siniri, her kan damarını tıkayan, içindeki en ufak bir büyüü bile susturan eski bal gibiydi.

Sonra kafatasında beyaz-ateşli bir acı hissetti.

Lessia şişeyi ve hançeri düşürdü, ellerini yüzüne bastırırken havada bir çığlık koptu.

Çok uzaklardan geliyormuş gibi bir sestir ve zihninde yankılandığında bunun gerçekten kendisine ait olup olmadığından emin olamadı.

Daha da kötüleşti.

Kör edici acı sancıları başından kollarına, bacaklarına, karnına, sırtına yayıldı, ta ki etrafındaki dünyanın hala var olup olmadığından emin olmayana kadar.

Akciğerlerine dolan havaya odaklanmaya çalıştı.

Dilinin üzerinde tuz tadı vardı.

Yanındaki varlığın, karanlığın içindeki bu acı gerçeğin silüeti olduğunu.

Bir nefes daha aldı.

Odaklan, diye bağırdı kendi kendine -yüksek sesle mi yoksa içinden mi, bilmiyordu- gözleri gölgenin hareketlerini izlerken.

Bir şey onu oraya doğru çekiyordu.

Ona yardım etmek için orada olduğunu söyledim.

Gözleri, figürün etrafında parlayan gümüş parıltıları taradı.

Çocukluğunda babasının kitaplarında gördüğü meleklerden birine benziyordu.

Sanki içlerinden biri sayfalardan ayrılmış ve şimdi onunla birlikte acı çukurundaydı.

Bir nefes daha girdi bedenine.

Acısı dinmiyordu ama ciğerlerine dolan her nefesle dünyayı yeniden hissetmeye başlıyordu.

Ayaklarının altındaki kum.

Rüzgarın tenine dokunuşu.

Merrick'in sesi yumuşak bir şekilde adını söylüyordu.

"Lessia."

Gözlerini açtığında onu önünde çömelmiş halde buldu.

"H-" diye denedi ama bir başka acı dalgasına karşı bir nefes daha alması gerekiyordu.

"Gerçek değil" dedi Merrick.

Sağ.

Bir şey içmişti.

Bir nefes daha aldı.

Kırmızı bir şişe.

Bir nefes daha.

Bunu yapmayı o seçmişti.

Bir nefes daha.

Lessia kamburlaşmış sırtını düzeltmeyi başardı.

Acısı hâlâ oradayken, o sancılar hâlâ vücudunu sarsarken, gözlerini kırptırdığında yeniden kumsalı görebiliyordu.

Merrick hâlâ onun önünde diz çökmüştü.

Raine birkaç metre ötedeydi, sarhoş yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Venko ve Ardow da birbirlerine biraz daha yaklaşmışlardı, yüzlerinde aynı korku dolu bakışlar vardı.

"B-ver bana." Lessia'nın gözleri kumdaki hançere, sonra da Merrick'in elindeki hançere kaydı. "L-lütfen."

Sanki tartışacakmış gibi görünüyordu ama sonra göğsünde hafif bir uğultu titreşti ve kadının istediğini yaptı, ancak hançerleri gerekenden daha sert bir şekilde kadının açık ellerine sapladı.

Lessia kabzaları sıkarak burnundan daha fazla hava çekti.

Bir şeye tutunmak işe yaradı; dikkatini acıdan başka bir şeye vermesini sağladı.

Ayaklarını birkaç santim daha açarak Merrick'e kaşlarını çattı. "Hadi."

Merrick inci gibi saçları yüzünün etrafında uçtu, bir homurtu daha koptu içinden ama kılıcını kınından çıkardı.

Başlamak için bir işaret beklemedi.

İleri doğru uçan Lessia, zihninin her bölümünü Merrick'in savunmasız bağırsaklarına odakladı.

Ama Raine'e yaptığı gibi, onu da yanından geçirdi.

"Güzel," diye fısıldadı kulağına, kılıcıyla sırtına vurarak. "Ama yeterince iyi değil."

Dişlerinin arasından tıslayarak arkasını döndü, zihnini bir başka acı sarsıntısını görmezden gelmeye zorladı ama Merrick'in kılıcının kalbine doğrultulduğunu fark etti.

"Her zaman hançerlerinin arkasında dur," diye homurdandı, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "İşi çok kolaylaştırıyorsun."

Ter gözleri yakıyordu ama hançerlerinin önce hareket etmesini sağlayarak tekrar saldırdı.

Merrick onun etrafında dans etti, kılıcı onun karnına denk geldi, tekrar döndüğünde kılıcın kenarları kollarına sürtündü.

Ve yine.

Hayal kırıklığıyla ağladığında, Merrick'in dudakları kulağına değdi. "Hızını değiştir. Aynı taktiği kullanırsan, düşmanın ilk darbeden itibaren yaklaşımını öğrenir."

Lessia dişlerini birbirine çarptı ve fazla düşünemeden çömeldi, başındaki ağrı daha da kötüleşince çığlık attı ama kabzalarından birini Merrick'in dizine saplamayı başardı.

Sallanınca, kadın fırladı, iki hançeri de havaya kalkmış, kaslı gövdesine saplanmaya hazırды.

Sadece bir saniye tereddüt etti.

Yine de Merrick'in boştaki eli bileklerini kavradı ve başladığı işi bitirmeden onu kendine doğru çekti.

Ona dik dik bakarak tısladı, "Sen asla sendelemezsin. Asla! Savaş, kaç ya da öl! O saniye seni öldürdü!"

Ona bakarken burun delikleri genişledi, gözleri kan kırmızısı bir renkle doldu.

Ve bileklerini bıraktığında, tereddüt etmedi.

Hançeri doğrudan omzuna sapladı.

Arkalarındaki sahilden yüksek bir kahkaha sesi yükseldi ve gözlerini kırptırıp Raine'in ellerini dizlerine vurduğunu gördüğünde ne yaptığını anladı.

Lessia sanki kendini yakmış gibi hançerleri düşürdü.

"Özür dilerim!" diye bağırdı, Merrick'in tuniğinden aşağı akan kanı ve altındaki beyaz kumu kırmızıya boyayışını izlerken.

Ona ulaşmak için atması gereken adımı sendeleyerek atarak elini yaraya bastırdı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, avucundaki sıcak kanla kaplanırken.

"Bana bak," dedi Merrick buz gibi bir sesle.

HAYIR.

Yapamadı.

Ne yapmıştı?

Tanrı aşkına, onu bıçaklamıştı!

Hissettiği suçluluk duygusu, daha önce hiç hissetmediği kadar kötüydü, kanını donduruyordu ve tek istediği, kralın mahzenlerine geri dönmek ve uygun gördükleri cezayı çekmekti.

Neyi vardı onun?

"Lessia, bana bak," dedi Merrick hırıltılı bir sesle.

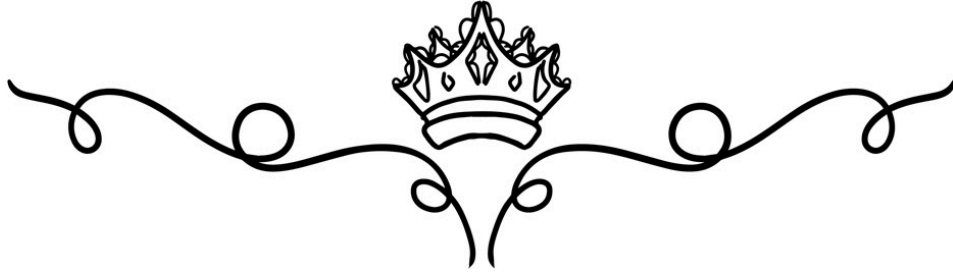
Sonunda gözlerini kaldırdığında alt dudağı titredi.

Ama Merrick'in bakışlarında hiçbir öfke yoktu.

Bunun yerine yüzünde bir gülümseme belirdi ve "Güzel" derken gözleri parladı.

Kadın ona yuvarlak gözlerle bakınca gülümsemesi daha da genişledi. "Ama kalbimi kaçırdın."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lessia içini çekip yatağa yuvarlandığında biri kapısını çaldı.

Öğleden sonrasını odasının duvarına bakarak geçirdi, gelecekte olacaklar için cesaretini toplamaya ve isyanın ve yüzleşmeyi beklediği tam teşekküllü Peri savaşının korkusunu körüklemesine izin vermemeye çalışıyordu.

Merrick'in iyi olduğundan emin olduktan ve Raine'in ona gülmesini kesmemesi üzerine onu da bıçaklamaktan kendini alıkoyan kadın, erkekleri sahilde bırakıp kulübeye geri dönmüş ve bu odada saklanmıştı. Sabah onu hareket ettiren enerji, yılan gibi kıvrılan yolda attığı her adımda azalıyordu.

"Benimle konuşman gerek." Ardow kapıyı açıp içeri girerken gözleri onun gözlerini aradı, kapıyı arkasından sertçe kapattı. "Konuşman gerek, Lessia."

Alaycı bir şekilde kesinlikle hayır diyecekti ama az önceki boşluk adamın bakışlarını aydınlatınca doğruldu ve yanındaki yatağa hafifçe vurdu.

Ardow'a çok kızmış olabilir...

Ama o hala onun arkadaşıydı.

Belki de onu suçlamak yerine anlamaya çalışsaydı, yaptığı şeyin yanlış olduğunu görmesini sağlayabilirdi.

Ardow oturup duvara yaslandığında yatak gıcırdadı ve Raine'in ona verdiği bol kıyafetleri sinirli bir şekilde çekiştirmeye başladı.

Ardow hiçbir şekilde ufak tefek bir adam değildi ama içinde çok az bir miktar Fae vardı ve Merrick ile Raine ondan birkaç santim daha

uzun olmalıydı.

Bir suçluluk duygusu daha onu sardı.

Tıpkı onun gibi Ardow da burada işin üstesinden gelemedi.

Ve o, yapayalnızdı.

Merrick'le biraz tuhaf bir arkadaşlığı vardı.

Ve Venko en azından onun gözlerine bakardı, ne yapmaya çalıştığına dair şüpheleri olsa bile.

"Konuş benimle," dedi gri tuniğini çekistirmeye devam edince.

"Seni biliyorum... benimle aynı fikirde değilsin." Ardow, güçlü bir şekilde başını sallayınca yüzünü buruşturdu. "Ama lütfen bil ki, ben sadece bizim gibi insanlara nasıl davranıldığı için bu işe bulaştım, Lessia. Bunu anlamanı istiyorum."

"Ard..."

"Lütfen bitirmeme izin verin, sonra beni istediğiniz gibi yargılayabilirsiniz," diye yalvardı Ardow.

Öfke alevleri damarlarını yalıyordu, sürekli varlıkları endişe verici bir şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı ama parmakları seğirdiğinde battaniyeyi sıkıca kavrayarak başını salladı.

"Seninle tanışmadan önce isyancı harekete katıldım. Bildiğin gibi, babama yardım etmek için on altı yaşında ailemi terk ettim çünkü toprağımız bizi ve babamın çalıştırdığı işçileri geçindirmeye yetmiyordu. Bu yüzden başkente gidip iş bulup, onlara en azından arada bir izin alabilmeleri için biraz gümüş gönderebileceğimi düşündüm. Bu işe yaramadı. Evraklarımı gösterdiğimde kimse beni işe almadı ve büyükbabamın yarı Peri olduğunu anladılar. Yaşayacak bir yer bile bulamadım... Sanki getirdiğim birkaç bozuk para, meyhane sahiplerinin geceleri çatılarının altında Peri tutmaları için yeterli değilmiş gibiydi."

Lessia başını eğdi, gözleri kenetlenmiş ellerine kayd.

Bütün bunları biliyordu; Ardow'un Asker'deki ilk gününde ona neden bu kadar çabuk yaklaştığını, onunla tanıştıktan sonraki ilk günlerde öğrenmişti.

Bu sadece Fae mirasından kaynaklanmıyordu, aynı zamanda ailesine karşı yıkıcı bir suçluluk duygusu da taşıyordu.

Gerçi onunki onunki kadar haklı değildi.

Ardow tereddütle dizine dokundu, kadın dizini itmeyince sesi daha da güçlendi. "Seninle tanıştığım meyhanede bir gece sarhoş oldum ve piçin teki Fae hakkında saçmalamaya başladı, ben de sinirden onu bayılttım. Maalesef yanında bir grup adam vardı. Beni neredeyse leşe çevirip meyhanenin arkasındaki sokağa attıktan sonra bir kadın beni buldu. Küçük bir tekneye binmeme yardım etti, temizledi ve kendime gelene kadar orada kalmama izin verdi. Uyanık olduğum her an bana hikâyeler anlatırdı. Fae'lerin, insanların ve şekil değiştirenlerin birlikte çalıştığı, birleşmiş bir halk hakkında hikâyeler. Kırık kemiklerim dışında düşünecek bir şey olsun diye bunları uydurduğunu sanmıştım ama son gün bana o dünyanın bir parçası olmak isteyip istemediğimi sordu."

Ardow, saçlarını eliyle düzeltirken iç çekti. "Hiç tereddüt etmeden evet dedim. Sonraki birkaç yıl içinde, yavaş yavaş planlarının daha fazlasıyla tanıştım. Daha fazla asker getirmem karşılığında, tanıştığımızda sahip olduğum o bakımsız daireyi almama yardım ettiler ve hatta aileme tekrar ayağa kalkmaları için para gönderdiler. Ve bana güvenebileceklerinden emin olduklarında, liderleriyle tanıştım. O harika bir insan, Lessia. Vizyon sahibi. Bizim inandığımıza inanıyor, bizim istediğimizi istiyor! Onunla tanışsan onu çok seveceğinden eminim."

Lessia gözlerini devirmekten kendini alıkoydu.

O bundan pek emin değildi.

Masum insanları gönüllü olarak feda edebilecek biri, ona arkadaş diyebileceği biri gibi gelmiyordu.

Ama o, bu iddiayı yuttu ve "Kim o?" diye sordu.

Ardow dizini sıktı. "O bir şekil değiştirici. Gerçek halini hiç görmedim. Dürüst olmak gerekirse, pek çok kişinin gördüğünü sanmıyorum. Ama Elbow, Vastala ve Korina'nın birlikte çalıştığı, bizi ayıran sınırların olmadığı bir dünya vizyonu var. Her şeyin nasıl işleyeceği, insanların doğru liderlerini nasıl seçeceği ve herkesin yeni bir yönetim altında nasıl gelişeceği konusunda bir planı var. Tam da hayalini kurduğumuz şey bu, hatırlamıyor musun?"

Lessia çenesini sıktı.

Bunu hayal etmişlerdi.

Oturma odasındaki şöminenin önünde şarap yudumladıkları gecelerde, sevdiklerinin yanlarında olduğu, kimsenin saklanmak zorunda olmadığı, Amalise'nin sevgilisinin hayatta olduğu ve Lessia'nın ailesine telafisi mümkün olmayan zararlar vermediği bir dünyayı hayal ediyorlardı.

Ama o rüyada hiçbir zaman masum insanların ölmesi gerekmiyordu, bunun gerçek olması için.

"Ama bunu başarmak için kan dökersiniz - tanıdığımız insanların... çocukların... kanını? Çocuklarımızı hiç düşündünüz mü? Şimdi onları tehlikeye attınız," dedi Lessia, sesi Merrick'in kullanmayı tercih ettiği ölümcül derecede alçak tona ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Ardow'un gözleri aşağı kaydı.

"İstemiyoruz," diye homurdandı. "Bize katılanlara zarar vermeyeceğiz ve aksi takdirde kendilerine karşı ne kadar çok kişinin duracağını fark ettiklerinde, çok azının bizden biri olmaktan vazgeçeceğine inanıyoruz. Özellikle de liderlerini devirdikten sonra..."

Ardow, kadının elini dizinden çekmesiyle dudaklarını kapattı.

Ona inanamadı.

Rioner'in başına ne geldiği pek umurunda değildi.

Amca olsun ya da olmasın.

Ama Loche...

"Ona yanında durma fırsatı bile vermedin!" diye hırladı Lessia. "Seninle çalışmayacağını nereden biliyorsun? Bizimle aynı dünyaya inanıyor."

"Denedik!" diye sesini yükseltti Ardow. "Rüşvet almayı bıraktığında, liderlerimiz onunla konuşmaya çalıştılar ama çok inatçı!"

"Tekrar dene!" Lessia ona dik dik baktı. "Açıklarsan dinleyeceğinden eminim."

Ardow'un gözleri kısıldı. "Öyle mi? Seni sokağa atmak için ne kadar da acele etti! Adını bile duymadan hayalet görmüş gibi görünmeni fark etmediğimizi mi sanıyorsun? Kralla bağlantını öğrendiğinde ne yaptı? Söyle bakalım, seni dinledi mi?"

Göğsü çöktü. "Öyle değildi..."

"Öyleydi. Bundan eminim." Ardow başını geriye atıp bakışlarını ahşap kirişli tavana çevirdi. "Lessia, uzun zamandır arkadaşız. Son birkaç gündür seni dinliyorum ve planlanan saldırının biraz aceleci

olduğunu kabul ediyorum. Ben de senden daha fazla kan dökülmesini istemiyorum ve Amalise ve diğerleri için de endişeleniyorum. İsyancılarla konuşup bunu durdurmaya, başka bir yol bulmaya hazırım. Ama sana söylüyorum, Loche'un dinleyeceğini sanmıyorum."

Kadın irkildiğinde, yüzünde acıma duygusu belirdi, hatta vücudunun tepki vermesini engellemeye çalıştı.

"Lia," dedi Ardow yumuşak bir sesle. "Benimle konuşabilirsin."

"Konuşacak bir şey yok." Teninin altında biriken öfkenin acıyı yıkamasına izin verirken burun delikleri genişledi.

Yaşananlardan o sorumluydu.

O acınmayı hak etmiyordu.

Ama her şeyi yeniden yoluna koyacaktı.

"Lütfen, sadece benimle konuş. Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi Ardow kapıya bakarak.

"Seninle Venko arasında ne oldu?"

Tüccarın düşmanca bakışlarından öğrendiklerinden çok daha fazlasını öğreneceğinden şüpheliydi: Onun ve Ardow'un olaya karıştığını, Ardow'un ona yalan söylediğini, hatta belki de kendisine söylediğinden daha da kötüsünü.

Ama Loche hakkında konuşması mümkün değildi.

Sadece onun yüzü aklına her geldiğinde parçalanacakmış gibi hissettiği için değil... ama aynı zamanda kendini kapatma lüksüne sahip olmadığı için.

Venko'nun yaptığı gibi değil.

Çünkü eğer yapsaydı...

Kendisini beklediğini düşündüğü zorluklara dayanacak gücü bulması mümkün değildi.

"B-bana gizlice yaklaştı," dedi Ardow titrek bir sesle ve gözleri onun donuk gözleriyle buluştu. "Ona aşık olmak istememiştim. Sadece seçimlerde kaynağımız olması gerekiyordu. Ama oldum Lessia. Çok fena aşık oldum. Tanıdığım herkesten çok farklı."

Ardow boğazını temizledi. "Ona yalan söylemek istemedim ama çok tehlikeliydi. Özellikle... özellikle sen oradayken. Riske atamazdım. Ama dikkatsiz davrandım ve o son gece... ona her şeyi anlatacaktım,

yemin ederim! Ama sonra Loche'nin askerleri bizi buldu. Ve... gerisini sen de biliyorsun."

Lessia başını salladı. "Ard. Neyin içine girdin sen?"

Ardow'un bedeni bir hıçkırıkla sarsıldığında gözleri kocaman açıldı ve yüzü buruşup yanaklarına ıslaklık değdiğinde, yanına gidip kollarını ona dolamaktan kendini alamadı.

Gözlerindeki acıyı çok iyi biliyordu.

Ardow'un Venko'ya yaptıkları...

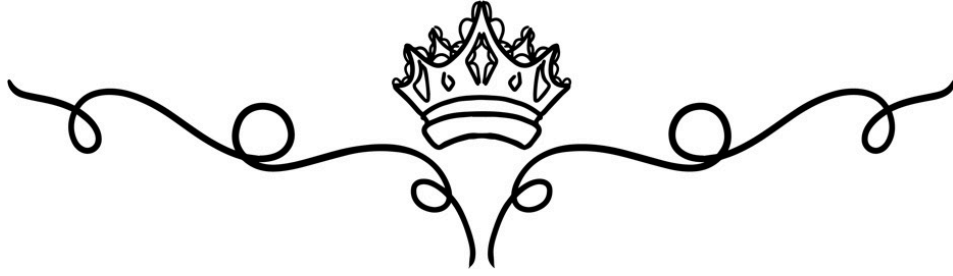
Loche'a yaptığından çok da farklı değildi.

Ardow omzuna yaslanıp ağlarken, gözyaşları kolundan aşağı süzüldü ve Ardow fısıldadığında ona daha sıkı sarıldı: "Özür dilerim Lessia. Her şeyi yoluna koyacağıma söz veriyorum."

Çenesini onun başına yaslayarak fısıldadı, "Birlikte başaracağız."

Vücudu onunkine karşı sarsılırken, o sözü tutabilmek için dua etti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Plajdan küçük patikaya doğru Merrick ve Raine'in yanında yürürken alnını sildi.

Bir haftadır her gün antrenman yapıyorlardı ve Merrick'i tekrar bıçaklamamış olsa da Vincere'yi kullanmakta daha iyi hale gelmişti; Vincere'nin, Rioner'ın babasının icat ettiği sıvının adı olduğunu anlamıştı.

Merrick'in onu bıçaklarken onu tuttuğu söylenemez.

Aksine, onu her gün tekrar bunu yapmaya teşvik ediyordu.

Ama yapamadı.

Öfke, şu anda onu ayakta tutan tek şey olabilirdi; özellikle de babasının cevabını beklemek, Amalise ve diğerlerinin nasıl olduğunu bilmemek ve sihrini bozduğunda ailesinin nasıl tepki vereceğini merak etmek yüzünden tüm duygular onu tüketirken...

Ama Merrick bunun acısını çekmeyi hak etmiyordu.

Her ne kadar onu nazik biri olarak tanımlayamasa da (konsantrasyonunu kaybettiğinde ve Raine'in saldırılarına karşı koymaya çalışırken ona nasıl hırlayıp havladığına bakılırsa) en azından onu antrenmanların dışına itmiyordu.

Ardow gibi değildi; o gece, eskiden olduğu gibi, onu odasında uyutmasına izin verdiği halde, Loche'u ve o odada neler yaşandığını sormaktan vazgeçmemişti.

Onun "konuşması" gerektiğine inanıyordu.

Anıları yeniden yaşayarak geride bırakabilsin.

Sanki geceleri gördüğü rüyalar, soğuk gri gözlerle, bir mağarada çalınan anlarla ve arkasından tahta bir kapının çarpılarak kapanmasıyla yüreğinin parçalanmasıyla dolu değilmiş gibi.

Lessia artık her gün penceresinden içeri süzülen ilk güneş ışığıyla birlikte yatağından fırlıyor, Raine'in hızla boşalan mutfağından giyecek bir şeyler alıyor ve Merrick ile Raine gelip onu alt ettiklerinde vücudunu siyah ve maviye boyamaya devam edene kadar sabahı sahilde bir aşağı bir yukarı koşturuyordu.

Kollarını başının üzerine uzattı, ağrılarından irkildi.

Her gece yorgun ve her uzvu ağrıyarak yatağa sendeleyerek giriyordu.

Lessia içini çekti.

Ve henüz sihirlerini antrenmanlarına dahil etmeye bile başlamamışlardı...

Boğulma sesi Lessia'yı düşüncelerinden ayırdı ve yana baktığında Raine iki büklüm olmuş, ellerini yanlarındaki uzun kum tepesiğine bastırırken midesini tozlu kuma boşaltıyordu.

Alkolün keskin kokusu duyularına hücum ettiğinde burnunu kırıstırdı ve adam kusmaya devam ederken bir adım geri çekildi.

Raine, onun eğitimine isteksizce de olsa katılıyor, hatta etrafında dönerken bile çok sevdiği matarasından yudumlar alıyordu.

En azından onun kadar kötü bir durumda değildi, diye düşündü, onun dışkılarının damlacıklarından ıslanmamak için daha da geri çekilirken.

"Onu çok sert yargılamayın."

Başını omzunun üzerinden çevirip Merrick'in gözleriyle karşılaştı ve bakışlarındaki sıcaklık yanaklarına yayıldı. "Ben değildim-"

"Öyleydin," dedi Merrick sessizce.

Omuzlarından tutarak sırtını kum tepesiğine oturmuş, nefes nefese şişenin mantarını çekip bir nefes daha çekmeye çalışan Raine'e doğru çevirdi.

"Havlands'ın en güçlü Perilerinden biriydi," diye fısıldadı Merrick, ılık nefesi boynunu gıcıklayarak. "O kadar güçlüydü ki, Rioner'ın babası bile ona karşı koymaya cesaret edemedi."

Merrick, göğsü sırtına değecek kadar yaklaştıktan sonra, sesi tuzlu esintide zar zor duyulurken devam etti. "Hiçbir savaş, hiçbir

işkence, hiçbir acı onu yıkamadı. İşte aşk bu. İnsana yaptığı şey bu. Birini sevmek ve onun da seni sevmesi... sonra da onu kaybetmek..."

Merrick arkasında titreyince Lessia'nın nefesi boğazında düğümlendi.

"Birini... birini mi kaybettin?" diye fısıldadı, gözlerini Raine'den ayırmadan, şişeyi terli tuniğinin içine tıktırdı.

Merrick'in karanlığının, Raine'in onu Solana'nın kıyafetleri içinde gördüğünde gözlerinde oluşan acı havuzları gibi acıyla dolduğunu görse, yeterince güçlü olup olmayacağından emin değildi.

Merrick tereddüt ettiğinde teninde bir esinti dolaştı.

O kadar uzun süre sessizlik oldu ki, Merrick'in yumuşak nefesleri saçlarının arasından geçmeye devam etmeseydi, onun öfkeyle gittiğinden şüphelenebilirdi.

"Hiç sahip olmadığın birini kaybedemezsin," diye cevap verdi sonunda.

Sesindeki üzüntü boğazına bir yumru oturmasına neden oldu ve bir şey duyularını okşadı, teninde karıncalanma hissi yarattı.

Lessia dilinin ucundaki soruyu yuttu, havada patlayan ve garip sessizliği bozan çığlığa minnettardı.

Merrick geri çekilirken o da aynı anda başını kaldırdı, arkasında bıraktığı soğukluk titremesini engellemeye zorladı.

Denizden gelen bir kartal havada süzülerek birkaç tur attıktan sonra Raine'in uzanmış koluna kondu.

Vücudunu kaplayan tüylerin her zamanki kahverengi olduğunu fark ettiğinde gözleri büyüdü; tıpkı Elbow ve Vastala'da gördüğü kartallar gibi. Ancak başını kaplayanlar parlak altın rengindeydi ve öğleden sonra güneş ışığında parılıyordu.

Raine, kartalın kanadını okşadıktan sonra bacağına bağlı küçük beyaz parşömeni kopardı.

"Görünüşe göre Alarin cevap vermiş." Raine mektubu, kendisine doğru yaklaşan Merrick'e uzattı.

Merrick mektubu okuduktan sonra tekrar sardı ve adamın "Yarın buraya geliyorlar." demesiyle kanının donacağını düşündü.

Raine kaşlarını oynattı. "Adaya gelmene güvenmedi mi?"

"Bunu söylemedi" diye yanıtladı Merrick.

Dizlerinin çözüleceğini hissetti.

Babası buraya geliyordu.

Yarın.

Yarın ona yaptıklarının hesabını verecekti.

Annesine.

Frelina'ya.

Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyordu ve bayılacağını sandı, tam o sırada güçlü bir kol sırtına dolandı.

Yukarı baktığında Merrick'in bir şeyler gevelediğini ve gergin yüzünü zar zor seçebiliyordu.

Ona bakarken başını salladı, kulaklarına hücum eden kan diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Merrick, hareketini durdurmak için çenesini tutarak gözlerinin içine baktı. "Sana daha önce de söyledim. Düşündüğünden daha güçlüsün."

Lessia sadece göz kırptı.

"Yaşadığın onca şeyden sonra, bununla başa çıkacak kadar güçlüsün." Merrick bakışlarıyla onu yakaladı. "Rioner'ın mahzenlerinden çıkmayı başardın. Kan yemininden kurtuldun. Seçimden bile sağ çıktın ve L..." Kadın kaskatı kesilince, onun gözleri de sertleşti.

Çenesini tutan parmaklar gerildi, ama adam onları kızın yanaklarına götürdüğünde naziktiler.

"Bana güven," diye fısıldadı. "Yeterince güçlüsün."

Dönen beneklerden uzağa bakmak istiyordu; gümüş, ona bir zamanlar onun gücüne aynı inancı taşıyan, daha koyu renkli başka bir çift gözü hatırlatıyordu.

Ama o kesinliğin bir kısmı ona aktığında, fısıltılı sözler göğsüne baskı yapan şüphe kabuğunu delmeye çalıştığında, omuzlarını dikleştirdi.

Seçme şansı yoktu sanki.

Yeterince güçlü olması gerekiyordu.

Başka yolu yoktu.

"Bu geceyi atlatabilmek için güçlü olması gerekiyor." Raine sırtıttı.

Bakışlarını ona doğru çevirdi. Adam, "Bu gece Zehmkell var ve adanın diğer tarafında yaşayan Periler kutlama yapmayı seviyor," dediğinde yüzündeki şaşkınlık okunuyor olmalıydı.

Merrick elini yanağından çekerken bir inilti yükseldi. "Hâlâ kutladığını unutmuşum."

"Z-Zehmkell nedir?" diye kısık bir sesle sordu, yıllar boyunca yaşadığı tüm acı, incinme ve korkuyu barındıran karanlık uçurumun derinliklerine doğru korkuyu iterek.

Raine'in dudakları alaycı bir sırıtışa büründüğünde kaşlarını çatı.

İsmi tanıdı ama daha önce nerede duyduğunu çıkaramadı.

"Bu, Fae askerleri arasında bir gelenektir." diye iç çekti Merrick. "Tanrıların, savaştan önce Fae'ler arasındaki bağı güçlendirmek için bunu teşvik ettiği söylenir."

"Ama şimdi bu sadece ayda bir kez içip sevişmek için bir bahane." Raine kıkırdadı.

Raine kaşlarını oynattığında yüzünün kızarmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ama başarılı olamamış olmalı ki Raine kahkahayı bastı, Merrick bile kısık bir ses çıkarınca dişlerini sıktı.

Aptal erkekler.

Aptal, lanet olası piçler.

Raine'in sakinleşmesini beklerken parmakları esnedi, belindeki hançerlere doğru seğirdi ve bir daha onlardan hiçbirini bıçaklamama kararının biraz aceleci olup olmadığını merak etti.

"Belki de geri çekilsen iyi olur," diye sordu Raine, gülmeyi bıraktığında. "Güneşte biraz fazla kalmış gibi görünmeden "sik" kelimesini bile duyamıyorsan, Zehmkell sana göre bir yer değil."

Bu düşünce onun da aklından geçmişti ama odasında yalnız başınayken, sadece bir sonraki gün doğarken babasının geleceğini düşünerek başını sallamak zorunda kaldı.

Raine tekrar kıkırdadı. "Emin misin? Oradaki arkadaşlarımdan bazılarının Merrick'i görünce çok sevineceğini biliyorum ve eminim ki iki insanı da umursamayacaklardır. Peri olmadıkları için yakışıklılar. Geceyi tek başına geçirmek zorunda kalabilirsin, küçük, peri. Bunun üstesinden gelebileceğinden pek emin değilim."

Öfke ona yıldırım gibi çarptı.

Damarları utançtan değil de sıcaklıkla dolarken, Raine'in kendini beğenmiş yüzüne yumruk atmak istedi ve ona doğru bir adım attığında içinde bir homurtu yükseldi.

"İyi olacak," diye hırladı Merrick, kolunu tutarak. "Yeter."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum." Raine masumca gözlerini devirdi. "Aslında seni gördüğüne çok sevinecek birini tanıyorum Merrick, bu yüzden ona uzun süre bakıcılık yapamayacaksın."

İçinden yükselen hırıltıda insana dair hiçbir şey yoktu.

Kötücül ses kumsalda ve kristal denizde yayıldı ve Merrick'in eli koluna dolandığı için Raine'in lanet olası kafasını koparamadı.

Ydren başını sakın yüzeyin üzerinden uzattı ve çılgılığı Lessia'yı zihnini ele geçiren bulanıklıktan uyandırmaya yetti.

Korkunç yaratığa bakarken titrek bir nefes aldı.

Bir tane daha çekerken vücudu Merrick'in tutuşuna karşı savaşımaya devam etti, ama üçüncüye geldiğinde nihayet kaslarının gevşediğini hissedebiliyordu, ayaklarının etrafında dönen kum, sahildeki milyonlarca kum tanesine katılmak üzere aşağı doğru akıyordu.

"Bütün gün süren eğitimden sonra bile çok öfkeli." Raine sırttı, ama Merrick uyarırcasına homurdanınca gözlerini devirdi. "Bu gece öfkeni dizginlesen iyi olur. Arkadaşlarım tehdit edilmekten pek hoşlanmazlar."

"Yeter dedim, Raine." Merrick'in fısıltıları gergin tonunu vurguluyordu ve hafif rüzgar yağlı titreşimlerle doluyordu.

Etrafındaki hava parlamaya başladığında omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve bu parıltıların ölü ruhları dünyalarından uzak tutan bir tür perde olup olmadığını merak etti.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırıp tekrar Raine'e odaklandı.

Belki de bilmek istemiyordu.

"Pekala." Kıyıda yüzen wyverne bakarak Raine boynunu çevirdi. "Ydren, büyüünü ona uyguladığında da epey öfkeli olduğunu söyledi." diye tısladı. "Zavallı, masum bir wyverni etkisiz hale getirmek... Hiç hoş bir hareket değil."

Lessia, Fae savaşçısına yönelen yeni öfke dalgasını bastırmaya çalışarak dişlerini gösterdi. "Beni öldürmeye çalışması da pek hoş değildi."

"Beni koruyor." Raine omuz silkti. "Seni tanı mıyordu; bir tehdit olabilirdin." Merrick'in bir uyarı homurtusuna rağmen gözleri onun

üzerinde gezindi. "Daha önce wyvernleri kontrol edebilen biriyle tanışmamıştım."

"Onu sana bu kadar sadık kılmak için bunu yapmış olmalısın," diye tısladı Lessia dişlerinin arasından. "Burada yalnız. Onu zorlamasaydın burada kalmayacağından eminim."

"Lessia," diye uyardı Merrick sessizce.

Raine gözlerini onun gözlerine dikti, çenesi kasıldı. "Onu hiçbir şeye zorlamıyorum! Ailesi öldü."

Lessia, hâlâ yüzen wyverne bir bakış atarken yutkundu.

"Evet, onu koruyacağım aklına gelmedi mi?" Raine ona doğru bir adım attı. "Birkaç şekil değiştirici ailesini katlederken hayatını kurtardım. Annesinin kafasını gözlerinin önünde kopardılar ve kız kardeşine o kadar çok ok attılar ki, okların ağırlığı yüzünden cesedini kurtarmak imkansız hale geldi."

Bir adım daha attı ve Merrick'in parmakları kolunu daha sıkı kavradı.

"İsyancılar buraya geldiğinde, dönüşümcü liderlerinden o kadar korkmuştu ki, onu bulmam günlerimi aldı. O kadar küçük bir mağaraya girmişti ki neredeyse çıkamıyordu. Onu oradan çıkarırken neredeyse boğuluyordum."

"Bilmiyordum," diye fısıldadı Lessia, cildine yapışan yağlı suçluluk duygusu, antrenmandan kalan toz ve kumdan daha kötüydü.

"Hayır, sadece varsaydın." Raine'in ela gözleri o kadar soğuktu ki, Merrick'in göğsüne doğru geri çekildi. "Sevgili tanrılarımız, Peri kraliyet ailesine taşlar verdi: wyvern'lerle iletişim kurmamız, bağ kurmamız için tasarlanmış, kahrolası ısıltılı taşlar. Kutsal olması gereken bağı kötüye kullandılar; wyvern'leri, hangi lanet olası savaşta bizim için savaşmaya ikna etmek için yalan söylediler. Binlercesi, düşmanlarının bebeklerinin vücutlarındaki her bir pulu yolmasını umursamayan bir aileye olan sadakatleri yüzünden öldü."

Merrick'in göğsü sırtına çarpıyordu, her nefesi kırık kalbiyle aynı ritimde hareket ediyordu ve eğer kolları beline dolanmamış olsaydı utançtan kumlara düşebilirdi.

Ydren'e bakarken yanağından bir damla yaş süzülünce, Raine başını salladı. "Gördüklerinden dolayı beni veya herhangi birini tanıdığını varsayma."

"Özür dilerim," dedi boğuk bir sesle.

İçinde yeniden öfke kabardı.

Ama bu sefer kendisine yönelikti.

Bundan daha iyisini biliyordu.

Raine matarasının mantarını açtı ve cevap vermeden önce birkaç yudum içti. "Hepimiz bu zalim dünyaya doğduğumuz için pişman olmalıyız. Ama elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız." Onlara el sallayarak sahile doğru yürümeye başladı. "Hadi, Zehmkell'den önce temizlenip üstünüzü değiştirmelisiniz."

Lessia sadece ona bakıp hareketsiz kaldığında, Merrick'in eli onun eline kaydı ve yavaşça çekerek Lessia'nın kendisini kulübeye doğru takip etmesini sağladı.

"Onu çok sert yargılamamanı söylemiştim." Merrick'in gözleri, arkadaşının sallanan adımlarını takip ederken yumuşaktı.

Dar patikada ilerlerken tozlu çizmelerine baktı.

Onu yargılamıştı.

Elbow'daki insanlardan kendisine yapmamalarını istediği şeyi yapmıştı; hayır, yalvarmıştı!

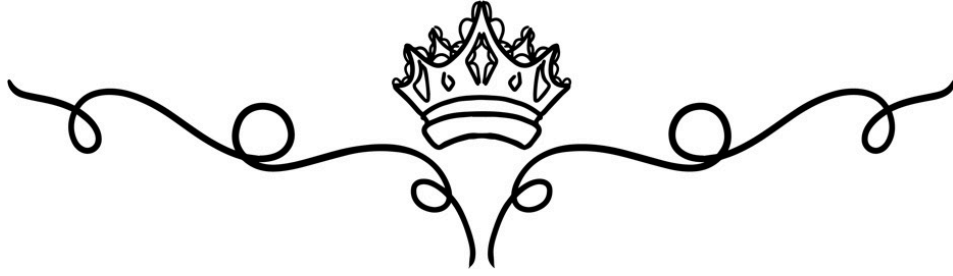
Adımlarını yavaşlatırken, Merrick'in sıcak bakışları ona kaydı. "Kendini de fazla sert yargılama. Bunu hak etmiyorsun."

Lessia cevap vermedi; sadece ayaklarını adım adım hareket etmeye zorladı.

Bu sefer Merrick'in haklı olduğundan pek emin değildi.

Ama boğucu utanç duygusu onu eve kadar takip etti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lessia, Raine'in tahta kulübesine vardıklarında ona törensizce fırlattığı elbiseyi giymeye çalışırken içini çekti.

Deriler gibi bu elbise de Solana'ya ait olmalıydı ve ölülerin arkasından kötü konuşmaması gerektiğini biliyordu ama...

Raine'in eşi gerçekten de mümkün olduğunca az giyinerek yaşamıştı.

Elbise, Lessia'nın Ellow'daki şatoda bıraktığı siyah elbiseye benzeyen satenden yapılmıştı, ancak kendi elbisesine olan benzerlikleri burada sona eriyordu.

Bu parlak kırmızı renkteydi, kolsuzdu, ensesinde birleşen iki askısı vardı ve yakası karnına kadar iniyordu, göğüslerini zar zor örtüyordu.

Mümkün olmaması gerekirdi ama bir şekilde elbise sırtından daha da aşağı doğru iniyordu ve sırtının büyük bir kısmı çıplak kalıyordu.

Giysinin uyluk hizasının hemen altında bittiğini gören Lessia, Zehmkell'e doğum günü kıyafetiyle gidebileceğini düşündü.

Kumaşı bir arada tutan birkaç düğme, nedense, kumaşın arkasına dikilmişti ve onlara ulaşmak için kıvranırken inliyordu, kollarındaki ağrıyan kaslar onları gerdikçe itiraz ediyordu.

Hafif bir kıkırdama, bakışlarını önünde durduğu aynaya çevirdi ve Merrick'in kapı pervazına yaslanmış, dudaklarında çarpık bir sırıtışla durduğunu görünce yüzünü buruşturdu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Cevap beklemeden odaya girdi, aradaki mesafeyi aşarak ona tepeden baktı.

Hâlâ aynaya bakan Lessia omuz silkti. "Bu düğmelerin işe yarayacağından emin değilim."

Merrick'in gözleri aynada onunkilerle buluştu. "Solana'nın kendine özgü bir zevki vardı."

"Sen söyleme," diye mırıldandı Lessia.

Merrick parmaklarını sırtına sürtünce, yine kısık bir kahkaha attı. "Bir asker gibi küfreder ve asla kavgadan geri adım atmazdı, ama kıyafetler onun zayıf noktasıydı. Giyinmeyi severdi ve zavallı Raine'e de giydirirdi hep. Çiftleşme törenleri için ona mor bir gömlek ve pantolonla geldiğinde yüzünü asla unutamam." Merrick başını iki yana salladı, hafif gülümsemesi genişledi. "Elbette ona hayır diyemezdi ve biz de bu yüzden onunla durmadan dalga geçerdik."

Lessia, Merrick'in elbiseyi iliklemeye devam ettiğini, dilinin ucunu dişlerinin arasına kaydırıp minik halkalara odaklandığını aynadan izliyordu.

"Yakın mıydınız?" diye sordu.

Merrick başını sallarken gözleri son düğmede kaldı. "İlk tanıştıklarında yanlarında kaldım." Yüzüne hüznün yayıldı, gülümsemesinin getirdiği ışığı söndürdü. "Harika biriydi. Beni tüm arkadaşlarıyla tanıştırmaya çalıştığı zamanlar hariç."

Gözlerini devirdi. "Aklına bir şey takıldığında, onu vazgeçirmenin bir yolu yoktu. Ama sıcakkanlı ve nazikti, Raine'i de çok seviyordu. Birbirlerine bakışlarını izlemek neredeyse dayanılmazdı."

"Harika görünüyor," dedi Lessia sessizce. Raine'in taşıdığı akıl almaz acıyı düşündüğünde yüzünde hüznün gölgeleri belirdi.

Bunu akli almıyordu.

İçkiye rağmen her gün sanki ölüyormuş gibi hissediyor olmalı.

"Öyleydi." Merrick doğrulurken gözleri onunkilerle buluştu ve onun da değiştiğini fark ettiğinde içinde bir ürperti oluştu.

Gömleği ve pantolonu siyah olmasına rağmen, bronz teninde parılıyordu; tunik boyunca uzanan gümüş iplikler, gözlerinin yıldızlı gece gökyüzünü yansıtıyordu ve yeni yıkanmış saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Kaslarını sıkıca saran koyu renkli kumaş, yüzünün etrafına yumuşakça yayılan inci gibi saçları ve omzunun üzerinden yükselen

parlak yakutlarla süslü cilalı kılıcıyla neredeyse görkemli görünüyordu.

Lessia, Merrick'in kaşlarından birinin havaya kalkmasıyla ona baktığını fark etti.

"O... o da bu elbiseyi gönüllü olarak giymeyi seçtiyse çok güzel olmalıydı. Ben asla giyemem," diye şaka yaptı, kısa elbisenin eteğini çekştirerek ve ona bakakaldığı için kızarmamaya çalışarak.

Bir an sessizlik oldu ve Merrick'in parmaklarının hâlâ sırtında fısıldadığını, gözlerinin vücudunda aşağı doğru gezindiğini, sonra tekrar yukarı çıkıp kendi gözleriyle çarpıştığını fark ettiğinde tüyleri diken diken oldu.

"S-Sanırım bittin," diye fısıldadı, içindeki gergin enerji göğsünde bir sıcaklık yaratırken, Merrick'in bakışlarının ağırlığı onu neredeyse sersemletiyordu.

Merrick eğilip güçlü çenesini omzunun açıkta kalan derisine sürtünce, ne olduğunu tam olarak anlayamadan nefesini tuttu.

Gözleri onun üzerindeydi, adam saçlarını nazikçe omzunun üzerinden geriye doğru tararken ve boynunda kaçırdığı bir düğmeyi ilikledi.

Elleri yanlarına düştüğünde Lessia titrek bir nefes verdi ama Merrick geri adım atmadı.

Ama onun varlığı onu çevrelemişti ve aynada kocaman açılmış gözlerini gördüğünde kızarmasını engelleyemedi.

"Teşekkürler-" diye söze başladı, ama sonra arkalarında bir hareketlenme fark etti.

Lessia irkilmekten kendini alamadı ve Merrick'in gözlerinin nasıl büyüdüğünü, elinin sırtındaki kılıca doğru nasıl gittiğini, sonra aynadaki yansımasında sadece Raine'in kafasının belirlediğini fark ettiğini fark etti.

"Hazır mısın? Yoksa bir şeyi mi bölüyorum?" Raine, onları izlerken kaşlarını çattı, Merrick geri çekilip gözlerini onun gözlerine diktiğinde kaşları daha da çatıldı.

"Geliyoruz," diye hırladı Merrick, gözlerinin imkansız karanlığı Raine'e doğru çevirdiğinde daha da derinleşti.

Raine bir kez başını salladı, topuklarının üzerinde döndü, yüzündeki asık surat, yansıması kaybolana kadar hâlâ oradaydı.

"Ben... Ben sadece..." Merrick'in sert bakışları onun gözlerine takılırken bir bahane bile uyduramadı ve sadece yatağının üzerindeki giysi yığınının belli belirsiz işaret etti.

Merrick'in çenesi seğirdi ve onun eğitim sırasında yaptığı gibi kendisine bağıracağını düşündü, ancak bunun yerine bakışlarını kaçırdı ve odadan dışarı doğru yürümeye başladı.

"Bu gece aklını başına topla," diye hırıltılı bir sesle konuştu, sürgüsüz kapıdan içeri süzülürken.

Lessia birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Az önce ne olmuştu?

Ellerini kızgın yanaklarına götürüp derin derin nefesler aldı, ta ki çarpan kalbi yavaşlayana ve kızarmış yüzü giydiği elbisenin rengini yansıtmak yerine her zamanki rengine dönene kadar.

Kendine başını salladı.

Ne yapıyordu?

Merrick ona sadece nazik davranmıştı, aptal elbiseyi giymesine yardım etmeye çalışmıştı.

Ve belki de bu onun alışık olduğu bir şey değildi...

Bunu biraz tuhaf bir hale getirmeyi başarmıştı.

Lessia aynada kendi temkinli gözleriyle karşılaştığında gergin bir şekilde kolunu aşağı çekmeye gitti, parmakları sadece çıplak tene değdiğinde kalp atışları hızlandı.

Nefesi kesildiğinde kendi kendine "Kendine gel," diye tısladı.

Artık dövmeyi saklamasına gerek yoktu.

Artık Merrick'ten korkmasına gerek yoktu.

Odanın çıkarken aynı sözleri tekrarlardı, oturma odasına yaklaşırken elbiseyle oynamamaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun Merrick?"

Raine'in sert ses tonu kendisine doğru yöneldiğinde Lessia donakaldı.

"Savaşıyorum," diye öfkeli bir fısıltıyla yanıtladı Merrick.

Bir şişenin cama çarpma sesi kulaklarına ulaştı ve Raine de aynı derecede öfkeli bir fısıltıyla karşılık verdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Takip eden sessizlikte kalbi göğüs kafesine çarpıyordu.

"Yanılıyorsun," diye tısladı Merrick sonunda.

"Neden? Hayatını çok daha kolaylaştırabilirsin."

"Çünkü yapılması gereken doğru şey bu."

Arkasındaki merdivenler gıcırdadı ve vücudunu yasladığı duvardan iterek eşikten içeri girdi, yüksek sesli adımlar eşiğin altına ulaştı ve odaya doğru yöneldi.

"Lanet olası şehit," diye homurdandı Raine, elindeki içki bardağını içerken bakışlarını yakalayınca.

"Kavga etmek istemiyor olman, başkalarını bunun için yargılayabileceğin anlamına gelmiyor." Lessia sesini sakın tuttu, az önceki suçluluk duygusu hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Ama Raine'in Merrick'i doğru olanı yaptığı için suçlamasına izin vermeyecekti.

Özellikle Havlands'ın ona ihtiyacı olduğu zamanlarda.

Ona ihtiyacı olduğunda.

"Yine mi varsayıyoruz?" diye alay etti Raine.

Raine ona doğru bir adım attığında, Merrick kolunu onun göğsüne geçirdi, gözleri Raine'e kaydı.

"Kulak misafirliği yapmayı alışkanlık haline getirme," dedi sessizce. "İstemediğin şeyler duyabilirsin."

Adamın soğuk bakışları altında neredeyse tereddüt etti ve ancak başını salladığında bakışları arkasına sabitlendi. "Sanırım hepimiz buradayız. Hadi bitirelim şu işi, olur mu?"

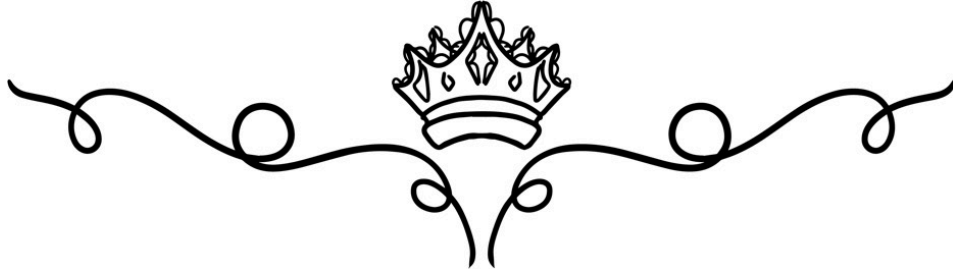
Lessia başını omzunun üzerinden çevirdiğinde, Ardow ve Venko arka duvarda oyalandılar, bu geceki kutlamalara katılma konusunda onun kadar isteksiz görünüyorlardı.

"Hepiniz sanki bir ziyafete değil de cenazeye gidiyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz," diye iç çekti Raine. "Zehmkell'in heyecan verici olması gerekiyor."

O ve Merrick aynı anda inlediler, Raine'den bir iç çekiş daha geldi.

Merrick, Raine'i kapıdan takip ederken yüz hatları sertliğini korurken, gözlerindeki noktalar Raine'in gözleriyle bir anlığına buluştuğunda parıldadı ve aynanın karşısında hissettiği rahatsız edici sıcaklıklardan ziyade, daha çok güvenliğe benzeyen bir sıcaklık, Ardow ve Venko'nun iki yanında, onlarla aynı adıma geldiğinde göğsüne yayıldı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Adanın derinliklerine doğru uzanan kıvrımlı patikada çoğunlukla sessizce yürüdüler.

Ardow, evden çıkarken bugünkü antrenman hakkında birkaç soru sormuştu. Yine de, Venko'nun başını her sallayışında ve Ardow sessizliği bozduğunda, grubun etrafındaki gerginliğin arasından sıyrılıp çıkan her derin iç çekişte, hem soruları hem de cevapları kısalıyor ve birbirinden uzaklaşıyordu.

Ardow ve Venko arasındaki gerginlikten dolayı hava o kadar yoğunlaşmıştı ki, sonunda küçük bir taş kasabanın kenarına ulaştıklarında ve insan sesleri üzerlerine yayıldığında neredeyse rahatladılar, hatta tanımadıkları bir grup Peri ile karşılaşmanın verdiği endişe bile teninde yankılanıyordu.

Vastala'daki ailesi ve yarı Fae çocukları ve daha sonra Elbow dışında Fae'lerle pek vakit geçirmemişti.

Midesinde bir düğüm oluştu.

Elbette Kral Rioner'ın muhafızları hariç.

Adım sesleri, şarkılar ve tabak çanak sesleri alçak, gri binaların arasında yankılanıyordu ve köye doğru yürüdükçe Lessia'nın nabızı daha da hızlanıyordu, kulakları dikleşiyor ve vücudu her adımda geriliyordu.

Merrick omzunun üzerinden bir bakış attı ve göz göze gelince, Venko'yu ittiğini umursamadan, ona yetişene kadar adımlarını yavaşlattı.

"Bu Periler Rioner'a sadık değil," dedi Merrick kısık sesle. "Onlardan korkmana gerek yok."

Başını sallayarak elbiseyi giydiği yıpranmış çizmelere baktı, çünkü Solana'nın ayakları daha büyüktü ve Raine'in ona sunduğu çizmelerin hiçbiri ona uymuyordu.

Rioner'a sadık olmayabilirlerdi ama o yine de yarı Peri'ydi.

Ve Vastala'daki Perilerin kendisi gibi olanlara nasıl davrandığını görmüştü.

Rioner'ın muhafızlarının yaptığı gibi, açıkça zorbalık edip tehdit etmeseler bile, yarı-Perilerden herhangi biriyle yanlışlıkla karşılaştıklarında gözlerindeki bakış yeterliydi.

Sanki yarı-Peri olmak bulaşıcıymış gibi, bilerek sokağın diğer tarafına yürüyorlardı ve yaklaşımdan kaçınamadıklarında burunlarını kıvrımları hafızasına kazınmıştı.

Raine, kalın saman çatılı gri taş bir binanın önünde durduğunda derin bir nefes aldı. Arkasında sokak lambaları yükseliyor, geniş bir açık hava terasına benzeyen yerden sarı çatıya yumuşak ışıklarını yansıtıyordu.

Merrick'in eli omzuna kondu ve adam elini hızla sıktıktan sonra indirip tahta kapılardan birini açtığında göz göze geldiler.

Parlak ışık, yüksek sesler ve cam şangırtıları çakıllı yola dökülüyordu ve Lessia, yanında duran Ardow'un yuvarlak gözleriyle karşılaştığında, dönüp kaçma isteğinde yalnız olmadığını fark etti.

Fakat Merrick onlara kendisini takip etmeleri için el salladığında yanaklarını şişirdi, sonra yavaşça nefesini bıraktı ve onu yüksek kapı eşiğinden takip etti.

Eğer Rioner ve Loche'la yüzleşecekse... bir grup Peri'yle de yüzleşebilirdi.

Sanki sıcak bir duvarla karşılaşmış gibiydik, küçük oda Fae'lerle doluydu, çoğu yıpranmış bir tezgahın etrafında durmuş, arkasındaki iki barmene içki siparişlerini bağııyorlardı.

Diğerleri ise ellerinde fincanlar ve kadehlerle odadan çıkıp, içeri girerken gördüğü terasa doğru yürüdüler. Terasın ortasında büyük bir ateş yanıyordu ve etrafına daire şeklinde banklar yerleştirilmişti.

Lessia, Merrick ve Raine'i bara doğru takip ederken bakışlarını yere indirdi, ancak kalabalığın arasından ilerlerken etraflarındaki kısık

konusmaları engellemek imkansızdı.

"Ölüm Fısıldayanı mı o?"

"Evet, gözlerine bak! Onların öteki dünyanın gökyüzüne açılan bir pencere olduğunu duydum."

"İki ölümcül kardeşlik bir arada mı? Bu iyi olamaz."

"Bu ikisi insan mı? Evlerinden çok uzaktalar."

"Yarı Peri... Geriye pek fazla kalmadıklarını sanıyordum."

Dirseği yan tarafına çarptı ve bunu yapan kişiye dişlerini göstermek üzereyken Ardow'un yüzü görüş alanına girdi.

"Pek dost canlısı görünmüyorlar," diye fısıldadı, omuzları dik ve gözleri yanlara doğru kayarak, Raine ve Merrick'e yetişmek için daha fazla Fae grubunun arasından geçtiler.

Lessia, başını eğdi ve bakışlar yanlarına yöneldi. "Hayır, öyle değil."

"Hepsinin çok uzun olması da durumu daha da kötüleştiriyor," diye tısladı Venko, diğer tarafına kayarken.

Lessia'nın gözleri büyüdü ve Ardow'un temkinli gözleriyle karşılaştığında, bir kahkaha patlattı.

Ardow'un dudakları da yukarı kalktı ve kısa süre sonra sessiz kahkahalarla titreyerek birbirlerine tutunmak zorunda kaldılar.

"Durdur şunu," diye homurdandı Venko, ama onun söylemeye çalıştığı sert ses tonu boğuk bir sese dönüştü ve önlerine geçtiğinde, kendisinin de hafifçe gülümsediğine yemin edebilirdi.

"Biraz ısınmış gibi görünüyor. Çok, çok az." Lessia, Ardow'un koluna sarıldı. Ardow, Venko'nun tezgahın yanında Merrick'in yanına oturmasını izlerken gözleri yumuşadığında, kahkahanın verdiği gülümseme hâlâ yerindeydi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Raine, Lessia ve Ardow'a biraz alan bırakmak için şaşkın bir Fae'yi iterek, ardından yapışkan yüzeye doğru eğilirken.

Merrick'in bir sürahiyi ağzına kadar dolduran altın rengi içkiyi işaret ettiğini gördü ve bunun, Rioner'ın yakında geleceğini söylediği o gece Elbow'da içtiği içkiyle aynı olduğundan şüphelendi.

Göz göze gelince Merrick kaşını kaldırdı ve kadın başını sallayınca barmene bir bardak daha doldurması için işaret etti.

"Merrick!" diye melodik bir ses duyuldu.

Lessia yana itildiğinde sendeledi ve Ardow'un kolunu sıkıca tutması sayesinde, ateş turuncusu sağı bir Peri yanlarından geçerken yüzü ahşap zemine çarpmadı.

"İnanamıyorum! Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm." Kadın kollarını Merrick'in boynuna doladı ve Lessia, kendini toparlamaya çalışırken midesinde bir öfke dalgası kabardığında parmaklarını Ardow'un koluna geçirdi.

"İyi misin?" diye mırıldandı Ardow.

"İyiyim," diye homurdandı Lessia elbisesini düzeltirken, bakışları geri çekilen ve parlak mavi gözlerini onlara doğru çeviren kadını takip etti.

"Ah! Özür dilerim." Kadının eli göğsüne gitti ve gözleri Lessia'ninkilerle buluştu. "Seni itmek istemedim. Merrick'i görünce gözlerime inanamadım."

Bakışlarını tekrar Merrick'e çevirdi. "Umarım bir süre daha kalırsın. Aramızda... ne kadar, birkaç yüzyıl mı var?"

"Eminim ki öyle yapmadın, Iviry," diye alay etti Raine, Merrick'in sırtını sıvazlamadan önce. "Merrick sadece gelip geçiyor. Tabii biri onu kalmaya ikna edemezse..."

Gözlerini deviren Merrick, Lessia'nın ellerine bir kadeh içki tutuşturdu. "Bu Iviry. Rantzier filosunda kaptandı. Iviry, bu Lessia ve insanlar Ardow ile Venko."

Iviry, alev alev saçlarını yana savurdu, güzel yüzünde bir gülümseme belirdi ve Lessia'ya doğru bir el uzattı, diğer elini Merrick'in beline doladı. "Seninle tanıştığım çok sevindim Lessia. Burada pek yarı-Peri bulunmaz." Ardow'a göz kırptı. "Ve sanırım bu adalarda hiç insan görmedim. Hem yakışıklı hem de cesur olmalısın."

"Ben yarı Peri'yim," diye mırıldandı Ardow.

Iviry'nin göz kamaştırıcı gülümsemesiyle ödüllendirildi. "Görünüştünüzün sadece insan olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum! Yine de şuradaki adamınız oldukça büyüleyici."

Ardow onun yanında sırtıyordu ve Lessia, adamın yüzündeki aptalca sırıtış kaybolana kadar kolunu daha sert çimdikledi.

Bu Peri'de neyin nesi olduğundan emin değildi ama yüzündeki gülümseme samimi görünse de gözlerinde bir tuhaflık vardı, hafif bir seğirme ona Lessia'yı kendisi gibi değerlendirdiğini söylüyordu.

Lessia, Iviry'nin uzattığı ele sadece dik dik bakınca Raine kıkırdadı. "Bu onların ilk Zehmkell'i. Buradaki insanların dost canlısı olacağını söylemiştim ama ne yazık ki..."

Elini indirip gülümsemesini hiç bozmayan Iviry başını salladı. "Çok hoşuna gidecek! Yemek ve müzik var, üstelik dışarıda Eski Dünya'nın hikâyelerini anlatmaya yeni başlıyorlar." Neredeyse her bankı Fae'lerin doldurduğu, ateşin alevlerinin yüzlerinde titrediği terasa işaret etti. "Şimdiye kadar binlerce kez dinledim, bu yüzden dans etmeyi planlıyorum."

Sanki o yaratmış gibi, arkalarındaki köşede birkaç Peri yanlarında getirdikleri enstrümanları açtılar ve kısa süre sonra, davulun yumuşak ritmi odanın içinde uğuldadı, buna savaş, aşk ve kayıp şarkısı söylemeye başlayan derin bir ses eşlik etti.

Etraflarındaki periler çiftler halinde bir araya geldiler, müzisyenler ve şarkıcının önünde oluşan geçici dans pistine doğru ilerlerken Lessia'nın yanından geçip bir yandan diğer yana sallanmaya başladılar, bazıları şarkının ritmine göre yavaşça dönüyordu.

Lessia, onları izlerken, seçimlerin son gecesi Loche ile dans ettiklerinin anısı onu pusuya düşürünce irkildi.

Gözlerini sıkıca kapattı, kollarının onu sardığını hissetmeyi, yanağını göğsüne yasladığında güçlü kalp atışlarının sesini, boynunu okşayan parmakların teninde karıncalanmayı uzaklaştırmaya çalıştı.

Bunu düşünemiyordu.

Şimdi değil.

Lessia iniltiyi yuttu, onu terk etmeye çalıştı.

Bir daha buna izin vermeyecekti; bu odadaki insanların kolayca bulunduğu şeye.

Yirmi beş yılda keşfettiği şey.

Ve yıkmak için sadece günler var.

"Lessia." Bir el yanağına dokundu ve gözlerini açtı; Merrick'in koyu gözlerine, gergin çenesine ve çatık kaşlarına baktı.

Gölgelerin içinde dönen ışıltıları takip ederek onun karanlığına baktıkça içindeki kargaşa biraz olsun hafifledi ve sonunda gözlerini ondan ayırıp etrafına bakındığında, herkesin kendisine baktığını fark edince yanakları kızardı.

Ardow endişeli bir ifadeyle.

Venko üzüntüyle.

Ama Raine'in Merrick ile aralarında gidip gelen parlak ela gözleri, onun gözlerini neredeyse tekrar kapatmasına neden oldu.

Acı.

Yüzünde saf bir acı okunuyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Ardow.

Evet demeye çalışırken alt dudağı titriyordu ama ağzından tek kelime çıkmıyordu.

"Olacak," dedi Merrick sessizce ve ona minnettar bir bakış attı. "Hikâye anlatıcılarına katılalım." Ardow ve Venko'ya anlamlı bir bakış attı. "Tarihimizin tamamını duymamışsındır eminim."

Açıkça bakan, gözleri Lessia'nın kilerle kesişince kısılan Iviry, Merrick'e dönüp elini göğsüne koydu. "Bu kadar uzun süre ortalıkta görünmedikten sonra bana en azından bir dans borçlusun."

Merrick başını sallamaya başladı ama Iviry ona doğru bir adım daha attı. "Lütfen. Raine bana asla bu onuru yaşatmaz ve bize hiç eğlenceli misafir gelmez. Ben Zehmkell, Merrick."

Iviry, Merrick'in yanağını avuçlamak için kullandığı eli kavrayıp onu diğer dans eden çiftlere doğru sürüklemeye başladığında Lessia düşünmedi.

"Onu rahat bırak," diye hırladı, gözlerini Iviry'nin gözlerine dikerek. "Dans etmiyor."

Iviry arkasını döndü ve Lessia'nın yüzünde gördüğü her neyse kaşlarını çatı. "Zehmkell sırasında herkes dans eder, genç."

Genç olan...

Raine aralarına girdiğinde Lessia'nın görüşü karardı. "Iviry, Merrick'in asla dans etmediğini biliyorsun - eskiden onu bu kutlamalara katılmaya bile zor ikna ederdik. Zavallı adamı rahat bırak. Ayrıca," -Lessia'ya işaret etti- "o çocuk bakıcılığı görevinde."

Iviry'nin gözleri Raine'e kaydı ve Lessia onun tartışmak istediğini anladı, ama bir saniyelik sessizlikten sonra sonunda başını salladı. "Pekala. Ama bana borçlusun Raine."

Iviry başını salladıktan sonra onlara el salladı, ardından zarif bir şekilde çiftler arasında geçiş yaptı ve duvara yaslanmış sarışın bir Peri'nin eğilerek ona geniş bir gülümsemeyle selam verdiğini gördü.

"Neden bu kadar öfkелisin?" Venko, Lessia'ya bakarken kaşlarını çattı ama Lessia cevap vermedi; Raine'in Merrick'in buz gibi bakışlarından biriyle mücadele etmesini izlemekle meşguldü, Merrick öne doğru adım atmış ve Raine'in alanına girmişti.

Merrick'in Raine'in kulağına bir şeyler fısıldadığını görünce midesi bulandı ve arkadaşlarına karşı hırlayıp kaba davranarak çok ileri gidip gitmediğini merak etti.

Bir şekilde Iviry onun canını sıkmişti.

Merrick'in onunla gitmek istemediği açıktı ve beline dolamaya karar verdiği kolundan kurtulmak için kıpırdandığını fark etmemişti.

Ama Merrick'in yüzündeki öfkeli ifade, bunu hayal edip etmediğini merak etmesine neden oldu.

Belki de eski bir arkadaşıyla Zehmkell'in tadını çıkarmasını engellemişti.

Yoksa... eski bir sevgili mi?

"Kahretsin!" Ardow elini savurduğunda başını hızla çevirdi, kendi eli de koluna dolandı ve giydiği beyaz tuniğin üzerinde küçük, koyu lekeler belirdi.

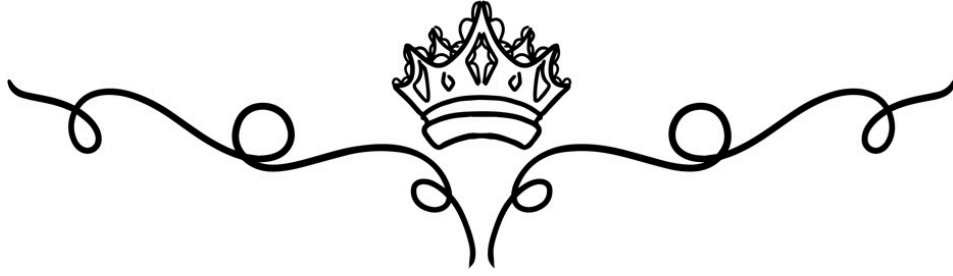
Tam da parmaklarının olduğu yerde.

Ona dik dik bakarak fısıldadı: "Kan aldın. Neyin var senin?"

"Ben-" diye başladı.

Ama Merrick kolunu sıkıca kavrayıp peşinden sürüklerken, "Hadi şu geceyi bitirelim," diye homurdanmadan önce lafını bitirmeye vakti olmadı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Merrick onu aydınlık odadan dışarı çıkardığında tahta sıralardaki tüm koltuklar doluydu ve bilinmeyen Perilerin arasına sıkışmaya çalışmak yerine onu taverna duvarına yaslanmaya yönlendirdiğinde rahatladı.

Sadece birkaç göz onları takip ediyordu, şöminenin diğer tarafında onlara bakan Perilerden bazıları taş binanın gölgesinde toplanan küçük grubu fark ediyordu.

Ama çoğu, turuncu alevlerin önünde ileri geri yürüyen, aynı renkte kalın sakallı, kahverengi saçlı Peri'nin üzerindeydi.

Bir tür lider, diye düşündü.

Peri daha yaşlı görünüyordu, şakaklarına değen gri çizgiler ona onun birkaç bin, hatta on binlerce yaşında olması gerektiğini söylüyordu.

Babasının ona öğrettiklerinden yola çıkarak Fae büyüklerine saygı duyuyordu.

Odada kraliyet ailesinden, soylulardan veya ünlü savaşçılardan biri yoksa, otoriteyi kimin iddia edebileceği genellikle yaşa göre belirlenirdi.

Lessia dumanlı havayı içine çekti, gözleri büyük ateşin üzerinde kıvılcımlanan közleri tararken Merrick onun yanındaki yeri aldı ve Raine diğer tarafındaki duvara yaslandı.

"Bunu mu içiyorsun?" Raine, Ardow ve Venko Merrick'in yanına yerleşirken hâlâ elinde tuttuğu bardağa doğru başını salladı.

Lessia omuz silktiğinde -gemide içtiği bardağı hatırlayıp içkiyi içmeye pek hevesli değildi- elini uzattı ve Lessia da sert parmaklarını

açarak bardağı ona uzattı.

Raine bardağı bir dikişte bitirdikten sonra, "Teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve başını taşa yaslayıp gözlerini kapattı.

Merrick parmaklarını açıp kapatırken parmaklarına değiyordu ve ona gizlice bir bakış attığında, yüzü öne dönüktü, yüz hatları gergindi ve Peri grubuna dik dik bakıyordu.

Tam ona neyin yanlış olduğunu soracak, hatta özür dileyecekken sakallı Peri konuşmaya başladı.

Daha fazla dikkat çekmek istemeyen kadın, hemen dudaklarını kapattı.

"Bu gece Zehmkell."

Ateşin etrafındaki Periler, alacakaranlıkta ürkütücü bir melodi gibi ellerini bacaklarına vurarak alçak ve düzenli bir ritimle davul çalmaya başladılar.

Ateş, sese uyum sağlayarak titredi ve Peri'nin boğuk sesini yükseltti. Peri devam ettiğinde ise titreme tüm vücudunu sarstı.

"Tanrılar Zehmkell'i yarattı ama biz onlar için kutlamıyoruz. Zehmkell bizim için. Birlik için. Dostluk için. Kaybedilenler ve sevdiklerimiz için. Burada olanlar ve geride bıraktıklarımız için."

Terasta kurt gibi bir çığlık yankılandığında Lessia irkildi, gözleri grubun üzerinde gezindi, alevlerin çarptığı yüzlere takıldı; ellerini ağızlarının üzerine koymuş, aya doğru ağlayan iki erkeğe. Ay aya doğru yükselmeye başlamıştı.

Vurucu ritme ve sert çığlıklara alçak bir uğultu eşlik ediyordu ve cildinin üzerinden bir şey fısıldadığında bacakları titremeye başladı.

Üşüme değildi ama sanki çıplak teninin her yerini karıncalandıran yumuşak, sıcak okşamalar gibiydi.

Sanki tanrılar, ya da belki de artık bu alemde yaşamayanlar, orada olduklarının bilinmesini istiyorlardı.

Dinliyorlardı.

Lessia yine başka bir dünya dışı ulumayla sığradığında, sıcak bir el onun elini kavradı ve parmaklarını birbirine geçiren Merrick'in gözleriyle buluştu.

Lessia ona zayıf bir gülümsemeyle baktı ve adam çenesini eğip bakışlarını tekrar öne çevirdi.

Sakallı Fae, ellerini arkasında kavuşturmuş, yavaş ve kararlı adımlarla ateşin etrafında dönmeye başladı. "Zehmkell, anma zamanıdır. Aramızdaki bağı hatırlamak içindir; sadece bir düşmanla karşılaştığımızda değil, bu diyarda yürüdüğümüz her gün. Bizden önce gelenleri, bizim için fedakarlık yapanları, barış içinde yaşamamızı sağlayanları hatırlamak içindir."

Lessia, adam bir dal yığınınına doğru yürüyüp birkaç dal parçasını ateşe attığında gözlerini ondan alamıyordu. Alevler bir an için göğe doğru yükseldi, davulların ritmi arttıkça karanlığa doğru kıvılcımlar saçıldı.

"İlk Zehmkell, Eski Dünya'daki tanrıların elindeydi: Ölüm tanrısı Preysaih. Yaşam tanrısı Zharra. Zihin tanrısı Evrene. Toprak tanrısı Killem. Su tanrısı Orshine. Gökyüzü tanrısı Lodem. Bize farklı büyüler ve yetenekler bahşetmişlerdi ve halklarımız arasında bir uçurum oluşuyordu. Dünyamızı korumak için birleşmemize ihtiyaçları vardı. Ve böylece Zehmkell doğdu."

Merrick, Peri'nin gürleyen sesini duyduğunda titredi, her tanrının adını vurgularken vuruşların artan gücüyle nasıl senkronize olduğunu ve bu gücün onu dinlemeye devam ederken nasıl sakinleştirdiğini görünce eli kendi elinin etrafında daha da sıkılaştı.

"Ama daha büyük bir uçurum vardı." Peri, kükreyen ateşe daha fazla dal atmak için durdu. "Bizimle tanrılar arasında. Binlerce yıldır bizi emirlerini yerine getirmeye, kurallarına uymaya, savaşlarını yapmaya zorladılar... ve atalarımız bundan bıktı. Tanrıları topraklarımızdan ayrılmaya zorladıklarında binlerce can kaybedildi, ama sonunda galip geldiler."

Bir feryat daha duyuldu, ardından hüznü, alçak sesli iniltiler hafifçe yankılandı.

Birdenbire sarsıldı.

Tüyler ürpertici seslerden değil, şaşkınlıktan.

Tanrıların Eski Dünya'yı terk ettiğini biliyordu ama bunun atalarının elinde olduğunu bilmiyordu.

Babası, Frelina ile birlikte büyürken sabahları katılmaya zorladığı tarih derslerinde bunu uygun bir şekilde dışarıda bırakmıştı.

Öne eğilen Lessia, Ardow'un ellerini göğe doğru kaldırmış bir şekilde durmasını izlerken kaşlarının arasında bir kırıksıklık buldu,

ancak ona bir şeyler söylemeden önce Merrick onu geri çekti ve ağzını açtığı anda ona doğru keskin bir bakış attı.

Kapıyı hızla kapatıp, konuşmacının bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdiğini takip etti ve seslendi: "Ve böylece dört krallık doğdu. Bizimki, gezginler, elçiler ve askerler olan Rantzier'ler tarafından yönetiliyordu. Biri, yeryüzüne çağrıya cevap verenler olan Oakgard'lar tarafından yönetiliyordu. Biri, gökyüzünü arayanlar için Himmlah tarafından yönetiliyordu. Ve sonuncusu, karanlığın yönlendirdiği bir yoldan korkmayanlar için Wrehn'ler tarafından yönetiliyordu. Çağrımızı seçmekte özgür olan halkımız bölündü. Ancak tanrıların tehdidi olmadan, korktukları şey ortaya çıktı. Krallıklar arasında savaş çıktı. Güvensizlik ve temkin orman yangını gibi yayıldı. Zehmkell bile bizi birleştirmeye yetmedi; bağlar çok kırıldı... Böylece parçalanmış halkımız farklı diyarlara dağıldı. Rantzier'ler halklarını en uzağa götürdüler, kanımızdaki yolculuk dürtüsü bizi insanlarla ve şekil değiştirenlerle paylaşılan bir toprak olan Havlands'e sürükledi."

Davul sesleri kesildi.

Lessia, rüzgârın yerden fısıltıyla esip ateşin çıtırtılarıyla karışmasını izlerken nefesini tuttu. Merrick'in elini o kadar sıkı tutuyordu ki, ona çıkışacağından emindi.

Ama Peri ateşin önünde yere oturup bacak bacak üstüne attığında, o sadece onun elini tuttu.

Alevlere bakarak sessizce şöyle dedi: "Ancak Rantzier halkı ortak özelliklere sahip olsa da, kraliyet ailesinin yönettiği o demir yumruk, zihinlerini kirleten güç hırsı aramızdaki uçurumu daha da derinleştirdi. Bu yüzden bu kutsal yeri yarattık. İşte bu yüzden Zehmkell hâlâ kutladığımız tek bayram. Birbirimize asla Rantzier'lerin ve onları takip edenlerin karanlığına düşmememiz gerektiğini hatırlatmalıyız. Birbirimize farklı olsak da bir olduğumuzu hatırlatmalıyız. Damarlarımızda akan kan veya taşıdığımız soy ne olursa olsun, eşitiz. Rantzier denen kötülüğe karşı durmada eşitiz."

Kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki, arka sıradaki birkaç Peri başlarını ona doğru çevirdi. Ancak, Merrick'in göğsünden gelen uyarı dolu bir homurtu ve dişlerini ateşin içinde parlatarak gösterdiğinde hemen yön değiştirdiler.

Adam kadının elini bırakıp öne doğru adım attığında, insanlar yerlerinden kalkarken onu görüş alanından gizledi. Ardow'un kocaman gözleriyle karşılaştı ve korku, kurşun kaplı bir battaniye gibi onu sardı.

Merrick'in, isyancıları ve hatta Havlands'a doğru ilerlediğine inandığı Oakgards'ın Fae'lerini durdurmaya çalışırken karşılaşabilecekleri durumlara karşı onu hazırladığını varsayarak, eğitim alması gerektiğine dair inancını sorgulamamıştı.

Ama belki de onu, insanların onun gerçekte kim olduğunu keşfetmesi durumunda neler olabileceğine de hazırlıyordu.

Damarlarında ne kanlar akıyordu.

Hangi soyadını taşıyordu?

Lessia bunu daha fazla saklayabileceğinden şüpheliydi.

Loche ve Rioner'ı krallıklarına yönelik tehditler konusunda ikna etmek için yapmaları gerekenleri düşünerek bunu yapmadı.

Merrick arkasını döndüğünde gözleri onun gözlerine takıldı ve Merrick ona doğru yürüyüp onu duvara sıkıştırdığında neredeyse korkudan sindi.

Ama fısıldarken sesi yumuşaktı: "Sen o karanlığı taşımıyorsun. Bir isim taşıyor olabilirsin, ama o isim seni tanımlamaz. Onun kanını taşıyor olabilirsin, ama o kan kim olduğunu belirlemez. Ve sana söz veriyorum." -her kelimeyi vurgularken gözleri onun gözlerine dikildi- "Söz veriyorum. Sana. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Rioner, Loche, isyancılar, Oakgard'ın Perileri veya bu lanet olası insanlardan hiçbiri sana yaklaşmayacak. Bir daha asla."

Etraflarındaki sesler geri planda kaldıkça ağzı kurudu.

Kulaklarında yalnızca Merrick'in keskin nefesleri, kendi gümbür gümbür atan kalbi ve göğsünde tuttuğu hırıltının alçak uğultusu yankılanıyordu.

Raine yanına geldiğinde irkildi ve insanların alçak sesle konuşma sesleri, bir şeyler yutma sesleri, Ardow'un boğazını temizleme sesleri bir kez daha havada yankılandı.

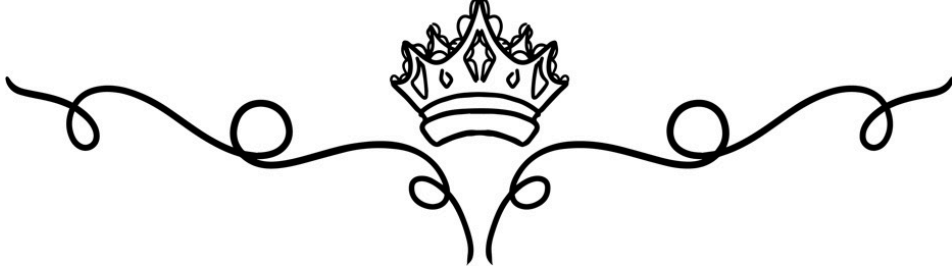
"Bu çok cesur bir söz, kardeşim," dedi Raine yumuşak bir sesle, gözleri onun gözlerine kilitlenmişti. "Umarım bozmak zorunda kalmazsın."

Gözleri bir anlığına kısıldı ve ardından gruba işaret etti. "Hadi eve gidelim. Hiçbirimizin bu gecenin tadını gerektiği gibi çıkarabileceğini sanmıyorum."

Merrick tekrar elini uzattı ve Lessia elini tuttuktan sonra Raine'in kulübesine kadar tüm yol boyunca elini bırakmadı.

Ve Merrick'in vaadi, küçük adada attığı her istikrarlı adımda kulaklarında yankılanıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ellerini kuma gömdü ve kararan gökyüzüne baktı, Lessia ise Merrick'in tahmin edilemeyen hareketlerinden birini yanlış yorumlayıp yere çakılmasının ardından nefesini toplamaya çalıştı.

Ciğerlerine hırıltılı bir nefes çekerken, bir gölge güneşi engelledi ve Merrick hırıltılı bir sesle, "Bütün gün orada kalmayı mı planlıyorsun?" diye sorduğunda gözleri kısıldı.

Uzattığı eli görmezden gelerek ayağa kalktı, Vincere'nin etkisi hala içinde olduğu için hafifçe sendeledi.

Şafak vaktinden beri buradaydılar, o her zamanki gibi diğerlerinden önce uyandı ve Merrick'e odasına daldığı her seferin bedelini ödedi.

Örtüsünü çıkarıp ölümcül bakışlarından sıyrılıp, "Eğitim yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" diye sordu.

Dinlenmenin de önemli olduğunu homurdanarak söylemişti, bu yüzden Lessia yorganını tamamen üzerinden çekip odadan dışarı koşarken yanına almıştı.

Dinlenemiyordu.

Aklı buna izin vermiyordu.

Eğer bu günlerde bir saat bile uyuyabiliyorsa şanslıdır.

Merrick'e bakarken boğazından bir esneme yükseldi. Merrick etrafında daire çizerek yürüyordu.

Ama kaşlarından biri yukarı kalktığında ve kılıcı bir santim aşağı indiğinde, gözlerinde bir soruyla istemsiz bir tıslama sesi yerini aldı.

Başını şiddetle sallarken neredeyse onun sesini zihninde duyabiliyordu.

Dinlenmeniz gerekir.

Dün gece hiç uyuyamamıştı ve bunun sebebi, buradaki Fae'lerin Rantzier ailesinden ne kadar nefret ettiğini fark ettiğinde hissettiği korku değildi.

Ailesi.

Hayır, ailesine neden ayrıldığını nasıl söyleyeceğini hayal etmeye çalışırken boğazını tıkayan suçluluk duygusuydu bu.

Ya Frelina onlara söyleseydi ama onlar o kadar öfkelenmiş olsaydı ki babası onu aramaya gelmemeye karar verseydi?

Ya Frelina'nın yeterli olduğuna karar verselerdi?

Şüphe teninde dans ederken başını tekrar salladı.

Bunu bilemezlerdi.

Babası onu kendi başına bırakacak kadar çok seviyordu.

Öyle değil mi?

"Bitirdin mi?" diye sordu Merrick.

Gözleri ona çevrildi, başını tekrar iki yana salladı. "Hayır."

Vincere bugün bir mola yeri.

Acı verici bir durum.

Ancak etkileri hızla kayboluyordu.

Bu yüzden babasının gemisi gelene kadar zihnini meşgul edecek tek şey savaşmaktı.

Gözlerini Merrick'in yıldırım hızındaki hareketlerine, açık bıraktığı her zayıf noktaya vuran parıldayan kılıcına dikti ve tam emirlerini yerine getirmediğinde homurdanmalarının kafasını doldurmasına izin verdi.

"Güzel." Merrick ona ürperti veren bir gülümsemeyle baktı.

Çoğu kişi için gülümseme cesaret verici olurdu.

Ama Merrick'te...

Daha çok öldürücü bir vaat gibiydi.

Lessia elinin tersiyle alnını silerken eli titriyordu, kum nemli tenine yapışıp onu çiziyordu ama Merrick ona doğru hücum ederken kendini çöelmeye zorladı ve hançerlerini sıkıca kavradı.

Hançerlerinin kılıcını engellemesinin çıkardığı ses sahilde yankılandı ve adamın, onun karnına vurmasını engellemek için

bıçaklarla yaptığı haça bastırıldığında geriye doğru sendeledi.

Merrick o kadar hızlı döndü ki etrafında kumlar dans etti ve bir anlığına görüşünü kaybetti, doğruldu ve başından kan fışkırdı.

Karanlık noktalara gözlerini kırıpıştırırken, Merrick'in kolları onu sardı ve kılıcının soğuğu kısa sürede çıplak boynuna indi.

"Saçların dağınık," diye tısladı kulağına, terli saçlarından birkaçını yüzüne üfleyerek. "Beni şaşırtmalısın! Son üç seferdir yaptığın hareketi yapma. Daha önce de söyledim!"

"Biliyorum!" diye dişlerinin arasından seslendi.

"Öyle görünmüyorsun!" diye hırladı Merrick.

Onu tekrar ısırma iten hayal kırıklığıyla mücadele etti. Altın tenine doğru ısırıldı, demirin o vahşi kokusuyla karışmasına izin verdi. "Bırak beni, sana göstereyim!"

Raine, önlerindeki su hattına doğru yürürken, "Bugün için yeterince antrenman yapmadı mı?" diye sordu. "Biraz yorgun görünüyor."

"Hayır!" diye tısladılar Merrick'le birlikte.

Raine ellerini kaldırdı. "Bana çıkışmana gerek yok."

Bakışları boynundaki kılıca kaydı, ardından başının hemen üzerine, Merrick'in gözlerinin olması gereken yere, göğsünün sırtına değdiği yere doğru yükseldi. "En fazla birkaç hafta var Merrick. Saçlarına bu kadar kum dolanmışken, son birkaç güne göre pek de iyileştiğini sanmıyorum. Ne anlamı var?"

Merrick onu bırakıp ona doğru yürüdü, her adımı yavaş ve istikrarlıydı.

Sahilde olmasalardı, Lessia her adımının buz gibi bir kesinlikle yerden sekeceğini, tıpkı patlamaya hazırlanan şiddetli bir fırtına gibi olacağını hayal etti.

"Bunun anlamı ne?" diye tekrarladı Merrick, Raine'in tam önünde dururken. Raine, Merrick'in yüzünde gördüğü şey karşısında gözlerini kocaman açmıştı.

Merrick'in kolu arkasından fırladı ve uzun bir parmak ona doğru işaret etti. "Önemli olan hayatta kalmak, Raine. Önemli olan karşı koymak. Kötülüğün kazanmasına izin vermemek. Sen unutmuş olabilirsin... ama ben unutmadım. O da unutmadı. Sen de benim

kadar iyi biliyorsun ki, beceri ancak bir yere kadar işe yarar. Önemli olan o yakıcı tutku, doğru olanı yapma ateşi. Ve o da buna sahip!"

Raine gözlerini devirerek matarasını çıkardı.

Ama Merrick buna izin vermedi.

Elindekini tokatlayıp daha da yaklaştı, öfkeli fısıltısı ona doğru kaydı. "Solana'da da aynı ateş vardı Raine. Sen ölseydin, her gece kendini sersemletene kadar içip öylece durmazdı. Ne kadar boşuna olursa olsun yanımızda savaşırdı. Yaptıklarıyla onun anısına ihanet ediyorsun."

Raine'in yüzü kül gibi olurken, sarhoş yüz hatlarında suçluluk duygusu belirince, kafasında bir uğultu başladı.

Gözlerini ondan ayırarak hançerlerini beline taktı ve yorgun bacaklarını istediğinden daha hızlı hareket ettirmeye zorladı, tartışan Perilerden uzakta, suya doğru götürdü.

Lessia, Loche'nin aldatılmış yüzü gözlerinin önünde canlanınca ellerini yüzüne kapattı.

"Dur artık," diye mırıldandı kendi kendine. "Dur artık!"

Ona ihanet etmeyi kendisi seçmemiştir.

Ama Raine'in omuzlarını çökerten aynı suçluluk duygusu ciğerlerindeki havayı boşaltıyordu.

Belki kendisi seçmemiştir ama yine de yapmıştır.

Raine gibi o da pes etmiştir.

Kral Rioner'a verdiği yemini, kralın kendisine söylemesinden önce, onun Loche'a söylemesinin bir yolu olmalıydı.

Ama o bunu pek denememiştir bile...

Suyun sert bir şekilde çarpması gözlerinin yanlara kaymasına neden oldu.

Ydren kıyıya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu, menekşe rengi gözleri Lessia'ya dikilmişti ve iri bedeni bir zamanlar Lessia'nın kolunu zedeleyen yılan gibi suda süzülüyor gibiydi.

Wyvern'in başı aşağı yukarı sallanıyordu ve Ydren'in uzun kuyruğu ufuk çizgisine doğru savrulurken Lessia çizmelerini kuma gömdü.

Gökyüzünün denize kavuştuğu yerde beyaz bir şey parıldıyordu ve Lessia bunun bir gemi olduğunu anlayınca yutkundu.

Babasının gemisi.

Boğuk bir ses duyuldu.

Hazır değildi.

Gözleri aniden kapandı.

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Birine onun kızı olduğunuzu nasıl söylersiniz?

On üç yıl boyunca onlardan bu bilgiyi çaldığı için onu nasıl affedebilirlerdi ki?

Bunu yapamazdı.

Aklı kontrolden çıkmaya başladığında Lessia bir şeyin şırıldadığını duydu ve üzerine düşen su dalgasına tepki verecek vakti olmadı. Tuniğini ve pantolonunu ıslattı, saçları ağır bir perde gibi omuzlarından aşağı döküldü.

Gözlerini kocaman açarak wyverne baktı. "Bu ne içindi?"

Wyvern'in ona sivri bir bakış attığına yemin etti.

Lessia, ıslak saç tutamlarını yüzünden geriye iterek Ydren'e dişlerini göstermek üzereydi, hatta belki de bir daha asla böyle bir şey yapmaması için sihrini kullanacakken fark etti ki...

Su onu sarmal halinden çıkarmıştı.

Lessia kollarını okşadı, pürüzsüzlüğün tadını çıkardı - bu aynı zamanda Merrick'in talimatlarına uymaması nedeniyle üzerindeki kumları da temizlemişti - ve wyverne hafifçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi.

Büyük başını eğerek, o korkunç dikenleri Lessia'nın istediği süreden daha uzun bir süre boyunca onun yönüne doğrulttuktan sonra Ydren suda döndü ve hızla yana doğru yüzdü.

Sonra wyvern, hâlâ kavga eden Merrick ve Raine'in üzerine bir tuzlu su dalgası daha gönderdi.

Ufukta giderek büyüyen uğursuz gemiye rağmen (Ydren'in savrulan kuyruğu dışında berrak denizi bozan tek silüet oydu) Merrick'in gevelemesi ve Raine'in ağzının açık kalması üzerine Lessia kıkırdadı.

Bu canavarı sevmeye başlıyordu.

Merrick'in başı hızla ona doğru döndü ve adam ona doğru yürümeye başladığında kahkahasını bastırmaya çalıştı. Adamın gümüş saçları sert yüzünün etrafına yapışmıştı ve koyu derileri üzerlerinden akan damlalarla parlıyordu.

Ancak Raine, Ydren'e anlaşılmaz bir şeyler bağırdığında işler zorlaştı ve tek tepkisi ona daha fazla su sıçratmak oldu.

Merrick'in bakışlarından kaçmak için sendeleyerek geriye doğru bir adım attığında dudaklarından hırıltılı bir ses çıktı ve nedense bu onu daha da çok güldürdü.

Ağzını elinizle kapatsanız bile kahkaha sesleri duyulmaz oldu.

Merrick, aklını kaçırmış gibi ona bakarak, "Bu mu? Seni güldüren şey bu mu?" diye sordu.

Bir kez daha hırıltılı bir kahkaha attı ve başını salladı.

Sonra bir adım daha attı, onu omzuna attı ve kadının irkildiğini gösteren bir ses çıkarınca ikisini de sakın okyanusa fırlattı.

"Ne oluyor Merrick?" diye tükürdü, yüzeye çıktığında.

Merrick'in ona sırtıttığını görünce gözleri kocaman açılırken tuzlu su canını acıttı.

Aslında sırtıyordu.

Daha önce gördüğü tehditkar dudak kıvrımı yoktu.

Ama gerçek bir gülümseme.

Merrick ona doğru hareket ederken elleri suyun altında hareket etti ve adam bunu yapmadan bir saniye önce ne planladığını anladı.

"Hayır!" Adam ona doğru su fışkırttığında kendini yana attı. "Merrick!"

Onun parlak yüzüne bakarken, adamın ağzından kısık bir kahkaha çıktı.

Adamın tahmin edebileceğinden daha erken hareket ederek parmaklarını suyun içinde gezdirdi ve ona bir dalga halinde su sıçrattı.

Başını sallayınca gözleri kırıştı, saçları uçtu ve adam ona doğru yüzmeye başladığında, tehditkar Ölüm Fısıltısı'ndan çok genç bir çocuğa benzediğinde, kadın gülümsemeden edemedi.

"Ne. Yapıyorsunuz. Siz.?" Raine kıydan onlara baktı. "Fark etmediyseniz, bu Alarin'in gemisi."

Lessia'nın gülümsemesi kayboldu.

Ve bir an sonra Merrick'inki de aynısını yaptı.

Gözlerini yere indirerek, yorgun bedenini Raine'in yanındaki bir noktaya sürüklemek için gereken birkaç kulaç atarak sahile ulaştı.

"Merrick?" diye tısladı Raine, Peri onu sahilde takip ederken.

Merrick çenesini sıktı. "Ne?"

Raine'in gözleri vahŖi bir Ŗekilde ondan Merrick'e doğru kaydı.

"AteŖle oynuyorsun," diye mırıldandı ve baŖını iki yana salladı.

"Birkaç dakikaya burada olurlar."

Gözleri Merrick'in gözlerine kaydı, kalbi göğüs kafesini d vecek gibi çarpmaya baŖladı.

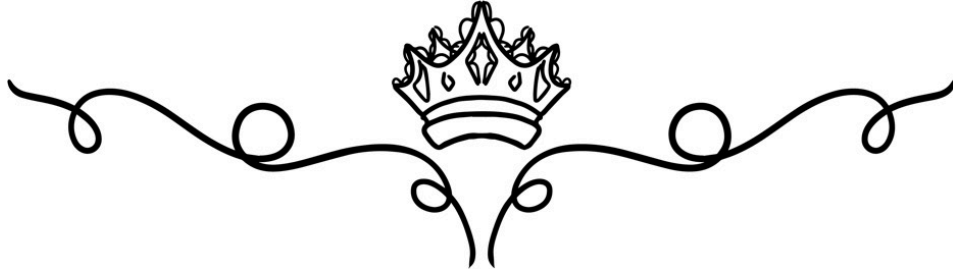
"Yeterince g cl s n," dedi yanına sokularak.

Dudakları kıvrıldığında, ona belli belirsiz bir g l msemeyele karŖılık verdi, aklını gelecekten uzaklaŖtırmaya alıŖtıėı için duyduğu minnettarlığın ortaya çıkmasını sağlamaya alıŖıyordu.

Gözlerini kapatıp, yumuŖak dalgaların ve denizin üzerinde ısılık alan rüzgarın sesini dinlerken içindeki inancın kendisine akmasına izin vermeye alıŖtı.

Tekrar açtığında gemi yanaŖmıŖtı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Küçük teknenin rampası kumsala indiğinde Lessia nefes alamıyordu ve tahta parçalarının kuma çarpma sesi o kadar yüksek sesle yankılanıyordu ki diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Güneş arkalarındaki evin arkasına doğru alçalmaya başlamıştı ve o, benekli ışıktaki gözlerini kırıştırdıkça, bir el sırtına dokundu.

"Baban mı?" diye sordu Ardow.

Arkasını dönmeden başını salladı.

"Hepiniz mi—"

Ardow'un sorusu, birinin (Merrick olduğundan şüpheleniyordu) ağzını eliyle kapatmasıyla yarıda kesildi.

Ne olursa olsun, babasının altın sarısı saçları gözüne çarptığında ve boğazında her zaman var olan yumru büyüdüğünde buna minnettar oldu.

Babası elini uzattı ve teknenin başından daha küçük bir figür çıkıp yardım isteyince yere düşeceğini sandı.

Kız kardeşinin gözleri onunkileri buldu ve hiç tereddüt etmeden babasını geçti.

Frelina onlara doğru hızla yaklaşıırken etekleri rüzgarda dalgalanıyordu ve Lessia sendeleyerek ona doğru bir adım attı, yuvarlak yüzünü, kendisinininkilerle aynı kehribar gözlerini ve neredeyse beline kadar uzanan saçlarını gördü -tıpkı Lessia'ninkiler gibi- ama şimdi kısa kesilmiş, kulak hizasına gelmişti.

Frelina bir adım kala Lessia kollarını açtı, kız kardeşinin çiçeksi kokusu ona doğru yayılırken gözlerini kapattı ve kırık ruhunun küçük

bir parçası birleşmiş gibiydi.

Sonra başı yana doğru çarptı.

"Şey. Lanet olsun," diye soludu Ardow, arkasından bir yerden.

Gözlerini kocaman açan Lessia, yanan yanağına dokundu ve Frelina'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Nasıl yapabildin Elessia?" diye tısladı ve elini tekrar kaldırdı.

"Ben çok-" diye başladı ama Frelina ona tekrar tokat attı, öyle sertti ki ağzı demir tadıyla doldu ve sözleri bir hıçkırıkla kesildi.

"Yeter!" Merrick aralarına girdi, bakışlarını kız kardeşine dikmişti.

"Ona bir daha vurma," diye sessizce uyardı.

Ya da belki de kulaklarındaki çıldırırtıcı gürültü, onun sesinin yumuşak çıkmasına neden oluyordu.

Kanı içinde coşuyor, sadece kız kardeşinin vurduğu yanağını değil, teninin her santimini ısıtıyordu, yıkıcı bir keder içini derinden sarıyordu.

Kız kardeşinin ateşli bakışları bulanıklaşırken, Lessia'nın gözleri yaşlarla yanıyordu.

Frelina'nın hayatta olduğunu öğrendiğinde, anne ve babasına karşı duyduğu suçluluk duygusuyla o kadar meşguldü ki...

Kız kardeşine ne söyleyeceğini bile düşünmemişti.

Çatıdan atlamaya zorladığı kız kardeşi.

Babası yanlarına koştu, ama Frelina'yı arkasına çekmeye çalışırken, Frelina kolunu kurtarıp parmağını Merrick'in göğsüne vurdu. "Ölüm Fısıldayan mı, Elessia? Gerçekten mi? Yıllardır yaptığın şey bu muydu?"

Üst dudağını geriye doğru kıvrarak, Lessia'nın yanına gelen Raine'e döndü. "Defol git aklımdan. Sana bir daha söylemeyeceğim."

"Frelina..." Babası tekrar kız kardeşine uzandı.

Ona doğru dönerek hırladı, "Hayır! Seni korumak için Elessia hakkında yalan söyledim! Bana ders veremezsin." Ateş saçan gözleri grubun üzerinde gezindi ve ardından yüksek sesle "Hepiniz siktirin gidin!" diyerek kulübeye doğru yürüdü.

Lessia, göğsünde oluşan baskıyı ve gözlerinin köşesinde beliren tanıdık siyah noktaları durdurmaya çalışırken burnundan nefes alıp ağzından verdi.

Grubun geri kalanına bakarken paniğe kapılmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ama Ardow, Venko, Raine ve hatta Merrick ona acıyarak bakınca bacakları büküldü.

Merrick kumların üzerine onun yanına çökerken onu kendine doğru çekmek için elini uzattı ama o, bu nazik harekete dayanamayarak kolunu itti.

Teselliyi hak eden o değildi.

Merrick'in gözlerine bile bakamıyordu.

Karanlığın içinde beklediği sempatiyi gösteremedi.

Bu onun hatasıydı.

Frelina'nın ondan nefret etmesi haklıydı.

L... için gerektiği gibi.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi, diplerini çekiştirdi ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Hepsi onun suçuydu.

"Savaşa çağrıldığımı sanıyordum, kavgaya değil."

Yabancı ses, Merrick'in bir saniyeden kısa bir sürede ayağa fırlamasına ve kılıcını eline almasına neden oldu.

Ama Lessia başını yukarı kaldırmaktan başka bir hareket yapamadı, gözlerini dolduran yaşlar yanaklarından aşağı doğru aktı.

Abanoz saçlı ve kristal mavisi gözlü bir Peri, Merrick'in gergin duruşuna sırtıttı, sonra tembelce gözlerinin içine bakarak ona el salladı. "Merhaba, küçük Faeling."

Merrick kılıcını kınına koyarken başını salladı. "Kerym."

"Sadece bu kadar mı?" Kerym kaşlarını oynattı. "Genellikle sarılmayı sevmediğini biliyorum ama birkaç yüzyıl oldu. En azından bir el sıkışma alabileceğimi düşünmüştüm."

Daha fazla bilgi edinemedi, aklına sanki yıldırım düşmüş gibi hissediyordu, bu yüzden Merrick'in cevabını dinlemek yerine Lessia'nın gözleri babasına kaydı.

Hemen keşke yapmasalardı diye düşündü.

Kendi yanaklarından yaşlar süzülüyordu, ona bakarken yüzü buruşuyordu.

"Raine," diye bağırdı Merrick.

Raine başını sallayarak Kerym'in kolundan tuttu ve Venko ile Ardow'a şöyle bir baktıktan sonra, Frelina'nın öfkeyle çekip gittiği gibi, hepsini eve geri gönderdi.

Lessia'nın bakışları, kendisine dikkatle bakan Merrick'ten, kendisi kadar perişan görünen babasına kaydı.

"Yani... doğru. Sen benim kızımsın," diye fısıldadı babası, sesi boğuktu.

Lessia ona sadece bakınca Merrick boğazını temizledi. "Öyle."

Elini uzattı ve kadın onu ayağa kaldırmasına izin verince Merrick devam etti. "Aların, konuşmamız gereken çok şey var ama önce ikinizin konuşması gerek."

Diğerlerini eve doğru takip etmelerini işaret ettiğinde, boynunu bir huzursuzluk sardı ve elini uzatıp adamın elini tuttu.

"Lütfen," diye fısıldadı Merrick omzunun üzerinden göz göze geldiğinde.

Başını sallamadan önce sadece bir saniye tereddüt etti.

Merrick arkasını dönüp, babasının karşısında, onun yanındaki yerini alırken parmaklarını sıkıca kenetledi ve gözleri birleşmiş ellerine kaydı.

Bir an için bakışlarını onun elini saran büyük ele doğru çevirdi, sonra tekrar bakışlarını kaldırdı ve Frelina'nın tokadı yanağını hâlâ yakmasaydı, gülebilirdi.

Buraya nasıl gelmişti?

Kendi babasıyla konuşabilmek için Ölüm Fısıldayan'ın tesellisine ihtiyaç duyuyordu.

"E-Elessia mı? Adın bu mu?" diye sordu babası, bakışları bir an Merrick'e kaydıktan sonra kendi bakışlarıyla buluştu.

Neyse ki daha önce orada bulduğu gözyaşları gitmişti.

Yutkundu. "Evet, ama artık Lessia olarak biliniyorum."

Ellerini yüzünden aşağı indiren babası iç çekti. "Bilmeliydim. Ellow'da seninle tanıştığımda gözlerime inanamadım. Frelina ve Miryn'e çok benziyorsunuz."

"Benim suçum. Ben..." Sesi denizin üzerindeki esinti gibi kayboldu.

Başını salladığında Merrick devam edip edemeyeceğini merak ederek elini sıktı.

Ama o inanç, onun inancı, birbirine kenetlenmiş elleri arasında serbestçe akıyor gibiydi ve nefes alırken birkaç kelime daha söyleyebildi.

"Frelina'yı öldürdüğümü sanıyordum. Korkunçtu. Ve ben..." Frelina'nın çatıdan atladığını söyleyen ailesinin perişan yüzleri, kıyafetlerindeki ve ellerindeki kanlar aklına gelince sesi bir kez daha çatallaştı.

"Mektubunu aldığımında neler olduğunu anlattı." Babası Merrick'e doğru başını salladı. "Bunca yıl mektubunu kendine sakladığına inanamıyorum. Keşke..."

Babasının yüzünden tekrar yaşlar süzölmeye başladı ve hıçkırıklardan uzun boylu bedeni titremeye başladığında sanki göğsü yarılacakmış gibi hissetti.

Bu onun hayal ettiğinden daha kötüydü.

Çok daha kötü.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Lessia. "Hepsi benim hatam."

"Hayır." Babası başını iki yana salladı. "Öyle değil."

Lessia ona bakarken yüzü kırıldı.

Elbette öyleydi.

Bu gözyaşlarının sebebi oydu.

Ailelerinin parçalanmasına sebep olan kişi oydu.

Frelina'nın yalan bir hayat yaşamak zorunda kalması.

"Çocuktun. On iki yaşındaydın! Hiçbir şey senin suçun değildi. Birinin suçuysa, o da benim."

Babası ona doğru bir adım atıp kollarını açınca alt dudağı titredi.

Tökezlediğinde Merrick onu hafifçe öne doğru dürttü ve babasının deri kokusu onu sardığında neredeyse yere yığılıyordu; babasının kolları hatırladığı kadar güçlüydü.

"Senin hatan değildi," diye fısıldadı babası, kısık bir çığlık attığında. "Sen daha çocuktun."

"Sanmıştım ki..." diye hıçkırdı Lessia. "Seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım."

"Artık buradayız." Kollarını daha sıkı sardı. "Seni bir daha bırakmayacağız."

Suçluluk duygusu onu azarlarken, bunu hak etmediğini söylerken, titrek bir sesle sordu: "Annem nerede?"

Babası donup kaldı.

Ve geri çekilip ona baktığında kanı da aktı.

Merrick'in arkasında gerildiğini, sinir bozucu varlığının giderek yaklaştığını hissedebiliyordu.

Babası ona baktı ve gözlerindeki yıkım karşısında yanağını ısırıldı.

"Ö-özür dilerim. O... o öldü."

Lessia başını sallayarak bir adım geri çekildi ve adamın sıcak kucağından kurtuldu.

Bu bir yalandı.

Annesi ölmüş olamazdı.

En yumuşak ellere sahip kadın.

En nazik gülümsemeye sahip kadın.

En güzel sese sahip kadın.

HAYIR.

"O... Hayır!" Lessia başını şiddetle iki yana salladı. "Henüz ölecek kadar yaşlı değil."

Lessia ayrıldığında kırk yaşını henüz birkaç yıl geçmişti.

İnsanlar en az seksen yaşına kadar yaşayabilirdi. Şanslılarsa belki doksan yaşına kadar.

"Hastaydı." Babasının gözleri ona yalvarıyordu, geri çekilmeye devam ederken. "Kazadan sonra kız kardeşine yardım etmesi için bir şifacı getirdim. Durumu hakkında bizi bilgilendirirken, annenin de... hasta olduğunu hemen anladı."

Lessia'nın sırtı Merrick'in göğsüne çarptı ama babası devam ederken onun kollarını bile hissedemiyordu.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bu... insanlar, bizim kapmadığımız hastalıklara yakalanıyorlar. O kadar mutluydu ki, hastalığın ilerlemesini gizlemişti, ama her şey olduğunda—"

Lessia, Merrick'i itip hızla uzaklaştı, ellerini kulaklarına doğru kaldırdı.

HAYIR.

HAYIR.

HAYIR.

Attığı her adımda bu kelimeyi tekrarlıyordu.

Bacakları onu kulübeye değil, adanın diğer tarafındaki uçurumlara götürüyordu; uçurumların karanlığı ve yalnızlığı, içindeki boşluğu

yansıtıyordu.

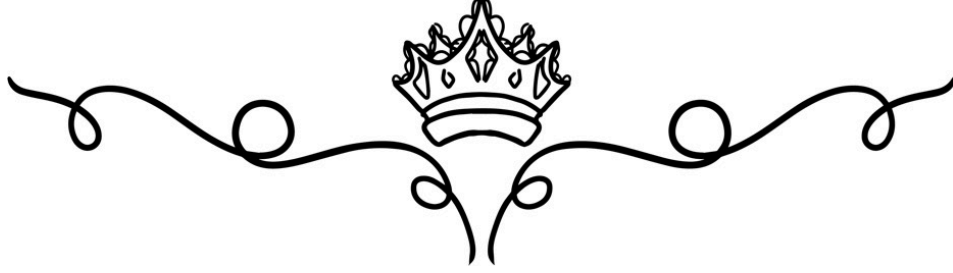
Frelina'yı öldürmemiş olabilir.

Ama annesi, onun hayatına getirdiği endişe yüzünden ölmüştü.

Ve...

Lessia'nın varlığından habersiz ölmüştü.

BÖLÜM YIRMINCI

Ay gökyüzünde yüksekte asılı dururken, kayaları birbiri ardına kaldırıp sakın yüzeye fırlatıyordu.

Alçak sesle sıçrayan sular, içinde kaynayan kaosu yatıştırmaya yetmiyordu; o kadar boğucu bir histi ki, tek istediği kendi derisinden çıkıp başka biri olmaktı...

Ya da belki de hiç olmayacaksın.

Ağzını açıp, gökyüzünün karararı yansımasına karşı yıkımını haykırdı.

Lessia annesi için, boşuna ölümü için, asla kurtulamayacağı pişmanlık için, boğazı acıyana kadar çığlık attı.

Tanrılara lanet etti.

Kadere lanet etti.

Bu ana gelmesine sebep olan her karara lanet ediyordu.

Ve en çok da kendine lanet ediyordu.

Nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini sert kayalara vurdu, ellerini derisine batırıp gri taşı kanla lekelemeye başladığında çok sevindi.

Ne anlamı vardı?

Bütün bu acıların anlamı neydi?

Peki bütün bunların anlamı neydi?

Tanrıların armağanlarının, bir Fae'nin kaderine giden yolda ilerlemesi için ihtiyaç duyduğu temel olması gerekiyordu.

Peki ya onun?

Onun "armağanı" mı?

Zehirdi.

Lanetli idi.

Annesinin ölümüne neden olmamış olabilirdi, kız kardeşinin ölümüne neden olduğunu düşündüğü gibi değil ama babasının söyledikleri göz önüne alındığında, kesinlikle hayatını kısaltmıştı.

Ve Loche'deki felaketten doğrudan sorumluydu.

İçinde öfke -beyaz-sıcak bir öfke- yükselirken, yanından geçerken Ydren'in pullarından altın rengi bir ışık yayıldı ve Lessia gözlerini aydınlatan büyüü bastırmak için sertçe gözlerini kırptırdı, büyük wyverne bakarken tırnakları avuçlarına battı.

Lessia uçurumun tepesinde durduğundan beri geçen bir saat içinde Ydren birkaç kez yüzmüştü ve wyvern'in onun yerini Raine ve diğerlerine bildirdiğinden emindi.

Belki de Lessia'nın gökyüzüne doğru çığlık attığını, çığlık attığını, çığlık attığını, ta ki sesi uzaktaki dalgaların üzerinde yüzen sis gibi kaybolana kadar gittiğini bildirmişti.

Ama şimdiye kadar onu rahat bırakmışlardı.

Merrick'in kendisini kontrol etmeyi düşünen herkesi durdurmuş olabileceğini tahmin etti ve Ölüm Fısıldayanı'na karşı göğsünde baskı kuran öfkeyle, ufak bir minnettarlık kıvılcımı boğuştu.

Ydren'in suda süzülüşünü izlerken, damlalar uzun boynundan aşağı, bir çocuğun yanağından süzülen ağır gözyaşları gibi süzülürken, Lessia hayatının onu götürdüğü garip yolu bir kez daha düşündü.

Karanlıkla, üzüntüyle, korkuyla doluydu, evet.

Ama sonra Merrick'in yüzlerine daha fazla yüz eklendi zihninde - Amalise ve Ardow, Kalia ve çocuklar, Soria ve Pellie, ailesi ve hatta Loche, her ne kadar sert yüz hatlarına gölgeler hâlâ karışsa da - ve ışığın da olduğunu fark etti.

Mutluydu.

On ikinci yaşına kadar fazlasıyla mutluydu.

Ve ondan sonra...

Kendine arkadaşlar bulmuştu.

Göğsünün bir köşesini hâlâ ısıtmayı başaran, beklenmedik, tuhaf dostluklar.

Hatta aşkı bile bulmuştu.

Loche'u kaybetmiş olabilir ama...

Yalnız değildi.

O hala seviyordu.

Öyle yaptı.

İstese de istemese de, o lanet olası çocukları seviyordu. Ardow ve Amalise'i seviyordu. Ailesini, tıpkı annesi gibi koşulsuz seviyordu. Hatta somurtkan Merrick'i bile seviyordu.

Gözleri Ydren'in suda hareketini, devasa vücudunun etrafında oluşan dalgalanmaları, sırtındaki dikenlerin ay ışığını nasıl yansıttığını takip etti.

Wyvern'in ailesinden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Yanında sadece bir ayyaş vardı.

Lessia ise...

Annesi ölmüş olsa bile bir ailesi vardı.

Bir babası vardı.

Bir kız kardeş.

Arkadaşlar.

Lessia burnunu çekerek, kaskatı kesilmiş bacaklarını düzeltti.

Hayatında çok pişmanlıklar olabilir.

Şimdi farklı şekilde yapacağı seçimler.

Ama onun bu düşüncelere kapılacak vakti yoktu.

Babası ve Frelina hayattaydı.

Arkadaşları da öyleydi.

Ve bunun böyle kalmasını sağlaması gerekiyordu.

İçine bir uyuşukluk çöktü, acıyı, korkuyu, çaresizliği uzaklaştırdı.

Dişlerinin arasından sert bir nefes vererek, denizdeki ayın yansımalarına baktı ve onu bugüne kadar hareket ettiren tüm öfkesini serbest bıraktı.

İçinde bir enerji -vahşi, evcilleştirilmemiş bir enerji- kıvılcımlandı ve büyüğü teninde parladı, gözlerinden gelen ışık ayaklarının altındaki cilalı taşı bir kez daha aydınlattı.

Yıkılamadı.

Artık büyüünü bile bastıramıyordu.

Yaptığı yanlışları düzeltebiliyorsa hayır.

Sevdiklerinin güvende olduğundan emin olabilseydi.

Kısa hayatında o kadar çok aptalca karar vermişti ki.

Tanrıların onu gönderdiği yolun kaçınılmaz olduğuna, kendi kontrolünün dışında olduğuna inanmıştı.

Ama bu onlardan biri değildi.

Havlands tehlikedeydi ve bu adadaki insanlar belki de onu kurtarabilecek tek kişilerdi.

Artık konu onunla ilgili değildi.

Söz konusu olan annesi bile değildi.

Veya Loche.

Ya da herhangi bir başka birey.

Göz kırpan yıldızlara son bir kez bakan Lessia topuklarının üzerinde döndü ve kulübeye doğru yürümeye başladı.

Merrick'in yolun yarısında onu beklediğini görünce şaşırmadı, ama ona ayak uydurunca Merrick konuşmadı, sadece bir kez başını salladı ve adımları onun temposuna ayak uydurmaya başladı.

Kulübeye vardıklarında Lessia elini kapı tokmağına koyup durdu.

Gözlerini Merrick'e çevirerek, "Bize inandıklarından emin olmalıyız. Ve yardım edeceklerinden. Gereken her türlü yolla. Ben... Ben bir daha başarısız olamam. Olmayacağım." dedi.

Merrick'in eli onunkine dokundu, gözlerinde ateşli bir kararlılık parladı. "Biliyorum."

Bir an ona baktı - sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi - ama sessiz kaldığında, Lessia kapıyı açtı ve sıcağa adım attı.

Daracık kulübeye baktığında bir an için kararlılığı sarsıldı.

Raine, kirli bir bardağa içki doldururken yüzünde asık bir ifadeyle barın yanında duruyordu.

Babası sandalyelerden birinde oturuyordu, yanında Kerym vardı, kalın kılıcı kucağındaydı.

Ardow ve Venko kanepayı paylaşıyordu ve Venko, aralarındaki mesafenin son birkaç güne kıyasla azaldığını belirtti.

Frelina ortalıkta görünmüyordu ama kulakları dikilince, giysilerin hışırtısı onlara ulaştı ve kız kardeşinin bu odaya bitişik odalardan birinde olduğunu anladı.

Merrick onu eşiğin üzerinden itti ve eli sırtında kaldığında, sesi konuşurken hissettiğinden daha kararlı çıktı. "F— Alarin, fazla vaktimiz yok. Bildiğin gibi Havlands tehlikede ve Rioner ile Loche'nin çok geç olmadan bunu görmelerini sağlamalıyız. Krallığımıza yönelik

tehditlere karşı koyabilmemiz için, birbirleriyle ve bizimle olan anlaşmazlıklarını bir kenara bırakmaları gerekiyor."

Babası göz göze geldi, ama Kerym fırsat bulamadan konuşmaya başladı. "Oakgard'ın Peri filosunun neden buradan geçtiğini merak ediyordum. Savaş davullarının sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor."

"Nerede?" diye çıkıştı Merrick.

"Ah, birkaç hafta uzaktalar. Karşılaşacakları hava durumuna bağlı olarak belki birkaç ay." Kerym, bıçağının keskin ağzında parmağını gezdirirken sırttı. "On yıllardır Perilerle savaşmadım ve sürekli seyahat etmek sıkıcı olmaya başlamıştı. Mektubunu aldığımda çoktan araştırma yapmaya gidiyordum. Anlaşılan doğru seçimi yapmışım." Koltuğunun kol dayanağına oturan Raine'in sırtına öyle sert bir tokat attı ki, Peri az önce aldığı yudumda boğuldu. "Tekrar birlikte savaşacağız!"

Raine dişlerini göstererek ona baktı. "Rioner için savaşmıyorum. Tüm Vastala umrumda olmadan düşebilir."

"Rioner için savaşmazsın," diye homurdandı Merrick. "Hâlâ orada yaşayan ailemiz ve arkadaşlarımız için savaşırsın. Yoksa değer verdiğin herkesten mi vazgeçtin?"

"Sen, herkesten çok, benimle aynı fikirde olmalısın!" Raine yerinden fırladı, parmağını Merrick'e doğru uzattı. "Sana yaptıklarından sonra mı?"

Lessia hiç düşünmeden yanındaki masadan bir şişe alıp yere fırlattı ve tüm bakışları üzerine çekti. "Yeter! Tartışacak vaktimiz yok. Bu hiçbirimizle ilgili değil. Havlands halkıyla ilgili! İsyancılar yakında bir saldırı planlıyor ve bu tüm diyarı zayıflatacak. Rioner ve Loche'un isyancı liderle konuşmasını sağlamalıyız; Oakgard'ın Perileri gelmeden önce birlik olmamızı sağlamalıyız."

"Daha da iyi." Kerym arkasına yaslandı, sırtışı daha da genişledi. "Büyük gösteriden önce küçük bir ısınma dövüşü."

Ardow, onaylamadığını belirten alçak bir ses çıkardı ama Lessia ona dik dik baktığında ağzını ince bir çizgi halinde tuttu.

Babası sandalyesinden kalkarken başını salladı. "O kadar basit değil."

Lessia itiraz etmek için ağzını açtığında elini kaldırdı. "Lütfen... Sadece söyleyeceklerimi dinle."

Wyvern resmine doğru yürüyüp, parlayan taşı tutan Fae'nin üzerinde parmağını gezdirdi ve kısık bir sesle konuştu. "Rioner bunu sana söylemeyi düşündüğümü öğrenirse idam edilirim. Ama Elessia haklı. Diyar zayıflayacak, ama tehlikede olan Vastala değil."

"Ne demek istiyorsun?" Merrick arkasına doğru yaklaştı, vücudunun sıcaklığı ayaklarını sıkıca yerinde tutarken, babasının perili yüzüne doğru bir ürperti omurgasından aşağı doğru yayıldı.

"Bunu sana daha önce söyleyemezdim Merrick... Ama Rioner, isyancılar ve Oakgard'ın Perileri hakkında her şeyi biliyor ve Vastala'yı ve yönetimini sağlam tutmak için bir planı var." Babası, Lessia'nın gözlerine bakarken iç çekti. "Bu, bu odadaki hiçbirimizin doğmadığı zamana dayanıyor. Atalarımızın Eski Dünya'da yaşadığı zamana."

"Rioner şimdi ne saçmalıklar uyduruyor?" diye alay etti Kerym ama Merrick hafifçe homurdandıktan sonra sustu.

Lessia'nın içinde alçak bir uğultu yankılandı ve tüyleri diken diken olunca kollarını kendine doladı.

"Bunu Rioner bulmadı." Alarin bakışları odada gezinirken ellerini ovuşturdu. "Tanrılarımızı bu dünyadan kovduğumuzda, huzur içinde gitmediler."

"Biliyoruz," diye alay etti Raine. "İrkımız savaş yüzünden neredeyse yok olmuştu."

"Sadece bu değil," diye yanıtladı babası. "İhanetlerinin intikamını almak için her kraliyet ailesine bir lanet bıraktıkları söylentisi var. Babam buna inanmadı, onun babası da, ondan önceki kral da. Ama Oakgard'ın Perileri Rioner'la konuşmaya geldiğinde... artık o kadar emin değildi."

"Lanet mi?" diye sordu Ardow, öne doğru eğilirken, gözleri kocaman açılmıştı.

Alarin başını salladı. "Lanet ya da kehanet... ne dersiniz deyin. Dört kraliyet ailesinin her birine bir tane bahşedilmiş. Bizi istila etmeyi planlayan Periler, eskiden Oakgard'ların yönetimi altında olan dünyaya bağlılar ve ancak elementlerle olan bağlantıları sayesinde büyü yapabilecek güce sahipler. Rioner'a topraklarının öldüğünü söylediler çünkü Oakgard'lar bir daha büyü kullanırlarsa topraklarını öldürmekle lanetlenmişlerdi."

Lessia'nın nefesi kesildi ve arkasındaki sessizlikten Merrick'in de nefesini tuttuğunu tahmin etti.

Babası yüzünü buruşturarak onlara doğru bir bakış attı. "O zamanlar elçileriyle, seyahat etme ve yeni ittifaklar kurma hevesiyle bilinen Rantzier ailesi, tahttan indirilmek, halkımızın hayatlarının bir müttefik tarafından paramparça edilmesiyle lanetlenmişti. Lanetin bir kısmını ancak yakın zamanda duydum ve..." Alarin yutkundu. "Rioner'ın planlarına katılmasam da, halkının bir lideri olarak mantığını anlayabiliyorum."

Sanki odadaki herkes onun göğsüne bakıyordu. Lessia ağzını açtığı anda kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, kulaklarında yankılanıyordu. "Ne... Lanet ne diyordu?"

Babasının gözleri yere düştü. "Dediğim gibi, sadece bazı kısımlarını duydum..."

"Alarin," diye uyardı Merrick tereddüt edince.

"Pekala." Alarin duvara yaslandı ve Lessia'nın bakışları odanın içinde gezinirken, alçak sesle konuşurken tüm gözler ona kilitlendi.

"Rantzier yönetimi sona erecek, halkı isteksiz müttefikin elleriyle dağılacak; yanlarında durması, onlarla savaşması, onları koruması gereken müttefikin. Periler ve insanlar tarafından sevilen, o kırılgan ölümün getireceği savaş için öldürmeyeceğiniz kişi, sonunda Rantzier'leri diz çöktürecek."

Her şey sessizliğe gömüldü.

İçinde korku şarkısı söyleyen nabızı dışında her şey.

"Cin ve insan..." diye mırıldandı Raine, gözleri bir anlığına onun üzerinde gezinirken.

Lessia başını şiddetle sallarken Ardow fısıldadı: "Loche, değil mi?"

Alarin başını salladı. "Rioner ilk başta emin değildi, çünkü Loche gerçek bir müttefik gibi görünüyordu. Ta ki... Elessia ile seçimin son gecesine kadar."

Lessia yutkundu, ses sessiz evin duvarları arasında yankılandı.

"Bizim gibi yeni gelenler için, insan hükümdar ve Faeling arasında ne oldu?" Kerym'in gözleri onunkileri aradı ve merak deniz mavisi gözlerini doldurduğunda hemen bakışlarını kaçırdı.

"Ee?" diye sordu Kerym, grubun üzerinde yoğun bir gerginlik oluştuğunda.

Periler ve insanlar tarafından sevilir.

İhanete uğramış gri gözler görüşünü doldurdu.

Kendisi yerde sürünerek ona doğru geliyordu.

Sanırım sana aşık oluyorum.

Babası sessiz kaldı ama gözlerindeki acıma, Raine ona bir bardak içki uzattığında ellerinin titremesi kadar belirgindi.

Raine'in yüzü de ona doğru baktığında sempatiyle buruşunca, daha fazla dayanamadı, gözlerini yere indirirken vücudundaki her kas gerildi.

"Ona onu sevdiğimi söyledim," dedi tekdüze bir sesle, Loche'un iğrenmiş yüzünün görüntüsünün ortaya çıkmasına izin vermeyi reddederek.

Boğuk bir öksürükle hızla döndü ve Merrick'in yüzü kan içinde ona bakarken kaşları çatıldı.

Aklı karışmış bir şekilde ona doğru bir adım attı ama Merrick'in yüz ifadesi hemen her zamanki maskesine büründü ve onu uzaklaştırmak için el salladı.

Kaşlarını çatması daha da derinleşti, adam bunun yerine babasına ve Raine'e doğru yürüdü ve Raine'in elindeki bardağı alıp içti.

Lessia, adamın başını geriye attığını ve daha fazla gerçeğin yüzüne çarptığını izledi.

Rioner'in, Loche'un garip olaylarda parmağı olduğunu iddia etmesinin sebebi buydu, hatta ona parmağı olmadığını söylediğinde bile...

Bu yüzden içeriden gözlere ihtiyacı vardı.

İşte bu yüzden... onu göndermişti.

Yarı-Peri.

Bir test olarak.

Bir hırıltıyı bastırdı.

O zamanlar hiç kimse Lessia'nın kraldan nefret ettiği kadar kimseden nefret etmiyordu.

Bir nefret, zehir gibi her yanını sardı; her sinirini, her damarını doldurdu.

"Öyleyse." Merrick, bardağı Raine'in eline geri koyarken dilini dudaklarından dökülen bir damlayı yalamak için dışarı uzattı. "Rioner,

Loche'nin onu tahtından indirmek üzere olduğuna inanıyor. Bu konuda ne yapmayı planlıyor?"

Babasının gözleri, onunla Merrick arasında bir çizgi çekerken kısıldı ve cevap verdi: "Rioner, lanetin nasıl çizildiğine bakılırsa, onu kendi başına öldürebileceğine inanmıyor. Bu yüzden Oakgard'ın Perileriyle bir anlaşma yaptı. Vastala'ya saldırmayı planlayan isyancıları bastırmak için birkaç asker gönderdiler. Ve bu iş bittiğinde ve Loche ile adamları, ElLOW'daki isyancı saldırılarının kırılğan bir sonucu olacağını düşündüğümüz durumla meşgulken, ElLOW'u ele geçirmek için Vastala askerleri sağlayacak."

"Muhteşem!" Kerym ellerini çırttı ve dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. "Yani Havlands'ı kurtarma şansımız yok mu? Tanrılara şükür. Zaten bu dünyadan bıktım. Belki sonunda huzur bulabilirim."

Raine'in yüzünde de bir gülümseme belirdi. "Böyle söyleyince... düşündüğümünden daha ilginç olabilir."

Lessia'nın burun delikleri genişledi, gözleri önce sırtan iki Fae'nin arasında, sonra da bir bardak daha alıp içen Merrick'in arasında gidip geldi.

Lanet olası tanrılar.

Hep lanet olası tanrılar.

Yaptıkları tek şey ortalığı kasıp kavurmaktı.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı!" diye homurdandı Lessia. "Aptal kader, ElLOW'un yok olmasının sebebi olamaz. Loche'un Rioner'ı devirmekle hiç ilgisi yok. Rioner inatçı bir piç olsa bile, onu ikna edebilmeliyiz!"

Bunu yapmak zorunda kalacaklardı.

Amalise ElLOW'daydı.

Ve çocuklar da öyleydi.

Artık güvenli ada gibi görünen yerden getirdiği çocuklar.

Babası ona kederli bir bakış attı. "Rioner dinlemiyor. Denedim. Diğer konsey üyelerinden bazıları onu sakinleştirmeye bile çalıştı. Halkını koruduğuna inanıyor. Peki... ya haklıysa? Lanet, halkımızın dağıtılacağına işaret ediyor."

Lessia homurdandı.

Halkını koruyor...

Hiçbir yolu yoktu.

"Merrick?" Bunun yerine ona doğru yürüdü, ama gözlerinin içine bakmayınca dudaklarından bir hırlama çıktı. "Merrick!"

Sonunda başını eğip onlarla buluştuğunda, bir akım teninin üzerinde fısıldadı.

Mürekkep siyahı imkansız derecede daha koyuydu, gümüş benekler daha belirgindi, yanakları renkten kızarmıştı ve eğer daha fazlasını bilmese, kolunu kavrarken elinin titrediğini düşünebilirdi; onu sabit tutmak için mi yoksa yüzüne daha fazla yaklaşmasını engellemek için mi, bilmiyordu.

"Rioner ve Oakgard'ın Peri filosuyla savaşırsak bir orduya ihtiyacımız olacak. İnsanların donanma dedikleri o cılız gemilerden çok daha büyük bir orduya." Merrick onu kendine doğru çekti, eğilirken nefesleri yüzüne çarpıyordu. "Hepimiz ölürüz, Lessia. Bunun için ölürüz. Çünkü..."

Yuttuğu kelimeyi duydu.

O.

Loche için canlarını verirlerdi.

Ama konu o değildi.

En azından sadece o değil.

Meyhanesine gelen herkes böyleydi.

Seçimde kendisine gülümseyen herkes.

Loche yönetiminde daha iyi bir hayat umut eden herkes.

Elbette... Çocukları dışarı çıkarıp kaçırmayı deneyebilirlerdi, bir yere saklanıp bekleyebilirlerdi.

Ama o gün Frelina'ya zarar vereceğine dair yemin etmişti.

Ve keşke onu saklasaydı.

Bakışlarını ayırmayı reddetti.

Hiçbir şey yapamayacaklarına inanmayı reddettiler.

Bir seçim yapmıştı.

Peki ya bu seçim onun ölümüne yol açarsa?

Peki öyle olsun.

Tanrılardan o kadar bıkmıştı ki.

Kaderden çok yoruldum.

Çaresiz olmaktan çok yoruldum.

HAYIR.

Siktir et.

"O zaman bir ordu buluruz!" diye tısladı. "Hepinizin tek başınıza bir sürü asker alt ettiğinizi sanıyordum!" Lessia, Raine ve Kerym'in içkilerini doldururken hâlâ birbirlerine sırttıkları yere doğru kolunu uzattı. "Hikayeler yalan mı?"

"Yalan söylemezler," diye hırladı Merrick, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktayken. Gözleri parladığında neredeyse sendeleyecekti. "Savaşmak istiyorsan... Senin için savaşırım."

"Ben de öyle yapacağım."

Raine konuştuğunda ikisinin de başları ona doğru döndü.

Raine onlara göz kırptı. "Bu kadar şaşırmayın. Rioner için dövüşmem ama insanlar için dövüşürüm. Hepsi o ikisi gibiyse," - ağızları açık oturup onlara bakan Venko ve Ardow'a doğru el salladı- "oldukça eğlenceli olabilirler."

"Ben de varım." Kerym tırnaklarını inceledi. "Ciddiyim. Bu dünyadan sıkıldım. Ve bu olasılıklardan hoşlanıyorum."

"Ben de savaşacağım Elessia." Alarin tereddütlü bir adım attı. "Miryn de bunu isterdi."

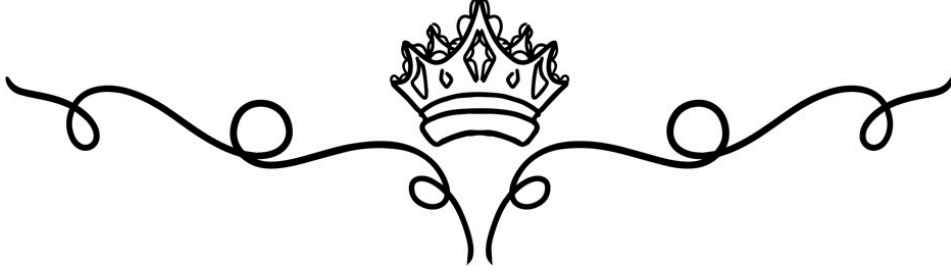
Lessia, babasının yüz hatlarında beliren umutsuzlukla gözlerini kapattı ve Merrick'in kolundaki tutuşu, gözlerini tekrar açana kadar daha da sıkılaştı.

Ardow, Venko'ya hızlıca bir bakış atarken kanepeden boğazını temizledi. "Yanınızda olacağım. İsyancıları uyarmamız gerektiğine inanıyorum, ama siz istemezseniz emirlerinizi yerine getireceğim."

Venko bir süre dudağını ısırды, diğerlerinin bakışları üzerine odaklanınca yanakları kızardı, ama sonunda, "Savaşacağıma söz veremem. Ama beni Ellow'a geri götürebilirsen, gemilerimden sana silah ve ihtiyaç duyabileceğin diğer kaynakları sağlarım," dedi.

Lessia ona hafifçe gülümsedi, sonra erkeklerin gözlerine teker teker baktı. "Sanırım ilk adımımız Loche'u uyarmak olacak."

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

"Geç oluyor." Babası, Raine'in yaktığı ateşin yanındaki sandalyede oturduğu yerden ellerini başının üzerine uzattı, ağzı esneyerek kıvrıldı.

Lessia'nın açıklamasından sonra hepsi sessizleşmiş, ellerinde tuttukları içkiden yudumlarken gözleri alevlere kaymıştı ve odada kıvılcımlanan enerji, Loche'un seçimlerde neden yer aldığını öğrendiğinde gözlerindeki ışık kadar hızlı bir şekilde yok olmuştu.

Gıcırdayan koltuğundan kalkan Alarin, ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Kız kardeşine bakmaya gitmeliyim."

Lessia da ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum."

Eğer bir orduyla karşı karşıya gelseydi, bir zamanlar en yakın arkadaşı olan kız kardeşiyle karşı karşıya gelebilirdi.

Tek arkadaşı.

Ama Amalise ve Ardow'la, hatta belki de şimdi Merrick'le tanışmış olsa da, Frelina her zaman önce gelirdi.

"Elessia." Babası ona doğru yürürken sesini alçalttı. "Böyle olunca zamana ihtiyacı var. Sanırım sabaha kadar beklemek en iyisi. Plan yapmak için en az bir gün kalmamız gerekecek. Zamanımız var."

"Ancak..."

Alarin başını iki yana salladı. "Bana güven."

Frelina sessiz kalınca omzuna vurdu ve grubun geri kalanına yumuşak bir "İyi geceler" dedikten sonra Frelina'nın odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Frelina'nın yumuşak sesi sık ormanda yankılanırken Lessia yüzünü buruşturdu, hemen ardından babasının yatıştırıcı homurtuları duyuldu.

Onu en son gördüğünden beri on üç yıl geçmişti.

Frelina o zamanlar yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu.

Ne zaman kavga etseler, Lessia'yı aramaya gelirdi; Lessia hatalı olsa bile.

Ama Lessia da son yıllarda değişmişti; gençliğinden kalma mutlu anılar, rüyalarında gördüğünde yalnızca fısıltılar halinde aklına geliyordu; bu yüzden küçük kız kardeşinin de değişmesi pek şaşırtıcı değildi.

İç çekerek kendini kanepeye attı ve yanında Venko'nun omzunda uyuyakalmış olan Ardow'dan kısık bir inilti yükseldi.

Uyuyan yüzlerini izlerken ayağını yere vuruyordu ama Venko arkadaşına sokulduğunda bile rahatlayamıyordu.

"Al bakalım." Raine eline bir bardak kahverengi likör tutuşturdu. "Savaş sinirleri için. Bu iyi geliyor."

Lessia, sert kokuyu burnuna doğru götürürken, bunun sadece gerginlikten kaynaklanmadığını düşündü.

Dünyanın lanet yükü onun omuzlarındaydı.

Amalise ve diğerleri olacıklardan habersizdi.

Peki ya Loche onlara inanmazsa?

Eğer Ellow'a geri dönerse onu öldüreceğini söylemişti...

Parmakları bardağı kavradı ve hiç düşünmeden dudaklarına götürüp hepsini bir dikişte içti.

"Bok."

Yanma hissine karşı yüzünü buruşturmayı başaramayan kadın, gözlerini Raine'in iri gözlerine kaldırdı.

"Ne?" diye sordu dudaklarını yaladıktan sonra.

"İçeceğini düşünmemiştim," dedi Raine, şaşkın ifadesinin yerini alaycı bir sırıtış alırken. "Eğlenceli olacak."

"Ne eğlenceli olacak?" Merrick mutfaktan odaya girdi. Orada her zamanki gibi düşünceli ya da o ekşi maske yüzünü sertleştirdiğinde ne yapıyorsa onu yapıyordu.

Lessia, adamın çatık kaşlarını ve çenesindeki seğiren kası incelerken kıkırdadı.

O kadar düşünceliydi ki.

Merrick'in gözleri yavaşça elindeki bardaktan gözlerine kaydı ve adamın ifadesi ekşiden katile dönüştüğünde tekrar kıkırdadı. "Ne oluyor Raine?"

Raine hızla kanepenin arkasına geçti ve Lessia başını geriye attığında, onu avuçları açık ve omuzları dik bir şekilde buldu. "Sorun değil. Yarı Peri. O kadar da kötü olmayacak."

"Yemin ederim ki bir gün seni öldüreceğim," diye hırladı Merrick.

Dünya dönmeye başlayınca Lessia hemen başını aşağı eğdi.

Bardağında kalan birkaç damlaya bakarken, bir sıcaklık dalgası onu sardı, annesinin kucaklamalarına ürkütücü bir şekilde benziyordu bu his ve Lessia, annesinin görüntüsünün verdiği acıya kendini hazırladı.

Ama gelmedi.

Bunun yerine, başka bir coşku onu sardı.

Etrafındaki renkler yumuşarken, evdeki sesler azalırken gözlerini kırıştırdı.

Ah.

Sarhoştı.

Veya buna benzer bir şey.

Ardow ve Amalise ile şarap içtiğinde hissettiği gibi hissetmiyordu.

Çoğunlukla nostaljik duygulara kapılırdı, sonra da yaptığı şeyin verdiği suçluluk duygusu tüm heyecanını bozardı.

Ama bu iyi hissettirdi.

İyi olmaktan da öte.

Merrick'in homurdanmaları kulağına geldi ve ona baktığında, göğsündeki vahşi sestten dolayı tüm vücudu titredi.

Elini uzatıp karnına koydu ve adamın kasları gerildiğinde bir kahkaha daha koptu.

Merrick titreyen vücudundan elini çekip aldı. "Ne yapıyorsun?"

Alt dudağını öne doğru uzattı. "Hadi Merrick. Bunu benim için mahvetme."

"Sen içmezsin," diye öfkeyle söylendi. "Bu sert bir içki, Lessia. Bunu kaldıracabilecek tek kişi Raine. Ve bunun sebebi de yıllardır içiyor olması!"

"Doğru değil." Kerym, karşısındaki sandalyeden bardağını kaldırırken tısladı. "Burada çok eğleniyorum."

"İyi olacak Merrick. Şuna bak. Gerçekten gülümsüyor." Raine dirseklerini kanepeye dayayıp yüzünü Lessia'nınkiyle aynı hizaya getirdi. "Bırak da biraz eğlenin."

"Evet, Merrick. Bırak da biraz eğlenin," diye papağan gibi tekrarladı Lessia, Raine'in elindeki bardağı kapıp onu da içerken.

"Şu—" İçki boğazını yaktığında hırıltılı öksürüğü durduramadı ama kısa süre sonra hıçkırıklara daha fazla kıkırdama eklendi.

İçine daha fazla sıcaklık yayılırken elini ağzına silerek tekrar denedi. "Dünyanın sonu geliyor. Ve herkes benden nefret ediyor. Bırakın... bırakın biraz eğleneyim. Hiç eğlenemiyorum."

Merrick, ellerini parlak saçlarının arasından geçirirken bir an ona dik dik baktı.

Ona bakarken, kendi ellerini de içinden geçirmek isteği duydu.

Ateş ışığında öyle parlıyordu ki.

Muhtemelen çok yumuşak olurdu.

Küçükken ormanda bulduğu kurt yavrularından biri kadar yumuşaktı.

Merrick, onun önünde çömelerek çenesini tuttu ve gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Herkes senden nefret etmiyor."

"Evet, öyleler." Lessia güldü. "Kız kardeşim öyle. Loche öyle. Babamın annemin ölümünden beni sorumlu tuttuğunu görebiliyorum. Amalise'i ve sorumlu olduğum çocukları terk ettim; onlar da benden nefret ediyor olmalı."

Bundan emindi ama içki, içindeki suçluluk duygusunun ya da üzüntünün artmasına izin vermiyordu.

Lessia, Raine'in kendisine sırtıttığında dans eden ela gözlerini gördü.

Neden bunun olmadan bir saniye bile geçirmek istemediğini anlamaya başlıyordu.

Yardımcı oldu.

Belki de onu bu kadar çabuk yargılamamalıydı.

Merrick yüzünü tekrar ona doğru çevirerek yumuşak bir sesle, "Yanılıyorsun," dedi.

"Önemli değil. Kendimi harika hissediyorum!" Lessia omuz silkerken ona geniş bir gülümsemeyle baktı ve Merrick'in gözleri büyüdü.

"Harika, ama bazılarımız uyumaya çalışıyor," diye mırıldandı Ardow yanından ve adamın uykulu gözlerinden biri ona dik dik baktığında kahkaha atmamak için eliyle ağzını kapattı.

Raine'in eli omzunu kavradı. "Her gece meyhanede bir çeşit şenlik oluyor. Bence gidelim. Önümüzdeki haftaların şenlikli geçeceğinden eminim."

Meyhane.

Mükemmel duyuluyordu!

Geçen sefer çok endişelenmişti.

Peki ya şimdi?

O aptal bir Peri'den korkmuyordu.

"Yapabilir miyiz?" diye yalvardı Merrick'e, tereddüt edince de "Lütfen?" diye ekledi.

Başını inleyerek geriye attığında, gümüş rengi saçları omuzlarına doğru dalgalanıyordu ve o, inci gibi saç tellerinin ışığı yansıtarak keskin yüz hatlarıyla tezat oluşturarak özgürce dans edişini hayranlıkla izliyordu.

"Pekala." diye iç çekti Merrick. "Ama yarın neler hissedeceğinden beni sorumlu tutma."

Lessia kanepeden fırladı ve ona sarılmak üzereyken, adamın geri adım attığını, yüz ifadesinde kavga ettiğini anlayamadı.

Tekrar omuz silkip kendine sarıldı, uzuvlarını yumuşatan sıcaklığın tadını çıkardı.

Kerym de ayağa kalktı ve Merrick'in sırtına vururken çıkan sesler odada yankılandı. "Birbirimizi yüzyıllardır tanıyoruz ve seni içki kaçamaklarımıza katılmaya bir türlü ikna edemedim! Senin adına üzölmeli miyim, sevinmeli miyim, emin değilim."

Raine, hepsini kapıdan dışarı çıkarırken, "Kerym," diye uyardı.

Lessia'nın gözleri iki Fae erkeğinin arasında gezindi, ama sonra soğuk esinti kollarını okşadı ve geceye doğru yürürken tuzluluğun çıplak tenini gıdıklamasıyla neredeyse çığlık attı.

Adada attığım her adım hayret vericiydi.

Kalça hizasındaki çimenlerin arasında sallanan bir patika oluşturan pürüzsüz kayaları nasıl takdir etmeyebilirdi ki?

Ya da kuşlar: İç kesimlere doğru ilerledikçe etrafa saçılmış uzun ağaçların arasından onları gözetleyen kartallar ve baykuşlar?

Merrick'in yanında yürürken taşıdığı fenerin loş ışığında, küçük kasabayı çevreleyen, biraz ufalanmış taş duvar bile çok güzel görünüyordu.

"Hazır mısın?" Raine, tavernanın kapısını açmak için uzanırken kaşlarını çatı.

Lessia başını sallayarak onun yanından geçti, küçük basamağı aşarak sığa ulaştı.

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde kalabalık odayı taradı.

Zehmkell sırasında olduğu kadar kalabalık değildi ama yine de Fae'lerle doluydu ve kendisine bakan gözlerin hızla hareket ettiğini görünce mutlu oldu, gerçi bu gözlerin arkasındaki üç erkeğe odaklandığını görebiliyordu.

Ölümcül kardeşlikle, ya da her ne deniyorsa, vakit geçirmenin büyük faydaları varmış gibi görünüyor.

Diğerlerini beklemeden bara doğru koştu.

"Beni böyle hissettirecek bir şey alabilir miyim?" Lessia, barmen ona doğru başını salladığında gülümsemesini işaret etti.

"Elbette." Peri, Merrick'in içtiğini gördüğü altın rengi içkiyi uzun bir bardağa dökerken yüzünde bir sırıtiş belirdi.

Önündeki yapışkan yüzeye koyup avucunu uzattı ve Lessia'nın gözleri irileşerek eliyle ağzını kapattı. "Ah hayır. Hiç gümüşüm yok!"

Peri omzunun üzerinden bakıp elini sallayınca, bir kez daha nefes nefese kıkırdadı.

"Hesabıma yaz." Raine yanına sokuldu. "Ve üç tane daha al."

Lessia döndükten sonra dirseklerini bara yasladı ve barmenin ona verdiği içecekten küçük yudumlar aldı.

Raine'in kahverengi liköründen çok daha lezzetliydi.

Ya da belki de sadece alışmaya çalışıyordu.

Her iki durumda da önemli değildi.

Eğer biraz daha böyle hissedebilseydi - tadı ne olursa olsun, buna değirdi.

Gözleri, Zehmkell'deki gibi çiftler halinde değil, çoğunlukla kendi başlarına dans eden Fae'lerin olduğu kalabalık dans pistine kaydı ve daha ne yapacağını tahmin edemedi, "Dans ediyorum!" diye bağırdı.

İçeceği son yudumunu içtikten sonra boş bardağı Merrick'in eline tutuşturdu ve Raine bara doğru gelip ona doğru yürüdü.

Yaklaşırken birkaç kişi yolundan çekildi ama bunun sebebinin onun yarı Peri olması olduğu anlaşılmıyordu.

Hayır, yüzlerindeki gülümsemeler misafirperverdi ve o da onlara gülümsüyordu.

Ona yer açıyorlardı.

Lessia mutlu bir iç çekişle gözlerini kapattı, kollarını uzattı ve müziğin onu alıp götürmesine izin verdi.

Melodi onun için yabancıydı, melodiler bir anlığına yükselip alçaldıktan sonra beklentiyi artırıyor; ses giderek yükseliyor, zenginleşiyordu, sanki müzik güçlenip zirveye ulaşıyordu.

Orgazm sesi odada yankılandığında, şakaklarında biriken ter damlalarını ve gülmekten yanaklarının ağrımaya başlamasını umursamadan, giderek daha hızlı dönmeye başladı.

Bu onu hiç mide bulandırmadı, bu yüzden vücudunu daha hızlı dönmeye zorladı, ayakları itaat ettiğinde ondan zevk dolu bir çığlık koptu.

Şarkı yavaş yavaş azalırken, hareketlerini yavaşlattı ve müzikle senkronize bir şekilde durdu.

Mutluluk duygusu onu tümüyle sardı, sanki durmak her şeyi içine hapsetmişti.

Lessia gözlerini açtı ve etrafındaki Perilerin alkışlarına katıldı, sonra nefesini toplamak için sırtını duvara yasladı, müzik yavaş bir şarkıya dönüşürken ve etrafındaki Periler birbirlerini yakınlaştırırken.

Sarışın bir Peri ona soru sorarcasına baktığında başını salladı, özür dilercesine gülümsedi ve duvara doğru işaret ederek "Belki sonra," dedi.

Başka kimseyle dans etmek istemiyordu.

Şimdilik değil.

Bunu tek başına yapmak bir şekilde... özgürleştirici hissettiriyordu.

Sanki bunu yapabilecekmiş gibi.

Sadece dans değil... hayat.

Mutlu bir nefes aldığında yüzünde karıncalanma hissi fısıldandı ve gözlerini kaldırdığında, Merrick'in koyu gözleri onunkilerle çarpıştı ve yoğunluklarıyla nefesini tekrar kesti.

Yüzünde bir kaş çatma belirdi.

Onda farklı bir şey vardı.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken, onun gözlerindeki rahatsız edici karanlıkla karşılaşmaya devam etti.

Yumuşaklık.

Yumuşaklıktı, diye düşündü.

Yüzü her zaman keskindi, güçlü çenesi ve çıkık elmacık kemikleri vardı ama yaralarını temizlemesine yardım ettikten sonra uyurken ya da suda onunla oynarken gördüğü o çocuksu tavırlar da kendini belli ediyordu.

Çok güzeldi.

Onun böyle olduğunu her zaman biliyordu.

Sonuçta o bir Peri'ydi.

Peki ya bu gece?

Duyduğu her şeyden çok güçlü bir Peri savaşçısıydı.

Ama o aynı zamanda bir erkekti.

Bir arkadaş.

O Merrick'ti.

Bakışlarını ne kadar uzun süre tutsa, içinde bir ateş yanıyordu; gözlerindeki yıldız gibi benekler odanın diğer ucundan parlıyordu.

Sanki onunla konuşuyorlardı...

Ama onların ne dediklerini duyamıyordu.

Aynı anda ona doğru bir adım atıp sormak, anlamak istediğinde Merrick oturduğu sandalyeden aşağı atladı, hareketleri o kadar senkronizeydi ki içinde şaşkın bir kahkaha koptu.

Ona doğru yürürken gözlerini ondan ayırmadı ve baş dönmesi görüşünü bulanıklaştırana kadar nefesini tuttu.

Titrek bir şekilde elini bıraktı ve Merrick önünde durduğunda elini uzattı.

Bir an ona baktığında, "Seni dans ettirmem, söz veriyorum." diye fısıldadı.

Onun içinden gelen kısık kahkaha sesi onun içinde yankılandı ve adamın sıcak eli onun elini kavradığında vücutu titredi.

"Ama ben öyleyim."

Merrick'in sert cevabı onun sallanmasına neden oldu ve ona baktığında onu sakinleştirmek zorunda kaldı.

"Sen... sen nesen?" diye sordu Lessia, Merrick'in elinden çekip sırtını dans pistine doğru çevirmesiyle birlikte o baş dönmesi geri geldi.

"Dans."

"Ama..." Lessia kaşlarını çatarak ona baktı ve ikisini de durdurdu. "Sen dans etmiyorsun."

Düşündüğünden daha sarhoş olmalıydı.

Merrick, sert ve sessiz bir kahkaha attı. "Bir istisna yapacağım."

Neden diye soracakken soru boğazında düğümlendi.

Merrick'in gözlerinde tehlikeli bir şey parladı.

Ve bu savaş ya da büyü tehlikesi değildi ama... Çok daha tehlikeli bir şeydi.

Hazır olup olmadığından emin olmadığı bir şeydi.

Bunun yerine başını salladı ve adamın kendisini diğer dans eden çiftlerin yanına sürükleyeceğini umdu.

Ama Merrick onu ilk çılgın dansından sonra dinlendiği duvardaki noktaya doğru itti.

Sırtı neredeyse ona değecekken, adam hareketsiz kaldı ve onu öyle nazıkçe kollarına çekti ki, eğer yakalamasaydı ağzı neredeyse açılacaktı.

Kollarını onun boynuna doladı ve her santiminin birbirine değmesi için vücutlarını hizalamasına izin verdi. Adam bir yandan diğer yana hareket etmeye başladığında, hareket o kadar hafifti ki ağırlığını neredeyse hiç kaydırmadı, omzuna doğru gülümsedi.

Babasının ona çocukken öğrettiği dans değildi bu.

Loche'un karmaşık hamleleri değildi bunlar.

Merrick'ti.

Güvendi.

Bu bir güvenceydi.

Arkadaşlıktı.

Oldu...

Merrick'in yanağı onunkine değdiğinde nefesi kesildi ve kalp atışları hızlanırken onun kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu.

Sakalları çenesinin hemen altındaki hassas tenini tırmalıyordu ve nefes almaya çalıştı; nefes almaya çalıştı ama bu imkansızdı.

Hava almaya ihtiyacı vardı.

İşte bu kadar.

Burası çok sıcaktı.

Merrick'i de sürükleyerek onları meyhanenin arkasına, yanan şöminenin etrafında hâlâ duran boş banklardan birine götürdü, sadece Merrick'in Raine ve Kerym'in yanındaki bardan fincanını almasına izin vermek için durdu.

Dışarı çıktıklarında ciğerlerine tekrar hava doldu ve Lessia hafif bir iç çekişle kendini tahtaya bıraktı.

Merrick sadece onun önünde durduğunda, ona sivri bir bakış attı.

Gözlerini devirip oturmaya gittiğinde, kadın şakacı bir tavırla bardağını elinden kaptı ve büyük bir yudum aldı; ürkütücü sıcaklığın, hissedebileceği her türlü nahoş duyguyu uzaklaştırmaya devam etmesi karşısında minnettardı.

Bir kere olsun umursamamak güzeldi.

Alkol dikkat dağıtıcıydı.

Bunu biliyordu.

Ama şu anda buna ihtiyacı vardı.

Özellikle Elow'a doğru yola çıktıklarında bunları karşılayamayacaktı.

Lessia neredeyse boş olan bardağı geri verirken bir nefes daha verdi ve gözleri bir kez daha Merrick'in deri kaplı omuzlarına yayılan yumuşak dalgalara takıldı.

Çok yumuşak görünüyorlardı.

Ve şimdi ay onların içinde oynuyordu...

Yoksa ay ile mi oynadılar?

Merrick bardağın kalanını bitirdikten sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Seni sevebilir miyim?"

Bu sözleri duyduğunda ağzı açık kaldı ama yanaklarında hiçbir sıcaklık yükselmedi ve içinde dönen içkiye bir kez daha teşekkür etti.

"Sen... sen bana sevişebilir miyim diye soruyorsun?" diye sordu Merrick ve onun alçak ses tonundan endişe etmesi gerektiğini biliyordu ama yine de teninde hiçbir endişe duygusu yoktu.

"Sadece saçların çok yumuşak ve parlak görünüyor, ayrıca onları okşamanın hoş olacağını düşündüm," diye açıklamaya çalıştı.

Merrick'in çenesindeki bir kas seğirdi - tıpkı antrenman sırasında onu yere çarpmayı düşünmesinden önce yaptığı gibi - bu yüzden "Tamam" dediğinde kaşları neredeyse saç diplerine kadar kalktı.

Ama ona emin olup olmadığını sorarak fikrini değiştirme riskini göze alamazdı, bunun yerine elini kaldırdı ve parmaklarını dikkatlice başının yan tarafındaki davetkar saç tellerinin arasından geçirdi.

Haklıydı.

Güzel oldukları kadar yumuşaklardı da.

Parmaklarının arasından süzülen ılık tereyağı gibi.

Boynuna doğru hareket ettiğinde parmak uçları saç derisine değdi ve adamın içinde bir titreme hissettiğinde hareketsiz kaldı.

Kirpiklerinin arasından ona baktığında Merrick'in gözlerini kapattığını fark etti, kaşlarının arasındaki deriyi buruşturan o kırışıklıklar artık görünmüyordu.

Kalbi öyle hızlı atmaya başladı ki göğsüne baktı.

Ve tekrar yukarı baktığında...

Merrick'in gözlerindeki bakış karşısında bütün vücudu dondu.

Siyah her şeyi yutuyordu ama onların derinliklerine doğru büyük bir düşüş gibi değildi.

Daha incelikli, daha kademeliydi.

Sanki orada dönen gökyüzü onun teslim olmasını istiyordu.

İsteyerek.

Etraflarındaki dünya bulanıklaşıyordu ve Lessia öne eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırırken düşünmüyordu.

Dudakları saçlarından bile yumuşaktı.

Dolgun, pürüzsüz ve onunkine karşı eriyen.

Zihninde yaptığı şey hakkında onu uyaran çanlar çalmaya başlasa da, kendini onlara daha sert bastırmaktan alıkoyamadı.

Ne beklediğinden emin değildi.

Ama Merrick alçak sesle inledi ve ellerini saçlarına geçirdi... öyle değil miydi?

Yumuşak öpücüğü teninde yayılan bir ateş gibiydi ve ona yakın olma ihtiyacı, ham bir ihtiyaç onu ele geçirdi, tüketti.

Kucağına tırmandı, bacaklarını beline doladı ve öpücüğü derinleştirdi, daha da yakınlaşmak, dudaklarını daha da birleştirmek, bedenlerini birleştirmek için can atıyordu.

Eğer alkol dikkat dağıtıcı olsaydı...

Bu bambaşka bir şeydi.

Loche'un onu ilk öptüğü anının anısı ne zaman aklına gelse, bunun bir önemi yoktu.

Eğer bunu başarabilseydi, her şeyi unutabilirdi.

Artık Loche'u umursamıyordu bile.

En büyük dikkat dağıtıcı şey Merrick'ti.

"Ne dedin?" diye sordu Merrick ağzına doğru hırıltılı bir sesle.

Dudaklarını bir kez daha onun dudaklarına sürterek onu susturmaya çalıştı ama Merrick geri çekildi, saçlarındaki elleri onu sabit tutuyordu ve sert gözlerinden bakmaya çalıştığında bunu reddediyordu.

"H-Hiçbir şey söylemedim," diye fısıldadı.

Merrick başını sallarken çenesi kilitlendi. "Yaptın."

Onu kucağından indirip tekrar banka oturturken sessizce küfretti. "En büyük dikkat dağıtıcı olduğumu söyledin. Artık Loche'u bile umursamadığını."

"Ben..." diye başladı Lessia, ama Merrick kaşlarını kaldırıncı dudaklarını kapattı.

Bok...

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalı.

Ve... onu bir dikkat dağıtma aracı olarak kullanmıştı.

Öyle değil mi?

"Ben-" Lessia, damarlarındaki sıcaklık çekilirken yutkundu, onun yerine ezici, soğuk bir suçluluk duygusu yükseldi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı titrek bir sesle.

Merrick ayağa kalkarken çenesini eğdi, ellerini o kadar sıkı kenetlemişti ki, kadının yüzüne bir tane indirmeyi düşünüp düşünmediğini merak etti.

Ama Merrick ona sadece kanını donduran son bir bakış attı.

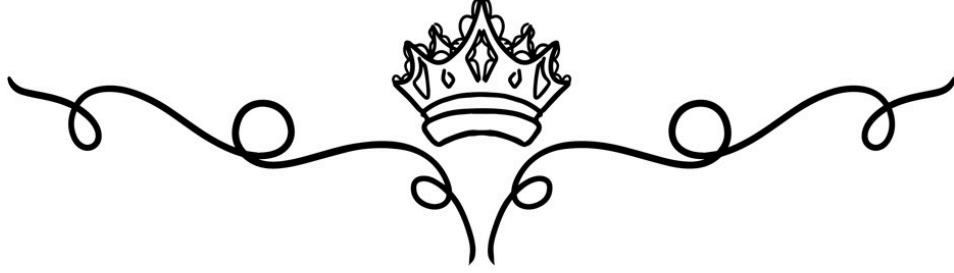
Korkudan değil...

HAYIR.

Siyah gözlerinde kaynayan acıdan.

Sonra topuklarının üzerinde döndü, uzun adımları onu hızla meyhanenin ışığına geri götürdü.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Kahretsin!

Lessia, adada sendeleyerek yürürken yanağından aşağı süzülen bir gözyaşını öfkeyle sildi, vücudu hızla -çok hızlı- içtiği alkolü yakarken başında bir zonklama başladı.

Tavernaya geri dönmeye cesaret edememişti.

Merrick'in kasvetli bakışlarıyla karşılaştıktan sonra, meyhanenin bahçesini çevreleyen tahta çitin üzerinden atlayıp, karanlıklaşan patikada koşarak kulübeye geri döndü.

Ya da en azından içtiği içki bardaklarıyla olabildiğince hızlı hareket ediyordu.

Lessia ellerini yüzüne bastırdı ve bir yolun kulübeye, diğerinin de plaja gittiği ayırım noktasında durdu.

Öpücük, iradesi dışında zihnine kazındı, diğer tüm düşünceleri gölgeledi, ta ki sadece Merrick'in alçak iniltisini, kendi hızlı nefeslerini ve ona yaklaşmak için çaresizce çabalarken çıkardığı sesin adı her neyse onu duyabilene kadar.

Güzel bir öpüşme olmuştu.

İyi olmaktan da öte.

Muhteşem olmuştu.

Akıl almaz, dünyayı sarsacak kadar muhteşem.

Utançtan inledi ve Lessia avuçlarını gözlerine daha sert bastırdı, ezici utanç içini parçaladığında karanlığın umurunda bile değildi.

Merrick'i öpmüştü!

Daha da kötüsü, Merrick'i öpmekten hoşlanıyordu.

Ve belki de en kötüsü, o da onu öpmüştü.

Neden?

Neden onu geri öpmüştü?

Boynundan yukarı doğru bir sıcaklık yükseldi.

Çünkü ona acıyordu?

Çünkü onun tekrar reddedilmesine dayanamıyordu?

Loche ile olanları herkese anlatmıştı...

Ellerini yanlarına bırakan Lessia, kulübeye dönmek yerine plaja giden patikadan hızla uzaklaştı. Kulübenin yuvarlak pencerelerinden yumuşak bir ışık süzülüyordu.

"Kahretsin!" diye tekrar bağırdı kıyıya ulaştığında, suyun laneti yutmasıyla hayal kırıklığı daha da arttı.

Lessia dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kuma vurdu.

Tekrar.

Ve yine.

Ama içindeki yanmayı dindirmeye yetmiyordu.

Ta ki üzerine bir su dalgası düşene kadar.

Kirpiklerine yapışan tuzlu su damlaları gözlerini kamaştırırken Lessia, Ydren'in büyük silüetinin kumsala doğru yılan gibi ilerlediğini gördü.

Çok geçmeden canavar onu çevreledi ve kalbi bir anlığına durdu; Ydren'in o ilk gün Lessia'nın büyüsunü kullanmasının cezasını vermenin zamanı geldiğini düşünüp düşünmediğini merak etti.

Ama Ydren yaklaştıkça nazikti, kalın bedeni onu ezmiyordu ama...

Ona sarılıyorum.

Wyvern ona sarılıyordu.

Lessia, sevdiği bir insanı daha kendisinden uzaklaştırıp uzaklaştırmadığını merak ederken, panik havasını şok edici bir kıkırdama deldi ve kollarını Ydren'in uzun, ıslak boynuna dolamasına neden olan şeyin alkol olmadığını fark etti.

Ydren'in pullarının ne kadar yumuşak olduğunu görünce kaşları çatıldı.

Ve vücudu çok... sıcaktı?

Denizin derinliklerinde yaşayan bir yaratıktan beklediği bu değildi.

Lessia parmaklarını pullarının üzerinde gezdirdiğinde Ydren yumuşakça hırladı ve yaratık boynunu Lessia'nın bedenine

bastırduğunda, bir hıçkırığın daha kaçmasına engel olamadı.

"Bu gece hata yaptım," diye fısıldadı.

Ydren ses çıkarmayınca Lessia devam etti.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece... eğleniyordum ve o da oradaydı. Ve... bilmiyorum... sanırım hoşuma gitti? Ama şimdi benden nefret ettiğinden de korkuyorum."

Lessia burnunu çekti.

Merrick'in kendisinden nefret etmesine dayanıp dayanamayacağından emin değildi.

Seçim döneminde yakınlaşmadan önceki hallerine dönebilselerdi.

Tanrım, neden her şeyi berbat etti?

Kendisine bir nebze olsun sıcaklık gösteren her insana, çaresiz bir çocuk gibi kendini atan...

Çok aşağılayıcıydı.

Ve yanlış.

Lessia kollarını gevşetince Ydren homurdanarak iç çekti ve Lessia göz göze geldiğinde, wyvern başını onun vücuduyla çevrili küçük kum noktasına doğru çevirdi.

"Oturmamı mı istiyorsun?" Lessia o noktayı işaret etti ve Ydren öyle şiddetle başını sallayınca, Lessia'nın yanakları daha önce gözyaşları gibi tuzlu su damlalarıyla lekелendi, sırtını wyverne yaslayarak yere yığıldı.

Her neyse, bir süre burada kalması daha iyi olacak sanırım.

Henüz Merrick ve diğerleriyle yüzleşebileceğinden emin değildi.

Derin bir sesle Ydren başını Lessia'nın karşısındaki kendi bedenine yasladı ve bir gözünü açık tutarak Lessia'nın hareketlerini takip etti.

Ydren ona bakmaya devam ettiğinde Lessia yaratığa çarpık bir gülümseme gönderdi, wyvern'in menekşe gözlerinde meraka benzer bir şey yansıyordu.

"Bu gece berbat ettim." Lessia, beyanını tekrarlariken başını geriye attı ve saçları Ydren'in pullarına takıldığında yüzünü buruşturdu. "Gerçekten berbat ettim. Sanki sürekli aynı şeyi yapıyorum. Sanki bir türlü doğru düzgün yapamıyorum."

Ydren ona göz kırptı ve Lessia onun gözündeki parıltıyı devam etmesi için bir işaret olarak yorumladı.

"Sevdiklerimi incitmeye devam ediyorum." Eli göğsüne gitti, ağrıyan kalbinin üzerinde bir yumruk oluştu ve devam ederken sesi kalınlaştı. "Kız kardeşim, annemle babam, Loche... ve şimdi de Merrick. Hepsi artık benden nefret ediyor. Ben—"

"Yine yanıyorsun." Merrick'in sesi wyvernin üzerinden duyuldu ve başını kaldırıp onun gözlerinin kendisine baktığını görünce adrenalini yükseldi.

Gergin omuzları bir santim kadar düştü.

Bunlar onun normal gözleriydi.

Tavernadaki gibi kenarlarını bağlamanın bir zararı yok.

Lessia vücudunu çözmeye başladığında Ydren ona göz kırptı ve Lessia iyi geceler bile diyemeden, wyvern sadece denizin derinliklerine inişini ele veren yumuşak bir sığrama sesiyle suya doğru kaydı.

"Neyde yanıyorsun?" diye sordu Lessia, boğazındaki yumruyla mücadele ederken.

"Herkes senden nefret etmiyor." Merrick yanına otururken zarif bir şekilde bacaklarını kavuşturdu, bakışları denizin ötesine kaydı. "Ben etmiyorum. Kız kardeşinin de ettiğinden şüpheliyim. Seni çok sevdiği için öfkeli. Aşk kalbine bir hançer sapladığında öfkeye kapılmak kolay."

"Sanki kendi deneyimlerinden konuşuyorsun," diye mırıldandı Lessia, ama Merrick'in sözleri üzerine midesinde çırpınmaya başlayan umut fısıltısına engel olamadı.

"Evet."

Midesinde bir acıma duygusu kabardı ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan Merrick tekrar konuştu.

"Sen de o acıyı biliyorsun. Bunu her gün gözlerinde görebiliyorum. Bana söylemelisin. Loche seni geri mi çevirdi-" Merrick boğazını temizledi, sözlerinin geri kalanı kesik kesik çıktı. "Onu sevdiğini söyledikten sonra mı?"

Lessia yutkundu.

Ama Elbow'a geri döndüklerinde ne olduğunu çok geçmeden öğreneceklerdi.

"Beni, birlikte olduğumuz tüm anıları silmeye zorladı. Bana olan hislerini silmeye."

Bir an sessizlik oldu ve Lessia etraflarındaki havayı kaplayan öfkeye ve Merrick'in fısıltılarının kumların üzerinde yumuşakça yankılanmasına rağmen başını kaldırmaya cesaret edemedi.

"Bunu neden yapsın ki?" diye mırıldandı Merrick, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Ona ihanet ettim," diye fısıldadı Lessia. "Söz konusu... casus olduğumdan değildi. Bunu umursamadı bile; hatta bundan şüpheleniyor gibiydi. O gece, uçurumlarda saldırıya uğradığımızda büyümü ona uygulamıştım. Bana gelip güvendiği geceydi..." Titrek bir nefes aldı. "O gece beni öptü. Ve hafızasını manipüle etmeseydim asla öpmezdi."

Ellerini tekrar kuma vurmak istiyordu.

Loche'un onu öpmesine asla izin vermemeliydi.

Bunun yanlış olduğunu biliyordu.

Tüm ilişkilerinin -ya da her neyse- ödünç alınmış bir zamana dayandığını biliyordu.

Sessizlik o kadar uzadı ki Lessia sonunda kirpiklerinin arasından Merrick'e baktı.

Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, ellerini yüzünden aşağı doğru çekerken yüzünde bir şeyler mücadele ediyordu.

Sanki hafızasından bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibiydi, gözleri bir ileri bir geri gidiyordu, sonunda tekrar onun gözleriyle buluştu.

Lessia, bu düşünce... onun güzel olduğu düşüncesi... bir kez daha göğsüne çarptığında kaskatı kesildi ve tıpkı kucağına tırmandığında olduğu gibi, içinden bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Gözlerini kucağında ovuşturduğu ellerine çevirip kızarmış yanaklarını görmezden gelmeye çalışan Lessia, "Bu gece sana yaptıklarım için özür dilerim. Yemin ederim, başıma ne geldiğini bilmiyorum. Ve... ve dikkatimi dağıttığını söylediğim için özür dilerim. Seni incitmek istememiştim." diye mırıldandı.

"Lessia." Merrick, yanaklarını elleriyle kavrayarak gözlerinin kendisine bakmasını sağladı. "Dur. Siktir git. Özür dile."

Adam ona yaklaştığında gözleri büyüdü ve tenini ısıtan kızarıklık şimdi neredeyse mora dönmüş olmalıydı.

"Dünya acı verici." Merrick'in bakışları onunkilere saplandı. "Belki de çoğu kişiden daha fazla seninki. Ama artık onun önünde sinmeyi bırakmanın zamanı geldi. Hatalar yap ve kendini affet. İncin ve karşılık ver. Sen iyi bir insansın. Harika bir insansın. Suçluluk duygusunun ışığını söndürmesine izin verme. Sana bir keresinde söylemişim, parlamanın zamanı geldi..." Elleri daha sıkı kavradı ve Lessia'nın nefesi boğazında düğümlendi.

"Lanet olsun, yanma vakti geldi Lessia. Bu dünyanın tehditleriyle mücadele edeceksek, onu yakmaya istekli olman gerekecek. Sev. Kaybet. Nefret. Kazan. Sonunda hepsi bir araya gelir. Bu sefil dünyayı biraz daha iyi hale getirmek için bu tutkuyu beslemek için onları kullan."

Damarlarında sıcaklık dolaşıyordu.

İçkinin sıcaklığı gibi değil.

Ama ellerini indirdiğinde, cesaret, kararlılık ve Merrick'in haklı olduğuna dair ateşli inanç tüm sinirlerinde kıvılcımlandı.

Eğer daha iyisini bilmeseydi... Merrick'in duygularının onu ele geçirdiğini, çünkü bu duyguların geride kalan endişeleri ne kadar çabuk yok ettiğini düşünebilirdi.

Ama... duyguları manipüle etmedi, yönetmedi.

Ellerini kumsala koyup ağırlığını onların üzerine verince kasları gevşedi.

"Haklısın." Lessia kendi kendine başını salladı. "Yine de özür dilerim... Seni öpmek istememişim."

Merrick'in kaşları seğirdi. "Biliyorum."

Lessia başını eğdi ve ellerini kuma daldırıp ayağa kalkarken Merrick de aynısını yaptı.

Eve doğru kısa mesafeyi rahat bir sessizlik içinde yürürken, son birkaç gündür hissettiği minnettarlık, gecenin artan rüzgarına karşı ona bir teselli verdi ve kapı koluna uzanırken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Ama çevirmeden önce Merrick'in eli kendi elini yakaladı.

Şaşkınlıkla omzunun üzerinden ona baktı.

"Bilmelisin." Merrick ona doğru eğildiğinde nefesi ağzına çarptı. "Pişman değilim."

"Neye pişmansın?" diye sordu.

"Seni öpüyorum."

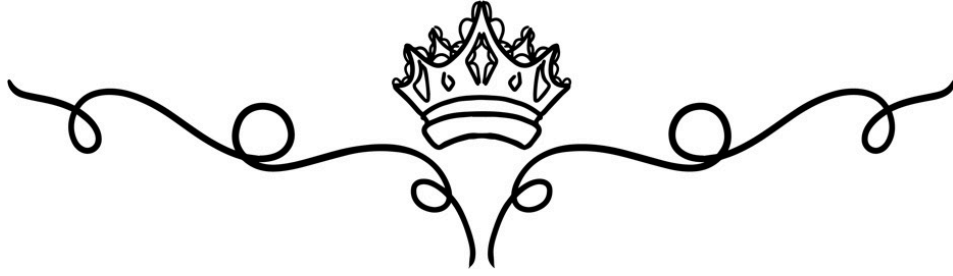
Lessia'nın gözleri o kadar yuvarlandı ki kafatasından fırlamadıklarına şaşırdı.

"Bunu kastetmediğini biliyorum. Ama..." Merrick'in bakışları onun üzerinde gezindi. "Suçluluk hissetmene gerek yok."

Merrick kapıyı açarken elini sıktığında ve omzunun üzerinden kısa bir "Gece" dedikten sonra odasına doğru yürüdüğünde ağzı açık kaldı.

Hamamda kıyafetlerini çıkarıp yüzünü yıkarken ve serin yatağın çarşaflarına gömülürken çenesi hep gevşekti.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lessia, Raine'in neden şişesini hiç bırakmadığını, tahta kovayı iki eliyle kavrayıp safra ve midesinde kalan sıvıyı kusarken anladı.

Titreyen eliyle ağzını silerek, aynı şekilde titreyen bacaklarını düzeltmeye çalıştı.

Banyo yapması gerekiyordu.

Tercihen kafasındaki yoğunluğu dağıtacak buz gibi bir şey.

Üzerinde uyuduğu iç çamaşırlarından başka bir şey giymeye tenezzül etmeden, odasındaki küçük dolaptan bir havlu alıp gönülsüzce göğsüne bastırarak, Lessia odasından gizlice çıktı.

Henüz erkendi, şafağın sökmesine muhtemelen bir saat kadar vardı.

Ama kalbi hızla çarparak uyanmıştı ve Merrick'in ona suçluluk duymasına gerek olmadığını söylemesinin bulanık bir anısı, yumuşak zihninde dolaşsa da, bunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Ama eskisi kadar bunaltıcı değildi.

Lessia gıcırdayan arka kapıdan içeri süzülüp evin arkasındaki dalgalanan dereye doğru ilerlerken, belki de doğru olanı yapmak, doğru yolda kalmak için suçluluk duygusunun gerekli olduğunu düşündü.

Loche'den ve ElLOW'un geri kalanından vazgeçmemesinin ve sadece Amalise ile çocukları kurtarmaya çalışmasının nedeni buydu.

Bu yüzden sihrini zenginlik ve şöhret elde etmek için kullanmamış, bunun yerine böyle bir "armağan"la birlikte gelen sorumluluğu anlamıştı.

Zaten ilk başta çocukları yanına alıp, başkalarına daha iyi bir hayat vermek için kendi ve arkadaşlarının hayatlarını riske atmasının sebebi buydu.

Sen iyi bir insansın, demişti Merrick.

Zihninde bir ses daha canlandı; yıllardır bastırıldığı bir ses.

Ama şimdi annesinin sesini o kadar net duyabiliyordu ki sanki Lessia'nın yanında duruyordu.

İyi insanlar da kötü şeyler yapabilir, ama önemli olan bundan sonra kendinize nasıl davrandığınızdır.

Annesi bir keresinde Frelina'nın Lessia'nın bileziklerinden birini bilerek parçaladığını, çünkü Lessia'nın o an onunla oynamak istemediğini söylemişti.

Göğsündeki ağırlık kalktı.

Sadece bir inç.

Ama Lessia'nın sabahın nemli havasını içine çekmesi, dere yatağını kaplayan sarı çiçeklerin ılık kokusunun burnunu doldurması yeterliydi; o kararlılık, o dün geceki inanç, teninde bir akıntı gibi dolaşıyordu.

Elbow'a olan borcunu ödemesi gerekiyordu.

Sadece Loche yüzünden değil.

Ya da çocuklar.

Ya da arkadaşları.

Ama annesi yüzünden.

Tanıdığı en nazik insandı, ışığını hatırlaması gereken, ışığının doğduğu topraklarda parlamaya devam etmesini sağlaması gereken insandı.

Annesi Lessia'nın vefatından haberdar olmasa da... Lessia onun anısını yaşatmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Onu gururlandırmak için.

Ve bunu başarabilmesi için şimdi güçlü olması gerekiyordu.

Acıtsa bile doğru olan için savaş.

Belki de özellikle canı yandığında.

Lessia havluyu çimlere bırakıp serin suya girerken gülümsedi.

Karar verilmişti.

Elbow ve Vastala için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Ve eğer ölürse...

O zaman en azından bu hayattan sonra ne varsa, başı dik bir şekilde annesinin bekleyen kollarına doğru ilerleyebilirdi.

Berrak suya daldığında, tenini kaplayan soğğun, suyun vücudunu okşayışının ve zihnindeki bulanıklığın nasıl dağıldığının tadını çıkardı.

Lessia, ciğerleri çığlık atana kadar yüzeyin altında kaldı ve o zaman bile, içinde dönen amaç ve berraklık duygusunu geride bırakmak istemeyerek birkaç dakika daha bekledi.

Sonunda yüzeye çıktığında, yarattığı dalgalanmaların üzerinden yorgun bir ses duyuldu.

"Tanrıya şükür. İçeri girmem gerektiğini sanıyordum." Raine şişesini ona doğru salladı. "Eğer seni neredeyse boğulmaya iten şey aşağılanmaysa, içmeyi bırakmamak daha iyi."

Etrafını saran serin suya rağmen yanakları bir sıcaklıkla aydınlandı ve tekrar suya daldı, suyun huzurlu akışının kendisine aynı dinginliği vermesini dileyerek tekrar yukarı çıktı.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı Raine kaşlarını kaldırdığında, şişe hâlâ uzatılmıştı.

"Sen bilirsin." Raine omuz silkti ve sırtını dere kenarındaki huş ağaçlarından birine yasladı.

Şişeyi dudaklarına götürürken ona baktı. "Yapay duygularla ayakta dururken, mutluluk yanılsaması içinde yaşamak daha mı iyi?"

"Mutluluk," diye alay etti Raine. "Ben mutluluk içinde yaşamıyorum. İçki, içimizde zaten var olmayan duyguları yaratmaz. Olumsuz duyguları söndürebilir ama mutlu duygular yaratamaz. Ve hiçbirini içimde tutmuyorum."

Lessia kaşlarını çattı. "Ama... ama bu demek oluyor ki—"

"Müzik seni mutlu ettiği için mi dans ettin? Evet."

Kaşları daha da çatıldı.

Müzik onu her zaman mutlu ediyordu; bu bir sürpriz değildi.

Kafamı karıştıran şey Merrick'e doğru yönelmekti - Merrick'i öpmek!

Seni mutlu ediyor.

Zihnindeki kısık ses onu doğrulttu.

Öyle mi yaptı?

Onlar arkadaştı.

Onu öpmek istiyordun...

Bunu istemişti. Ama sadece kendini oyalamak için.

Sağ?

"Muhtemelen havlunu almalısın." Raine, şişesini tutan koluyla gözlerini kapattı. "Merrick bizi burada bulursa ölmek istemiyorum."

"Neden..." Lessia'nın sözleri, Raine'in yaslandığı ağacın biraz gerisinde kalan bir başka ağacın arkasından çıkan altın kahverengi saçlara takıldığında yarıda kesildi.

Suyun içinde o kadar hızlı hareket etti ki etrafa sıçradı, Lessia havluyu kaptı, beline doladı ve kız kardeşinin arkasına saklandığını gördüğü ağaca doğru yürümeye başladı.

Raine'in yanından geçerken, Peri elini tuttu. "Ona dikkat et, Lessia." Bakışları bir anlığına kulübeye kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Hayatında daha fazla acıya ihtiyacı yok."

Raine'in yüz hatlarında endişe, gerçek bir endişe belirlediğinde, ne demek istediğini anlamamış gibi davranmaya hazırlanıyordu.

Merrick dün gece aşk ve acıdan bahsetmişti.

Ses tonundaki acıyı, onu öpme isteğini hissettiği kadar net bir şekilde duymuştu.

Bu yüzden Lessia, Raine'in ne demek istediğini anladığını inkar etmek yerine başını salladı. "Anlayacağım."

Raine'in ela gözleri yumuşadı. "Güzel. Sanırım kız kardeşin kaçmaya çalışıyor."

Lessia, kız kardeşinin uzun otların arasından içerilere doğru ilerlediğini görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

Düşünmeden Raine'e son bir bakış attı ve onu kalın yeşil alana doğru takip etti. Sadece vücuduna sarılmış bir havluyla çıplak ayak olduğunu görmezden geldi.

Lessia, ılık çalan çimenlerin arasında saçlarını görünce "Frelina!" diye seslendi. "Lütfen!"

Ama kız kardeşi durmadı ve yeşillikler hızla figürü yuttu, bıçaklar ısınan esintide ileri geri sallandı.

Lessia duraksayarak başını yana eğdi, otların birbirine sürtünme sesini, rüzgarın saplara çarparken çıkardığı çığlıkları dinlerken kulaklarını eğitti.

Orada.

Sol tarafında ayak sesleri duyuldu.

Lessia, Rioner'ın muhafızlarının dikkatini çekmemek için Vastala sokaklarında gizlice dolaşmak için aldığı eğitimi hatırlayarak, ses çıkarmadan tutamların bir kısmını yana doğru süpürdü.

Tekrar aynı sesi duyunca hemen atıldı.

Arkasından sinsice yaklaşan kız kardeşine çarpan Lessia, onun üzerine çıktı ve çırpınan kollarını kavrayarak vücudunun yanına doğru itti.

Frelina altında yılan gibi sürünürken, Lessia dişlerinin arasından "Kavga etmeyi bırak," diye tısladı. Beyaz köpek dişleri çimenlerin arasından süzülen güneş ışığında parlıyordu. "Sadece beni dinlemeni istiyorum."

"Neden yapayım ki?" diye homurdandı Frelina. "Zaten yine kaçacağını duydum."

Lessia, kız kardeşinin gözleri yaşlarla dolduğunda kaskatı kesildi, hatta onlardan kurtulmak için öfkeyle gözlerini kırıştırdı ve hemen kollarını bıraktı.

Hemen yana savruldu, Frelina'nın yanındaki yere çarptı ve havlusu tehlikeli bir şekilde düşmeye yakındı.

Lessia yeniden ayarladıktan sonra yan tarafına baktı.

Frelina'nın göğsü inip kalkıyordu ama sırt üstü yatmaya devam etti, kısa saçları açıldı ve aralarından otlar çıkıyordu.

"Özür dilerim Lina," dedi Lessia, kız kardeşinin yanağından bir damla yaş süzülürken, Frelina'nın eski takma adını kullandığı için ona çıkışmayacağını umarak. "Sana yaptıklarım için çok üzgünüm. Ve seni terk ettiğim için daha da üzgünüm. Söz veriyorum, seni düşünmediğim, sana yaptıklarım için acı çekmediğim tek bir gün bile olmadı... sana, anneme ve babama."

Frelina çenesini sıktı, gözleri aydınlanan gökyüzüne dikilmişti. "Sana çok kızdım! Uyandığında, Anne ve Baba'nın tamamen yıkılmış halini görmenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun... Peki ya seni istediğimde? Şifacıyı geri çağırdılar çünkü kafamı o kadar sert çarptığımı ve halüsinasyon gördüğümü sanıyorlardı. Hatta onlara inanmaya başladım; seninle ilgili anıların zihnimin uydurmaları olduğuna inanmaya."

Lessia bir an gözlerini kapattı ve parmaklarını toprağa gömdü.

Frelina haklıydı.

Bunu hayal bile edemiyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Lessia tekrar.

"Biliyorum," diye kestirip attı Frelina. "Sonunda yataktan kalkabilecek kadar iyileştiğimde, annemle şifacının konuşmasını duydum ve... işte o zaman sadece benim için kırılmadıklarını anladım..."

İçten bir üzüntü sesi duyuldu. "Annem ölüyordu. O zamanlar senden bahsetmeyi bırakmıştım. Zaten zar zor idare ediyorlardı ve babam sadece annemle ilgilenmeye odaklanabiliyordu. O kadar dikkatsiz davrandı ki, Rioner'ın adamlarından birkaçı bizi ziyarete geldi, Rioner nereye kaybolduğunu merak ediyordu."

Lessia'nın gözleri büyüdü ve yan tarafına dönerek kız kardeşine dikkatle baktı.

Ses tonunda bir şey vardı -tekdüze soğukluğu- omurgasından aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu.

"Onları ben öldürdüm." Frelina da sert bakışlarla yan döndü. "Bunu yapmak zorundaydım."

Lessia başını eğdi. "Elbette. Ben de aynısını yaptım."

Keşke ikisi de böyle bir şey yapmak zorunda kalmasaydı.

Masum kız kardeşi, Lessia'yı ormanda midillisiyle kovalayan, o kadar çok gülen ki neredeyse attan düşen ve her güne mutfakta annesiyle şarkı söyleyerek başlayan kız, kalmıştı.

Ama Lessia, Frelina'nın bakışlarında yeni bir şey olduğunu görebiliyordu.

Kendisinin de çok iyi bildiği bir karanlık.

Frelina'nın gözleri onunkiler arasında gidip geldi, kız kardeşinin gözlerindeki kehribar rengi neredeyse saf kahverengiye dönüştü. "Sen de değiştin."

Lessia'nın yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Zihin okuyucu musun?"

"Sanki." Frelina yüzünü buruşturdu. "Aklını okumuyorum, o ayyaş Raine gibi değil. Anıların anlık görüntülerini yakalıyorum, sanki o kişi benmişim gibi, sanki yaşıyormuşum gibi."

"Az önce ne gördün?" Lessia anılarının çoğunu yeniden yaşamaya pek hevesli değildi ama kız kardeşinin yüz hatları yumuşamıştı ve

öfkeli ifadelerin kaybolmasını sağlamak için Rioner'ın mahzenlerinde geçirdiği zaman da dahil her şeyden bahsedebilirdi.

"Bulanıktı, belki de iki anı birbirine karışmıştı? Birinde dehşete kapılmıştın ama anı neredeyse saf karanlıktı, seni bir şeye bağlarken seni tutan kollar. Diğeri acıtıyordu, sanki keskin bir kayaya basıp da onu ayağından çıkaramıyormuşsun gibi. Güzel bir adam -bir insan- tepende duruyor, sen adını haykırırken bir şeyler söylüyordu."

Lessia yüzünü buruşturunca Frelina'nın kaşları çatıldı. "O kimdi?"

"Loche," diye çıkıştı Lessia zorla. "O... o benim değer verdiğim biriydi."

Frelina kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pek nazik birine benzemiyor."

Lessia'dan kısık bir kahkaha yükseldi. "Hayır, belki de hayır. Ama ona ihanet ettim, o yüzden o anda nezaketi hak ettiğimden emin değilim."

"Rioner'ın sana yaptırdığı şeyden dolayı mı?"

Lessia kaşlarını kaldırdığında, Frelina açıkladı. "Aklından çıkarmadım ama babam nereye gittiğimizi, Merrick'in muhtemelen tanışmak isteyeceği birini tanıdığını açıkladığında, onu o gün olanlara, senin kim olduğuna tekrar ikna etmeye çalıştım ve babam bana casus Rioner'ın seni yapmaya zorladığı kan yemininden bahsetti. Ama fark etmemiştim..." Boğazını temizledi. "Ona bu kadar değer verdiğini fark etmemiştim. Ama şimdi hissettim. Kalbinin kırıldığını hissettim."

Lessia kız kardeşinin elini tutmak için uzandı, Frelina sıkıca tuttuğunda yüzündeki hafif gülümseme genişledi.

"Kalbim zaten kırılmıştı, Lina. Seni kaybettiğimi sandığım o günden beri bir daha asla onarılmadı..."

Lessia derin bir nefes aldı, uzun zamandır içinde tuttuğu kelimeler ağzından döküldü. "Onu gerçekten önemsiyordum. Beni daha önce çok az kişinin anladığı gibi anlıyordu ve birçok benzerliğimiz vardı; aynı şeyleri istiyorduk. Ama sanırım kendimi asla birini tam anlamıyla sevemem, ta ki... ta ki sen beni affetmediğin sürece."

Lessia'nın sesi sonlara doğru titremeye başladı ve Frelina elini sıkıtiğinde minnettar oldu.

"Öyle," dedi Frelina boğuk bir sesle. "Beni bir daha bırakmayacağına söz verersen seni affederim."

Lessia başını salladı. "Söz veriyorum, yapmayacağım. Gitmem gerekecek..."

Kız kardeşinin yüzü buruşunca elini kaldırdı. "Bekle, bitireyim! Elow'a gitmem gerek. Daha çok insanın affını aramam, onarmam gereken ilişkiler var. Ama... benimle gelir misin?"

Frelina'nın içinden bir nefes yükseldi. "Elbette! Elow'u hep görmek istemişimdir. Babam hâlâ hiçbir yere gitmeme izin vermiyor, bu yüzden sadece lanet olası adamızı gördüm. Bir de bu adamı sanırım."

Frelina'nın elini bırakan Lessia, elini yumuşak çimlere bastırıp oturmak için doğruldu. "Tehlikeli olacak Frelina. Ölüm kalım meselesi."

Kız kardeşi kaşlarını oynattı. "Neden bu kadar somurtkan Fae erkekleri etrafta dolaşüyor diye merak ediyordum. Onlar koruma, değil mi? Ölüm Fısıldayan, Zihin Yakalayan ve Sifon İkiizlerinden biri? Muhtemelen en iyileri. Eminim iyi olacağız."

Lessia kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Frelina tamamen haksız değildi.

Dövüş konusunda biraz şey öğrenmiş olabilirdi ama yine de Merrick veya Raine'le baş edebilecek durumda değildi.

Muhtemelen Kerim de değil.

"Belki de onlara öyle dememelisin. Dediğin gibi... çoğu zaman huysuzdurlar, bu yüzden tüm o iç çekişler ve homurtularla uğraşmak istemiyorsan onları daha fazla kızdırmaman en iyisi." Lessia göz kırptı, kız kardeşi de ona sırtıttığında göğsünde bir sıcaklık hissetti.

Frelina kulübeye doğru yürürken ona ayak uydurduğunda sıcaklık uzuvlarına yayıldı ve o kararlılık, o ateş, eşiği aştıklarında ve erkeklerin kafaları mutfak masasının etrafında toplandıkları yere doğru döndüklerinde daha da parlak bir şekilde yandı.

Bunu yapabiliirdi.

Bunu başarabilirlerdi.

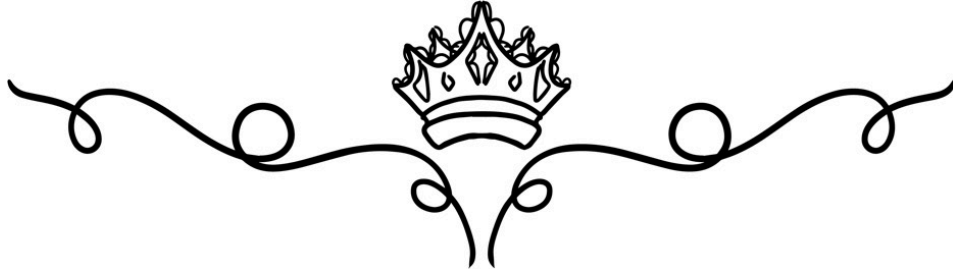
Lessia'nın gülümsemesi odasına girerken hiç solmadı, hızla giyindi ve sonra kız kardeşi babasının uzanmış kolunun altından geçerken

Merrick'in ona yer açmak için kenara çekildiği yeri almak için masaya geri döndü.

Bütün gözler ona çevrildiğinde bile tereddüt etmedi.

Bunu yapabiliirdi.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Hızlı hareket etmeliyiz." Lessia odadaki herkesin gözlerinin içine baktı, bir an Merrick'in gözlerine baktı ve sonra içlerinde bir şey parladı.

Gurur olduğunu anlayınca yüzüne yayılmaya yüz tutan aptalca gülümsemeyi bastırarak devam etmeden önce boğazını temizledi.

"Ellow'a gidip Loche'a olup biteni bildirmeliyiz. Belki de halkını yaklaşan tehdit konusunda ikna edebilirse, Ellow'un içinden çıkan ayaklanmayı bastırmak için bir şeyler yapabilir."

"Raine, o gemi hâlâ sende mi?" Merrick'in yanında olması onu sakinleştirdi ve ona bir kez daha bakmaktan kendini alamadı, hemen dikkat dağıtan gözlerine çarptı ve gözlerindeki yoğunluktan neredeyse tökezleyecekti.

"Çaldığın gemi mi?" diye yavaşça cevapladı Raine.

"İşte bu," dedi Merrick, Lessia ile göz temasını kesmeden.

"Evet."

Raine'in sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Sanki Lessia karanlık havuzların derinliklerine düşüyordu ve o da ona bakıyordu.

Beni mutlu ediyorsun.

Merrick'in ağzının bir köşesi kalktı.

Ve sanki düşüşü hızlanıyormuş gibi hissetti.

Birisi boğazını temizledi.

Merrick ona bakmaya devam edince dudakları daha da yukarı kalktı ve gözleri dolgun bir şekilde aşağı indi.

Odadaki sesler geri döndü ve birisi yine hafifçe öksürdüğünde, gruba doğru döndü.

Hepsi Lessia'dan Merrick'e bakarken, sıcak alevler Lessia'nın boynuna doğru yükseldi.

"Bitirdin mi?" Raine kaşlarını kaldırarak bakışlarını Merrick'e çevirdi.

Merrick masaya doğru eğilirken eli onun eline değdi. "Hayır."

Kerym araya girdi. "Peki o zaman. Bir gemimiz var. Sırada ne var?"

Lessia başını salladı ve kollarını masaya yasladı, kendini sabitlemek ve belki de ufak bir şekilde, yanındaki Fae savaşçısına tekrar bakmamak için kollarını kullandı.

"Elbow'a vardığımızda iki gruba ayrılmamız gerekiyor. Nereye demir atacağımızı bilmiyorum ama Asker limanına doğru yelken açamayız. Ben, Merrick, Ardow ve Venko hain olarak görüldüğü için olmaz. Oracıkta öldürülürüz."

"Deneyebilirler," diye hırıltılı bir sesle konuştu Merrick, fısıltıları o kadar hızlı canlandı ki Frelina sendeledi ve hatta artık bunlara alışmış olması gereken Venko bile kısık bir çığlık attı.

"Kimseyi öldürmeyeceğiz, Merrick." Lessia gözlerini Ardow'a diktiğinde Merrick derin bir iç çekti ve tekrar konudan sapma riskini almayı reddetti.

"Ardow, ne olursa olsun Amalise ve çocukları oradan çıkarmamız gerek. Her şey umduğum gibi giderse, Asker'in doğu kesimindeki bir mağarada kalacaklar." Bakışlarını Venko'ya çevirdi. "Onları buraya taşıyacak bir gemi bulabilir misin?"

"Evet, ama... çocuklar?" diye sordu Venko, Ardow'a dönerek.

"Onlar bizim." Venko'nun gözleri irileşince Ardow'un yüzü kızardı ve kekeledi, "Ş-Şey, demek istediğim..."

"Onlar biyolojik çocukları değil," diye tısladı Merrick, fısıltıları yeniden canlanırken.

Lessia kaşlarını çatarak ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

Gözleri onunkileri yakaladığında sanki bir şok dalgası tüm vücudunu sarstı ve Merrick kolunu yakaladığında geriye doğru

sallandığını fark etti.

"Seni dört yıl boyunca takip ettim." Merrick'in gözleri bir anlığına yere düştü. "Evinin önünden geçmemeye, yaptıklarını olabildiğince az öğrenmeye çalıştım ama bazen dikkatsiz davranıyordun. Limanda yarı ölü bir Faeling'i karşılayıp battaniyeye sardığında, neden her gece yüzünü gösterme emrime uymayı reddettiğini hemen anladım." Başını salladı. "Ondan sonra Rioner'ın bana söylemek zorunda kalacağım bir soru sormaması için evinden uzak durdum."

Lessia ona göz kırptı.

Biliyor muydu?

O seni her zaman korudu.

Ona doğru bir adım daha yaklaştı ve fısıldadı: "Teşekkür ederim."

Merrick'in yanında kalıp Ardow ve Venko'ya döndü. "Sanırım gidip onları yakalaman en iyisi. Ardow, hepsini tanıyorsun. Ve..."

Üç dev Peri savaşçısına ve belki de o kadar yapılı olmayan ama yine de tam bir Peri olan babasına baktı; o korkutucu duruşlarıyla. "Çocuklar Perilerle pek iyi deneyimler yaşamıyor. Sen oradaysan, gelmeyebilirler diye korkuyorum."

Ardow göz göze geldi ve başını salladı. "Onların dışarı çıkmasını sağlayacağız."

Ona küçük bir gülümseme gönderdi, göğsünde daha fazla sıcaklık közleri belirdi.

Geçtiğimiz yıllarda kurdukları dostluğa tam olarak geri dönememiş olabilirlerdi ama ilişkilerindeki çatlaklar yavaş yavaş onarılıyordu.

"Elessia," dedi Frelina, sesi alçak ama yumuşak değildi. "Onlarla gidebilirim. Eğer bizim gibi yarı Peri iseler, bana güvenmeleri daha kolay olabilir."

Babaları tartışmaya hazır gibiydi, ama Frelina ve annesi ona sert bir bakış atınca, ellerini kaldırdı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Pekala."

Frelina zıplayıp durduğunda ve babasının yüz hatları endişeyle dolduğunda Lessia, "Onu güvende tutacağız," diye yemin etti.

Alarin, Lessia'nın gözlerine baktı. "Teşekkür ederim. Şüphelenmemesi için Rioner'a gideceğim. Ondan ne gibi bilgiler alabileceğime bakacağım." Raine'e doğru başını salladı.

"Kartallarından birini bana ödünç verirsen, seni gelişmelerden haberdar edebilirim; içeriden bilgi verebilirim."

Lessia başını eğdiğinde, babası devam etti; sesi her kelimedede kalınlaşıyordu. "Miryn, yaptıkların için seninle çok gurur duyardı. O yarı-Perileri kurtardığın için..." Alarin başını öne eğerken iç çekti. "Lanet yüzünden onlardan nefret ediyor, biliyorsun."

"Rioner mı?" diye sordu Kerym.

"Evet. Halkımızın başına gelecek yıkımda onların da payı olduğuna inanıyor. Hain, hem Fae hem de insan -ya da yarı Fae- tarafından sevildiği için, onları sadece var olmakla suçluyor." Alarin, ona ve Frelina'ya hüzünlü bir bakış attı. "Yanlış olsa bile."

"Belki Vastala'da kalanlardan bazılarını bizim için savaşmaya ikna edebiliriz?" diye sordu Raine. "Bu sayıya ihtiyacımız var."

"Sokaklarda yaşıyorlar," diye tısladı Lessia. "Savaşacak durumda olmayacaklar."

"İsyancılar çoğuna ulaştı bile," dedi Ardow tereddütle. "Vastala'daki başkente saldıracaklar."

Lessia'nın iri gözleri babasınıninkileri buldu ve babası sertçe başını salladı. "Onları uyaracağım, Lessia. Söz veriyorum."

İsyancıları düşününce dişlerini gıcırdattı.

Sanki Vastala sokaklarında yaşayan yarı-Periler, Rioner'ın muhafızlarıyla boy ölçüşebilecekmiş gibi...

İsyancılar bu uğurda çok sayıda insanı feda etmeye hazırды.

Bu odadaki insanların amaçlarına benzer amaçları olabilir...

Ancak bu hedeflere ulaşmak için izledikleri yol çok farklıydı.

Raine omuz silkti ve matarayı ağzına götürdü, mataranın boş olduğunu görünce yüzünde bir ifade belirdi.

Bara doğru yürürken Frelina yoluna çıktı. "Kazanmak istiyorsak buna son vermelisin."

Raine, Lessia'nın kız kardeşine sırtıttı ve onu ayağa kaldırıp arkasına yerleştirdi.

"Kazanmayacağız," dedi ve yeni bir şişenin mantarını açıp dudaklarına götürdü.

Merrick'in parmakları kız kardeşinin Raine'e hançer gibi bakışlarını izlerken onun parmaklarına değdi ve kollarındaki tüyler diken diken oldu, tüm vücudunda karıncalanma hissi oluştu.

Ona hızlıca gülümseyerek wyvern ve peri resminin yanına yürüdü, parmağını kalın kağıdın üzerinde, erkeklerin kararlı yüzlerinde, birinin elinde tuttuğu küçük taşın üzerinde gezdirdi.

Bu düşünce daha önce de aklına gelmişti ama o, olup biten her şeyle çok meşguldü.

Parıldayan bir taş.

Resimdeki Peri'nin elinde tuttuğu şey buydu.

Loche ile yaptığı yolculuğun anısı zihninde canlandı.

Karanlığı uzak tutmak için ona verdiği sıcak, parlayan taş.

"Ya o orduyu ele geçirmenin bir yolunu bulabileceğimi söyleseydim?" Lessia diğerlerine doğru döndü.

"Nasıl?" Merrick masanın etrafında yürürken gözleri ona kilitlenmişti, tekrar yanına gelene kadar durmadı.

Ona baktı. "Wyvern'leri kontrol eden taşlar mı? Sanırım nerede bulabileceğimizi biliyorum."

"Wyvern'lar!" Kerym'in sesi, Merrick'in gözleri parlayarak ona bakarken oluşan sis perdesini yırttı. "Thissian bir şeyleri kaçırıyor. Eskiden onların yanında dövüşmeyi severdi. Gerçi, düşününce, muhtemelen enerjilerini emmek bizi epey uçurduğu içindi."

Lessia homurdandığında Merrick gözlerini devirdi.

Odanın karşısına bakarken, uğultulu, titreşen bir enerji evin içinde yükseldi ve Lessia'nın tüm sinirlerini gerdi.

Ardow ve Venko, parmaklarını birbirine geçirmiş bir şekilde dik duruyorlardı.

Kız kardeşi ona gülümsedi, gözlerinde özgürlüğe benzer bir parıltı belirdi.

Raine barda meşgul gibi davranıyordu ama adamın kemerinden sarkan hançeri okşamasını fark etmemişti.

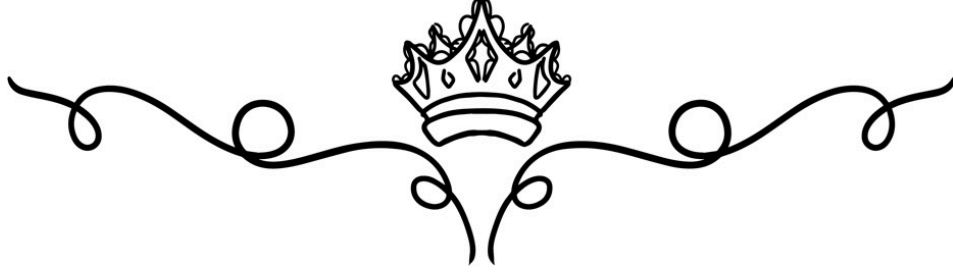
Kerym, durduğu yerde yarı delirmiş bir halde, "lanet olası kardeşi" hakkında bir şeyler mırıldandı.

Babası hepsine baktı ve gözleri endişeli olsa da, odadaki herkesin bakışlarında aynı şeyi hissetti. Bakışları her birinin bakışlarıyla kesişti.

Lessia'nın içinde büyüyen bir şey hissediyordu.

Umut.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

"Yani... bu gemiyi sen mi çaldın?"

Lessia dirseklerinden birini korkuluğa yasladı, tahtaların üzerinden muhteşem savaş gemisine baktı, sonra gözlerini tekrar güvertede yanında duran Merrick'e çevirdi.

Öğleden sonra babasına veda etmişlerdi ve Lessia hâlâ onun kucaklamasını, kollarının sıcaklığını hissedebiliyordu; sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkı sıkı tutuyordu.

Ne yapacaklarını tartıştıktan sonra odada sessizlik hakim olunca Lessia, babasını ve Frelina'yı kenara çekip ona anılarını geri verip vermeyeceğini sordu.

Tereddüt etmişti ve ağzından çıkan ilk kelime "hayır" olduğunda, onu saran umut duygusu neredeyse yok olmuştu, ta ki onu kucaklayıp ağabeyinin yanına döndüğünde riske girmek istemediğini fısıldayana kadar.

Alarin saçlarını koklarken yanağından aşağı bir duygu incisi süzüldü.

Ve işte böyle oldu.

Frelina onları izlerken gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı ve Lessia onu kucakladığında grubun geri kalanı geri çekilmişti.

Babası onlara sarılırken hıçkıra hıçkıra ağlıyor, annelerinin ne kadar gurur duyacağını, eğer yapabilseydi o gemide yanlarında duracağını fısıldıyordu.

O ve Frelina, babalarının gemisine el sallarken yüzlerinde hâlâ nem vardı; gemi, adayı gizleyen kalın beyaz örtünün altında hızla

kayboluyordu.

Gözden kaybolur kaybolmaz, yolculuk etmeleri gereken gemiye binmek üzere diğerlerine katıldılar.

Ama diğerleri her şeyi kurmak için kulübeye doğru ilerlerken (ve Raine'in mırıldanmalarına bakılırsa muhtemelen en iyi yatakları da seçiyorlardı) Lessia güvertede kalmıştı, içinde alevlenen kırılğan umut ve kararlılığı beslemek için serin rüzgara ihtiyaç duyuyordu.

Merrick tek kelime etmeden yanına gelmişti.

"Çaldım. Uzun zaman önce," diye cevapladı keskin bakışları onları çevrelemeye başlayan sisin üzerinde gezinirken; adayı çoktan görüş alanından çıkarmış olan sisin üzerinde.

Lessia onu takip ederken, Ydren'in başı suyun yüzeyine çıktı ve attığı çığlık Lessia'nın kalbini öyle bir acıttı ki, bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı ve kulaklarını kapatmamak için kendini zorladı.

Raine, Ydren'e kendisi çağırana kadar geride kalmasını emretmişti.

Görünüşe göre ailesi katledildiğinde o kadar küçüktü ki hiç savaş eğitimi almamıştı ve Raine, Rioner'ın onları bir şekilde bulması ihtimaline karşı, onun yakınlarında olmasını istemiyordu.

Lessia, bu korkunç yaratığa oldukça düşkün olduğu için itiraz etmemişti.

"O zaman bana nasıl çaldığını söyle." Lessia, zihninin hüznü ses odaklanmaması için Merrick'e dirseğiyle vurdu ama Merrick ondan daha hızlıydı.

Dirseğini kavrayarak onu kendine doğru çekti, yüzü sert bir şekilde ona bakıyordu.

"Kaç kere daha sana odaklanmanı kaybetmemeni söylemem gerekiyor?"

"Hmm, çok mu?" Lessia, Merrick'in kalbinin göğsüne ne kadar sert çarptığının farkına vardığında sesi biraz titredi, kalp atışları onun içinde yankılanıyor, kendi ritmini hızlandırıyordu.

Elini göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu, avucunda yankılanan nefesini yavaşça dışarı verdi, nefesinin ritmi o kadar vahşiydi ki, daha fazla hızlanırlarsa gemiyi sallayacaklarını düşündü ve hafifçe bulanıklaşmış zihninde bir fikir belirdi.

"Lessia mı?" diye sordu Merrick, kolunu bırakırken kısık bir sesle.

"Mm?" diye mırıldandı ve artık serbest olan kolunu beline doladı.

Merrick'in kasları gerildi, eli sırtında gezindi, parmakları tuniğinin altında oynayan sert kasların üzerinde gezindi.

"Ne yapıyorsun?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

"Bu."

Geriye sıçradığında yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi, kınından çıkardığı kılıcı tutarak kaldırdı ve aralarına aldı.

Merrick ona baktığında gülümsemesi genişledi, bir anlığına vücudu donakaldı ve elini yanındaki boş kemere götürdü.

"Şimdi kimin odaklanması gerekiyor?" diye takıldı Lessia, içinden gelen kahkahayı bastırmak için tüm gücüyle mücadele ederken.

Merrick öfkeli görünüyordu; koyu gözleri o kadar vahşiydi ki bir an için çok ileri gidip gitmediğini merak etti.

Yutkundu, şimdilik ağzını kapalı tutmanın en iyisi olduğunu düşündü.

Merrick ona doğru kasıtlı bir adım atarak sesini derin, mırıltılı bir homurtuya dönüştürdü. "Birkaç haftalık eğitimden sonra her şeyi bildiğini sanıyorsun."

Lessia omuz silkti ve ağır kılıcı diğer eline aldı.

Hareketi istediğinden biraz daha beceriksizdi, kılıcı hançerlerinden çok daha ağırdı.

Yine de Merrick'in gözleri onun geriye doğru sürüklenmesi, ayaklarını genişçe açması ve planladığından emin olduğu saldırıyı öngörmesi yerine onu takip ettiğinde istenen etkiyi yaratmıştı.

Ama Merrick ona doğru hamle yapmadı.

Bunun yerine, yavaş bir adım daha attı.

Bir diğer.

Ve bir tane daha.

Ta ki sonunda bıçağın ucu deri kaplı göğsüne saplanana kadar.

Bakışlarını kılıçtan gözlerine çevirdiğinde eli titriyordu.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Kılıcı elimden alır almaz yapman gerekeni yaptın," diye homurdandı Merrick. "Sen. Tereddüt. Etme.."

Lessia gülümsemesini yüzüne geri takmaya çalıştı. "Sadece eğleniyordum."

Merrick'in gözleri onunkileri yakaladı. "Savaşta oyun oynanmaz."

"Biliyorum." Lessia kılıcı daha sıkı kavradı. "Ama sen ve ben savaşta değiliz."

"Öyle değil mi?" Merrick kaşını kaldırdı ve Lessia'nın yüzü kızardı.

Sessiz kalıp, parlak kırmızı olmasını beklediği yanaklarına sessizce küfrederken, Merrick başını salladı.

Ve bir saniye içinde onu silahsızlandırdı, göğsünü sırtına bastırdı ve saçlarına nefes verdi.

"Başladığın işi bitirmelisin, Lessia." Her kelime bir nefes verişte ağzından çıkıyor, nefesinin sıcaklığı boynunu okşuyordu. "Yoksa kendini... zor bir durumda bulabilirsin."

Vücudu anında tepki verdi, Merrick'inkine karşı eridi, sonra kaslarını yeniden kontrol altına aldı ve zayıf bacaklarını düzeltti, ancak yine de arkasındakiyle birleşme isteğine karşı savaşmak zorundaydı.

Görünüşe göre Merrick'in bahsettiği zor durumun içine girmek istiyordu.

"Ona düşmanlarıyla ölümüne flört etmeyi mi öğretiyorsun, yoksa burada neler oluyor?"

Merrick başını hızla kaldırdığında bir hırlama sesi çıktı.

Birkaç saniye gözlerini kırıştırdıktan sonra, bulanık bakışları artık onları tamamen yutan sis girdaplarını takip ederken, Lessia da bakışlarını kaldırdı.

Kerym, geminin etrafında köpürmeye başlayan denize doğru bacaklarını uzatmış, tahta bir direğin üzerinde tünemiş halde ikisine de sırtıttı.

Merrick onu serbest bıraktıktan sonra bir adım geri çekildi ve kılıcını kınına soktu. "Hayatını kurtaracak her neyse."

"Doğru." Kerym, kırıştan kalkarken kaşlarını kaldırdı ve Lessia ile Merrick'in önüne zarif bir iniş yaptı.

"Yani... Senin oldukça güçlü bir zihin bükücü olduğunu duydum." Kerym, parmağını Lessia'nın köprücük kemiğinde gezdirerek, tırnağı deri tuniğine sürterek ona doğru yürüdü. "Raine'i bile kafandan uzak tutabildiğini duydum."

Lessia, Kerym'in hareketlerini yakından takip eden Merrick'e hızlıca bir bakış attı ve ardından tekrar ona baktı.

Odaklanmayı kaybetmeyin.

Neredeyse onun hırıltısını zihninde duyabiliyordu.

Kerym'in avını değerlendiren bir kurt gibi etrafında zıpladığı yere dönüp başını salladı. "Aynı anda yalnızca bir kişiyi kontrol edebilirim ama büyüm Raine'in wyvern'i üzerinde de işe yaradı."

"Ah, yani sadece insanlar, şekil değiştirenler ve periler üzerinde değil, aynı zamanda büyülü yaratıklar üzerinde de. İlginç."

Kerym ona gülümsedi ve saç derisine yayılan sıcaklıkla birlikte o da gülümsemeden edemedi; bir önceki gece içtiği alkolün sıcaklığına benziyordu bu.

"Öyle," dedi yumuşak bir sesle, nefesi yavaşlarken, hiç dinmeyen kalbinin çılgınca atışları sonunda dindi.

Kerym etrafında bir yerlerde mırıldanıyordu ama onun hareketlerini takip edemeyecek kadar yorgundu.

Uyumak.

Uyumak istiyordu.

Belki de tam burada uyur?

Altındaki tahtalar oldukça davetkar görünüyordu.

Birisi onun önünde boğazını temizledi ve ses, Raine adasının beyaz kumsalını yalayan hafif bir dalga gibi içinden yayıldı.

Odaklanmayı kaybetmeyin.

Kerym önünde durduğunda, onun kristal bakışlarıyla karşılaştı ve sanki bir rüya görüyormuş gibi hissetti.

Altın rengi teni aydınlandı, koyu saçları yeni cilalanmış deri gibi parlamaya başladı ve mavi gözleri, sisin üzerinde bir yerlerde asılı kalması gereken yaz göğünden daha berrak bir hal aldı.

Yorgun beynini zorlamaya çalışırken kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu.

Kerym'in beyaz köpek dişleri parıldarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ama hoş bir durum değildi.

Hayır, yüz hatları karşısındaki adamı taklit etmek için kaşınsa da, içindeki bir şey onu huzursuz ediyordu; vücudunu kaplayan bir korku hissi, çıplak teninin üzerinde dans eden sis damlacıklarına katılıyordu.

Lessia, ellerini kollarında gezdirip onu çıkarmaya çalışırken ürperdi.

Cildini kaplayan şey korku değildi.

Sihir gibiydi.

Gözlerini sımsıkı kapatan Lessia, Kerym'in büyüünün kendisinininkiyle nerede ve nasıl birleştiğini hissetmeye çalıştı.

Sifon İkizi.

Raine gibi o da zihinsel büyü kullanıyordu.

Bu da demek oluyor ki...

Bakışlarını içeriye doğru çevirdi; tıpkı Raine'in Merrick'i tehdit ettiğine inandığında yaptığı gibi.

Yavaş hareket etse bile, enerjisi endişe verici derecede düşük olsa da, yakında zihninde bir göz açabilecekti.

Zihnindeki karanlığın içinde parıldayan iki safir ona bakıyordu.

Raine, Merrick'e doğru ilerlediğinde çok acele etmişti; gördüğü şey ne olursa olsun, ikinci kez düşünmemiştir.

Ama şimdi bunun gerçekten kendi zihni mi olduğunu yoksa bilinçaltında bu gölgelerin, Rioner'ın mahzenlerini hatırlatan sert zeminin, bilincinin mi olduğuna karar verdiğini merak ediyordu.

Dizlerinin bağı çözülünce bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı, kolları kör bir şekilde arkasında hareket ederek gerçek dünyada bir yerlerde var olduğunu bildiği korkuluğu bulmaya çalıştı.

Bunun yerine, etrafındaki koyulaşan gölgeleri görmezden gelerek, önündeki değerli taşlara baktı.

"Ç-çık dışarı," diye kekeledi, sihrini kullanırken.

Ama canlı mavinin içinde altın rengi bir ışıltı yansımıyordu.

Aksine taşlar, meydan okurcasına, daha parlak bir şekilde parıldadı ve karanlık odanın içinde büyüyor gibiydi.

Odaklanmayı kaybettin, aptal.

Lessia'nın düşüncesi giderek kalınlaşan gölgelerin içinde yankılanıyordu ve yaklaştıkça göğsünde baskı artıyordu; bir daha asla duymak istemediği sesler yükseliyordu.

Taşın üzerine su damlaması.

Metalin zemine sürtünmesi.

Gözlerinin etrafına çok sıkı sarılmış ıslak bir göz bağı.

HAYIR.

Kendine artık bunu yapmayacağını söylemişti.

Yeterli!

Öfkeye odaklanın.

Merrick'in sesinin anısı sesleri bastırdı ve Lessia hırslayarak içindeki tüm büyüü ortaya çıkardı.

Gözlerini kocaman açarak bağırdı: "Defol git! Defol git!"

Safirler buharlaştı.

Ve karanlık da öyle.

Geminin yanlarına çarpan dalgalar, kulağına "İyi" diye fısıldayan derin sese karışıyordu ve gözlerini kaldırdığında, bir köşeden Merrick'in sol omzunun arkasında asılı durduğunu gördü.

Kerym, onun mavi bakışlarını fark edince sııttı. "Düşündüğümde daha uzun süre dayandın."

Kendini tutamadı.

Bir adım öne çıkıp dişlerini gösterdi.

"Tehlikeli sulara doğru yola çıktığımızda enerjimi tüketmen çok aptalca değil mi?" diye tısladı.

Kerym omuzlarını dikleştirdi. "Yardımcı olup olamayacağınızı görmek istedim."

Adam devam etmeyince Lessia botuyla tahtaya vurdu. "Ee?"

"Ne olmuş?"

"Yardımcı olabilecek miyim?" diye dişlerinin arasından sordu, Kerym'in tatmin olmuş yüzüne yumruk atma isteği, uzuvlarındaki ağır yorgunluğu neredeyse bastırıyordu.

Bir an düşünür gibi oldu ve Merrick arkasından homurdanana kadar ellerini açmadı. "Elbette. Daha fazla eğitimle, işe yarayabilirsin. Şu anda, sen... ah! Kelime neydi? Cilasız."

Merrick'in homurtusu daha da tehditkar bir hal aldı.

Kerym'in gözleri başının üzerine kalktı. "Güçsüz olduğunu veya yardım edemeyeceğini söylemiyorum. Sadece... muhtemelen Periler söz konusu olduğunda uzun süre dayanamayacak. Bu isyancıları tanımıyorum ama aralarında şekil değiştirenler ve yarı Periler varsa... Başlangıçta büyümü kullandığımı bile fark etmemiş."

"Tam burada," diye hırladı Lessia. "Siz yaşlı piçler gibi yüzyıllardır eğitim almamış olabilirim ama deniyorum! Bizim kadar uzun süre eğitim almaya hazırım. Ve eğer bir -sadece bir- düşmanı alt etmeye yardım edebilirim, bu bir zaferdir, değil mi?"

Kerym'in yüz hatları merakla dolmuştu. "Bunun için mi ölmeye razısın? Bu insanlar için mi?"

"Elbette öyleyim," diye yanıtladı Lessia. "Onlar benim halkım. Elbow da benim yuvam."

"Evin..." diye mırıldandı Kerym, gözleri Kerym ile arkasındaki Merrick arasında gidip gelirken. Alnını kırıştırdıktan sonra başını salladı. "Pekala. O zaman elimizden geldiğince uzun süre antrenman yaparız."

"Sıra bende mi?" Raine güverteye çıktı ve kız kardeşi de hemen arkasından geldi, yüzünde asık bir ifade vardı.

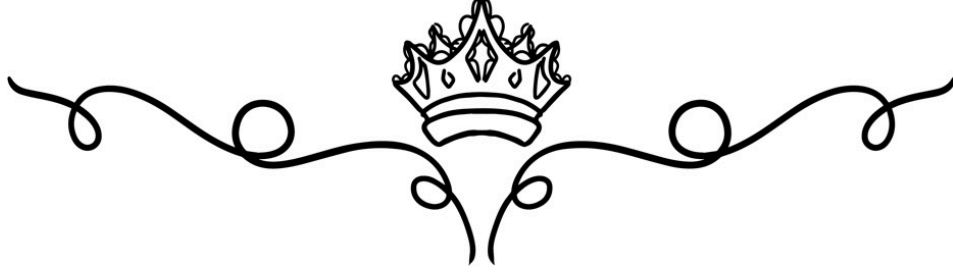
"H— Evet."

Ona önce uzanması gerektiğini söyleyecekti ama bu açıklamasından sonra...

Muhtemelen verdiği sözleri tutacağından emin olması gerekiyordu.

Lessia iç çekerek ayaklarını yere bastı ve Raine'in gözlerinin içine baktı, başarısız olursa aklına gelebilecek tüm utanç verici anıları tekrar gündeme getirmemesi için dua ediyordu.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Lessia şakaklarını ovuşturdu, Raine, Kerym ve hatta kız kardeşinin son birkaç gündür en derin düşüncelerini kurcalamasının neden olduğu başındaki zonklayan ağrıyı dindirmeye çalıştı.

Geminin ana direğine yaslanarak, şafak vakti Merrick'in kendisine verdiği eğitimi tercih edebileceğini düşündü; aldığı morluklara ve aptalca emirlerine uymadığı için ona hırlamasına rağmen.

Kerym'in büyüsunü çok fazla engelleyerek savunma büyüü yapmaktan da çekinmiyordu.

En azından o zaman uyuyabilirdi.

Ama Raine ve Frelina ile...

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

En kötü anılarını yeniden yaşatmışlardı ona.

Tekrar tekrar, ta ki onları aklından nasıl çıkaracağını anlayana kadar.

Lessia daha kötüsünün ne olduğunu bilmiyordu; Rioner'ın mahzenlerindeki işkenceyi hatırlamak zorunda kalmak, anne ve babasının ona olan sevgisini unutmasını söylediğinde yüzlerindeki ifade, Loche'un ona karşı beslediği tüm hisleri kaybetmesi...

Ya da anılarını ilk kez yaşadığında başkalarının yüz ifadeleri.

Frelina ve Raine anılarından dolayı boğulduklarında ve eğitimi durdurmaya çalıştıklarında, günleri artık acıyan bakışlarla ve anlaşmazlıklarla doluydu.

Daha da kötüsü, diye karar verdi.

Acımaya dayanamıyordu.

Lessia ufukta biriken bulutlara bakarken esnedi, sonra denizin üzerinden ılık çalarak esen rüzgarın yaydığı kış kokusunu içine çekti ve esintinin vücudundaki tüyleri diken diken etmesinin tadını çıkardı.

Soğuk iyi geldi.

Raine ve Merrick bu sabah ona aynı anda ikisiyle dövüşme pratiği yaptırmışlardı; ona sihrini birine karşı kullanırken diğerine karşı kullanmasını söylemişlerdi.

Raine'i dondurmaya başardığında bunun oldukça tatmin edici olduğunu itiraf etmeliydi.

Her ne kadar burnunu hafifçe şıklattığında belki biraz ileri gitmişti...

Ama Merrick, sonunda onu bıraktığında şükürler olsun ki aralarına girmişti.

"İyileşiyorsun." Merrick direğin altına eğildi ve vücudunu sıkıştırdığı küçük girintiye doğru ilerledi.

Lessia, adamın küçük alanda dolaşırken, uzun bacaklarını katlayıp yanına o kadar zarif bir şekilde eğilirken gözlerini devirdi ki, ona tokat atmak istedi.

Hiç sakarlık veya düşüncesizlik yaptı mı?

"Ne?" Merrick, bacakları hizalı bir şekilde oturmuşken kaşlarını çatarak ona doğru döndü.

Lessia ona dirsek attı. "Denediğin her şeyde iyi misin diye merak ediyordum."

"Evet."

Adamın yüzü ciddiliğini korurken, adam başını sallarken adamın koyu gözleri onun hareketlerini izliyordu.

"Cidden." Onu tekrar dürttü. "İyi olmadığın bir şey olmalı?"

Merrick, uzun süre gözlerinin içine baktıktan sonra biraz telaşlanmaya başlayınca, sanki aklından milyonlarca düşünce geçiyormuş gibi gümüş rengi kaşlarını çatarak ve alnını kırıştırarak bunu düşünüyormuş gibi göründü.

"Nazik olmak mı?" diye cevapladı sonunda.

Lessia kahkahayı bastı.

Merrick tanıştığı en sıcakkanlı insan değildi.

Her insana sarılmayı seven Ardow gibi değildi.

Amalise gibi değil, ilk tanıştığımızda en azından sıcakkanlıymış gibi davranıyordu.

Loche'un soğuk kabuğunun altında aslında oldukça tatlı biri olduğu bile söylenemez.

Aklı Loche'a kaydığında kahkahası soldu ve Lessia alıştığı acının saplanmasını bekledi.

Ama gelmedi.

Bunun yerine, Raine'in adasında sırtında yayılmaya başlayan o sıcaklık kaldı, gri gözlerin ve incinmiş yüz hatlarının anılarını yastıkla çevreleyerek darbeyi yumuşattı; sanki kalbini reddedilmeye karşı koruyan bir pamuk duvarı gibiydi.

Lessia derin bir nefes verdi.

Frelina'da yaşananlardan, bodrumlarda yaşananlardan, bu tür anıların acısının zamanla azalacağını öğrenmişti.

Ama nedense bu kadarını beklemiyordu.

Kalbinin etrafına açtığı o küçük çatlak, ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolduğunda değil.

Ama tüm anılar ona uzun zamandır şüphelendiği şeyi hatırlattığında...

O, bu tür bir sevgiye layık değildi.

Henüz yeni yağan karın üzerine çizme bile giyilmemiş bir kış gecesi kadar saf bir aşk.

Ama belki de...

Belki de... orada başka türlü bir aşk vardı.

Bozulmamış kar değildi ama tuhaf, vahşi ve kontrol edilemezdi.

O lekelenmişti, kırılmıştı ve... her şeye rağmen mükemmeldi.

"Nereye gittin?"

Merrick konuştuğunda bakışları tekrar odaklandı ve düşünmeden önce elini kaldırıp alındaki omuz hizasındaki inci gibi saçlarından birini düzeltti.

"Sen iyisin," diye fısıldadı. "Naziksin, düşüncelisin ve evet, bazen gerçekten çok somurtkansın ama... iyisin."

Merrick, yüzünden düşen elini yakalayarak ona baktı.

Lessia'nın göğsüne götürüp kendi elini onun üzerine koydu ve kalbinin üzerine bastırdı.

"Beni silahsızlandırmaya mı çalışıyorsun?" diye zayıf bir espri yaptı, adam daha fazla eğilince, ve etrafındaki soğuk hava, tüylerinin diken diken olmasına neden olmadı.

Merrick cevap vermedi.

Bunun yerine diğer elini kaldırdı ve yanağını avuçlarının içine aldı.

"Cesursun, zekisin ve son derece sadıksın. Her şeye rağmen, içinde öyle bir mücadele var ki. Ve öyle şiddetli... öyle sınırsız bir sevgi var ki. Geçmişinin, karşılığında buna layık olmadığına seni inandırmasına izin verme."

Lessia farkına varmadan ona kaşlarını çatarak baktı.

"Raine sana söyledi, değil mi?"

Çenesindeki kasın hafifçe seğirmesi ona haklı olduğunu söylüyordu.

Raine bugün hayatında değersiz hissettiği her anı izole etmeyi başarmış, kavga ederken onu huzursuz etmek için kullanmıştı.

Ve Loche ile geçirilen son gece, yolculuğu güzel bir kurdele gibi tamamladı.

"O bir aptal," dedi Merrick, parmakları yanağında fısıldayarak yavaşça aşağı doğru hareket ederken, başparmağı alt dudağına değene kadar. "Seni bırakan tam bir aptal."

Lessia'nın gözleri çaprazladığı bacaklarına kaydı ve fısıldadı: "Ölüm Fısıldayan'ın yumuşak bir tarafı olduğunu kim bilebilirdi?"

Merrick'in parmakları çenesini kavradı, başını kaldırıp gözlerini onunkilerle aynı hizaya getirdi. "Biliyorsun. Bu kadar yeter."

Cevap vermek üzereydi ki Merrick'in gözleri yana kayınca ve ayağa fırlamadan önce kocaman açılınca kelimeler boğazında düğümlendi.

"Gemi!" diye seslendi. "Gemi geliyor!"

Lessia, Merrick onu zorla yanına çektiğinde göğsüne çarptı, onu limana doğru sürüklediğinde kanı daha da hızla pompalanıyordu ve Merrick'in diğerlerini uyardığı şeyi fark etti.

Lessia, midesinin bulanmasıyla, bir zamanlar Stellia'ya ait olan bir geminin kendilerine doğru geldiğini fark etti. Geminin gövdesi tam onlarınkine bakıyordu.

Ardow ve Venko kulübede dinlendikleri yerden yanına koşarken etrafındaki hava ağır nefeslerle doldu ve Lessia, Frelina da sallantılı

merdivenleri çıkarken onu kendine çekti, gözleri, Fae savaşçılarıyla eğitim sırasında aldığı şekerlemeden yeni uyandığı için hafifçe şişmişti.

"Onlar kim?" diye fısıldadı Frelina, Lessia'nın beline kolunu dolarken.

"İsyancılar," diye mırıldandı Lessia. "Ve o gemiyi ele geçirmek için yaptıkları göz önüne alındığında, bize nazik davranmalarını beklemiyorum."

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Raine arkalarından.

Lessia, üç Fae erkeğinin de ona baktığını görünce midesi bulanarak arkasını döndü.

Onlar... onlar onun karar vermesini mi istiyorlardı?

"Gemide yaklaşık otuz kişi var," diye devam etti Raine. "Güvertede on iki kişi, geri kalanlar da silah topluyor. Birkaç insan var, ama çoğu şekil değiştiren. Yanlarında birkaç yarı-Peri de var, ama ikisi esir olabilir... Sadakatlerinden emin değilim."

Lessia'nın gözleri grupla yaklaşan gemi arasında gidip geliyordu.

İsyancılar Elbow'a bu kadar yaklaşıncaya daha da cüretkarlaşmışlardı.

Ama eğer onlarla konuşma şansımız olsaydı... Havlands'a doğru gelen tehlikeler konusunda onları ikna edebilirdik.

Almasalar mı acaba?

Merrick, Ardow'u yana iterken ellerini esneterek ona doğru yürüdü. "Onları öldürmemi mi istiyorsun?"

Merrick'in ciddi bakışları Lessia'nın kollarıyla buluştuğunda Lessia dudaklarını büzdü ve Frelina'nın yapmacık öksürüğünü, sert dirseğinin yan tarafına batmasını fark etti.

"BENCE..."

Lessia tereddüt etti.

Riske girmemek daha mı iyiydi?

Ama eğer Oakgards'ın diğer alemden gelen Fae'leri tehdit oluştursa, ellerinden gelen tüm insanlara ihtiyaçları olacak...

"Hayır," diye cevap verdi. "Onları yaklaşan tehdit konusunda ikna etmeye çalışmalıyız. Ayrıca, kullanabileceğimiz bilgilere sahip olabilirler."

Kerym kirpiklerini ona doğru kırpıstırdı. "En azından onları daha hoş hale getirebilir miyim?"

"Ben buradan hallederim Kerym," diye sözünü kesti Raine.

"Onlar iyi insanlar!" diye araya giren Ardow, bakışlarını Lessia'dan Raine ve Kerym'e çevirdi. "Onlara zarar veremeyiz!"

"Haklı." Lessia başını salladı. "İnsanları bize katılmaya zorlayamayız."

"Ama-" diye başladı Kerym.

"Hayır dedi," diye hırladı Merrick.

Raine ve Kerym'in bakışları Lessia'nın üst dudağının geriye kıvrılmasına neden oldu.

Merrick'in uzatacağını bir şekilde bildiği elinden kurtulup, Fae'ye doğru yürüdü ve her birinin göğsüne birer parmağını bastırdı.

"İsyancıların yaptıklarına katılmıyorum. Ama tıpkı bizim gibi, onlar da daha iyi olduğuna inandıkları bir şey için savaşıyorlar. Aynı nihai hedefimiz var; sadece oraya ulaşma yöntemlerimiz farklı. Onlara zarar vermeyeceksiniz. Tehdit oluşturmadıkları sürece."

Çenelerinin şaklaması o kadar yüksekti ki Lessia köpek dişlerinden hiçbirinin çatlamamasına şaşırdı, ama sonunda çenelerini eğdiler.

"İyi."

Lessia arkasını döndü ve Ardow'un gömleğini yakalayıp onu Venko'yla aynı hizaya getirdi.

Geminin yaklaştığı tarafa doğru hızlıca bir bakış attı.

Artık sadece birkaç dakikaları kalmıştı.

"Siz ikiniz de." Lessia parmağını onlara, özellikle Ardow'a doğru salladı, ama aynı zamanda Venko'nun tepkisini de dikkatle izliyordu. "O isyancılarla gizlice kaçmaya çalışmayacaksın. Duydun mu? Bir görevin var."

"Yapmayacağız," dedi Venko sessizce, ama elini Ardow'un elini sıktağında boğazından bir tıslama sesi yükseldi.

"Bana yalan söyleme. Yoksa," dedi Peri'yi işaret ederek, "onların senin üzerinde büyü yapmalarını sağlarım."

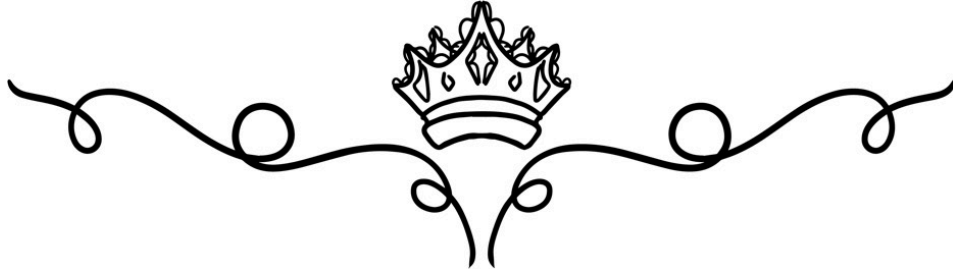
"Söz veriyoruz Lessia." Ardow boştaki elini onun omzuna koydu. "Söz veriyorum."

Bundan pek emin değildi ama tekrar denize baktığında, gemideki mürettebatın kendi taraflarındaki kapıyı açtığını ve alnı hazırladığını

gördü; iki gemiyi birbirine bağlayacak, sivri uçlu, kocaman bir kapıydı bu, ta ki tekrar yukarı çekmeye karar verene kadar.

Merrick'in gözleriyle karşılaştı ve "Yanma zamanı" dediğinde gözleri parladı.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Bir savaş gemisi olmasına rağmen, tahta alın gemileri birbirine bağladığında gemi şiddetle sarsıldı ve Lessia, Merrick'in güçlü elinin kendi elini kavrayarak onu sabit tutmasına minnettardı.

Ve ilk kişi tepeye tırmandığında ve rüzgar değiştiricinin kokusunu beraberinde getirdiğinde, kış, yaz, ilkbahar, sonbahar, doğum ve ölümün o sürekli değişen kokusuna daha da minnettar oldu.

Duyuları keskinleşti, zihninin etrafında ördüğü duvarlar yıkıldı ve grubun üzerinde artan gerginlikten Merrick'in ve diğerlerinin de aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordu.

Lessia o kokuya asla alışamayacağından emindi.

Sanki öngörülemezliği şişelemiş gibiydi ve onların ağzından çıkan hiçbir kelimeye güvenmemesi gerektiğini kendine hatırlattı.

En azından önce doğrulamadan olmaz.

Öndeki kadını daha fazla kişi takip edince Merrick onu kendine doğru çekti ve kadın ona baktı, kaşlarının yan tarafına ulaşan küçük gruba gözlerini dikmeden önce ona hızlıca gülümsedi.

Pruvada duran kadının yüzü, genç mi yoksa yaşlı mı olduğunu anlamakta zorluk çekilen türdendi; çizgilerden arınmış ama hikâyelerle dolu, duygulu bakışlara sahipti.

Simsiyah saçları, neredeyse menekşe renginde, yüzünü çerçeveliyordu ve üzerinde sade giysiler vardı; yara izli deriler ve Lessia'ninkiler gibi kullanımdan dolayı birkaç delik olan çizmeler.

Arkasında bir grup şekil değiştiren, bir insan ve... fildişi rengi saçlı ve neredeyse yarı saydam sayılabilecek kadar açık tenli, yarı Peri bir

erkek duruyordu.

Lessia'nın tanıdığı yarı-Fae bir erkek.

Grup önlerinde durduğunda, "Bowen?" diye sordu.

Soluk gözleri onun gözleriyle buluştuğunda büyüdü ve Bowen ona doğru bir adım attı. "Lessia mı?"

Raine ve Kerym, Lessia'nın kulaklarına ulaşan metal şakırtılarından anladıkları kadarıyla silahlarını sıkıca tutarak yaklaştılar.

Merrick de kenara çekildi, neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde onun bir adım önüne geçti.

Öndeki grup hemen karşılık verdi: Eller yavaşça silahlara doğru hareket ediyor, vücutlar geriliyor, ağırlıklar değişiyor ve gözler ulaşabildikleri her yere bakıyorlardı.

"Uzun zaman oldu." Lessia, iki grubun etrafındaki havayı dolduran söylenmemiş uyarıyı susturmaya çalışarak gülümsemeye çalıştı.

"Merrick." Elini sıktı. "Ben Bowen. İkimiz de Vastala'da yaşarken kısa bir süre tanışmıştık."

Merrick başını salladı ama gözleri bir an bile karşılarındaki gruptan ayrılmadı.

"Öyle." Bowen ona gülümsedi. "Bize katılacak mısın? Gemimizi bu yüzden mi bekledin?"

"Konuşmak istiyoruz." Lessia gülümsemesini korumaya çalıştı.

Merrick "Güzel," diye nefes alınca her şey kolaylaştı.

"Konuşma vakti bitti." Mor saçlı kadın, Bowen'ı tekrar gruba doğru itti. "Bizden biriyle seyahat ediyorsun. Sana çoktan haber vermiş olmalı."

Lessia, Ardow'a bir an baktı, koşarak gelip taraf değiştirmeye niyetli görünmediğini görünce mutlu oldu, sonra Merrick'in elini çekti ve bu isyancı grubunun bir tür sözcüsü olması gereken kadına doğru yürüdü.

Merrick'in tutmayan elini uzatarak derin bir nefes aldı, düşünceleri buna nasıl yaklaşacağı konusunda mücadele ediyordu.

Ama değiştiricinin dikkatli bakışlarıyla karşılaştığında, tek bir yol olduğuna karar verdi.

"Ben Elessia Rantzier ve... Planlarınızı yeniden gözden geçirmenizi gerektirecek bilgilere sahibim. Liderlerinizle paylaşmanız gereken acil

bilgiler."

Karşısındaki grubun nefes nefese kalmasına hazırlıklıydı ama içindeki bir şeyi harekete geçiren şey kız kardeşinin şaşkınlıkla aldığı nefes oldu.

Lessia'ya gizlice bir bakış atan Frelina da sırtıp başını sallayarak devam etmesini söyleyince gülümsemesi daha da kolaylaştı.

"Elessia Rantzier..."

Kadın sadece Lessia'nın eline baktı, bu yüzden Lessia iç çekerek elini düşürdü.

"Artık Lessia Gyldenbergl olarak tanındığını sanıyordum."

Lessia'nın gözleri kısıldı ama yüzünün geri kalanını ifadesiz tutmaya çalıştı.

Bu kadının onu rahatsız etmeye mi çalıştığından yoksa Lessia'nın gerçekte kim olduğunu bilip bilmediğinden emin değildi.

"Yakın zamana kadar Rantzier soyadını sahiplenmemiştim, ta ki biri bana bir soyadı taşımamın, aynı soyadına sahip başka biriyle birlikte gelen karanlığı da taşıdığım anlamına gelmediğini söyleyene kadar." Merrick'in başparmağı elinin tersini okşarken, Lessia kadını gözlemledi, yüz hatlarını çizen kayıtsızlık maskesinin ardını görmeye çalıştı.

"Bir isim güçlüdür, Elessia. Bunu biliyor olmalısın, kendi ismini bu kadar uzun süre inkâr ettin." Gözleri Lessia'nın yüzünde gezindi. "Peki, ailenin karanlığını taşımadığını nereden bileceğim?"

Lessia elini gruba doğru salladı. "Sizin, en azından sizin, anladığınıza eminim. Liderlerinizin savaş zamanlarında yaptıkları da neydi?"

"Ah, bunların hepsi çok talihsizdi, değil mi?" Kadın, Lessia'nın arkasına bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken, hiç de talihsiz olduğunu düşünmüyor gibiydi. "Sanırım zihin bükücüye tutunan kız kardeşin? Saçların Rantzier gibi. Ölüm Fısıldayan'ın seninle seyahat ettiğini duydum. Ah! Ve bu Siphon İkizlerinden biri, değil mi? Seninle kardeşinin ayrılmaz olduğunu sanıyordum... Sanırım aşk hepimizi gerçekten parçalayabiliyor."

Şekil değiştiren, Lessia'nın koyu kahverengi bakışlarını deldi ve tekrar doğruldu. "Ben isyancıların lideriyim. Adım Meyah ve sandığınızdan daha fazlasını biliyorum, Vastala prensesi."

Midesi bulandı ama bunu gizlemek için mücadele etti.

İsyancı lidere mi rastlamışlardı?

Gözlerini Merrick'in gözlerine çeviren Lessia, adamın kaşlarının çatıldığını, yüzünde düşüncelerin dolaştığını ve koyu gözlerinin güvensizlikle aydınlandığını gördü.

Her şey çok kolay görünüyordu, değil mi?

Lessia isyancılara doğru dönerken, Meyah'ın ona baktığını fark edince zorla güldü. "Ben prenses değilim. Senin gibi ben de Havlands'ın daha iyi bir yer olmasını istiyorum, ama beni dinlemezsen, isyancıların da dahil olmak üzere, en azından bildiğimiz şekliyle Havlands kalmayacak. Başka bir tehdit geliyor. Planladığın savaştan çok daha kötü bir tehdit."

Meyah'ın arkasındaki bazı kişiler mırıldanmaya başladı, fısıltılar Lessia'nın kulağına ulaştı ama o, isyancı liderin bakışlarını kaçırmamak için kendini zorladı.

"Ama sen benim gibi değilsin." Meyah'ın dudakları soğuk bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bu parçalanmış grubu birbirine bağlayan bağlar kadar kolay anlaşılıyor. Kazanmak için gerekeni yapmayacaksın - gerçek bir değişim yaratmak için. Senin hakkında her şeyi biliyorum, Elessia Rantzier. Yoksa Lessia Gyldenberga miydi? Elow'da naiplik için yarıştın ve kaynaklarıma göre, kötü şöhretli Loche'un senden hoşlanmasını bile sağladın... ki bu, zihinleri kontrol edebilen biri olarak çok da zor değil sanırım."

Meyah'ın gözlerinde uğursuz bir parıltı belirdi. "Ama bunu kendi yararına, halkının yararına kullanacak kadar güçlü değildin! Bunun yerine, korkakça kaçtın."

Merrick onun yanında yumuşakça hırladı ve Lessia, şekil değiştirene dişlerini göstermemek için kendini zor tuttu.

Merrick, Lessia'ya bir bakış atarak bir adım öne çıktı.

"Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et, şekil değiştiren." Merrick'in ağzından çıkan her kelime buz gibi akıyordu. "Hiçbirinize zarar vermek istemeyebilir ama benim kesinlikle böyle bir endişem yok. Daha önce senin gibileri öldürdüm ve gerekirse tekrar yaparım."

Meyah'ın gözleri bir saniyeden az bir süre parladı ama Lessia, Merrick'in sözlerinin tam da istediği gibi olduğunu anlamak için yeterliydi.

"Ben ve kardeşlerim," -Merrick, Raine ve Kerym'i işaret etti- "son savaşı yaşadık. Savaşık. Halkınız katledildi. Şimdi kaçınız kaldı? Havlands'a yayılmış birkaç yüz kişi mi? Onu dinlemezsensiz kimse kalmayacak -hiç kimse!-."

Meyah arkasındaki gürültülü insanları susturmak için arkasını döndü ve Lessia bunun onlar için en iyi an olduğuna karar verdi.

"Savaş gemileriyle buraya seyahat eden başka bir Fae ırkı daha var. Binlercesi var ve onlar da senin kadar çaresiz. Belki de senden daha da çaresizler. Ve Rioner onlarla bir anlaşma yaptı." Lessia, gözlerini Meyah'ın gözlerinden ayırıp arkasındaki birkaç kişinin gözleriyle buluşturdu ve devam etti. "Eğer Rioner'ın Vastala'yı isyancılardan korumasına yardım ederlerse, isyancıların saldırısıyla zayıfladığında Elbow'u ele geçirmelerine de yardım edecek. Bundan sonra Havlands'da ne insan ne de şekil değiştiren kalacak."

Fısıltılar giderek yükseldi ve Meyah "Susun!" diye bağırana kadar endişe verici bir şekilde devam etti.

Lessia'nın alanına girmek için bir adım attığında gözleri kısıldı. "Sana neden inanayım ki?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?" Lessia gözlerini hemen kıstı. "Seni kandırarak kazanabileceğim hiçbir şey yok."

"Neden yalan söylüyorsun ki?" Meyah, bakışları Lessia'nın sağ omzunun üzerinden bir yere takılınca dişlerini gıcırdattı. "Ardow, çok uzun zaman oldu. Gel ve beni karşıla."

Ardow, Lessia'nın yanına yaklaşırken kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi.

"Ah! Affedersiniz. Beni hiç bu halde görmediniz." Meyah tatlı bir şekilde gülümsedi, ancak gözlerinde hiçbir sıcaklık yoktu ve bir saniye içinde hava, esen rüzgarla doldu.

Şekil değiştirenin kokusu etraflarını sardı, denizin tuzlu kokusunu ve Lessia'nın burnunu son günlerde dolduran deri ve ter kokusunu maskeleydi.

Lessia'nın kocaman gözlerinin önünde Meyah'ın görüntüsü bulanıklaştı, Merrick'in büyüünün havada yarattığı dalgalanmaları neredeyse birebir yansıtıyordu; tıpkı suya dökülen yağın gökkuşağının yumuşak renkleriyle karışması gibi.

Büyü rüzgarla birlikte dağıldığında, simsiyah saçlı kadının yerinde başka bir kadın duruyordu.

Bu daha gençti, belki yirmili yaşlarının başındaydı, kıvırcık sarı saçları, Lessia ve Frelina'ninkine ürkütücü derecede benzeyen kehribar gözleri ve çok daha kısa bir boyu vardı.

Lessia kızın gözlerine bakmak isteseydi neredeyse boynunu eğmek zorunda kalacaktı.

Şekil değiştiren kollarını açtığında Ardow kollarının arasına daldı, kaslı vücudu kızı neredeyse yutuyordu.

"Sen olduğunu fark etmemişim! Seni çok özledim! Her gün seni düşündüm," diye fısıldadı ve Lessia, sesindeki hayranlık ve hayrete burnunu kırıştırmaktan kendini alamadı.

Bu kadın ona ne söylemişti de sanki bir tanrıymış gibi davranıyordu?

Venko'nun gözlerini bulunca, onun mavi gözlerinde de aynı şaşkınlığın olduğunu fark etti ve Raine ile Kerym ona kaşlarını kaldırarak baktığında başını iki yana salladı.

Arkadaşı vites değiştiriciden uzaklaşıp diğer gruba tercih ettiğinden daha yakın durduğunda, Lessia, "Ardow," diye ısrar etti. "Söyle ona."

Meyah'ın küçük ellerinden birini kendi elleriyle kavramadan önce ona başını salladı. "Doğruyu söylediğine inanıyorum. Başka bir tehdit var, bu yüzden belki de... belki de onu dinlemeliyiz." Ardow yüksek sesle yutkundu. "Belki de Loche ile tekrar konuşmalıyız... topraklarımıza yönelik tehdide karşı birlikte durursak taleplerimizi kabul edip etmeyeceğini görmeliyiz."

"Ardow." Meyah, tutmadığı elini yanağına koydu. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, işler böyle gitmeyecek. İnsanlar bizi kurban edecek, kullanacak ve onlar için ölmeye hazır olacak! Ve eğer aramızdan biri hayatta kalırsa, son yüzyılda yaptıkları şeye geri dönecekler: Uyum sağlamayanları görmezden gelecek, şekil değiştirenleri dışlayacak ve onları adalarından kovacaklar... yarı-Perileri taciz edecekler." Meyah başını iki yana salladı. "Hayır. Bizi saklanarak yaşamaya zorlayanların yanında savaşmayacağız. Elbow yok olursa... öyle olsun."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Lessia, Meyah'ın arkasındaki insanlardan gelen keskin uyarı seslerini duymazdan gelerek, isyancı liderin yüzüne dokunmak için Merrick'in elini bıraktı. "İsyancıların çoğu ElLOW'dan geliyor! Orası onların evi!"

"Onların evi ailelerinin yanısırdır." Meyah tırnaklarını kemirdi. "Biz onların ailesiyiz. Korina'yı yeniden inşa edeceğiz, o Perilerin Havland'ın geri kalanını ele geçirmesine izin vereceğiz ve onların yolundan çekileceğiz. Belki şansımız yaver gider de Peri ırkları birbirine düşman olur. Daha önce de oldu, duydum."

HAYIR.

Lessia bu kadına inanamıyordu.

Bütün bir ülkeyi, bütün insanları ne uğruna feda edebilirdi ki?

İntikam?

"Peki ya orada kalan aileler?" diye homurdandı. "Peki ya senin ailen, Ardow?" Arkasını dönüp Venko'yu işaret etti. "Peki ya onun ailesi?"

Ardow'un yüzü bembeyaz oldu. "Ben—"

"Onları çıkaracağız. Yeterince gemimiz var." Meyah sırtıttı. "Madem bize bu kadar nazik bir uyarıda bulundunuz, artık başlayabiliriz. En azından muhtemelen daha iyi olur. Saldırılarımızın çapraz ateşine yakalanacak daha az sadık insan olur."

Arkasındaki gruba döndü. "Ne dersiniz? İnsan savunmasını zayıflatıp neredeyse yok olmanın nasıl bir şey olduğunu tatmalarını mı sağlayalım?"

Arkasındaki şekil değıştirenler tezahürat yaptı ve Bowen bile ulumaya benzer bir ses çıkardığında Lessia'nın burun delikleri açıldı.

İnanamadı.

Vastala sokaklarında birlikte yaşam mücadelesi vermişlerdi.

Birlikte Perileri lanetledik.

Bu kadar zalim oldukları ve sadece farklı oldukları için insanları -çocukları!- ölüme terk ettikleri için onları lanetlemiştim.

Ve şimdi aynı şeyi mi savunuyor?

"Lütfen!" diye yalvardı Lessia. "Gerçekten daha iyi bir dünya için savaşıyorsanız, bizimle birlikte savaşın. Loche ile konuşalım. Onu bizimle birlikte çalışmaya ikna edebileceğimi biliyorum! Taleplerinizi karşılamaya ikna edebilirim!"

Meyah'ın yüz hatlarını buruşturan sinsi sırıtış, Lessia'yı kemiklerine kadar ürpertti. "Duyduğum bu değildi... Şatonun zemininde sürünürken sana tükürdüğünü ve seni sevmesi için yalvardığını duydum. Seni -sevdiğini iddia ettiği birini- affetmeyecek olsa bile, şato eşiğinden adım atar atmaz hepimizi zindanlarına atardı."

Meyah'ın arkasından alaycı kahkahalar ve onaylayan mırıltılar yükseldi, ancak Lessia'nın zihninde başlayan vızıltı sesleri hızla bastırdı.

Öfkesini dizginlemekten neredeyse titriyordu ve içindeki büyü harekete geçtiğinde onu dizginlemedi.

Hayır, onu tamamen serbest bıraktı, gözleri sıcaklıkla doldu, Lessia kolunu kavrarken parıltısı Meyah'ın bakışlarına yansdı.

Yeter artık nazik olmaya çalışma.

Eğer herkes kirli dövülecek olsaydı...

O zaman o da öyle yapardı.

Meyah'a Lessia'nın emirlerini yerine getirdiğini söylemek için ağzını açtığında ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

Sonra her şey karardı.

Lessia gözlerini kırptırırken kalbi göğüs kafesine çarpıyordu.

Sonra tekrar göz kırptı.

Ama faydasızdı.

Birisi arkasından yaklaştı ve tanıdık kollar onu sararak vücuduna bastırıldığında Frelina'nın ağzından bir inilti çıktı, ardından Raine ve Kerym'den alçak sesle hırlamalar geldi.

"Buradaki her erkeği ve kadını saniyeler içinde öldürebilirim," diye hırladı Merrick, göğsü sırtına çarpacak kadar yüksek sesle. "Raine ve Kerym de öyle. Henüz bunu başaramamamızın tek sebebi, Lessia'nın kalbinde seni bağışlayacak cesareti bulması."

"Yapabileceğini biliyorum," diye yanıtladı Meyah hafifçe gülerek. "Ama yapamayacaksın."

"Neden olmasın?" diye tısladı Lessia, karanlığın daha da derinleşmesiyle onu pençeleyen paniği bastırmaya çalışarak. "Bizimle çalışmayacaksın, bu yüzden sana artık ihtiyacım yok."

"Bowen," diye emretti Meyah. "Görme yetilerini geri ver."

Lessia, parlak kış ışığı gözlerini pusuya düşürdüğünde gözlerini korumak için elini kaldırdı.

Gözlerini kısarak baktığında Ardow'un Meyah'ın önünde aynı noktada durduğunu, elleriyle gözlerini ovuşturduğunu gördü.

Dönmeye çalıştığı sırada Merrick kollarını indirdi ve nedenini bilmiyordu ama Kerym'in gözleriyle karşılaştığında boynundan yukarı doğru bir huzursuzluk hissi yayıldı, sonra Raine'in gözlerine yöneldi ve onları kocaman açılmış ve... dolu buldu.

Korku.

Raine'in gözlerinde korku vardı.

Gözleri Frelina'nın durduğu tarafa kaydı.

O orada değildi.

Lessia diğer tarafa döndü.

Venko, isyancı lidere hançer gibi bakarken korkuluğa tutunuyordu ve yanında değildi.

HAYIR.

Bu gerçekleşmiyordu.

"Nerede o?" diye bağırdı Lessia.

"Ona ulaşamayacağın bir yerde. Ve eğer içinizden biri," —Meyah, Lessia'nın arkasına sert bir bakış attı, gözleri muhtemelen arkadaşlarının üzerinde geziniyordu— "büyü kullanmayı denerse, onu bir daha asla göremeyeceğine söz verebilirim."

Merrick'in havada uçuşan fısıltıları, sadece nefes alış verişleri ve gemiye çarpan denizin sesi duyulana kadar kaybolunca, Meyah'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Lessia'nın büyüünün yüzeye çıkmasını sağlayan, az önce yaşananlara rağmen ruhsuz, dondurucu bir gülümseme.

Bowen bir kez daha görmeye başladı.

Lessia umursamadı ve şekil değiştiricinin kokusunu alabileceği yere doğru hızla gidip onu yakaladı.

Ama öfkeli ellerine yalnızca hava değdi.

"Sen korkaksın!" diye bağırdı. "Seni kahrolası korkak!"

"Lessia." Raine'in sesi ona doğru kaydı, Merrick'in güçlü eli onu kendine doğru çekti. "Yarı-Perilerden biri yok ediciydi."

"Bunun ne halt olduğunu bilmiyorum Raine!" Merrick'in tutuşundan kurtulmaya çalıştı, Meyah'ın lanet gözlerini oymak için can atıyordu. "Nerede o!"

"Beni dinle," diye fısıldadı Merrick kulağına. "Boşaltıcı, saniyeler içinde yerler arasında hareket edebilen kişidir. Vastala ile Elbow arasında saniyeler içinde hareket edebilen kişi gibi. Frelina'yı da aldılar."

Raine, "Tek sorun bu değil" dedi.

Lessia onun ses tonunu beğenmedi.

Hiçbir lanet şey.

"Bowen," dedi Meyah neredeyse şarkı söyler gibi. "Görme yetisini geri ver ona. Korumasının onu aptalca bir şey yapmaktan alıkoyacağına inanıyorum. Anlaşılan çoktan anlamış."

Lessia tekrar görebildiği anda hemen hamle yaptı.

Ama Merrick çok güçlüydü.

Onu göğsüne bastırarak, "Sakin olmalısın," diye tısladı.

Meyah'a sert sert bakarken nefes nefese kalmıştı, Meyah ise ona sadece hafif sıkılmış bir ifadeyle bakıyordu.

Ardow, lidere bakarken başını salladı ve Venko'ya ulaşmaya çalışarak geri çekilmeye başladı; ancak Meyah'ın parmakları koluna saplandı ve onu durdurdu.

Başını eğerek ona gülümsedi. "Ardow, savaş sırasında bazı zor kararlar almamız gerektiğini biliyorsun. Bazılarını sen de uyguladın... Hatırladın mı sevgili Craven?"

"B-bu farklı," diye kekeledi Ardow. "Frelina masum! Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Kimse masum değildir," diye tısladı Meyah. "Özellikle de Rantzier adında biri."

Lessia'ya öyle bir bakış attı ki, hırladı, köpek dişleri alt dudağına sürtündü, tek istediği şekil değiştirenin boğazını koparmaktı.

"Lessia," diye uyardı Merrick ve kendine gelemeden önce onu neredeyse tekrar ısıracaktı.

Çığlık atmak istiyordu.

Birine zarar vermek.

Birini öldür.

Az önce Frelina'yı geri almıştı!

"Gurur duymalısın Ardow," diye mırıldandı Meyah. "Bunu mümkün kılan sensin."

Ardow, Lessia'ya doğru dönmeden önce ona göz kırptı. "Söz veriyorum, ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum."

Nedenini bilmiyordu ama ona inanıyordu.

"Söyle bakalım Meyah," dedi Lessia dişlerinin arasından.

Meyah çok geç kalınca Merrick, "Bizi takip ediyormuş" dedi.

Meyah ona göz kırptı. "Güzel, Ölüm Fısıltısı."

Sıra Merrick'teydi; öyle vahşi bir hırlamaydı ki Lessia'nın kemikleri titredi.

"Beni sına, şekil değıştirici," diye tısladı. "Tek kelime daha edersen, o lanet kafanı koparırım."

Bu söylenecek doğru bir şey değildi.

Meyah'ın arkasından hırlamalar yükseldi ve arkasındaki adamlardan birkaçı farklı korkunç yaratıklara dönüştüğünde Lessia'nın kalbi bir anlığına durakladı: Lessia'nın kolları kadar uzun dişleri olan üç kurt; kartallara benzeyen ama kurtlar kadar büyük, keskin gagaları bir insanı ikiye ayırabilecek gibi görünen iki kuş.

Ama en kötüsü bunlar değildi.

Hayır, yanlarındaki direğe dolanmış devasa abanoz yılanıydı.

Bunu fark eden Merrick bile arkasında kaskatı kesildi.

Yılan, Rioner'in yoldaşı olarak tuttuğu yılanın aynısıydı.

Kan yemininin damgasını modellediği kişi.

Düşmanlarını beslemeyi sevdiği kişi.

Raine ve Kerym, Merrick'e katılmak için ilerlediler ve Merrick, Kerym'i geriye doğru sürükleyerek Kerym ile Merrick'in arasına yerleştirirken, Venko arkalarından kaydı ve omzunun üzerinden ona baktı.

Ardow, Meyah'ın eli hala kolunda, donmuş bir şekilde dururken ona çaresiz bir bakış attı ve "Çok üzgünüm," dedi.

"Çekilin." Meyah elini kaldırdı ve kurtlar hâlâ arkasında ileri geri yürürken, yılan acımasız diliyle havayı yalamaya devam ederken, saldırmadılar.

Kerym, onu titreten soğuk bir kahkaha attı. "Neden? Bu eğlenceli olmaya başlıyordu."

"Susun," diye hırladılar Lessia ve Merrick aynı anda.

Raine, Kerym'e gözlerini devirebilmek için öne eğildi. "Sana söylemiştim, ikisi de aynı derecede sıkıcı."

"Çeneni kapatmazsan ne kadar sıkıcı olabileceğimi sana göstereceğim," diye tısladı Lessia. "Hemen." Buz gibi bakışlarını Meyah'a çevirdi. "Bana neler olduğunu söyle."

Meyah saçlarını eliyle düzeltti, bukleleri eskisinden daha da dağınık hale getirdi. "Bugün bizimle tesadüfen karşılaştığınızı düşünmediniz, değil mi?"

Lessia ona sadece dik dik bakarken, Meyah acıyan bir ses çıkardı. "Ah, öyle yaptın! Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama Ellow'dan ayrıldığından beri seni gözümüz üzerinde."

Lessia'nın gözleri Ardow'a kaydı.

"Bilmiyordu." Meyah, onu serbest bırakırken koluna dokundu ve Ardow hızla gruba geri dönüp Kerym'in yanındaki yeri aldı. "Ama bu gemide içimizden biri, istediğimiz kişiyi casus olarak kullanmamızı sağlayan çok özel bir büyüye sahip... Ve sevgili Ardow'dan daha iyisi kim olabilir ki?"

"Bir zihin falcısı," diye mırıldandı Merrick. "Bilmeliydim."

"Siktir et." Raine gömleğinin iç kısmını kavradı, önünde duran herkes gerginleşti, ta ki sadece dudaklarına bir şişe götürdüğünü, yutkunmalarının yoğun sessizlikte yankılandığını fark edene kadar.

Merrick sesini alçaltarak eğildi ve Lessia'nın kulağına fısıldadı. "Bir tür zihin bükücü, ama kişinin düşüncelerini okumak yerine, bir zihinle yalnızca bir kez bağlantı kurması yeterli; sonra o kişinin gözlerinden görebiliyor. Rioner'ın ailesi onları casus olarak kullanıyordu, ama ben şekil değiştirenler onları öğrendiğinde savaşta neredeyse soylarının tükendiğini sanıyordum."

"Evet, gemideki sevgili yarı-Perilerden biri zihin kahini." Meyah boynunu kıvırdı. "İstihbarat toplamak oldukça faydalı oldu. Tek zorlandığımız şey Rioner'dan bilgi almak oldu... Bak, muhafızları zihinlerini bu tür büyülere karşı korumada oldukça bilgili." Meyah omuz silkti. "Rioner'a yaklaşılabilecek birine ihtiyacımız vardı."

Lessia'nın midesi bulandı.

O bunu kastetmemiştir...

"Bak, ne kadar da iyi anlıyorsun." Meyah elini göğsüne koydu, başını yana eğdi. "Senin özel olduğunu biliyorduk, Elessia, ama kralın yeğeni olduğunu öğrenmek? Muhteşem! Sonra baban ve kız kardeşin de partiye katılıyor, değil mi?"

Meyah elini kalbinin üzerine koydu, Lessia'nın kalbinde yavaş ritim yankılanıyordu.

"Hanginizi geri göndereceğimizi pek umursamadık ama ne yazık ki babanız burada değil ve bu Perilerin size verdiği sıkıcı eğitimden bir şeyler öğrenmiş gibi görünüyorsunuz. Peki ya kız kardeşiniz? Anlaşılan onun zihnine bağlanmak oldukça kolaymış. Sevgili yok edicimiz, efendisine geri dönmek için can atan bir tutsaktı, bu yüzden kendi özel becerisiyle kız kardeşinizi Rioner'in arasına mükemmel bir casus olarak geri getirdi."

Rioner'in mahzeninin kokuları ve sesleri ona çarpıyordu ama isyancı lidere doğru bir adım attığında midesini bulandıran şey panik değildi.

"Sen..." Lessia, görüşü titrerken başını iki yana salladı, sesi tehlikeli bir şekilde titrerken devam etti. "Sizi öldüreceğim. Hepinizi."

Merrick konuşurken büyüü onu sardı, fısıltılar içindeki öfkenin yankısını yankılayarak her santimini doldurdu.

Meyah sadece sırttı. "Hayır, Lessia. Bak, meyhanelerinin her birinde hazır bekleyen isyancılarım var. Senin o küçük Faeling'lerini bulamadık ama sadık hizmetkârların... Bana veya halkıma herhangi bir zarar gelirse, halkım hepsini tek tek infaz etme emri aldı."

Başını geriye atıp boğazından yukarı yükselen hırıltıyı bastırmaya çalışmadan, Merrick'in büyüü bir kez daha yok olurken Lessia kendi kendine küfretti, ondan yayılan öfke onun öfkesini körüklüyordu.

Bu lanet kadın.

"Neden? Neden bu riski göze alıyorsunuz?" Lessia, Meyah'a bakmak için tekrar başını eğdi. Toplum tarafından değer verilmeyenler, kendisi ve Frelina gibiler için daha iyi bir hayat isteyen bu liderin bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordu. "Kız kardeşim sizin için casusluk yapamayacak. Onu anında öldürürler."

Lessia'nın gözleri yaşlarla doluydu ama onların akmasına izin veremezdi.

Özellikle de sırttan şekil değiştirici ona bakarken.

Bir başka lanet olası lider de onu boyun eğdirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor.

"Sanmıyorum," diye cevapladı Meyah, geriye doğru çekilmeye başlarken, arkasındaki insanlar dikkatle grubu izlerken aynı adımları

atıyorlardı.

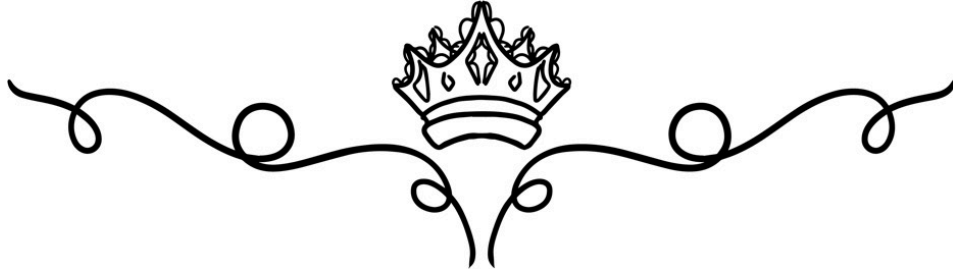
Liderin başını bir kez sallamasıyla hayvanlar tekrar insan formuna büründüler ve kaşlarının üzerinden onu takip ederken kıyafetlerini düzelttiler.

İsyancı lider, diğer tarafa ulaştığında durdu ve birkaç kişi kaşlarını kaldırmaya başlayınca, "Kral, kendi kardeşinin en çok nefret ettiği yaratıkları ürettiğini mi öğreniyor? Ve bunu bir sır olarak sakladığını mı!" diye bağırdı. "Ah! Sanırım sırf sana ve Alarin'e ulaşmak için onu hayatta tutacak. Kardeşin işkenceye dayanacak gibi görünmüyor. Ama," -Meyah ona anlamlı bir bakış attı- "sen de dayanamıyorsun ve duyduğuma göre sana oldukça korkunç şeyler yapmışlar. Göreceğiz, ama yine de Rioner'ı beklediğinden daha meşgul edeceğini düşünüyorum ve bir sonraki adımda tam olarak istediğimiz bu."

Kaşları yüksek bir gıcırtyla kalktı ve Lessia dişlerini birbirine vurarak isyancıları bir anlığına görüş alanından gizledi.

Gemi Stellia'nın eski gemisine sertçe indiğinde Meyah elini kaldırdı. "Sizinle tanıştığım memnun oldum, Vastala prensesi. Sizi bir daha görmeyi beklemiyorum, bu yüzden... elveda!"

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lessia, geminin deniz yüzeyinde toplanmaya başlayan sisin içinde kaybolmasını izledi.

Rüzgâr dindiğinde oluşan boş sessizlik, içindeki hissi yansıtıyordu ve tırnaklarını korkuluğun tahtasına geçirdi, sanki tutunmazsa aşağı düşecekmiş gibi hissediyordu.

Diğerleri onunla konuşmaya çalışmışlardı - her zamanki gibi, olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu anlayan Merrick hariç - ama o, kelimeleri toparlayamamış ve omzunu ya da sırtını ovmaya çalışan her rahatlatıcı eli savuşturmuştu.

Daha yeni sırtına kavuşmuştu...

Onu güvende tutacağına söz vermişti...

Ama şimdi kız kardeşi, babalarının tüm hayatını onları gizlemeye çalışarak geçirdiği o yere doğru yoldaydı ya da çoktan oradaydı.

Lessia'nın neredeyse parçalandığı yer.

Lessia'nın elleri korkuluğa o kadar sıkı sarıldı ki, tahta parçaları tenini deldi.

Umurunda değildi.

Sadece alıp alıp duran, bu süreçte kimi incittiklerini umursamayan bu liderlerden o kadar bıkmıştı ki.

Meyah halkını umursamıyordu!

Rioner gibi o da sadece güç istiyordu.

Lessia sakın denize bakarken, karanlık suyun üzerinde dans eden beyaz bulutların arasından küçük adalar belirdi, bazılarının

uurumlarında h    eriyen karlar vardı ve Lessia bunların Ellow'un dış mahallelerinde olduğunu fark etti.

G  l...

Belki de halkının çıkarlarını gerçekten düşünen tek liderdi.

Onun kendisine değer verdiğini biliyordu, ama yine de topraklarına yaptıkları yüzünden onu geri çevirmişti...

Ellow'a.

Halkı için acıyı kendisi çekmişti.

Soğuk bir el yüreğini kavradı.

Loche, henüz öğrenmediği bir şekilde fedakardı.

İçindeki t  m sınırlar ona geri d  nmesini, m  mk  n olduğunca hızlı bir şekilde Vastala'ya yelken açmasını ve kız kardeşini oradan kurtarmak için ihtiyaç duyduğu t  m hayatları harcamasını s  yl yordu.

Ancak...

Kendisinden ve Frelina'dan daha b  y kt  .

Değil mi?

Evet, bunu kendisi ve ailesi için yapıyordu.

Ama aynı zamanda arkadaşları için de.

Çalışanları için.

Ellow'daki insanlar için, sevdikleri ve saygı duydukları bir lidere karşı acımasız bir isyana katılmak istemeyen masum insanlar için.

İsyancıların saldırısıyla kanayacak bir halk.

Daha sonra Oakgards'ın Fae gemileri sınırlarına ulaştığında tekrar kan kaybedecekler.

Lessia dişlerini sıkarak bu d  nyanın gerçekten hiçbir şey öğrenmediğini d ş nd  .

Meyah, bir zamanlar kendisi gibi olan bir halkı feda etmekten mutluluk duyuyordu.

Rioner, çok uzun zaman   nce halkıyla birlikte savaşmış ve b  y k kayıplar vermiş bir m  ttefike karşı cephe alacaktı.

Ama Loche...

Dinlemişti.

Deneyimlerini onunla paylaştığında   ncelikleri değişmişti.

Yarı Peri ocuklarını, Ellow'a yasadışı yollarla getirilmiş olmalarına rağmen, hiç sorgulamadan kabul etmişti.

Bulanık görüşü düzeldi.

Frelina'yı dışarı çıkaracaktı.

Her ne şekilde olursa olsun.

Ama yerine oturması gereken başka şeyler de vardı. Kurtarılması gereken başka insanlar. Korunması gereken koca bir diyar.

Lessia'nın bakışları geçtikleri adalara odaklanmışken Merrick sessizce yanına geldi ve kollarını korkuluğa dayayarak yüzünü onunkiyle aynı hizaya getirdi.

"Plan değişmedi," dedi Lessia, sesinin ne kadar güçlü çıktığına şaşırarak. "Loche'u ikna etmemiz gerekiyor, belki de şimdi her zamankinden daha fazla. Ve... ondan sonra onu bulacağız. Bunun için Rioner'ı öldürmem gerekiyorsa, öyle olsun."

"Onu geri almana yardım edeceğim." Raine diğer tarafına doğru yürüdü, kısa bir süreliğine göz göze geldiğinde bakışları sertleşti. "Ona daha dikkatli bakmalıydım. Benim hatam. Olanları babana bildirmek için kartallarımdan birini gönderdim bile, ama eğer ona ulaşamazsa, elimden gelen her şeyi yapacağım."

Lessia başını iki yana sallarken ona hüzünlü bir gülümsemeye baktı. "Kimsenin suçu değildi. Lanet olası kaderin, babamın bizi korumak için bu kadar uğraştığı şeyle yüzleşmemizi sağladığını düşünmeye başlıyorum. Ama bu konuda ne düşündüğümü biliyor musun?"

Merrick ve Raine ona doğru döndüklerinde bakışlarını Merrick'ten Raine'e çevirdi. "Kaderin canı cehenneme. Bizi tehdit ederek kontrol edebileceklerini sanan bu liderlerin canı cehenneme. Bu bitmek bilmeyen iktidar savaşını başlatan tanrıların canı cehenneme. Hayatımın nasıl biteceğini bana söylemelerine izin vermeyeceğim. Artık kontrol bizde ve istediğimiz kararları alacağız."

Merrick'in dudakları bir gülümsemeye yukarı kalktı.

Onu hayrete düşüren gülümsemelerden biriydi; ne kadar şaşırtıcı derecede parlak ve güzeldi ama onu korkunç Ölüm Fısıltısı'na hiç benzetmiyordu.

Raine ise uzun süre onu süzdü, bakışları ondan Merrick'e kaydıkça yüzündeki kırışıklıklar her zamanki gibi daha da derinleşti.

Sessizlik çok uzadığında sonunda "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı.

"Söyle bana," diye tısladı, sesindeki siniri kontrol edemeyerek.

Raine'in bir süredir kendisinden bir şeyler sakladığını hissediyordu ve bundan sıkılmaya başlamıştı.

"Neredeyse geldik!" diye seslendi Kerym, direktten aşağı inerken ve Lessia'nın önüne sırtarak indi.

Ona hafifçe eğildikten sonra elini tuttu ve dudaklarını eline bastırdı. "Sana katılıyorum. Kaderin canı cehenneme. Kader, eşimle tanışmama izin verdi, ama onu benden almak için. Biraz intikam alma havasındayım. Ve bu intikam, Rioner'ı alt etmeyi de içeriyorsa... beni de sayın."

Lessia ona sırtmadan edemedi, yüzündeki hayal kırıklığı, yüzlerine düşen soğuk yağmur damlaları gibi eriyip giderken, adamın onu yarı kucaklamasına izin verdi. "İkimiz de sen ve ben."

"Ve ben," diye homurdandı Merrick, Kerym'i kenara itip Lessia'yı vücuduna yaslarken.

Kerym gülmeye başladı ve Lessia kaşlarını kaldırarak Merrick'e baktı.

Merrick ona o buz gibi bakışlarından birini attığında başını eğdi. "Yüzünde sonunda o güzel gülümsemeyi bulduğunda ve bir an sonra her zamanki gibi somurtkan bir erkeğe dönüştüğünde ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?"

Kerym'in kahkahası ulumaya dönüşürken Raine ağzına doldurduğu içkiyi tükürdü ve Merrick'in çenesi birkaç santim düştükten sonra yüzü tekrar sertleşti.

Merrick onu önünde duracak şekilde çevirdi, vücutlarını ona doğru hizaladı ve eğildiğinde burnu neredeyse onun burnuna değecekti.

"O zaman beni kızdırmayı bırak," dedi yumuşak bir sesle.

Başını kaldırıp yüzlerinin daha da yakınlaşmasını sağladı, omurgasından aşağı bir karıncalanma hissi yayıldı ve "Seni kızdırmaya çalışmıyorum." diye bağırdı.

Merrick'in ağzı seğirdi. "Ve yine de bu işte çok iyisin."

Dudaklarını yukarı kaldırmaya çalışan gülümsemeye karşı koyarak omuz silkti. "Çok fazla pratik yaptım."

Merrick'in burnu yavaşça, kasıtlı bir şekilde onunkine değdi ve dizlerinin bağı çözüldü. "Belki de beni sinirlendirmek yerine beni memnun etmeyi öğretmeliyim."

Lessia'nın cevabı boğazının kurummasına neden oldu.

Bu muydu...

Yani öyle mi demek istedi?

Evet.

Oniks gözleri imkansız derecede koyulaştı ve sinirli bir şekilde dudaklarını yaladığında bakışları aşağı kaydı, keskin bir nefes bıraktı.

İçinde bir sıcaklık birikti ve onun üzerine atlayıp, kucağına tırmanıp ellerini saçlarına dolamak, tıpkı Raine'in adasındaki şöminenin yanında yaptığı gibi, neredeyse onu ele geçirdi.

Özellikle Merrick'in gözlerinde bir meydan okuma yanıyordu.

Ona cesaret edip edemeyeceğini soran bir meydan okuma.

Eğer oynamak isterse.

Beni mutlu ediyorsun.

Lessia gözlerini kırptırdı.

Ve kesinlikle ona başka bir şey daha yaptı...

Ardow'un hüzünlü sesi ağır havayı deldiği için gözlerini ayırabildi.

Ama Ardow'a doğru döndüğünde bacakları neredeyse pes edecekti. Ardow direklerden birinin yanında oyalandı, özellikle de Merrick'in karanlık bir kahkaha atması üzerine.

Başını omzunun üzerinden çevirip ona sert bir bakış attı.

Merrick sadece sırttı; gülümsemesi o kadar genişti ki, kendini durduramadan kendi ağzı da aynı şekilde sırttı.

Neler oluyordu?

Kerym ve Raine'in hâlâ kıkırdadığını fark ettiğinde Lessia'nın yüzü kızardı ve Ardow'un kaşları neredeyse saç diplerine değdiğinde onu geminin diğer tarafına sürükledi.

"Biliyorum," dedi, kulak mesafesinin dışına çıktıklarında. "Biliyorum. Frelina az önce kaçırıldı, dünya sona eriyor ve ben Ölüm Fısıltısı'yla flört ediyorum. Aklımı kaçırdım."

"Aslında." Ardow kolunu korkuluğa dayadı. "Sanırım zihninin hiç bu kadar berrak olmamıştı."

Lessia gözlerini kıstı.

Ardow elini kaldırıp başparmağıyla kaşlarının arasındaki kırıksıklığı düzeltti. "Kendine bak. Kız kardeşin kaçırıldı ama her şeyi bırakıp peşinden koşmak yerine bir lider gibi düşünüyorsun." Ardow başını iki yana salladı. "Daha önce görmediğim için çok üzgünüm. Haklıydın."

İsyancılar buna yanlış yaklaşıyor. Ama sen yanlış yoldasın, Lia. Sen gerçek bir lidersin. Bu berbat dünyayı gerçekten önemseyen biri; hatta sana çöp gibi davranan insanları bile önemseyen biri."

"Bilmiyorum..." diye başladı ama Ardow yine başını salladı.

"Evet. Bunun için doğmuşsun Lessia. Merhametin ve sadakatin, eğer bu yola girmek istersen seni harika bir hükümdar yapacak. Öyle olmasa bile, insanların bu savaşta seni takip edeceğine inanıyorum."

Lessia boğazındaki yumruyu yuttu.

Liderlik etme isteği yoktu.

Daha iyi bir dünya istediği ve bunun için savaşacağı doğrudu.

Ama o, bu işin başını çekmek istemiyordu.

Hele ki bugün olduğu gibi, planladığı her şeyi unutup ablasını takip edemeyeceği kararlar almaya zorluyorsa.

"Neredeyse geldik." Ardow, Asker'in doğu yakasını çevreleyen, sisin arasından uzaktan görünen yüksek uçurumları işaret etti. "Raine, zihin kahinisini zihnimden kovmayı başardı, bu yüzden Venko ve ben mağaraya gideceğiz ama..." Ardow tereddüt etti, gözleri adadan ona ve tekrar adadan ona kaydı.

"Söyle bana, Ard." Lessia ona baktı, yüzündeki çelişkili duyguları fark etti.

"Onlarla kaçmamız gerektiğini sanmıyorum." Ardow, yüzünü tamamen ona dönerken iç çekti. "İsteyecekleri bu değil. Çocukların bu savaşta bize yardım etmelerine izin vermeyi öneriyorum."

"Bilmiyorum..." Lessia yüzünü ovuşturdu.

Bazıları henüz on iki, on üç yaşındaydı...

Bunu onlardan isteyemezlerdi.

Genç yaşlarında gördükleri şeyden sonra hayır.

"Lessia, onları daha iyi bir yaşam için kurtardın. Ya onlara tekrar saklanacaklarını söylerken, biz de başkalarının da aynı şeyi yaşaması için savaşsak? Onları zorlamıyoruz; bazıları çok genç, ama isterlerse onlara bir şans vermeliyiz. Ayrıca... bazılarının çok faydalı olabilecek yetenekleri var."

Başını geriye atıp kararan gökyüzüne baktı.

Onların yerinde olsaydı, o da seçim hakkını isterdi.

Aklı Ledger'la geçirdiği o geceye gitti; Ledger'ın nasıl ağlayıp ona neden arkadaşını öldürdüklerini sorduğu geceye.

Adını kurbanın şerefine nasıl aldığıını.

Birçoğunun hâlâ sokakta arkadaşları vardı...

Peki onlara neyi yapıp neyi yapamayacaklarını kim söyleyebilirdi?

Başını tekrar eğip Ardow'un kahverengi gözlerine baktı. "Haklısın. Ama bir seçenekleri olacak. Savaşmak isteyenleri başkente geri getirin, ama kaleye gelmem için işaretimi bekleyin. Bizi yakalayıp öldürürlerse... Havlands'dan olabildiğince uzaklaşın. Beni duyuyor musunuz?"

Başını sallayınca Ardow'un gözlerinde yaşlar parladı ve kendi gözlerini yakan yaşları bastırmak için boğazını temizledi.

Elini sıkmak için uzandığında Ardow gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Ayrıca... Merrick'in en kötü seçim olduğunu düşünmüyorum. Beni ölesiye korkutsa bile."

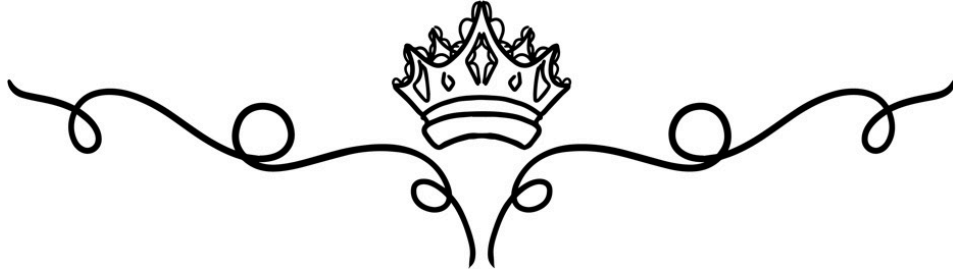
Lessia gözlerini devirdi. "Sadece flört ediyor. Sanırım dikkatimi dağıtmaya, bunalmamı engellemeye çalışıyor."

"Bundan şüpheliyim." Ardow gözlerini devirdi. "Ve Loche oyuna geri döndüğünde işlerin epey karışacağını düşünüyorum."

Lessia koluna vurarak, "Loche benden nefret ediyor. Bir daha asla benimle ilgilenmeyecek," diye karşılık verdi.

"Ben de bundan şüpheliyim," dedi Ardow, merdivenlerden aşağı, kamaraya doğru ilerlerken. Diğerleri yanlarında getirdikleri çantaları topluyor, Asker'in dışındaki sulara serpiştirilmiş küçük adacıkların arasından geçen gemiden inmeye hazırlanıyorlardı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bana bir daha neden o atları çalamadığımızı söyle?" diye inledi Raine, önündeki ıslak karda ilerlerken. Lessia, çam ağaçlarından birinden düşen karlar onu sırlıklam ederken küfürler savurduğunda elini ağzına kapatmak zorunda kaldı.

Gemi küçük bir kumsala yanaştığında, hemen karaya çıkıp, gözden uzak kalmak için ormana doğru yol almışlardı.

Ardow ve Venko kısa bir süre sonra vedalaşmışlardı ama savaşa katılmak isteyenlerle birlikte kaleye dönecekleri konusunda anlaştıkları için çok fazla gözyaşı dökmemişlerdi.

Lessia, başkente doğru ormanda ilerlerken, Amalise'ye sarılmayı, Kalia'ya sarılmayı düşünüyordu; Lessia'nın tereddüt etmeden yanına geleceğinden emin olduğu Kalia'ya sarılmayı.

Gece çökerken, Loche'un bu bölgelere en son geldiğinde aygırını bıraktığı küçük çiftliğin yanından geçtiler; ama ev karanlık olmasına rağmen Lessia, atlarını "ödünç almanın" adil olduğuna kendini ikna edemiyordu.

Ya ellerinde sadece bunlar olsaydı?

Bunun yerine, ıslak beyazlıkta yürüyerek ilerlemeye devam ettiler ve karanlık çökmeye devam ettikçe -ilkbaharda gelecek olan ışık henüz kışın içinden geçmemiştir- Lessia'nın nefesi giderek sığılaştı.

Zorlu yolculuğu buna bağlamaya çalıştı ama her seferinde bir Fae görüş alanına girdiğinde, bir başka karanlığı, bir başka Fae'yi ve onlarla birlikte gelen acıyı ve korkuyu hatırlayarak ürpermeden edemiyordu.

Yine de susmamıştı.

Göğsündeki sıkışmaya, kulaklarında hafifçe yankılanan seslere boyun eğmemişti.

Bir kar yığınının arasından daha geçerken kasları çığlık atıyordu ve Lessia sendelediğinde dişlerinin arasından tıslar gibi bir ses çıkardı, kendini yakalamak için ellerini uzattı.

Ama buna gerek yoktu.

Arkasından yürüyen Merrick son anda onu yakalayıp sıcak vücuduna doğru çekti.

Ona baktığında, hırlayan bir "Nereye gidiyorsun?" demesini bekledi ama bunun yerine Merrick yüzünü süzdü ve sonra emretti, "Bugünlük duruyoruz."

Merrick onu diğerlerinden daha rahat duran bir ağaçlığa doğru götürürken, altlarındaki toprak o kadar ıslak değildi -yine de hâlâ karla kaplıydı- çantasından bir battaniye çıkardı ve oturmasını işaret etti.

Raine onun yanına yığıldı ve eğer geçen sefer dersini almamış olsaydı, ona matarayı uzattığında bir yudum alıp sıcaklığını hissedecekti.

Ama bunu riske atamazdı.

Burada değil.

Ve... eğer kendine karşı dürüst olsaydı, Merrick ile arasında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve Raine'in bitmek bilmeyen içkisinden içip aptalca bir şey yaparak durumu daha da karıştırmak istemiyordu.

Başını iki yana salladıktan sonra gözlerini Merrick'e dikti. Merrick kuru dallar bulup küçük bir ateş yaktı.

"En iyi fikir bu mu?" diye sordu Kerym, sırtını bir ağaca yaslayıp otururken. "Riskli gibi görünüyor."

"Öyle." Merrick ona baktı. "Ama donarak ölmek de öyle."

"Şikayet etmiyorum." Raine bir battaniye daha çıkarıp ateşin diğer tarafına serdi ve kıvrıldı. "İşte bu yüzden savaştan nefret ediyorum. Çok rahatsız edici. İnsanlar her şeyin şan ve şöhretten ibaret olduğunu sanıyor ama aslında donup bayat ekmek yemekten başka bir şey değil."

"Keskinliğini kaybetmişsin Raine." Kerym, ceketini daha sıkı sararken gözlerini kapattı. "Thissian ve ben seyahatlerimizde bundan çok daha kötülerini gördük. Görünüşe göre tüm Fae diyarları zor durumda; sadece Havland'ı ele geçirmeyi planlayan değil."

"Ne olursa olsun," diye mırıldandı Raine. "Siz gelip mahvetmeden önce hayatım gayet iyiydi."

Kerym bir gözünü açıp ona baktı. "İyi miydi? O matarayı yeni doğmuş bebeğinmiş gibi tuttuğuna bakılırsa, iyi görünmüyor."

"Konuşacak biri misin? Öldüklerinden beri elinden gelen her türlü kavgaya atıldın. Peki ya Thissian? O nerede Kerym? Onu bırakmak zorunda kalacak kadar kötü mü?"

Kerym'den bir homurtu yükseldi, ses karın üzerinde yayıldı; Lessia'nın hoşuna gitmeyecek kadar yüksekti.

"Çenenizi kapalı tutun," diye hırladı Merrick, battaniyenin üzerinde Lessia'nın yanına otururken. "Küçük tartışmanız ateşten bile beter. İkisi de sizden utanır."

"Senden de utanırlardı," diye homurdandı Raine. "Şu an burada olsalardı ne derlerdi, çok iyi biliyorum."

Merrick diğer ikisiyle aynı anda ayağa fırladı.

Ve Raine ve Kerym'le tanıştığından beri ilk kez Lessia, neden hepsinin Havlands'da yaşamış en güçlü savaşçılar olduğunu anlayabiliyordu.

Merrick'in etrafındaki hava parlıyordu, gözlerindeki karanlık telaşlı fısıltılarla dışarı sızıyordu ve diğerlerine baktığında, ilk birkaç yıl boyunca onu izlediğinde gördüğü ölümcül avcının aynısıydı.

Raine'in devasa bedeni bastırılmış öfkeden titriyordu, öfkeli yüzünün içindeki ela gözleri o kadar keskindi ki Lessia oturmamış olsaydı geri çekilirdi.

Kerym, diğer ikisinden daha küçük olmasına rağmen ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı, sertleşmiş yüzü ikisinin arasında titredi, bir saldırıyı öngörüyor ya da belki de planlıyordu.

Lessia'nın içinde de bir öfke fırtınası koptu ve ayağa fırlarken ellerini yumruk yaptı.

Ölümcül bakışların ortasına doğru ilerleyen Lessia, içindeki uyarıyı görmezden gelerek, bu erkeklerin yoluna çıkmaması gerektiğini söylüyordu. Her bir çift öfkeli gözle karşılaştı.

"Dur. Şunu. Hemen. Hemen," diye tısladı dudaklarının arasından. "Devam edersen yemin ederim tek başıma devam ederim. Aptalca tartışmalara vaktimiz yok."

Bakışlarını Merrick'e odakladı, göz göze gelince çenesi seğirdi.

Ama çenesini kaldırdığında, adamın nefesi sertleşti ve gergin omuzları bir nebze olsun düştü.

Sonra elleri esnedi.

Ve sonunda boynunu çevirdi.

"Haklısın." Merrick diğerlerine bir bakış attı. "Birbirimize destek olmalıyız. Son bir kez."

"Kesinlikle sonuncusu," diye mırıldandı Raine, sırtından çıkardığı kılıcını kınına yerleştirirken ve yere sertçe düşerken.

"Öyle," diye onayladı Kerym, beyaz biberli sapa doğru çökerken.

Lessia gözlerini devirerek battaniyeye doğru yürümeye başladı, az önceki soğuk tüm vücudunu sarmış, dişlerinin birbirine çarpmasına neden oluyordu.

Aptal kuluçkaya yatan Peri erkekleri.

Eğer Rioner, Meyah ya da Loche onun ölümüne sebep olmayacaksa... bu iş bitmeden üçünün de onun ölümüne sebep olacağından şüpheleniyordu.

Frelina'ya şikayet etme isteğiyle yana döndü.

Gemide birbirleriyle veya ikisinden biriyle konuşurken her seferinde hırlayan veya homurdanan bu erkeklerden biri için yaptığı gibi, ona göz devirme isteği duyuyordu.

Ama alan boştu.

Damarlarında yakıcı bir ağrı yayıldı, nefesleri bir kez daha daraldı.

Kız kardeşini geri alalı henüz birkaç gün olmuştu ama buna alışmıştı.

Lessia ateşe o kadar derin bakıyordu ki, görüşünü dolduran tek şey turuncu ve kırmızı alevlerdi.

Onu geri alacaktı.

Ve...

Meyah'tan intikamını alacaktı.

Ve Rioner, eğer ihtiyaç duyarsa.

Kendisi için değil...

Hayır, ondan şiddetle nefret ediyordu ama ona yaptıklarını umursamıyordu.

Peki ya kız kardeşine zarar verirse?

Ağzı demir tadiyla doldu ve yanağını o kadar sert ısırıldığını fark etti ki, içinde kan birikmişti.

"İyi misin?" Merrick sonunda oturduğunda ona baktı, burun delikleri genişledi, muhtemelen kan kokusu alıyordu.

Lessia yutkundu.

Kanı yuttu.

Acıyı yuttu.

İçinde savaşılan küçük çaresizlik közünü yuttu.

Gözlerini Merrick'e doğru kaldırarak, "Onları öldürmek istiyorum." dedi.

Merrick, gözleri onun gözlerine dikilmişken sessizliğini korudu.

Lessia başını salladı. "İstiyorum... İstiyorum. Ama yapmamam gerektiğini biliyorum."

Merrick bakışlarını ayırmadı ve nedense gözyaşlarıyla görüşü bulanıklaştı.

Merrick onu kendine doğru çekti, kolunu omzuna doladı ve o da dayanamayıp ona doğru kıvrıldı, bacaklarını kendine doğru çekti ve dizleri onun dizlerinin üzerine geldi.

"İntikamını alacaksın," dedi Merrick boğuk bir sesle. "Söz veriyorum."

Lessia ateşe bakarken başını salladı, Merrick'in eli sırtında daireler çiziyordu.

"Bana bir şey söyle," diye fısıldadı Lessia, Raine ve Kerym'in yumuşak nefesleri uykuya daldıklarını ele verdiği ve etrafındaki dünya çok sessiz, zihninin dönmesini engelleyecek kadar nazik görüldüğünde.

"Sana ne söylememi istiyorsun?"

Ona doğru baktığında gözleriyle karşılaştı ve o sarsıntılardan biri - gözleri onun gözleriyle buluştuğunda daha sık yaşadığı türden- onu bir elektrik kıvılcımı gibi vurdu.

Kadın titreyerek karşılık verdiğinde Merrick onu daha sıkı tuttu, ellerini göğsüne koyduğunda kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık belirdi.

"Söyle... söyle bana aramızda ne değişti?"

Bir an tereddüt etti ve soğuk geceye rağmen Lessia'nın yanakları ısındı.

Ama sonra Merrick'in ellerinden biri kendi elinin üzerine düştü.

"Her şey," dedi.

Gözleri, adamın elinin yüzüne doğru hareketini takip etti, parmağı şakağından çenesine doğru yavaşça kaydı.

Avucunu açıp başparmağını onun sıcak teninde gezdirdi. "Seni görüyorum, Elessia Rantzier. Her gün hayatta kalmak için nasıl mücadele ettiğini görüyorum. İster eğitimle, ister başkalarını anlayarak olsun, kendini geliştirmek için nasıl mücadele ettiğini görüyorum. Bu kadar özgürce ve derinden sevmek için nasıl mücadele ettiğini görüyorum. Sana sadece kötü davranan bir dünya için nasıl mücadele ettiğini görüyorum, çünkü bunun doğru şey olduğuna inanıyorsun."

Merrick'in eli boynuna doğru inerken Lessia'nın nabızı hızlandı.

Sırtını nazikçe kavrayarak başparmağını yan tarafında atan damara bastırdı ve sesi kısılıp kelimeler boğuk çıkınca nefesi boğazında düğümlendi. "Benim için savaşmak zorunda kalmayacaksın. Ben... Karşı karşıya olduğumuz durum göz önüne alındığında bunun kolay olacağını söyleyemem ama buranın -bizim- dinlenebileceğin, her zaman güvende olduğun, gerçek duygularını gizlemek için asla maske takmak zorunda kalmayacağın tek yer olmasını sağladım."

Seni mutlu ediyor.

Merrick'in sözleri kalbine çarptı ve diğer eli yüzünü kavramak için uzandığında, onun dokunuşuna doğru eğildi.

Gözleri ona bir soru soruyordu ve boğazı kalınlaşıyordu...

Üzüntüden değildi.

Kendini artık... evinde gibi hissediyordu.

Çenesini öne eğerek bekledi.

Ve hayal kırıklığına uğramadı.

Sert yüz hatları bir gülümsemeyle yumuşadı.

Ve sonra... eğildi.

Lessia gözlerini kapattı, vücudu yakınlıktan uğulduyordu ve Merrick'in sıcak nefesi ağzına çarptığında dudaklarından kısık bir inilti

döküldü.

Sonra bir dal kırıldı ve Lessia'nın gözleri açıldı.

Merrick çoktan ayağa kalkmıştı, gözleri fal taşı gibi açılmış, başını bir yandan bir yana sallıyordu.

"Kalkın," diye tısladı Raine ve Kerym'e. "Etrafımız sarıldı."

Lessia'nın kulağının dibinde bir ısıklık sesi duyuldu.

Bakışları oraya kaydıığında, bunun yanındaki ağaca saplanmış bir ok olduğunu fark etti ve dikkatli bakışları onu, Raine ve Kerym'le aynı anda ayağa kaldırdı; iki erkek karanlığa çılgınca bakıyordu.

"Arkamda. Hemen!" diye emretti Merrick ve yeterince hızlı hareket edemeyince, onu öyle güçlü yakaladı ki, düşmemek için ceketine tutunmak zorunda kaldı.

Merrick dönerek onu sabitledi ve adamın sarsılmasıyla elleri hançerlerine doğru uzandı.

Gözleri onun gözlerine kaydı ve Vincere içtiğinde gördüğü şeyin orada parlayan şeyle aynı olduğunu görünce yüreği korkuyla doldu.

Merrick tekrar irkildi, kendini toparlamadan önce yüzü buruştu ve boğazından çıkan ses daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu; o kadar vahşi ve evcilleştirilmemiş bir hırıltıydı ki bunun gerçekten kendisine ait olduğundan emin değildi.

Bakışlarını ondan çekip onu geçmeye başladı, aklı sadece ona acı veren kişiye zarar vermeye odaklanabiliyordu ki, küçük açıklığın içinden bir kar fırtınası geçti, kıvrımlı yolu Merrick "Uzak dur ondan!" diye bağırmadan önce bile Lessia'nın ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Ama artık çok geçti.

Yerde esen rüzgara karşı hareket eden beyaz yığın onu çevreliyordu ve zihninde bembeyaz bir acı patladığında çığlık attı.

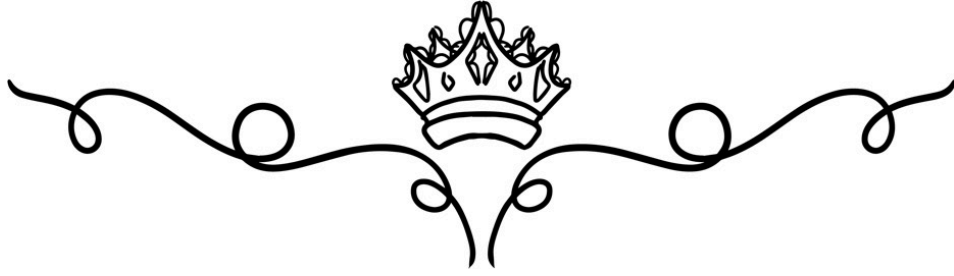
"Merrick, hayır!" diye bağırdı Raine uzaklarda bir yerden; Lessia'nın şu anda yaşadığı işkence dünyasından çok çok uzakta bir yerden.

Kör olmuş bir halde dizlerinin üzerine çöktü ve Lessia ne olduğunu anlayamadan kollar onu sardı ve onu soğuk zemine bastıran şeklin inlemesine neden olan bir şeyden korudu.

Kulaklarındaki çınlamanın dışında bir yerlerden çığlıklar yükseliyordu.

Yine de bilincinin kaybolduğunu hissettiğinde, acının pusunu yalnızca alçak bir mırıltı delecek kadar zayıfladılar ve dünya ona bastırıldığında -her yere bastırıldığında, her şey sessizliğe gömüldüğünde- onun kendisini yutmasına izin verdi, bunun bir şekilde işkenceye son vereceğini umdu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Zihninin bulanık karanlığının dışından bir yerlerden mırıltılar geliyordu ve Lessia ne dediklerini anlamak için ağrıyan kulaklarını dikleştirmeye çalışıyordu.

"Vincere'in tekiydi. Ama daha da beteri idi. Hâlâ büyümüyü hissedemiyorum."

Kerym'in pürüzlü sesi olsa gerek, diye düşündü.

"Rioner neden Vincere'yi Elbow'a hediye etti ki? Bizi sakın tutan tek şey bu."

Raine.

"Hiçbir fikrim yok." Merrick solunda bir yerden hırlarken zincirler şingirdadı.

"Lessia," diye seslendi sesi yumuşayarak. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Bir başka acı dalgası onu sardığında göz kapaklarını sıkıca kapattı, her sinirinin yandığı hissi tüm benliğini sardı.

Keşke uyanmasaydım.

Özellikle de kafatasını, küçükken çektiği şiddetli diş ağrısını hatırlatan keskin acı sancıları sardığında.

"Lessia," dedi Merrick tekrar, sesi endişe verici derecede yumuşaktı. "Panik yapma. Ama—"

Ne söylediye sonunda pes edip gözlerini açtığında boğuldu.

Hiçbir şeye.

Tamamen karanlıktı; önündeki boşluğu dolduran tek bir ışık kırıntısı bile yoktu.

Lessia başını hızla çevirdiğinde, etrafına sıkıca bağlanmış bir kumaş şeridinin hareket ettiğini hissetti.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Hayır, hayır, hayır.

"Lessia." Merrick'in sesi daha sertleşti ama ellerini kaldırıp onu çıkarmaya çalışırken onu duymazdan geldi.

Ellerini kucağında durduğu yerden sadece birkaç santim öteye hareket ettirebilmesine izin veren zincirlerin bileklerini sardığını fark ettiğinde içinde bir sızlanma oluştu.

Ayakları da bağlıydı ve pantolonunun çizmelerinden kaydığı yerlerde metal parçaları tenine sürtünüyordu.

Buradan asla çıkamayacaksın.

HAYIR.

Böyle bir şey olamaz.

Taş ve atıkların küflü kokusu duyularına sindikçe nefes alış veriş düzenlenmişti.

Karanlığın bir yerlerinden su damlamaya başladı.

Metal zemine süttü.

"Hayır!" Lessia zincirlerin izin verdiği kadar geriye doğru sendeledi ama bu boşunaydı.

Bir duvar geri çekilmesini engelledi, sırtının duvara çarpmasıyla dudaklarından bir inilti çıktı.

Ciğerlerine biraz hava çekmeyi başardığında, "Sen orada değilsin," diye kendi kendine söylemeye çalıştı. "Sen orada değilsin."

Ama metalin çığlığı daha da yaklaştı.

Tüyler ürpertici bir kahkaha kulaklarında yankılandı ve yakında yaşanacakların anıları zihnini doldururken bir çığlığı daha bastıramadı.

Bıçakların eti kesmesinin acısı.

Havaya erişimi olmayacaktı.

Ona yeniden yaşatacakları anılar.

"Merrick, bir şeyler yapmalısın."

Lessia, boğuk sesi duyunca irkildi ve Rioner'ın muhafızlarının kendisine daha fazla yaklaşmasına izin vermeyeceğine dair kendine verdiği söze rağmen yalvarmaya başladı. "Lütfen, her şeyi yaparım... Lütfen, n-n'olur bunu yapma!"

"Merrick, panikliyor."

"Biliyorum! Kahretsin!" K f r kulağına çarptı ve çığlıklar sustuğunda kendini hazırladı, gözlerinin üzerindeki kumaş ya larla nemlendi ve gözlerinden ya lar döküldü.

Sonra yumuşak dudaklar onun dudaklarına bastırıldı, nazik bir ses ağzına kelimeler üfledi. "Bana odaklanmanı istiyorum. Başka hiçbir şeye."

Vücudu zihninden önce tepki veriyordu, dudakları sıcak havanın içeri girmesine izin vermek için aralanıyordu; karşısındaki kişinin mücadele eden ciğerlerine yardım etmesine izin veriyordu.

Sanki kalın bir bulut kümesinin arasından sızan güneş gibi ydi.

Kalbi önce k t k t atmaya başladı, sonra atışları yava ladı, daha düzenli hale geldi.

"Güzel," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi kişi. "Sadece sen ve ben."

Lessia başını salladığında  p c ğ n etkisi daha da derinle ti ve karşılık vermekten kendini alamadı; dudaklarından bir inilti çıkarken yüzünde ateşli bir istek belirdi.

Dilinin hafif bir hareketi alt dudağını ok adı ve dudaklarını diğerlerine daha sert bastırması, ağzlarını birbirine yapı tırmaları, dillerinin  p c ğ n içinde dans etmesine, karışmasına ve oynamasına izin vermesi yeterliydi.

"Sana ihtiyacım var," diye sızlandı.

"Biliyorum," dedi ve alt dudağını ısırđı, zihnindeki karma ayı dağıtmaya yetecek kadar ama içindeki korku hissini yıkayan büyüyü bozmayacak kadar.

Elbette biliyordu.

O her zaman biliyordu.

"Merrick," diye fısıldadı.

Duyduğu ses Rioner'ın muhafızlarına ait değildi.

Merrick'ti o.

Merrick'in arkadaşları.

"Buradayım," diye fısıldadı hemen. "Ben her zaman buradayım."

Hava ciğerlerine dolmaya devam ediyordu ve her nefesle zihni berrakla ıyordu ama öpücüğü daha da yoğunla tırmaktan kendini

alamıyordu, sanki her saniye son saniyeymiş gibi dudakları onun dudaklarına yapışıyordu.

Ve o da ona aynısını, hatta daha fazlasını geri verdi.

Adam onun ağzına doğru hırladığında, omurgasından yukarı doğru bir zevk karıncalanması yayıldı ve şehvet, daha önce acının yaptığı gibi onu kesti.

Ona doğru bastırarak vücudunu onunkiyle hizalamaya çalıştı ama bağlı olduğu zincirler ve adamın bağlı olduğu zincirler buna engel oldu.

Bedenlerini birleştirme, ruhlarını birleştirme isteği diğer tüm düşüncelerini bastırdığında istemsiz bir ses çıktı ve tüm benliğiyle bu kısıtlamalara karşı mücadele etti.

"Küçük dövüşçüm," diye fısıldadı Merrick, dudaklarını dudaklarından ayırdığında içinden kısık bir kahkaha yükselirken, kadın bir kez daha isteksizce inledi.

"Kıpırdama," diye emretti sessizce. "Bunu üzerinden çıkaracağım."

Ağzı yanağında fısıldadı, gözlerini örten kumaşa doğru yukarı doğru hareket ederken sarsıcı öpücükler bıraktı.

Şakağını öptükten sonra tekrar konuştu. "Özür dilerim. Canın yanabilir."

Lessia başını salladı ve Merrick'in köpek dişleri göz bağını yırtıp derisini sıyırdığında tırnaklarını avuçlarına geçirdi.

Kumaş sert bir şekilde yırtıldı ve loş ışık gözlerine ulaştı.

Yukarı baktığında, odaklandığı ilk şey Merrick'in gözleri oldu.

Ve o düşme hissi onu tekrar sardı.

Ama korkutucu değildi,

Hayır, istediği düşüştü.

Bir seçim.

Bir karar.

Bir teslimiyet.

Gözünün ucuyla bir hareketle başını yana çevirdi ve karşısındaki duvara yaslanmış erkeklerin bulunduğu Raine ve Kerym'in gözleriyle karşılaştığında boynunun kızarmasını engelleyemedi.

Belki birkaç adım ötede olan duvar...

Bakışlarını hızla Merrick'e çevirdi.

Dudaklarında beliren yarım gülümseme, kadının kocaman gözleri onunla diğer ikisi arasında gidip geldiğinde kayboldu ve gece göğü gözlerinde belirsizlik parıldadığında kadının midesinde soğuk bir burulma hissetti.

Utancını bastıran Lessia öne eğildi ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdu, o her şeyi tüketen ihtiyaç bir kez daha canlandı.

"Teşekkür ederim," dedi titrek bir sesle ve tekrar yerine oturdu.

Merrick'in gözleri parladı. "Ne zaman istersen."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Kerym. "Şimdi bu iş bittiğine göre, buradan nasıl çıkacağız?"

Lessia gözlerini ilk defa küçük hücrenin etrafında gezdirdi.

Alan sekiz metre kareden fazla olamazdı, üç iri Peri erkeği odanın büyük bir kısmını kaplıyordu ve odayı dolduran tek ışık, Kerym'in yaslandığı kalın taş kapının altındaki ince bir boşluktan sızıyordu.

Gözleri, yanına oturan Merrick'e kaydı ve o öpücükten içinde uyandırdığı her neyse onu sakinleştirmek için derin bir nefes aldığı anda, havada ağırlaşan küflü bodrum ve ter kokusuna metalik bir koku katıldı.

Lessia kaskatı kesildi.

"Yaralandın mı?" diye sordu, adamın uzun bedenini dar alana rahatça sığdırmaya çalışırken kısıtlı hareketlerini gözlemleyerek.

Çenesindeki kasların kasılmasına, omuzlarının birkaç santim yukarı kalkmasına neden olan zincirler değildi.

"Merrick," diye sordu adam başını umursamazca sallayınca.

"Senin yüzünden sırtından on ok yedi."

Raine konuşurken gözlerini ona doğru çevirdi.

Karanlıkta bile onun daha önce hiç görmediği kadar solgun olduğunu anlayabiliyordu, yüzünde bir ter tabakası vardı, bir damla şakağından aşağı doğru süzülüp yere düşüyordu.

Merrick'e döndüğünde midesinde bir öfke dalgası kabardı ve onun tuniğindeki koyu lekelerin ter olmadığını fark etti.

"Sorun değil." Merrick bacağıyla onu dürttü. "Bizi buraya atmadan önce onları söküp attılar. İyileşiyorum."

"Yavaş yavaş iyileşiyorsun. O kafalar Vincere ile kaplıydı." Kerym titreyen elini kaldırdı. "O şeyin ne kadar acıttığını unutmuşum. Vincere mi? Elbow'da... Anlamıyorum."

"Biz... biz hâlâ Elłow'da mıyız?" Lessia, Merrick'e doğru yaklaştı, sırtından hâlâ kan damlayıp damlamadığını anlamaya çalıştı ve gözlerini devirdiğinde bakışlarını kaçırdı.

"Öyleyiz," dedi Merrick, sırtını göremeyeceği bir şekilde pozisyon alarak.

"Nerede olduğumuzu sanıyordun?" Kerym kaşlarını çatarak ona baktı.

"B-ben... Belki Vastala'da," diye mırıldandı.

O bir aptaldı.

Rioner'ın mahzenlerinin anılarını idare etmekte daha iyi olduğunu düşünmüştü...

Ama görünüşe göre pek ilerleme kaydedememişti.

Kerym'in gözleri onun gözlerini aradı ve ilk kez yüzü yumuşadı.

"Daha kolay oluyor," dedi sessizce. "Bilmeliydim."

Lessia, bakışlarını ondan Merrick'e çevirerek kaşlarını çattı ve Merrick başını sallayınca yüzünü buruşturdu.

"Ne kadar?" diye sordu.

"Uzun. En itaatkar asker değildim." Kerym bileklerini saran zincirleri çekti, sesi küçük hücrede yankılandı. "Thissian da öyle değildi, bu yüzden Rioner'ın babası içimizden biri harika zindanlarında tutulursa daha uyumlu olacağımızı düşündü."

"Özür dilerim." Lessia'nın gözleri kendi zincirlerine, kucağındaki çamurlu ellerine kaydı.

"Olma." Kerym gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle ona baktı. "Eşimle böyle tanıştım. O da Rantzier'ları kızdırmayı severdi. Ta ki acı sona kadar."

Titrek bir nefes aldı.

Rantzier'lar çok fazla acıya sebep oldular.

Sadece bu hücredeki herkes için değil.

Ama kötü muameleye uğramış olan tüm yarı-Periler...

Ya da saklanmak zorunda kalanlar...

Onlar için ölen tüm askerler...

Soylu olmayan tüm Periler...

Onun kız kardeşi.

Babası.

Bakışlarını tekrar kaldırdığında burun delikleri genişledi.

Merrick'in gözleri, zihninde dönenleri anlayarak parladı ve neredeyse sesini duyabiliyordu.

İntikamını alacaksın.

O yapardı.

Bu, yapacağı son şey olsa bile intikamını alacaktı.

Merrick, ona baktıkça alını kırışıyordu ve Raine ile Kerym'e bakmadan önce, tam olarak anlamadığı bir şey onun yüz hatlarında belirdi.

"Buradan çıkmamız gerek. Lessia ve benim için görüldüğü yerde öldürme emri olduğundan oldukça eminim ve eğer ölürsek Loche'un ikinizi de dinleyeceğini sanmıyorum," dedi ve yüzüne düşen birkaç tutam saçı savurdu.

Raine parmağını duvarda gezdirdi ve beyaz tozu burnuna çekerken yüzünü buruşturdu. "Vincere'de duvarları örtmenin bir yolunu bulduklarından oldukça eminim. En azından ben hâlâ büyümü kullanamıyorum."

Kerym, Lessia'ya baktığında kaşlarını çattı ama Lessia, onu emmeyi bırakması için eğitmeye karar verdiğinde genellikle hissettiği enerji çekimini, yani düşüncelerinin yavaşlamasını hissetmedi. "Ben de."

"Sizin gibi Peri piçlerinin hiçbirisi hiçbir yere gitmiyor. Özellikle de hain. Sizin için özel planlarımız var."

Raine ve Kerym kapıdan gelen sesle donup kaldılar, ancak Merrick yaralı olması ve ayakta bile duramayacağı bir odada olması nedeniyle olması gerekenden daha hızlı hareket etti.

Zincirler çığlık atarken, onun önünde çömeldi, tüm varlığı onu terk eden hırıltıyla titriyordu. "Ona dokunursan, tek planın ölü sevdiklerinin kollarına doğru yürümek olacak."

Buz gibi bir kahkaha taş duvarların arasından yankılandı. "Ah, ona dokunmayacağız. En azından şimdilik. Onu seçimlerde gördük. Başkalarının... acılarına çok daha iyi tepki veriyor."

Teninde bir ürperti yayıldı ama aklının onun sözlerinde kalmasına izin vermedi.

Bunun yerine, Merrick'in kendisini engellememesi için hareket etmeyi denedi; ancak Merrick de hemen hareket etti ve bu da tamamen işe yaramaz oldu.

Başını iki yana sallayarak boğazını temizledi. "Loche ile konuşmamız gerek. Tehlikede. Elbow'un tamamı tehlikede."

O kahkaha yine yankılandı. "Bana bir gümüş madalya kazandırdın. Loche'u görmek için bahanenin ne olacağına bahse girmiştik."

Kapıya bir el vurdu, ritmik vuruşlar Lessia'nın nabzını hızlandırdı. "Onu öldürmeye geldiğinizi biliyoruz ve sizin aksine, liderimize sadık kalmak için kan yeminine ihtiyacımız yok. Ona yaklaşamayacaksınız."

"Lütfen!" diye seslendi Lessia. "Yalan söylemiyoruz! Onu buraya getirin yeter; kapının dışında tutabilirsiniz ama onunla konuşmamız gerek!"

"Hayır." Ses daha da uzaktan duyuldu, uzaklaşan ayak sesleri de ona katıldı. "Birazdan döneceğiz... Uyanık kalmanı söyledim ama sanırım birkaç gün burada kalmana izin vereceğim. Yeteneklerini engellemek için elindeki barut olsa bile, yoldaşlarını duydum. Ölüm Fısıltısı... Tsk, tsk. Hiçbir risk almayacağız."

Dışarıda bir yerlerden bir kapı daha çarptı ve hücrenin içine buz gibi bir sessizlik çökerken, Lessia çaresizce zincirlerini tekrar çekiştirdi ama faydası olmadı.

Bunlar, zemini kaplayan taşların çok altında, gördüğü en kalın cıvatalarla sabitlenmişti.

Erkeklerden hiçbirinin denemediğini fark eden kadın sonunda pes etti ve Merrick'in onu yanındaki yere doğru itmesine izin verdi.

"İyi geçti." Kerym başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı. "Uykuya dalıyorum."

"Lanet olsun zincirlere," diye homurdandı Raine, kolunu çok acı verici görünen bir açıyla bükerken. "Matarama bile uzanamıyorum."

"Yine de aldılar, aptal," diye alay etti Kerym.

Raine derin bir iniltiyle Kerym'in yanındaki yere doğru ilerledi, başının arkasını kapalı kapıya birkaç kez vurduktan sonra gözlerini öfkeyle kapattı.

Lessia bakışlarını Merrick'e çevirdi. "Ne yapacağız?"

Gözlerini yakaladı. "Hayatta kal. Kaç. Loche ve muhafızlarını öldür."

Duruma rağmen dudakları seğirdi ve gülümsememek için dudaklarını büzdü. "Onu öldüremeyiz, Merrick."

"Neden?"

Aslında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve Lessia başını ona doğru salladı.

"Çünkü onun bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var. Elbow halkı -yani çoğu- onu seviyor ve saygı duyuyor. Bizimle savaşılabilmeleri için bize inanması gerekiyor."

"Başka bir lider onun yerini alabilir." Merrick meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Sana zarar verdi. Ve muhafızları sana tekrar zarar vermeyi planlıyor. Genelde tek bir şans bile vermem ve bu adam sabrımı zorluyor."

"Bu benimle ilgili değil." Lessia, adam kaşlarını çatarken başını eğdi. "Bu yüzden hemen Frelina'nın peşine düşmedim. Bu Havlands ile ilgili, buradaki her masum insanla ilgili. Onları kurtarması için ona ihtiyacımız var."

Merrick dişlerini öyle sert gıcırdattı ki, Raine ve Kerym'in onu susturmamasına şaşırdı. "Yanılıyorsun, biliyorsun."

"Neyde yanılıyorum?"

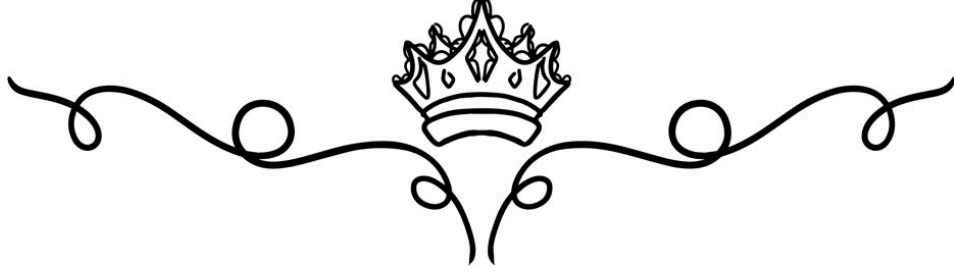
"Her şey seninle ilgili."

Merrick'in gözleri onun gözlerine değdiğinde yüzü kızardı ve kendini ona doğru eğilmekten, başını omzuna yaslamaktan alıkoyamadı.

Başını onun başının üstüne koyduğunda derin bir nefes aldı ve o his, o ev hissi, onu sardı.

Bu küçük, karanlık ve korkutucu yerde bile.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Merrick uyandığında parmaklarını avucunun üzerinde gezdirdi ve açlık midesini kemirse de, bu durum kısa süre sonra baş dönmesiyle, neredeyse bir öforiyle yer değiştirdi; bu, birkaç gündür burada kilitli kaldıklarını gösteriyordu.

Belki de bir hafta.

Merrick bacaklarını içeri çekti ve onun duvarlardan birinden aşağı damlayan küçük su akıntısına doğru sürünmesi için yer açtı.

Lessia ağgözlülükle ağzını açtı, dilini kullanarak olabildiğince çok damlayı yakalamaya çalıştı ve kirli suyla karışan Vincere'nin verdiği acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Bu noktada, kirli dere onları nispeten bilinçli tutan tek şeydi, ancak Lessia bunun daha iyi olup olmadığından emin olmaya başlıyordu.

Raine ve Kerym her geçen saat daha da huysuzlaşıyorlardı ve askerler geri döndüğünde hazır olmaları gerekeceğinden Merrick'in onlara odaklanmaları için tıslaması bile homurdanmalarını susturamıyordu.

Raine'in onlarla geldiğine pişman olduğunu anlayabiliyordu ve sürekli şikayet etmesi normalde onu sinirlendirirdi ama dün gece hıçkırıklar iri bedenini sarstığında uyanıktı ve fısıldadığı "Özür dilerim. Çok üzgünüm Solana" onu neredeyse yıkmıştı.

Muhtemelen ölümünden beri her gün o içkinin etkisi altındaydı ve şu anda bastırıldığı tüm duygular geri geliyordu.

Geri dönerken ona gülümsemeye çalıştı ama boynunu ona doğru eğdiği anda havada bir şey ısıklık çalarak omuzuyla boğazı arasındaki deride acı bir öpücük bıraktı.

"Ne..." Lessia bağlı ellerini boynuna kaldırdı ama ulaşamadı.

Başını yana yatırdığında, Merrick önünde yere yığılırken bir tür okun ya da en azından sivri uçlu bir şeyin derisini deldiğini hissetti.

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak ona doğru hareket etmeye çalıştı ama uzuvları uyuştı ve karanlık gözlerinin köşelerine baskı yapmaya başladı, kısa sürede tüm görüşünü doldurdu.

Ama uykuya dalmak gibi değildi.

Hayır, bağlı olduğu zincirleri çözen ellerin farkındaydı.

Kolların onu kaldırdığını, botlarını sert zeminde sürüklerken onu hareket ettirdiğini hissedebiliyordu ve adamların nefes alışverişlerini, ona anlaşılabilir gelen kelimeleri, tam olarak anlayamadığı bir şeyden bahsediyorlardı.

Lessia ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama bir süre sonra bir şeyin içine yerleştirilmişti.

Bir sandalye mi?

Soğuk metal bileklerini ve ayak bileklerini tekrar sardığında ve yüzünü deri gibi bir şey sardığında, öyle olmalı, diye düşündü.

Ama gözlerinin üstünde değil.

Bunun yerine, kayış alnında daha da sıkılaştı.

Sanki başını yerinde tutmak ister gibi.

Eğer yapabilseydi kaşlarını çatardı.

Zaten hareket edebilecek durumda değildi...

Hissedebiliyor ve duyabiliyordu ama sanki kaslarıyla iletişim kuramıyordu.

Göz kapakları bile ne kadar açmaya çalışsa da kapalı kalıyordu.

"Bitti mi?"

Zincirlerin şingirtisi arasından bir erkek sesi duyuldu.

"Tam olarak kendine gelmesi için biraz zamana ihtiyacı olacak."

Başka bir erkek sesi.

Bir tanesini maalesef tanıdı.

Konuştuğunu duyduğu ama yüzünü hiç görmediği biri.

Seçim sürecinde kendisine yapılan işkenceyi denetleyen gardiyanlardan biriydi.

Lessia'nın kalbi, kendisine enjekte edilen şeye karşı savaşıyor, yavaş atışları hızlanıyor, adrenalin kanında hızla yükseliyordu.

Eğer o adam burada olsaydı, bu iyi olamazdı.

"Uyanıyor."

Zaten o tiz sesten nefret ediyordu.

Peki uyanan "o" kimdi?

Lessia'nın göz kapakları titredi, kalbi daha da hızlanırken, sonunda parmakları seğirebildi.

"O da öyle."

"Güçlüler, hatta yarı Peri olmasına rağmen."

Lessia daha fazla hareket kabiliyeti kazandıkça dilini dişlerinin arkasına bastırdı.

Önce elleri esnemeye başladı.

Sonra ayaklarının altındaki zemini hissedebiliyordu.

Damarları sıcaklıkla doldu, nabızı soğuk metale çarpıyordu.

Ve son olarak...

Sonunda gözleri açıldı.

Parlak ışık gözlerini kamaştırdığında Lessia onları kapatmak zorunda kaldı ve içgüdüsel olarak gözlerini ovuşturmak için elini uzattığında zincirler şangırdadı, hareketini durdururken çıkan şingırdayan ses onunla alay ediyordu.

Tekrar denedi, gözlerini biraz araladı ve kanını ısıtmaya başlayan sıcaklık, karşısındaki manzarayı gördüğünde yakıcı bir aleve dönüştü.

Merrick, birkaç adım ötede bir sandalyede yarı giyinik oturuyordu; beyaz toz serpilmiş kalın zincirler tüm çıplak gövdesini sarıyordu.

Kolları ve bacakları da birkaç zincirle yerinde tutuluyordu ama gözleri onunkilerle buluştuğunda, içlerinde zerre kadar korku yoktu.

Sadece rahatlama.

Bakışları önce ona, sonra da aydınlık odanın geri kalanına kaydıkça yüz hatları gevşedi ve kadın onu takip etmeye çalışınca nedenini anladı.

Başındaki deri kayış onu oynatmasına izin vermiyordu; bakışları sadece ileriye, Merrick'in sandalyesinin bulunduğu köşeye çevrilebiliyordu...

"Hayır," diye fısıldadı, Merrick'in zaten anladığını fark ederek.

"Şimdi görüyorsun, değil mi?" Bir el omzuna kondu ve dört parmağının her dokunuşuyla içindeki öfke kabardı. "İşkence sırasında ve hainle sarışın fahişe arasında seçim yapman gerektiğinde yanındaydım. Arkadaşların arasında seçim yaparak daha çok acı çektiğin gün gibi ortadaydı, bu yüzden düşündüm ki..."

Asker, sanki heyecanlanıyormuş gibi omzuna dokunmaya devam etti. "Küçük bir oyun oynamanın eğlenceli olabileceğini düşündüm." Tırnakları tenine battı. "Ölüm Fısıldayan'ı yavaşça öldürmemizi izlerken, kırılmanın ne kadar süreceğini gör."

"Seni öldüreceğim," diye hırladı Lessia, kafasındaki kayışla mücadele ederken.

Adam güldü. "Sanmıyorum. Sen iyi bir hobbit olacaksın ve sandalyende kalacaksın."

Sandalyesinin arkasında hareket ettiğini duyabiliyordu ve onu devirmek, düşürmeye çalışmak için ayaklarını yere bastırdı ama sandalye bir santim bile kıpırdamadı.

Tekrar hırladı.

Toprağa cıvatalanması gerekir.

"Lessia."

Bağdan kurtulmaya çalışırken başını hızla kaldırdı ve Merrick'in gözleriyle karşılaştı.

Ona gülümsedi.

Lanet olsun gülümsedi.

"Bunu yapma," diye tısladı. "Bana bunu yapma."

Merrick daha da genişçe gülümsedi. "Sandığından daha güçlüsün. Ben de sandığından daha güçlüyüm. Daha önce işkence gördüm. Bazı zayıf insanlardan çok daha kötü düşmanlar tarafından." Arkasından biri homurdandığında tembelce göz kırptı.

Lessia başını salladı ama daha konuşmadan iki adam geldi, biri sandalyesinin iki yanında oturuyordu, sırtları ona dönük bir şekilde Merrick'e doğru yürüyorlardı.

Ve altı yedi adımdan fazla olmasa da, pelerinli başlarının üzerinden Merrick'in bakışlarıyla umutsuzca buluşurken sanki bir sonsuzluk geçmiş gibi hissetti.

Adamlardan biri yumruğunu kaldırıp, hiçbir uyarıda bulunmadan Merrick'in yüzüne indirdiğinde, kadın burnundan nefes alıp ağzından

vermeye çalıştı.

Adamın gücünün çoğunu, hatta tamamını kullandığını anlasa da Merrick'in yüzü neredeyse hiç kıpırdamadı ve kısık bir kahkaha attı. "Başka bir şey mi var?"

Adam tekrar vurdu.

Ve yine.

Ve yine.

Merrick her seferinde sadece gülüyordu, gözleri odanın karşısındaki Lessia'nın gözleriyle buluşmaya devam ederken dans ediyordu.

Asker elini tekrar kaldırdığında, diğeri kendi elini yumruğunun üzerine koydu.

Merrick'e doğru yürüyüp iyice yaklaştı. "Kralınıza olan kan yemininizi duyduk... Görünüşe göre Ölüm Fısıldayanı bize hep söylendiği kadar tehlikeli değilmiş. Yıllarca bir köpek yavrusu gibi tasmalı..."

Merrick ona kıpkırmızı bir gülümsemeyle baktı, omuz silkerken güçlü çenesinden aşağı bir damla kan süzüldü. "Beni denemekten çekinmeyin."

Adam dilini şaklattı. "Sanırım yapacağım."

Başını diğer askere doğru çevirdi. "Sol kolundaki zincirleri çıkar, ama bileğindeki tut."

Lessia, Merrick'in gözlerinin içine bakmaya devam ederken kaşlarını çatı ve adamın emirleri yerine getirirken gözlerinin kenarlarının sertleştiğini, aşağıya doğru hızlıca baktığını kaçırmadı.

Göğsüne kötü bir umutsuzluk çöktü ve asker bağlamalarla uğraşmaya devam ederken konuşan adam Lessia'nın görüş alanından çıkınca bu durum daha da kötüleşti.

Merrick'in yüz hatları hareketsiz kalırken, kilitlenen kaslarının konuşabilecek kadar yumuşamasını sağlamak için kendini toparlamaya çalıştı.

"S-sen ve ben," dedi ve Merrick tekrar gülümsedi.

Gerçek bir gülümseme.

Muhafıza teklif ettiği buz gibi olanı değildi.

Dudaklarını titrek bir hale getirmek için zorladı.

Ama o gardiyan Merrick'in yanındaki yere döndüğünde ve elinde iki keskin bıçak tuttuğunda, onu tutmasının hiçbir yolu yoktu.

Zincirleri çıkaran kişi geri çekilirken, kapüşonlu asker karanlık bir kahkaha attı ve bıçağın ucunu Merrick'in artık açıkta kalan koluna doğru gezdirdi. "Yeminin ana hatlarını hâlâ görebiliyorsun. Ama kesinlikle solmuş. Belki bir süre sonra kaybolur bile..."

Lessia, zihninde oluşmaya başlayan düşünceyi uzaklaştırmak için nefesini tuttu.

Bunu yapmazlardı.

Sonra adam yine güldü ve kadının yüreği göğsünde dondu.

"Bu, Periler için bir hainin işareti, değil mi? Neden bir yılan olsun ki?"

Merrick ağzını kapalı tuttu, gözleri Lessia'ya dikilmişti.

"Cevap ver!" Bıçak Merrick'in boğazına doğru hareket etti ve Lessia, kan damlalarının göğsünden aşağı süzülüp gergin kaslarının arasında birikmesine dayanamadı.

"Durdurun şunu!" diye bağırdı. "Evet, bu bir hainin işareti! Rioner, kendisine veya tahta ihanet ettiğimizi düşünürse bize bunu bahşeder. Rantzier'ların uzun zaman önce bir savaşta yendiği başka bir soylu ailenin arması. Yılanlara hükmediyorlardı ve Rioner onlara takıntılı hale geldi. Onları evcil hayvan olarak besliyor ve canı isterse öldürmek için kullanıyor."

"Çok ayrıntılı." Adam esnedi. "Sanırım siz Periler o kadar uzun yaşıyorsunuz ki, kendinizi eğlendirmek için böyle şeyler bulmanız gerekiyor..." Bıçağı Merrick'in koluna geri götürdü ve ucunu dirseğinin hemen altındaki deriye dayadı.

Yılan dövmesi hala orada olsaydı kıvrılmaya başlayacağı yer tam burasıydı.

"O kadar vaktim yok. Ama..." Bıçağı Merrick'in altın derisini yırtana kadar bastırdı. "Sen de Elbow'a ihanet ettin. Seçimlerimizde bir casusa yardım etmek... İşte ben buna hain derim."

"Lütfen," diye fısıldadı Lessia, bıçağın ağzından kanın fışkırmasını izlerken. "Lütfen bunu yapma."

Merrick'in gözleri, gözlerini kaldırdığında onunkilerle karşılaştı ve bir kez daha ona gülümsedi.

Görüşünü bulandırmaya başlayan gözyaşları arasında zar zor seçebildiği bir gülümseme.

Hâlâ gözlerinin içine bakarak, aralarındaki her şey değişmeden önce bile alıştığı o ölümcül derecede alçak sesle konuştu. "Beni işaretle. Canımı yak. Gerçekten umursamıyorum. Ama bilmelisin ki..." Merrick dolgun dudaklarından bir damla kanı yaladı. "Senin için geleceğim. Ve geldiğimde, en karanlık kabuslarından bile daha kötü olacak. Bana neden Ölüm Fısıltısı dediklerini sana tam olarak göstereceğim."

Lessia, bıçağı tutmayan adamın titrediğini görebiliyordu.

Ama diğeri hiç kıpırdamadı ve yüzündeki sırıtış belli oluyordu, "Çok küstah. Peri olduğun için mi yoksa aptal olduğun için mi?" diye cevap verdiğinde.

Merrick başını yana yatırırken köpek dişleri alt dudağına sürtündü. "Hayır. Çünkü o kadar ölümcülüm."

"B-belki de yapmamalıyız." Diğer asker arkadaşının yanına yürüdü. "Ya Loche..."

"Loche umursamaz," diye hırladı bıçaklı adam. "Ona ihanet ettiler. İkisine de! Sadece onları hayatta tutmamızı söyledi."

Pelerinli yüzü eğilmiş bir şekilde Lessia'ya doğru döndü, ama Lessia hâlâ onun nefret dolu bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ve Loche'un onları canlı istediğinin farkına varması, ona doğru bir adım attığında neredeyse imkansızdı.

"İkisi de," diye mırıldandı bir adım daha atarken. "İkiniz de hainsiniz ve herkes bunu bilmeli."

"Dur," diye homurdandı Merrick. "Bunu bana sen yapıyordun. Ona değil."

Adam hızını kesmeden omzunun üzerinden, "Söz vermedim. İkinizi de işaretleyeceğiz," dedi.

"İnsan," diye öfkeyle söylendi Merrick. "Ona dokunursan kabusların için yalvarırsın. Ve öldüğünde, başın bedeninden ayrıldığında, ruhun sonsuza dek onlar için yalvarmaya devam edecek."

"Theon... Bunu bilmiyorum. Loche bir zamanlar hobbit'e bakıyordu."

Adam, tereddütle onu takip eden askere bakmak için dönmeden önce kadının ayaklarının dibinde durdu. "Umurumda değil. Omuzlarından tut."

"Ancak..."

"Şimdi!"

Lessia, adam etrafından dolaşıp omuzlarından sertçe tutarak onu tahta sırtlığına yaslarken diğerinin de tuniğinin kolunu kesmesiyle yutkundu.

"Lessia, bana bak," diye emretti Merrick ve sesindeki acı Lessia'nın kalbini paramparça etti.

Ama Merrick'in karanlık bakışlarıyla karşılaştığında kendini dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve gözlerindeki yaşları sildi.

Ona ne yaptıklarının bir önemi yoktu.

Sadece birkaç gün önce koyu lekeyi gizlemek için takıntılı bir şekilde kıyafetlerini çekiştirmeyi bırakmış olması önemli değildi.

Önemli değildi, tekrar elbise giymekten hoşlanıyordu; hatta belki de kendisi seçeceğinden daha açıklayıcı olsalar bile.

Önemli değildi.

Bıçak derisini kestiğinde çığlık atmadı.

Ne de sıcaklık aşağı doğru akmaya, uyluğuna damlamaya başladığında.

Adam, yeni iyileşen koluna kazıdığı her harfi zaferle vurguladığında da:

T

R

A

BEN

T

O

R

Yaraya kömür tozu döküp nasırlı elleriyle ovuşturduğunda bile gözünü bile kırpmadı.

Sadece Merrick'in gözlerinin içine baktı, duygularının yüz hatlarında nasıl savaştığını izledi.

Kızgınlık.

Öfke.

Suçluluk.

Endişelenmek.

Aşk.

Bunun böyle olduğundan emindi.

Çünkü o acıyı biliyordu.

Bunu eski bir dost kadar iyi biliyordum.

Sevdiğiniz birinin acı çektiğini görmenin yarattığı yıkım.

Adamlar sandalyesinden kalkıp bir an bile gecikmeden Merrick'e döndüklerinde kendini hazırlamadı.

Eğer onun yaşadığı acıyı izlerken her anı hissetmesine izin verseydi, o da ondan aynı cesareti esirgemezdi.

Gözleri, gardiyanların çömelmiş sırtlarının üzerinden onun gözlerine kilitlenmiş haldeydi, ön koluyla uğraşırken bile gözlerini kırpmayı reddediyordu.

Adamlar bıçağı temizlerken bile birbirlerine bakmaya devam ettiler, kısa bir konuşma yaptıktan sonra onları orada bıraktıklarını, böylece Fae kanlarının onları iyileştirip kömürün derilerine nüfuz etmesini sağlayacak kadar iyileşeceğinden emin olacaklarını açıkladılar.

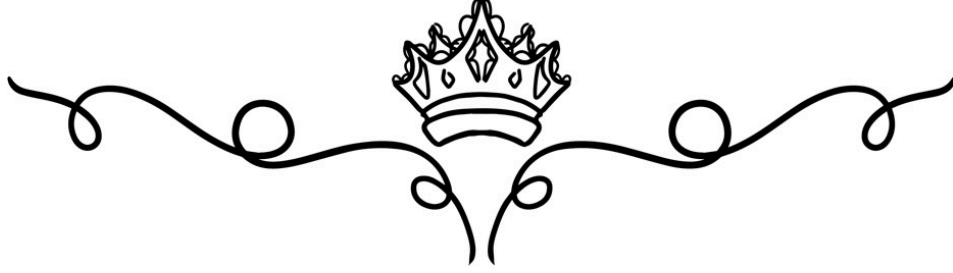
Adamlar odadan çıkarken ikisi de konuşmadı.

Ne denebilirdi ki?

Daha önce hain damgasıyla yaşamışlardı.

Tekrar yaparlardı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Lessia, gardiyanlar onu sandalyeden indirip ellerini bileğine kadar uzanan yaraya bastıran kalın bir demirle vücudunun önünde sabitledikten sonra göz bağını tekrar yerine bağladıklarında onlara karşı koymadı.

Bunu neden yaptıklarını tam olarak anlayamamıştı; Vincere'i yüzüne üfleyerek onu tekrar etkisiz hale getirmişlerdi, bu da bağlı kollarının acı verici bir şekilde seğirmesine ve onu odadan dışarı itmelerine neden olmuştu.

Belki de fazladan temkinli davranıyorlardı.

Merrick'in varlığını bir yerlerde yanı başında hissedebiliyordu, kokusu kışın sıcak bir battaniye gibi üzerine yayılıyordu ve Lessia titrek bir nefes aldı.

Tamamdır.

Nedense buna inandı.

Merrick ona bunu inandırdı.

Ona... kendine inanmasını sağladı.

Ve nedense Loche onları öldürmek niyetinde değildi.

En azından henüz değil...

Onu ikna ederlerdi.

Onu ikna edecekti.

O yapardı.

İşte bu kadarını kendine söz vermeye cesaret etti.

"Ah, çok mu erken geldik?" Sessizliği bir ses böldü, yumuşak mırıltısı Lessia'nın kulaklarını dikleştirdi.

Kaşları çatıldı.

O sesi tanıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Lessia'nın kolunu sıkıca tutan muhafız Theon.

"Vali gönderdi bizi. Uzun süre burada tek başına kaldıktan sonra biraz arkadaşlığa ihtiyacın olabileceğini düşündü," diye cıvıladı daha melodik bir ses.

Lessia başka bir ses daha duydu ve şaşkınlıktan sarsılırken ifadesinin nötr kalması, yürüyüşünün sendelememesine dikkat etmek zorunda kaldı.

Sesler Soria ve Pellie'ye aitti.

"Vali?" Sağına bir şey çarptı ve Lessia, gardiyanlardan birinin diğerinin sırtına vurduğunu tahmin etti. "Ne kadar iyi bir adam. Sadece bu ikisini hücrelerine geri götürmemiz gerekiyor, sonra biraz eğleneceğiz. Yukarıda bekleyebilirsin."

"Ah!" diye haykırdı Pellie. "Bunlar Peri mi? Daha önce hiç Peri görmemiştim. Ne yaptılar?"

"Kötü şeyler. Bu yüzden onları hücrelerine geri götürüyoruz. Hadi, şimdi yukarı çık." Theon, kolunu daha da sıkı kavradı ve onu sendeleyene kadar itti.

"Daha hızlı hareket et," diye tısladı kulağına, yanağına tükürük damlaları düştü. "Bugün eğleneceğim. Şimdiye kadar yaptıklarımın daha fazla."

"Hayır, değilsin." Soria'nın sesindeki baştan çıkarıcı mırıltı kayboldu ve Lessia tepki vermeye fırsat bulamadan hava hücum etti ve ete çarpan bir şeyin mide bulandırıcı gürültüsü kulaklarını doldurdu.

Yanında bir yerden bir inleme sesi geldi ve kulağına yere yığılan iki beden geldi, biri büyük ihtimalle Theon'du, kolunun etrafındaki el gevşediğinde.

Nazik parmaklar yüzüne dokundu ve Pellie, Lessia'nın kafasının arkasındaki düğümle uğraşırken, "Bir saniye," diye ısrar etti.

Kumaş ayaklarının altındaki taşa düştüğünde, Pellie'nin kolları boynuna dolandı ve Lessia'nın yüzü bakır saçlarına ezildi.

"Lessia! Seni çok özledik," dedi hıçkırarak. "Öldüğünü sanıyorduk."

"Sıra bende." Soria kız kardeşini sürüklerken sırttı ve Lessia'yı daha yumuşak bir sarılma şekline çekti; üstelik saçlarını boğmadan, çünkü kendi bakır rengi saçlarını kısa tutmuştu.

"Seni özledik," diye fısıldadı geri çekilirken, mavi gözleri kemerli tavandan sarkan avizelerin ışığında parlıyordu.

"Ben... ben de seni özledim," diye kekeledi Lessia, Merrick'e doğru yürürken, gözleri onun uzun vücudunda geziniyor, yaralanmadığından emin oluyordu.

Eh... daha çok yaralı var.

Gözlerini devirdikten sonra kızıl saçlı kız kardeşlere doğru döndü.

Lessia'nın şaşkınlığı belli olmuş olmalı ki ikisi de ona sırttı ve Soria ellerini iki yana açtı. "Yalancı. Muhtemelen bize bir düşünce bile ayırmadın."

Lessia boynunu ovuşturarak gözlerini Merrick'e çevirdi ama Fae ona yardım edemedi ve Merrick sadece omuz silkti.

"Özür dilerim," dedi sessizce.

Haklıydılar.

Seçimlere katıldığından beri bunları neredeyse hiç düşünmemişti.

Ama aslında hiç gerçek anlamda arkadaş olmamışlardı...

O ve Ardow birkaç yıl önce onları kurtarmışlardı ama bunu sadece iyi kalplerinden yapmamışlardı.

Çocukları yanlarına getirmeye başladıklarında dikkatlerini dağıtacak şeylere ihtiyaçları vardı ve Soria ile Pellie bu konuda mükemmeldi.

İkisi de güzel, ikisi de güçlü ve genç kadınların özlemini çektiği bir hayattan mahrumlar.

Pellie başını salladı. "Seni kızdırıyoruz."

Soria dudaklarını yalayarak başını salladı. "Haklı. Meyhanelerde Asker'de hainlerin yakalandığına dair fısıltılar duyduk ve düşündük ki..."

"Lessia olmalı, değil mi? Ve sana borçluyuz." Pellie kız kardeşinin omzuna kolunu attı.

"Evet. Bizi kurtardın."

"Ve biz kimseye borçlu olmayı sevmiyoruz."

"Hayır," diye onayladı Soria. "Ve şimdi umarım ödeşmişizdir?"

"Özellikle de senin o korkunç Peri erkeğini kurtardığımızdan beri." Pellie, kız kardeşlerin konuşmasını ağzı hafifçe açık bir şekilde izleyen Merrick'i işaret etti.

Lessia gülümsemesini bastırdı.

Çoktular.

Her zaman konuşuyor, her zaman oynuyor, her zaman eğlenceli bir şeyler yapmaya hazır.

Ama onların onun için hayatlarını bu şekilde riske atacaklarını hiç düşünmemişti.

"Hadi, yola koyulalım mı?" Soria arkasındaki spiral merdivenleri işaret etti. "Buradan başkente yürüyerek bir gün daha var."

Zincirlerin şangırtısı Lessia'nın kulağına ulaştı ama bu sefer onu hareketsiz bırakamadı.

"Yakında. İki kişiyi daha kurtarmamız gerekiyor." Lessia, yere serilmiş gardiyanların yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Kız kardeşlerin ormandan almış oldukları tahtadan yapılmış el yapımı silaha göz gezdiren kadın, başını iki yana sallayıp Theon'un cebini karıştırmaya başladı. Bileğindeki zincirler yeni dövmesine sürtündüğünde kolunda hissettiği acıyı görmezden geldi.

Daha fazla metal şingırtısı, aradığını bulduğunu gösteriyordu ve pantolonundan anahtarları çıkarır çıkarmaz ayağa kalktı ve Merrick'e doğru yürüdü.

Bileklerindeki kelepçeleri açarken hainin izi teninde belirgin bir şekilde duruyordu ama büyük siyah harflerden gözlerini ayırmayı reddetti.

Merrick bileklerini kurtarmak için sessizce anahtarı elinden aldığı anda, gözlerini kollarındaki aynı dövmelerden ayırmıyor, karakterlerin her dönüşünü, altın rengi tenine ve kendi biraz daha açık renkli koluna bulaşan her damla kurumuş kanı takip ediyordu.

Hain.

Zaten öyle değil miydi?

Vastala'da tahtın hainiydi.

Kendi canına ve kanına.

Ve Havlands'ı kurtarmak için Loche'a hiç şüphesiz ihanet edecekti.

Lessia birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

Ama düşünce aynı kaldı.

Eğer o noktaya gelirse yapardı.

Merrick'in parmaklarından biri yanağını okşadı ve parmak boynuna ulaştığında bakışlarını onunkilere çevirdi.

Gözleri onun gözlerini aradı ve aradığını bulamayınca yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Aynı şey," dedi yumuşak bir sesle.

Sen ve ben.

Paniklediğinde söylediği şey buydu.

Sadece onun dokunuşu onu karanlıktan geri getirebilirdi.

Kadın başını salladı ve adamın yarım gülümsemesi genişleyerek kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Yılan izi değildi bu; Kral Rioner'a karşı çıkan sayısız başka kişiyle paylaştıkları iz...

Bu onların işaretiydi.

Ve ne kadar çirkin olursa olsun ya da onlar hakkında ne söylerse söylesin... o onlarını.

Merrick ve Lessia'nın.

"Bizi burada daha ne kadar bekleteceksin?" diye homurdandı Raine taşın arasından, yüklü sessizliği bozarak; Merrick'in gözleriyle sürdürdüğünü sandığı konuşmayı.

Boynunu çevirerek Merrick'in elinden anahtarları kaptı ve birkaç farklı anahtarı denedikten sonra kalın taş kapıyı açmayı başardı.

Raine, yere bağlı kısa zincirler yüzünden sırtı kamburlaşmış, başı omuzlarının arasından sarkmış bir şekilde ellerinden birini duvara yaslamıştı.

Kerym neredeyse hiç tepki vermedi, hâlâ yerde oturuyordu, koyu saçları koridorun kenarındaki fenerlerden yansıyan ışıkla parlıyordu ve hücreye dökülüyordu.

Lessia'nın hissettiklerine benziyorlardı; yorgun, kirli ve çok, çok aç.

Önce Raine'e yaklaştı, olabildiğince hızlı bir şekilde onun bağlarını çözdü, sonra da aynısını Kerym'e yapmak için çömeldi.

Tereddüt ettiğinde onu sabitlemek için elini uzattı, adrenalin kanından atılırken daha önceki baş dönmesi tüm şiddetiyle geri gelmişti ve tepki vermeye fırsat bulamadan Merrick'in kolları onun kollarının altına girdi ve onu Kerym'in yanındaki noktaya yönlendirdi.

Anahtarları elinden aldıktan sonra başladığı işi bitirdi ve Kerym titreyen bacaklarıyla ayağa kalktığında, gözlerinin önünde siyah noktalar belirlediğinde yardım etmek için uzanan Merrick'in eline minnettar olarak aynısını yapmaya davrandı.

"Bu ikisi kurtarıcılarımız mı?" Kerym, kapı pervazına yaslanıp Soria ve Pellie'ye doğru başını salladı. Pellie, Fae'yi dikkatle izliyordu. "Savaşta gerçekten paslanmışız."

Soria'nın kaşları çatıldı ve Pellie onaylamayan bir ses çıkardı, ancak ikisi de Raine ve Kerym'in sıkışık odadan çıkmalarına izin vermek için birkaç adım geri çekilirken tepki vermedi.

Raine, Merrick eğilip iki gardiyanı hücreye sürüklemeye çalıştığında ona yardım etmek için geri dönmeye çalıştı, ancak Merrick, Lessia'nın ondan duyduğu en alçak sesle, "Onlar. Benim," dediğinde Raine, ellerini havaya kaldırarak geri çekildi.

Merrick kapıyı kapatmaya başladığında gözleri onun gözlerine takıldı -kendisini gardiyanların yanında tutuyordu- ve Lessia, taş kapı çarpılarak kapandığında tam olarak ne yapmayı planladığını anlatan gözlerdeki bakıştan korkması gerektiğini biliyordu.

Ama öyle değildi.

Ona başını salladı ve adamın yüz ifadesi kapalı kapının ardında kaybolmadan önce bir anlığına yumuşadı.

Hepsi sessiz kaldı, kalın duvarın içinden gelen tuhaf sesleri duymamaya çalıştılar -Merrick'in fısıltılarının daha hoşuna gidebilecek sesler- ve Raine ile Kerym'in duvara yaslandıklarını izleyen kız kardeşlerin gözlerinde korku olmasa da başka bir şey vardı...

Merak, diye düşündü Lessia.

Lessia'nın annelerinin garip koşullar altında öldüğünü öğrendiğinde verdiği belirsiz tepkilere bakılırsa, ne ölüme ne de intikama yabancı değillerdi; ama belki de daha önce tam bir Fae ile karşılaşmadıklarını söylediklerinde yalan söylememişlerdi.

Annelerinin onları hayatlarının büyük bir bölümünde tavan arasında kilitli tuttuğu düşünüldüğünde bu çok da şaşırtıcı olmazdı; kız kardeşlerinin dışarıda bambaşka bir dünya olduğunu fark ettiklerinde onu terk etmelerinden çok korkuyorlardı.

Merrick sonunda kapıyı açtığında ıslak taşın demir kokusu da karıştı, ama sol kolu ve göğsü kan içinde olsa da, Lessia adamın

kendisine doğru yürürken bunun tamamen ona ait olduğunu fark etti.

Bir an için düşünceleri kapıya çarpan sert seslere kaydı, adamlara ne yaptığını merak etti ama Merrick'in Ellow'da öldürdüğü isyancıların çılgınlıklarını hatırlayınca bunları aklından çıkardı.

Lessia onları yakaladığında gözlerinde hâlâ o ölümcül bakış vardı ama Lessia'nın gözlerine kenetlendikleri her saniye bu bakış yumuşadı ve Lessia çenesini yukarıda, omuzlarını aşağıda tuttuğunda gergin duruşu gevşedi; en azından biraz.

"Hadi silahlarımızı bulup bu lanet yerden çikalım." Merrick parmaklarını onun parmaklarına geçirdi ve yavaşça onu koridordan aşağı çekti. Raine ve Kerym hemen arkalarından gelirken Soria ve Pellie de ateşin başında onları bekleyeceklerini söyleyerek merdivenleri çıkmaya başladılar.

Merrick koridorun birkaç adım ötesindeki kapılardan içeri göz atarken, Lessia kendini onun yerine onu izlerken buldu.

Onun her zamankinden pek de farklı görünmediğini fark edince derin bir iç çekti.

Saçları belki biraz daha dağınıktı -biraz toz parlaklığını azaltmıştı- ama kesinlikle yüzünün etrafında gevşekçe sarkan kendi saçları kadar kirli değildi ve çıplak gövdesindeki deri, özellikle kendi saçları neredeyse griye döndüğünde, her zaman kıskandığı o hafif parlaklığa sahipti.

Dövmesi bile ona yakışıyordu; siyah harfler bronz teniyle güzel bir tezat oluşturuyor, çirkin kelimeyi neredeyse... baştan çıkarıcı gösteriyordu.

"Neden surat asıyorsun?" Raine yanlarına geldiğinde onu dürttü, silahları bulmaya hevesli görünüyordu.

Ya da belki de esir alanların elinden aldığı matara.

Sonra gözleri onun uzattığı koluna takıldı ve bakışları yavaşça Merrick'in koluna, sonra tekrar onun koluna kaydıığında yüzü bembeyaz oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Raine, Kerym'in eli diğer bileğini kavradığında, parmakları hafifçe sıkıyordu.

Lessia, boğazında oluşacak yumrunun onu ele geçirmesine izin vermemek için gülümsemeye çalışarak elini silkeledi.

"Merrick'in hâlâ tanrıların onu yonttuğu gibi görünmesine ve benim de iğrenç bir hücrede birkaç gün geçirmişim gibi görünmeme sebep olduğu için surat asıyorum," diye şaka yaptı, Fae'lerin yüzlerindeki dehşet ifadesini silmeye çalışarak.

Merrick o kadar ani bir şekilde durdu ki, kadın ona çarptı.

Raine ve Kerym'e dik dik baktıktan sonra, yürümeye devam ettiler ve "bakmaya devam edin" gibi bir şeyler söyledikten sonra, dönüp ona doğru döndü.

Yüzünü ellerinin arasına alıp yukarı doğru kaldırdı, gözleri yavaşça üzerinde gezindi; sanki her santiminin tadını çıkarıyormuş gibi.

Bakışları ardında sıcak bir iz bıraktı ve Lessia, adamın koyulaşan gözlerine karşılık yanaklarının kızarmasına engel olamadı.

"Çok güzelsin," diye sessizce ilan etti. "Her zaman güzelsin."

Tartışmayı düşündü.

Sonuçta kendi kokusunu alabiliyordu; teninin üzerindeki kir tabakasını, şimdi daha kahverengi görünen altın kahverengi saç tellerini ve gardiyanların oyduğu soluk, lekeli cildi görebiliyordu.

Ama bakışlarındaki bir şey, onun bu cevabı yutmasını sağladı.

Ve kolunu kaldırıp dudaklarını dövmeye bastırduğunda, harfleri tüy gibi bir dokunuşla teker teker öptüğünde, titrek bir nefes verdi.

Merrick ona o yıkıcı gülümsemelerden birini sundu - sanki bambaşka bir insana dönüştüğü gülümsemelerden birini - kolunu onun omuzlarına doladı ve onu sert vücuduna yasladı.

"Buldum onları!" diye seslendi Raine ve Merrick'in onu koridorun ilerisinde, Raine ve Kerym'in gizlice girdiği odaya doğru yönlendirmesine izin verdi.

Eşikten içeri girdiklerinde Lessia homurdandı. Raine'i şişelerle dolu bir dolabın derinliklerinde, kılıcı ise dikkatsizce yerde, altında buldu.

Kerym, odanın köşesindeki bir sandalyede asılı duran deri bir tunik fırlattı. Merrick onu giymesi için bıraktığında, yakut hançerinin parıldadığı rafa doğru yürüdü ve babasının ona verdiği hançerin biraz daha içeride olduğunu görünce rahatladı.

Lessia onları beline yerleştirdi ve hançerinin üstündeki rafta duran Merrick'in ağır kılıcını aldı.

Sapını süsleyen kırmızı değerli taşların üzerinde parmaklarını gezdirdikten sonra arkasını dönüp onu Merrick'e uzattığında, hemen arkasında onu görünce neredeyse zıplayacaktı.

"Teşekkür ederim." Merrick kılıcı alırken elini onunkine değdirdi. "Babamındı. Ondan bana kalan tek şey bu."

Lessia, kehribar taşlı hançeri işaret ederken ona hafifçe gülümsedi. "Bu büyükannemindi. Babam on iki yaşına girdiğimde bana vermişti."

Merrick başını salladı. "Sana yakışıyor."

"Teşekkür ederim."

Lessia'nın gözleri tekrar kılıcına kaydı.

Sonra Merrick'in o gün ormanda ona verdiği hançere.

Gözleri büyüdü.

"Ama eğer... eğer bu kılıç babanınsa... ya hançer?"

Merrick'in gözleri parladı. "Annemindi."

Lessia nefes nefese kaldı ve eli hançere gitti.

"Çok özür dilerim! Al..." Kemerine bağlı kınından çıkarmaya başladı.

"Yapma." Merrick'in eli kendi elinin etrafına dolandı.

"Lütfen," diye ekledi. "Bu bir hediyeydi."

Lessia hâlâ başını sallıyordu ki, tepelerinden yüksek bir çarpma sesi duyuldu.

Ve ardından bir çığlık duyulunca, hep birlikte merdivenlere doğru koşmaya başladılar.

Önce Merrick, hemen arkasında Lessia, arkasında da Raine ve Kerym.

"Büyüm tam olarak geri dönmedi ama zihin titreşimleri görebiliyorum. Yukarıda bir sürü asker var," diye tısladı Raine, merdivenlerin altında durduklarında, ağır nefesleri taş duvarlar arasında yankılanırken. "Çok fazla. Ve..." Bir an tereddüt etti, Merrick'e kaçamak bir bakış attıktan sonra devam etti. "Naip orada."

Lessia, sakinleştirici bir nefes alarak bakışlarını tavana çevirdi ve içindeki nabzı yatıştırmaya çalıştı.

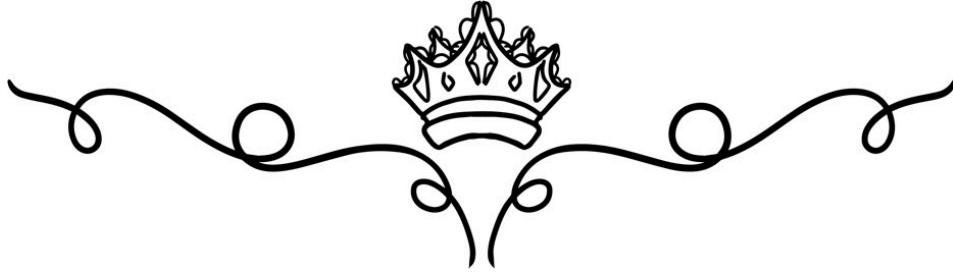
Bunu yapacaktı.

O yapardı.

Kararlılık, midesinde kaynayan huzursuzluğa eşlik etti ve başını tekrar aşağı eğerken Merrick'in gözleriyle karşılaştığında bir kez başını salladı.

"Yanma zamanı," diye fısıldadı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Merdivenlerden yukarı çıkmak için Merrick'le dövüşmesi gerektiğini düşünmüştü ama ilk adımı atmak için ayağını kaldırdığı anda Merrick kenara çekilip ona yer açtı.

Üstlerinden gelen şiddetli ayak sesleri Lessia'nın içinden geçiyordu, tavandan düşen tozlar burnunu gıcıklıyordu ve Loche'nin derin sesi spiral merdivenlerden yankılandığında, neredeyse hemen geri dönecekti.

Merrick'in elinin kendi elini kavraması sayesinde yukarı doğru devam edecek gücü bulabildi.

"Çevreniz sarıldı," diye seslendi Loche. "Ve arkadaşlarınız da bizde, bu yüzden hiçbir şeye kalkışmayın, yoksa ikisi de ölür."

"Büyüm hâlâ geri dönmedi," diye tısladı Kerym. "Eğer iş oraya gelirse, normal şekilde savaşıpman gerekecek."

Kendi kendine çekmeye çalışırken damarlarının hâlâ o korkunç tıkanıklık hissiyle dolu olduğunu fark etti ve Merrick'in göğsünde gürleyen sesteki onun büyüsünün de geri dönmediğini anlayabiliyordu.

Raine fısıldadığında Lessia omzunun üzerinden bir bakış attı: "Birazını geri alıyorum. Yükselmeden önce muhafızlarını alt etmemi ister misin?"

Bakışlarını ondan Kerym'e çevirdi, tereddüt etti ama sonunda başını salladı. "Geçen sefer her şeyi mahveden şey sihir gücümü kullanmamdı. Hadi... önce denemeden deneyelim. Ama... hazır ol."

Tekrar öne döndüğünde Merrick, yanındaki son basamaklara çıkmak için adımlarını hızlandırdı ve Lessia, Loche'un zihnini o uçurumda yaptıkları gibi kontrol etmek zorunda kalmayacaklarını dua etti.

Gerekirse bunu yapardı.

Ama buna dayanabileceğinden emin değildi.

Eğer bu onu sonsuza dek değiştirecek şey olsaydı.

Son adımı attığında kanı kulaklarında kükredi ve gri gözler ona dikildiğinde vücudundaki her kas gerildi.

Lessia, naibi içeri alırken yüreği bir an duraksadı.

Aynı görünüyordu.

Her zamanki siyah deri kıyafetlerini giymiş ve koyu saçları yüzüne düşmemiş halde, ölümcül derecede yakışıklıydı. Ve keskin bakışları onun üzerinde gezinirken, her hareketinde fazlaca anlam çıkardığı hissi, tenini endişeyle kapladı.

Seçim sırasında onu çok çileden çıkaran o alaycı sırıtış, duvara yaslandığında dudaklarında belirince gözlerini kaçırdı.

Bunun yerine Lessia, küçük bir kanep ve masanın olduğu, eski bir oturma odasına benzeyen yere hızlıca bir göz attı; ancak Soria ve Pellie'yi hiçbir yerde göremiyordu ve Loche'nin muhafızlarının taktığı o korkunç maskeler, liderlerinin arkasına yayılmış ölümcül siyah kuşlar sürüsü gibi, her hareketini takip ettiğinde midesi bulandı.

"Merhaba Lessia." Gözlerini tekrar onun gözlerine çevirdiğinde, Loche'nin keskin bakışları, Merrick'in yanındaki duvara rahatça yaslanmış halde tuttuğu eline kaydı ve devam etmeden önce dilini şaklattı. "Ölüm Fısıltısı. Artık ihtişamlı uğraşmıyor musun?"

Merrick dişlerini göstererek "Görünüşe göre o noktayı geçtik." dedi.

"Öyleyiz, değil mi?" Loche kendi kendine başını salladı ve geniş oturma odasının ahşap duvarlarının neredeyse her santiminde nöbet tutan muhafızları yaklaştığında elini kaldırdı. "Gerek yok. Lessia ve küçük Peri savaşçılarından oluşan grubunun hiçbir şeye kalkışmayacağından eminim. Özellikle de mağaradaki arkadaşlarının bana bir şey olursa... ya da biraz fazla anlayışlı görünürsem durumu pek iyi olmazdı."

Lessia sessizce küfrederek Merrick'e hızlı bir bakış attı ve Merrick bakışlarını öne dikmeden önce çenesini hafifçe eğdi.

Dışarıdan bakıldığında Merrick sakın görünüyordu, bacak bacak üstüne atmış ve omuzları düşüktü ama Lessia boynundaki damarın gerildiğini görebiliyordu; parmaklarının ritmik bir şekilde elinin üstüne nasıl değdiğini hissedebiliyordu.

O her şeyden çok uzaktı.

Raine ve Kerym, Merrick'in yanındaki yerlerini alırken hafifçe homurdandılar, bir yandan kılıçlarını tutuyor, bir yandan da naibe dik dik bakıyorlardı.

Her şeye rağmen dudaklarını büzdü.

Muhtemelen kendilerine "küçük" denmesinden hoşlanmıyorlardı.

"Şuna bak."

Loche bir kez daha konuştuğunda gözleri parladı.

"Neredeyse tam kardeşlik." Loche başını yana eğdi, bakışlarını dördünün üzerinde gezdirirken gülümsemesi hiç değişmedi. "Bana savaş açmaya mı geldin Lessia?"

"H-hayır," dedi.

Boğazını temizledikten sonra hızla devam etti. "Sizi uyarmaya geldik."

Loche, dudaklarını sımsıkı kapatmasına neden olan kısık bir kahkaha attı. "Uyar beni... Ölüm dileğin mi var? Elbow'a bir daha adım atarsan seni kendim öldüreceğimi söylemiştim."

Merrick alçak sesle homurdandığında Lessia onu susturdu.

"Biliyorum," dedi ve bir adım öne çıktı.

Merrick'in eli ölümcül bir şekilde kavranmışken, atabileceği tek adım buydu.

"Loche, isyancılar yıkıcı bir saldırı planlıyor. Hem de sadece denizden değil, Elbow'un dört bir yanından bu işin parçası olan insanlar var. Ve... Elbow'un -bizim- karşı karşıya olduğumuz tek tehdit bu değil. Başka bir Fae diyarı buraya geliyor -Oakgard'ların Fae'leri- ve Rioner onlarla birlikte çalışıyor. Elbow'u ele geçirmelerine yardım edecek. Bir lanet var... Her şeyi bilmiyorum ama senin Rantzier ailesini yok edip onu dize getireceğine inanıyor, bu yüzden seni ortadan kaldırması gerekiyor."

Loche'un vücudundaki tek bir kas, yüzündeki tek bir çizgi bile değişmedi.

Lessia ona baktığında nabızı hızlandı ve o da ona baktığında içindeki çarpıntılar hızlandı.

"O biliyor." Merrick yanına sokuldu. "Sen bilmiyor musun?"

Loche dişlerini gıcırdatarak muhafızlarına arkasındaki kapıdan, sağındaki küçük pencereden içeri süzülen gri ışığa doğru çekilmelerini işaret etti. "Onlarla baş başa bir an geçirmem gerek."

Birkaç gardiyan diğerlerini takip ederken tereddütlü adımlarla oyalanırken, Loche tıslayarak, "Bu bir emirdi," dedi.

Loche, sonuncusunun arkasından kapının çarpılarak kapanmasını beklemeden bir saniye bile durmadı.

Tozlu pencereden dışarıya şöyle bir baktıktan sonra onlara doğru hızla yürüdü.

Merrick onu hemen arkasına aldı, böylece naip birkaç adım ötede durduğunda Loche'un buz gibi gözleriyle karşılaşan kendisi oldu.

Loche başını sallayarak tekrar güldü. "Demek sonunda aklın başına geldi."

Merrick, Loche'a olan mesafenin bir santim kadar belirginleşmesi için doğruldu ve hırladı: "Beni sınama, insan."

"Merrick." Odada fısıltılar yankılanmaya başlayınca Lessia elini çekti, Kerym ve Raine kıkırdadığında ise fısıltılar daha da yükseldi. "Lütfen."

Büyüsünü bu kadar çabuk kullanabilmesine şaşırmıştı.

Damarları hâlâ Vincere'nin serbest bıraktığı o kuru, kurşun gibi hisle doluydu, teninin altında kaynayan sihrin zerresi bile yoktu.

Başını çevirip ona baktığında burun delikleri genişledi, ama Lessia "Lütfen" diye tekrarladığında Merrick sonunda bir adım geri çekildi, ancak kasları deri kıyafetinin altında kıvrılarak Lessia'dan birkaç santim önde kalmayı sürdürdü.

Loche'un gözlerinde bir soğukluk vardı; onlarla karşılaştığında tüyleri diken diken oldu. "Yani... artık onunla mısın?"

Lessia nasıl cevap vereceğini bilemeyerek ağzını birkaç kez açıp kapattı ve teninde gezinen huzursuzluk geçen her sessiz saniyede daha da arttı.

Daha Merrick'le bile bu konuyu konuşmamıştı.

Gözlerini Fae'ye diktiğinde, onun gece gözleri çoktan onu bekliyordu ve zihninde oluşmaya başlayan her düşünce, onun karanlık bakışlarında parlayan duyguların derinliklerinde buharlaşıp gitti.

Sen ve ben.

"Not edildi," diye homurdandı Loche ve bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Sanırım bu canımı acıtmalı," dedi Loche, seçim sürecinde sevdiği gibi, koyu renk saçlarını karıştırıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Tuhaf... Sana karşı hissettiklerimi bilmek, orada olduklarını bilmek ama hissetmemek." Omuz silktili. "En azından, bu kadar çabuk ikna olabildiğine göre, muhtemelen daha iyiye gidiyordur."

"Affedersiniz?" Lessia, Loche'a doğru bir adım atarken Merrick'in elini bıraktı ve parmağını göğsüne bastırdı. "Beni terk ettin! Peşinden sürünmeme izin verdin. Seni sevdiğimi söyledim ve sen... beni silmemi söyledin! Beni yargılayamazsın, naip."

Loche'un bakışları yavaşça ceketini tutan parmaktan gözlerine doğru kaydı ve adam ellerinden birini kaldırdığında, geri çekilmekten kendini alamadı.

Ama o sadece alnına düşen bir tutam saçını parmaklarıyla düzeltti ve o da adamın kaşlarını çatarak saçını kulağının arkasına sıkıştırmasını sessizce izledi.

Loche'un gözleri aşağı doğru kaydıkça, adamın dövmeyi fark ettiği anı gördü.

Gözleri bir anlığına yuvarlandı, sonra şoku üzerinden attı ama parmaklarını acıyan harflerin üzerinde gezdirirken elinin nasıl titrediğini anlamamak mümkün değildi ve dişleri birbirine çarptığında kadın yüksek sesle yutkundu.

"Ona dokunma." Merrick, naibi bir adım geri iterken sesinden buz damlıyordu. "O gece o ayrıcalığı kaybettin. Seni öldürmeden önce geri dön."

Loche, Merrick'e tembel bir gülümsemeye baktı. "Bunu yapacağını sanmıyorum. Bak... Yapsan bile seni affetmez sanırım."

Merrick'in homurtusu tüm kulübeyi sarstı.

Ya da burası her neyse işte.

Lessia, göz ucuyla Raine ve Kerym'in birbirlerine yaklaştıklarını, bakışlarının öfkeli Merrick'ten, umursamaz görünen Loche'a kaydığını görebiliyordu ve hızla iki erkeğin arasına girdi.

"Durdur şunu," diye emretti Loche'nin göğsüne elini koyarken. "Loche, bu benimle ilgili değil! Elow ile ilgili - tüm Elow ile ilgili. Buradaki herkes tehlikede!"

"Ama konu sen," dedi Loche yavaşça, sanki kelimeleri sınıyormuş gibi. "Şu anda hissedemiyorum ama çaresizliği hatırlıyorum; neden senden anıları, duyguları silmeni istediğimi. Bu... hepsi senin yüzünden."

"Ne demek istiyorsun?" Lessia ona baktı, sonra Merrick'e döndü ve adamın yüz hatlarında ne kavga ediyorsa onu rahatlatamıyordu.

Hiç.

"Geri dönmemen gerekiyordu." Loche önlerinde bir ileri bir geri yürümeye başladı, elini yana doğru bırakırken umursamaz maskesi kaydı. "Bunu garantilemek için her şeyi mükemmel bir şekilde ayarlamıştım. Üçünün de hücrelerde birlikte olmasını sağlamıştım ki kaçtığında onları da yanında götürmen kolay olsun. Zaddock'un duyması... Anlayacağını biliyordum; çok aceleci davrandığımı düşünecekti... Neden geri döndün Lessia?"

"Sana söylemiştim!" diye cevap verdi, sesi istediğinden daha tiz çıkmıştı. "Rioner'ın seni öldürme planı var! Bütün Elow'ları yok edip Oakgard'ın Perilerine verecek. Buna izin veremezdim, değil mi?"

Loche yumruğunu duvara vurdu ve taşın çatırtısı, daha adamın kırık bakışlarıyla karşılaşmadan içinde bir şeyleri parçaladı. "Senin bu kadar asil olacağını anlamalıydım!"

Ona doğru sessizce yaklaşırken, Merrick'in göğsünde yankılanan uyarıyı duymazdan geldi. "Rioner'ın ne planladığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Benden hangi anıları çaldığını hatırlamayabilirim ama eğer seni seviyorsam ve sen de beni seviyorsan... beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın."

Loche ellerini yüzünden aşağı doğru kaydırduğunda ağzı açık kaldı ve daha önce hiç görmediği bir duygu yüz hatlarında belirdi.

Suçluluk.

Ham suçluluk duygusu.

"Senin için her şeyi riske attım," dedi, her kelimeyi vurgulayarak. "Toprağımı. Halkımı. Senin için. Ve şimdi bile... Hissettiğimi bildiğim şeyleri hissetmediğimde, hatırlamadığımda bile... Yapamam. Seni feda edemem."

"Fedakarlık..." Lessia ellerini iki yana açtı. "Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum! Neden benim için her şeyi riske atıyorsun?"

Merrick boğuk bir ses çıkardı ve onun koyu gözleriyle karşılaştığında sendeleyerek geri çekildi.

Geniş, koyu gözler.

Yüzü bembeyaz.

"Onu hemen anladı." Loche duvara vurduğu eline baktı, parmak eklemlerinden aşağı akan kanı pantolonuna sildi.

"Merrick mi?" diye sordu.

Lessia, Merrick'in omzunun üzerinden Raine ve Kerym'in gözleriyle buluştu. Fae sessizliğini koruyordu, çenesi o kadar sıkılmıştı ki Lessia, dişlerini ezmek üzere olup olmadığını merak etti.

Onlar da en az kendisi kadar şaşkın görünüyorlardı, alınlarında kırışıklıklar vardı, bir naipten bir donmuş Ölüm Fısıldayan'a bakıyorlardı.

"Neler oluyor?" Lessia bakışlarını Loche'tan Merrick'e çevirdi ve ikisi de hâlâ cevap vermeye tenezzül etmeyince Merrick'in alanına girdi ve cam gibi gözlerinin önünde elini salladı.

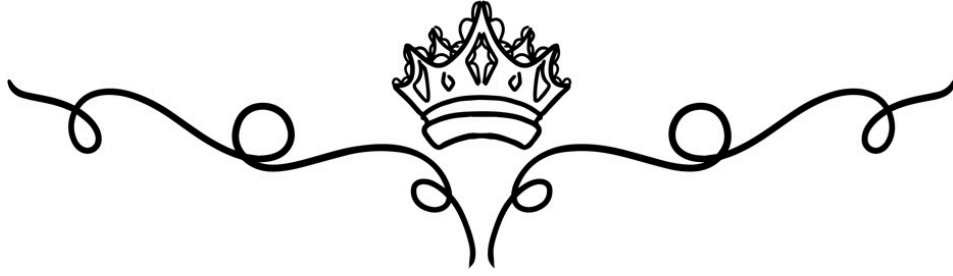
"Merrick, beni korkutuyorsun," dedi titrek bir sesle.

Sonunda gözleri odaklandı ve onları kaldırırken onun gözlerini buldu.

Ama elleri onun omuzlarına değdiğinde ve onları öyle bir kavradığında ki, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi hissettiğinde, içinde saf, katıksız bir korku kabardı.

"Lanet Loche'la ilgili değil," dedi Merrick monoton bir sesle.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lessia, gözleri önünde dönen karanlık gözlerden ayrılırken gözlerini kırptırdı.

Sert gri gözler gözlerini bulunca tekrar gözlerini kırptırdı.

Ve yine önce ela olanlar, sonra mavi olanlar onunkilerle buluştuğunda, sadece kirli ahşap zemine hızlıca bir bakış atmak için.

"Eğer... eğer Loche ile ilgili değilse," dedi yavaşça, bilincinin sınırına dokunan düşüncenin netleşmesine izin vermeyerek. "O zaman kim?"

Omuzlarındaki eller onu bir bedene doğru çekiyordu, biri yere düşerken diğeri beline dolanıyor, onu titreyen kaslarına bastırıyordu, sanki onu dış dünyadan korumak ister gibiydi.

"Perilerin ve insanların sevdiği kişi."

Lessia'nın gözleri yine o gri gözlerle buluştu ve Loche'nin tekrarlaması yüzünden ona boş boş bakmış olmalıydı. "Rioner'ı alt etmeye mahkum olan, gönülsüz müttefik, hem Periler hem de insanlar tarafından sevilen kişi."

"Evet... benim gibi biri tarafından mı seviliyorsun? Yarı Peri, yarı insan." Lessia gruba bakarken kaşlarını çattı. "İsteksiz müttefik... ElLOW'daki tüm yeni naipler gibi, Loche da Vastala ile müttefikliğini onurlandırdı."

"Ben isteksiz bir müttefik değilim, Lessia." Loche pencereden dışarıya bir bakış atarken iç çekti. "Perilerle daha yakın bir ortaklık istiyordum. Birlikte çalışmamızı istiyordum. Barış istiyordum. İstedğim... bu değildi."

Raine, "Rioner laneti yanlış anladı," diye mırıldanırken Merrick'in beline doladığı eli bir sıkıp bir açıldı.

Loche başını salladı. "Yarı Peri, yarı insandan bahsetmiyorum. İkisinin de sevdiği birinden bahsediyorum."

Hoş olmayan bir his tenine yayıldı, farkındalığının hemen ötesinde gizlenen bir şey.

Başını salladı.

HAYIR.

Hiçbir yolu yoktu.

"Merrick," diye fısıldadı Lessia, onun kendisini rahatlatmasına ihtiyaç duyarak.

Ona bunun için yeterince güçlü olduğunu söylemesine ihtiyacı vardı.

Sadece... ona ihtiyacım var.

Sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi, diğerlerine hızlıca bir göz attı, sonra da beline doladığı kolu çekip elini tuttu ve hain işaretinin olduğu kolu kaldırdı.

Parmakları, siyah harflerin altında zar zor görünen yılanı takip etti. "Kan yemini."

Bakışları birbirine kenetlendi ve adam konuşmaya devam ettiğinde bakışlarını kaçırmak istese de başaramadı. Adamın sesi o kadar alçalmıştı ki, herkes sessiz kalmasaydı onu duyamazdı. Sanki odadaki herkes nefesini tutuyormuş gibi, ciğerlerine hava çekiyorlardı.

"Kan bağıyla bağlı olan, isteksiz bir müttefiktir."

"Ama..." Alt dudağı titredi ve cümlesini tamamlayamadı.

Soramıyordum.

Bu değil.

"Cinler ve insanlar tarafından sevildi." Loche'nin sesi araya girdi ve Merrick'in bakışlarının çekimine rağmen, dönüp ona baktı.

"Seni seviyordum. Bu yüzden duygularımı yok etmeni istedim. Rioner'ın benden şüphelendiğini biliyordum ve casuslarımdan biri lanetin o kısmını ele geçirene kadar yanlış yorumladığını anlayamadım..." Loche çenesindeki sakalı kaşıdı. "Bir şey saklıyordun. Çok açtı ve başından beri onun için casusluk

yaptığından şüpheleniyordum. Tam olarak ne zaman fark ettiğimi hatırlamıyorum ama bir noktada istemeden olduğunu anladım."

"Loche..." Lessia'nın sesi kederle doluydu ve ona doğru ilerlemekten kendini alamadı.

Elini umursamazca ona doğru salladı. "Sen bakmazken Merrick'in sana nasıl baktığını kimse fark edemezdi. Tabii ki sen hariç." Ona boş bir gülümsemeyle baktı. "O gün krala ne kadar isteksizce bağlı olduğunu anladığımda, hızlı davranmak zorunda kaldım. Seni Elbow'da tutmak için çok fazla ısrar etseydim Rioner anlayışla karşılardı, bu yüzden... onu başımdan savmak zorunda kaldım."

Al. Onları. Uzaklaştır. Duygularımı al. Bizimle ilgili her anıyı al.

Bu vesileyle Elbow'dan sürgün edildiniz.

Anılar birdenbire üzerine çöktü.

O acı... Gözlerindeki o acı, onun ihanetinden dolayı değildi.

Bu, kendisine yapmak zorunda kaldığı şeyden kaynaklanıyordu.

Onlara.

Lessia titrek bir nefesin arkasından birini bıraktığında ona doğru sendeleyerek bir adım daha attı.

Başını omzunun üzerinden çevirdi ve gözleri Merrick'in gözleriyle buluştu.

Hiç kimse, sen bakmadığın zaman sana nasıl baktığını fark edemezdi.

O zaman mı?

Ama ondan nefret ediyordu...

Sen ve ben.

Gözleri sanki onunla konuşuyordu ve Loche boğazını temizlediğinde bakışlarının çekimini kırmak için var gücüyle mücadele etmek zorunda kaldı. "Görünüşe göre işe yaramamış, çünkü sen buradasın ve Havlands'a inmesini beklediğim savaştan olabildiğince uzakta değilsin."

Lessia yüzünü buruşturdu, sesi neredeyse onu ele veriyordu. "Sevdiğim herkesi geride bırakmam mümkün değildi."

"Sanırım seni sevmemin sebeplerinden biri de bu." Loche'nin bakışları merakla onu süzdü. "Bunu bildiğim halde nedenini bilmemek çok tuhaf. Yani, çok güzelsin falan... ya da muhtemelen

banyo yaptıktan sonra öyle olacaksın. Ama sen... oldukça sıradan görünüyorsun, değil mi?"

Merrick yanından uçup Loche'u duvara yaslayınca Lessia irkildi, yüzü öfkeyle buruştu. "Onunla böyle konuşma. Onu korumak için yaptıklarını umursamıyorum. Ona zarar verdin."

Loche karanlık bir kahkaha attığında, Merrick'in eli boğazına dolandı. "Sana beni sınamamanı söylemiştim. Kim olduğun umrumda değil, naip. Bana saygısızlık etme..." Merrick'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Ona saygısızlık etme."

"Senin..." Loche, yüzünün rengi değişirken ve yanakları kızarıırken kekeleydi. "S-soruma bile cevap vermedi... Seninle olup olmadığı sorusuna," diye hırıltılı bir şekilde soludu, Merrick'in gözleri alev alev yanarken.

"Dur!" diye bağırdı Lessia, koşarak Merrick'in kolunu çekerken. "Merrick, dur!"

Loche tekrar kahkaha attığında, ona bakmayı bile esirgemedi. "Bak. O-o hâlâ benimle ilgileniyor."

Odada fısıltılar yankılandı; sanki farkına varmadan bir fırtına kopmuştu ve Loche'un sert gözlerinde, onunla tanıştığundan beri ilk kez bir korku parıltısı yansıdı.

"Raine," diye yalvardı Lessia, tüm bu konuşmaya boş boş bakan iki Fae savaşıncısına doğru dönerek.

Raine ve Kerym tereddüt edince, "Lütfen!" diye bağırdı.

"Kahretsin!" diye küfretti Raine ve başını sallayarak kızıl saçlarını savurarak Kerym'le birlikte öfkeli Merrick'le aralarındaki mesafeyi kapattılar.

Merrick'i kurtarmak için ikisinin de çabası gerekti.

Sonunda başardıklarında Loche dizlerinin üzerine çöktü, boğazına yapışan bir el nefes almaya çalışıyordu.

Merrick de nefes nefese kalmıştı, arkadaşlarının arasında dururken göğsü inip kalkıyordu, yüzü o kadar soğuktu ki tüyleri diken diken olmuştu.

Lessia'nın kafası iki erkek arasında sıkıştı ve Loche duvara yaslanıp ayağa kalktığında - gururundan başka bir yara almadığı belliydi - Merrick'e doğru hızla ilerledi.

Raine ve Kerym geri çekilirken kıkırdadılar, ama Raine onlara karanlık bir bakış attığında, gözlerinde bir şey görmüş olmaları ki hızla ağızlarını kapattılar.

"Ne. Lanet. Merrick," diye tısladı Lessia ona doğru yaklaşırken.

Omuzlarını silerken yüz hatları can sıkıntısı maskesine dönüştü. "Onu ben öldürmedim."

Tırnaklarını yolmaya başladığında, köpek dişlerini göstermek için dudaklarını kıvrımdan kendini alamadı.

Tırnaklarını çekiştiriyor!

"Bunu bir daha yapma," diye hırladı ve devam edip sadece ellerine baktığında "Merrick!" diye ekledi.

Sonunda ona doğru baktı.

"Bana söz mü veriyorsun?" Kayıtsız gözlerle baktı.

"Hayır." Merrick, daha da yaklaştığında meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Tutamayacağım bir söz vermem."

Tam ona tokat atacaktı ki Loche boğuk bir sesle, "Muhafızlarım yakında bu kulübeye saldıracak gibi görünüyor. Gitmeliyiz." dedi.

"Hadi başlayalım mı?" Lessia hâlâ Merrick'e dik dik bakıyordu, gözleri onun omuzlarında yeniden artan gerginliği takip ediyordu; muhtemelen Loche'un sesine bakıyordu.

"Sanırım az önce öğrendiklerinizden bağımsız olarak bir daha ayrılmayacaksınız, bu yüzden sizi esirlerim olarak şatoya götürmem gerekiyor."

Lessia, Loche'a da biraz akıl vermesi gerekip gerekmediğini merak ederek arkasını döndü; o sırada Loche başını eğdi ve ağzında isteksiz bir gülümseme belirdi.

"Aslında esir olmayacaksınız. Kaleye vardığımızda, istediğiniz gibi dolaşmakta özgür olacaksınız, çünkü orada sadece en sadık muhafızlarım var. Ancak oraya giderken, bahsettiğiniz isyancılardan bazıları da dahil olmak üzere, benden şüphe eden birçok insanla karşılaşacağız. Verdiğim kararı anlamalarını beklemiyorum... ve siz hâlâ Elbow'a ihanet olarak görülüyorsunuz. Sizin şerefimize bir hoş geldin balosu düzenleyemem."

Kale...

Lessia uzun beyaz koridorları hatırladığında ürperdi.

Orada yaşarken hissettiği yalnızlık.

Kralın emirlerinin baskısı göğsünde büyüdükçe korku da artıyordu.

Ama gitmeleri gereken yer orasıydı.

Ve o taşı oraya bırakmıştı...

Başını eğdi. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

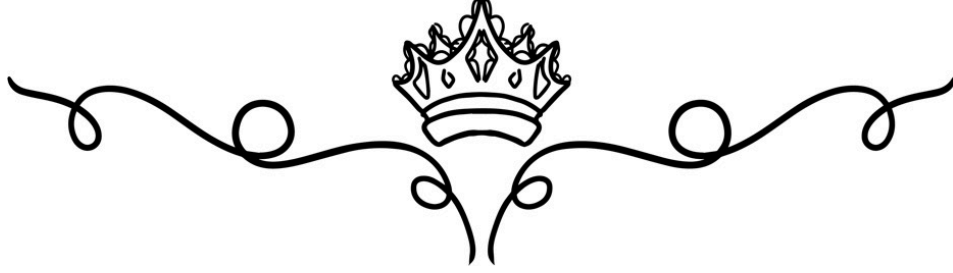
Loche, gardiyanlar içeri girdiğinde ne beklemeleri gerektiğini, güvendiği birinin Soria ve Pellie'yi mağaraya götürdüğünden emin olduğunu anlatırken, Merrick'e doğru döndü.

Gözlerinin içine baktığı her an yüzü gevşiyordu ve sonunda arkalarındaki kapı açılıp gardiyanlar içeri dalıp onları tekrar zincirleyip atlara bağladıklarında Merrick tek kelime etmedi.

Yine de başkente dönüş yolunda gözlerini ondan ayırmayı reddetti, hatta onun hakkında öğrendiklerinin dışında başka düşünceler zihninde egemenlik kurmak için mücadele ediyordu.

Hiç kimse, sen bakmadığın zaman sana nasıl baktığını fark edemezdi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Donmuş kollarını ovuşturarak ve Loche muhafızlarının damgaladığı koldan gelen acı dolu bir darbeye inlemesini bastıran Lessia, seçim sırasında aylarca içinde kaldığı odaya baktı.

Tıpkı bıraktığı gibi duruyordu.

Tabii, dolabında asılı duran kıyafetlerinin dışında.

Kale avlusunun metal kapılarından içeri girdikleri anda zihnini bulandıran, tekrar burada olmanın ürkütücü hissinden kurtulmaya çalıştı.

Ama nafile.

Atlarından indiklerinde, Loche gardiyanların çoğunu gönderdiğinde, kalan birkaç kişi onları bağlarından kurtardığında, Loche ona eski odasında kalabileceğini, diğerleri aynı koridorda kalacağını söylediğinde ve geniş oturma odasından geçip tanıdık spiral merdivenlerden yukarı çıktığında hep aynı kalmıştı.

"İyi misin?" Merrick, odasını kendisinininkine bağlayan kapıdan başını uzattı ve o ilk gün odasını değiştirmesine izin vermemesinin hatırası onu irkiltti.

O zamanlar, Rioner emri verdiği anda onu öldüreceğini düşünmüştü.

Ama eğer Loche'un söyledikleri doğruysa...

Kaşları çatıldı ve başını salladı. Merrick şaşkınlığını hissetmiş olacak ki, merdivenleri çıkarken mırıldandığı küvete girmek için odasına geri dönmedi.

Bunun yerine odasına girdi, koridora açılan kapıyı kapattı ve kollarını açtı.

Lessia tam onlara doğru yürüdü.

Loche'a sinirlenmesinden dolayı ona kızmış olabilir.

Loche'un biraz azarlanmayı hak etmediği için değil, gerçekten hak ediyordu.

Ama ona ihtiyaçları vardı.

Onun kendi taraflarında olmasına ihtiyaçları vardı. Şifonyerin üzerinde bıraktığı, artık göremediği taşa ihtiyaçları vardı.

Çağrısı dışında hiçbir çağrıya cevap vermeyen asker filosuna ihtiyacı vardı.

Yine de, Merrick'in gözlerinde şu an yanan şey neydi?

Eğer ihtiyacı olan buysa, ona yakınlık duymayı reddedemezdi.

Merrick, ona iyice yaslandığında kollarını daha da sıkı sardı ve saçlarına doğru fısıldadı: "Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum, Rioner sana asla zarar vermeyecek. Bir daha asla sana yaklaşmayacak."

Ah.

Buraya gelirken laneti aklından bile geçirmemişti, akli Loche ve Merrick hakkında keşfettiği şeylerle fazlasıyla meşguldü.

Geri çekilip önündeki Peri'ye baktı ve gözlerindeki gümüşün bu kadar parlamasına neden olan duygunun korku olduğunu fark ettiğinde içi burkulmuştu.

Merrick onun için korkuyordu.

Ama Rioner'ı devirmeye hiç niyeti yoktu...

Hiçbir zaman parçası olmadığı bir halkı bölmek de istemiyordu.

Acaba yanılıyor olabilirler mi?

Onu öldürmen gerek.

Kendin için değilse bile, kardeşin için...

Senin gibiler için.

Küçük ses düşüncelerini etkilediğinde gözleri büyüdü.

Eğer Frelina'ya zarar verseydi...

Dişlerini gıcırdattı.

Elbette vardı.

Sanki ona yakın olan birçok kişiyi incitmiş gibi.

Elbette kral bu laneti kendi aptallığından, kendi nefretinden ve dar görüşlülüğünden dolayı başlatacaktı.

Çünkü Rioner, Frelina'nın kim olduğunu anladığında onu cezalandırmamak için elinden geleni yapacaktı. Ve babasını da esirgemeyecekti.

Bunu en büyük ihanet olarak gördüğünde asla.

Sanki aşk ihanet olabilirmiş gibi...

Bir ürperti -ve Loche'un muhafızlarının dondurucu rüzgara ve nemli havaya karşı ona ceket bile giymesine izin vermedikleri buraya gelirken yaşadığına benzemiyordu- tenini kapladı.

Rioner'ın yerini almaya niyeti olmayabilirdi.

Ama şimdi...

Bir seçeneği var mıydı?

Baş dönmesi onu sardı ve Merrick onu kollarına alıp yavaşça yatağa bırakmadan önce tepki vermeye vakti olmadı.

Onun yanına oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü elleriyle kapattı. "Bana ne soracağınızı biliyorum."

O zaman neredeyse gülümseyecekti.

O her zaman biliyordu.

Ama Merrick'in sırtındaki kaslar gerildiğinde, onları ısırды ve elini dizlerinden birine koydu. "O zaman başka seçeneğim olmadığını biliyorsun."

Merrick başını hızla kaldırdı. "Seçmen gerekiyor. Bizim gittiğimiz yoldasın! O piç kurusu - Loche zaten senin tarafında. Ve kız kardeşini ondan kurtaracağız."

Başını iki yana salladı. "Ama o yol hiçbir zaman kırılğan bir umuttan öteye gitmedi. Son birkaç haftadır herkes bana bunu söylüyordu. Raine ve Kerym'in bize katılmasının sebebi de bu. Bu benden daha büyük. Bunu bitirebilecek kişi ben olsam bile. Rioner'a Loche konusunda yanıldığını bildirmeliyim, hatta... kehaneti gerçekleştiremeyeceğim anlamına gelse bile. Bütün bir halkı kurtarabilirim, Merrick."

Merrick elleriyle yüzünü kavradı, gözleri onun gözleri arasında gidip geliyordu.

"Siktir et onları Lessia," diye homurdandı. "Hepsinin ölmesi umurumda değil. Bütün diyar yerle bir olsa ve tek bir toz zerresi bile

kalmasa umurumda değil. Rioner'ın yanına bile yaklaşmana izin vermeyeceğim."

"Haklı, biliyorsun."

Lessia ve Merrick'in başları hızla kapıya döndü ve Merrick ellerini onun yüzünden çekerken kollarından biri onun beline dolandı ve Loche odaya girerken onu kendine çekti.

"Ben senin için her şeyi riske atmam... kendini teslim etmen için değil." Loche masasına doğru yürüdü, bakışları pencere pervazından sarkan eriyen buz sarkıtlarındaydı.

"Ama halkımın ölmesine de izin vermeyeceğiz." Keskin bakışları tekrar ona döndü. "Onu öldürmek zorundayız. Birlikte."

"Rioner'ı mı öldüreyim?" Kerym kapıdan içeri girdi, saçları hâlâ ıslaktı ve Lessia'nın üzerine birkaç damla düştü. Yatağa çöküp tazı gibi salladı. "Çok asil Faeling'in kendini feda etmesini izlemekten çok daha eğlenceli görünüyor."

"Elbette sen de şehit olacaksın." Raine elinde dolu bir kadeh şarapla kapıya yaslandı ve kadehi Loche'a doğru kaldırıp derin bir yudum aldı.

Loche'un daralmış bakışları odanın her yerini taradı ve sonra onun gözlerine odaklandı. "Kız kardeşin onun mu?"

Lessia başını salladı, Frelina'yı düşününce kalbi sıkıştıyordu.

Frelina o mahzenlerde...

Çenesi kasıldı.

Hayır, oraya gidemezdi.

"Neden?" diye sordu Loche.

"Bu eğlenceli olmalı." Kerym sırtını duvara yaslayıp ayaklarını yataktan sarkıtarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"O benim amcam," diye hemen cevap verdi Lessia.

Bunu uzatmanın bir anlamı yok.

Loche'un bunu er ya da geç öğrenmesi gerekecekti.

"O senin amcan mı?" diye yavaşça tekrarladı Loche.

"Evet."

"Amcan seni yıllarca kilit altında tuttu ve sonra seni bir kukla gibi kendine mi bağladı?"

Loche'un karanlık gözlerinde sanki şimşek çaktı ve Lessia kendi bakışlarını kaçırarak, "Bilmiyordu. Babam -kardeşi- bizi gizli tuttu,"

diye mırıldandı.

"Aların..." Loche başını geriye atıp inledi. "Görmeliydim. Saçların aynı."

Lessia yüzünü buruşturdu. "Beni hatırlamadı. Ben... Ben onun hafızasını silmiş olabilirim."

"Öyleyse, sen de biraz alışkınsın gibi görünüyor." Merrick yanında hırlayınca Loche avuçlarını kaldırdı, parmakları sanki yumruk yapmamak için direniyormuş gibi sırtına sertçe bastırdı. "Sadece kötü bir şakaydı."

Loche derin düşüncelere dalmış gibi görünürken birkaç dakika sessizlik oldu ve odada yankılanan tek ses Raine'in şarap yudumlamalarıydı.

Lessia, bir damlanın Raine'in kızıl sakalına yerleşmesini izlerken, aç karnını yatıştırmak için bir yudum isteyip istememesi gerektiğini düşündü ve sanki bunu kendisi yaratmış gibi, midesi buna cevaben kükredi.

Loche'nin gözleri onunkilere kaydı. "Akşam yemeğinde daha detaylı konuşalım. Anlaşılan gardiyanlarım sana asla onaylamayacağım bir ceza vermekle kalmayıp seni aç da bırakmışlar."

"Bizi bir dolaba kilitlediler," diye mırıldandı Kerym.

Loche başını salladı ve ona bakarak, "Cezalandırılacaklar," dedi.

Merrick homurdandı.

Loche ona baktı ve gözleri kısa bir anlığına açıldı, sonra yavaşça "Sanırım Ölüm Fısıldayanı'nın onlarla başa çıkmak için benden daha yaratıcı yolları vardı," dedi.

Loche'un beklediği gibi olsa bile gülümsemedi ve diğerleri ayağa kalkıp alt kata doğru yönelmeye başladığında Lessia onlara ilerlemeleri için işaret etti.

Banyo yapması gerekiyordu.

Ve dört erkekle birlikte olmak yerine düşünceleriyle baş başa kalmak, hepsi de istediklerini elde etmeye alışmış gibi görünüyordu.

Merrick oyalandığında, onu nazıkçe kapıdan dışarı itti, hatta eli kendiliğinden onu geri çekmek için uzandı.

Lessia, yalnızlık hissini uzaklaştırmaya çalışarak onu esnetirken ona baktı.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

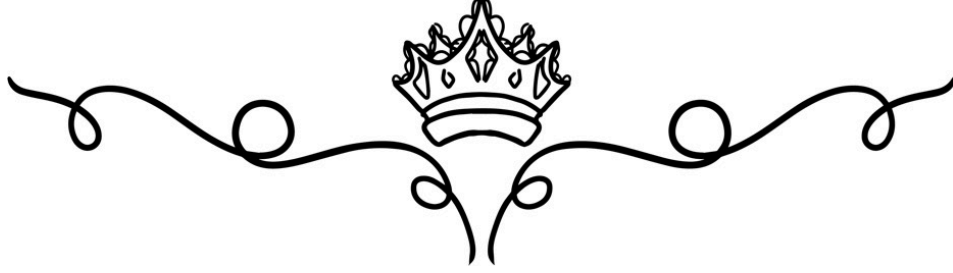
İşlemek için.

Düşünmek.

Planla.

Ve nedense, Merrick artık yakınındayken, omurgasında aşağı yukarı dolaşan karıncalanma hissinden ve onun gözleri kendisine dikildiği anda karnında başlayan o lanet olası çırpınmadan başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Lessia deri tuniğinin kollarını sıvadı. Merrick muhtemelen odaya gizlice girip yatağına uzanmıştı.

Kendisi için çok büyük olmasına rağmen, özellikle kendi tunikinin kesik kolunda hain işaretinin herkes tarafından görülmesinden dolayı minnettardı.

Ve burnuna biraz hava çektiğinde... o da başka bir şeydi.

Merrick'in vahşi kokusu onu sararken, sanki hemen oradaymış gibi kollarıyla onu göğsüne bastırarak sardığında, içinde bir sıcaklık oluştu.

Gömleğin önünü kaldırıp koklamaktan kendini alamadı, burnuna daha fazla sarhoş edici koku çekti, bu da onun uyandırdığı o hissi körükledi: özgürlük hissi, zincirlerden, suçluluk duygusundan ve maskelerden kurtulma hissi.

Lessia, banyo odasının dışındaki aynada kendi hareketini gördüğünde, gözleri kendi yansımasıyla buluştuğunda kızardı.

Zaten kızgın olan yanakları, vahşi kehribar gözleri ona sanki avı tarafından gafil avlanmış bir avcıymış gibi baktığında parlak bir kırmızıya dönüştü.

Aynaya birkaç adım yaklaşırken parmak uçlarını yanan tenine götürdü, kaşları çatıldı ve sanki bir sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra kendini ilk kez gözlemledi.

Daha mı yaşlı görünüyordu?

Hayır, bu mümkün değildi.

Büyü yapabilen, insandan çok Fae tarafına geçen Yarı Periler, on sekiz yaşına geldiklerinde, yani tam yetişkin olduklarında, tıpkı tam Periler gibi inanılmaz derecede yavaş yaşlanmaya başlardı.

Ondan sonra tanrılar onlara gülümserse binlerce ve binlerce yıl yaşlanabilirler.

Onun aksine, kim...

Lessia başını iki yana sallayarak bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Kehribar gözlerine daha yakından baktığında, bunun yaştan değil, kararlılıktan kaynaklandığını fark etti.

Suçluluktan ya da kendi teninde tam olarak rahat hissetmemekten kaynaklanan, bu dünyada nereye ait olduğunu bilmediğinden, bir yandan diğer yana sinirli bir şekilde hareket eden gözlerinde bir şey oturmuş gibiydi.

Derin bir nefes aldı.

En azından artık bunu bildiğini düşünüyordu.

Ait olduğu yer.

Evin olduğu yer.

Göğsüne saplanan kederle Lessia gülümsemeye çalıştı, hala yüzünü buruşturmaya benzer bir ifade takındığında dilini kendine doğru uzattı ve ardından merdivenlerden yukarı doğru yayılan ağız sulandıran kokuları takip etmek için arkasını döndü.

Geçtiğimiz aylarda çok kötü davrandığı midesini doyurmak için merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ıslak saçları sırtına çarpıyordu. Midesini doyurmak için acele ediyordu; az yemekle, iğrenç yemekle ya da fırsat buldukça çok fazla yemekle.

Yemek odasına giden yolu bildiği için memnundu, çünkü tek bir hizmetçiyle karşılaşmamıştı; sadece gizli gözleri onu takip eden, karanlık maskesi loş koridorda ilerlerken uğursuzca dönen yalnız bir muhafız vardı.

Lessia, eşiğin üzerinden geçmeden önce derin bir nefes aldı ve yoğun bir gerilimle dolu akşam yemeğine hazırlandı.

Haksız da değildi.

Odanın üzerinde sanki bir ağırlık vardı, rahatsız edici sessizlik o kadar belirgindi ki, tahta masaya konmuş sebze ve et tabakları yerine bir ısırik almayı düşündü.

Ona doğru yürürken her çift göz ona doğru yöneldi, ama yüzünün neredeyse erimesine neden olan şey Loche'un delici bakışları ya da Raine'in kalkık kaşları değildi.

Merrick'in onun vücudunda gezinen koyu gözleri, onun kokusunu kendi kokusuyla karıştırıyormuş gibi hafifçe açılan burun delikleri, diğerlerinin bardaklarını düşürmekten zor tuttukları masayı sıkıca kavrayan parmakları ve berrak bir kış gecesinde kayan bir yıldız gibi takip eden sıcaklık.

Tekrar başının döndüğünü hissetti.

Ama tamamen farklı bir sebepten dolayı.

Ve sırtından aşağı bir heyecanın inmesi, içinde bir alevin tutuşması ve Merrick'in gözlerindeki sıcaklığın açlığa dönüşmesi de durumu daha da kötüleştirdi.

Lessia yutkunarak Kerym'in yanındaki boş sandalyeye odaklandı, ama yaklaşırken Peri şiddetle başını salladı ve gözlerini Merrick'e çevirdi. "Kesinlikle hayır. Bugün öldürülmeyi planlamıyorum. Sen oraya git."

Bakışlarını kaldırmadan ve kontrolünü kaybetmeden, diğer tarafa, Merrick'in yanındaki sandalyeye doğru rahatça hareket edebilmek için elinden gelen her şeyi yaparken yanakları yanıyordu.

Fena halde başarısız oldu.

Masanın kenarına çarparak neredeyse her şeyi beraberinde götürecekti ve Merrick yerinden fırlayıp masayı hızla düzelttikten sonra onu yakalayınca, kış üstü gri halının üzerine düşmedi.

Lessia, adamın kolları onu sardığında keskin bir nefes verdi ve gözlerini ona çevirmeden edemedi, şu anda tam olarak ne kokladığını biliyordu.

Raine ve Kerym'in koklayabildiği şey.

Sessizce inledi.

Ona ne oluyordu?

Merrick, onu sandalyeye doğru götürürken hiçbir ses çıkarmadı ve önüne dumanı tüten bir tabak yemek koydu.

Yemeği olabildiğince hızlı bir şekilde ağzına tıktırmaya başladı, yüzünde sıcaklık yayılırken geçmiş saniyeleri aklından silmeye çalışıyordu.

Ve Merrick'in gözlerindeki kavurucu sıcaklık değildi bu, ama daha yumuşaktı; hâlâ araştırmacıydı ama daha nazikti.

Elinde çatalla Loche'a gizlice bir göz attı.

Sandalyesinde geriye yaslanmış oturuyordu, birkaç adım arkasında iki asker duruyordu; içeri giren o ikisinin nasıl olduğunu bilmiyordu, şarap kadehini çeviriyorlardı.

Gri gözleri, köşeleri kırışarak, uzun bir yudum almadan önce, bir ondan bir Merrick'e, sonra tekrar ona doğru kaydı.

Loche bardağını bırakıp öne eğildi. "Arkadaşlarınızın güvende ve iyi olduğunu bilmek sizi mutlu edecektir."

Loche'un gözlerindeki samimiyeti fark edince, kırık kalbinin küçük bir parçası bir araya geldi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Henüz bana teşekkür etmek istemeyebilirsin." Loche bir bardağı doldurup ona doğru uzattı. "Sanırım Zaddock, korumacı tavrıyla Amalise'i neredeyse çıldırtıyordu. O... nasıl desem, nasıl söylesem? Onları her kontrol ettiğimde pek de neşeli görünmüyordu."

Lessia dudaklarını büzdü, önündeki şarabı görmezden geldi.

Zaddock'un arkadaşına nasıl baktığını görmüştü.

Ve Amalise...

Lessia, sevgilisi öldükten sonra kalbinin etrafında ördüğü buz duvarlarını eritmeyi başarabilseydi şaşırırdı.

"Onları... görebilir miyiz?" diye sordu Lessia, Amalise'i tutma isteği - Ardow ve Amalise'in eskiden sahip oldukları, Ardow'un pişirdiği yemekleri yiyip, şarap içip, sadece takıldıkları o gecelerden birini yaşama isteği - o kadar güçlüydü ki neredeyse sesini kaplayacaktı.

Bir gece, bütün bu gerginliklerin, karmaşık duyguların ve anlamadığı erkeklerin olmadığı bir gece.

Ardow ve Venko şu anda o mağarada olmalı.

Lessia en azından birlikte olacakları gerçeğiyle kendini avutmaya çalıştı.

Amalise'nin Venko'yla tanışması gerekiyordu. Lessia'nın, Ardow'un yüzüne yerleştirdiği gülümseme için her dakikasını onunla geçirmeye çalışacağı, ama en talihsiz koşullar altında tanıştığı ve artık büyük ihtimalle asla gerçek anlamda arkadaş olmayacağı Venko.

Özellikle bugün öğrendiği her şeyden sonra...

"Sanırım savaş başımıza gelirse buraya gelmek zorunda kalacaklar. Mağaralar çocuklar ve yaşlılar için, yani savaşamayanlar için ayrılmış olacak."

"Mağaralar mı?" diye sordu Raine şişeyi işaret ederken.

Loche içkiyi uzatırken başını salladı ve bir gardiyanın bir tane daha getirmesini işaret etti, ancak Raine'in bardağına sadece birkaç damla düştü. "Bana orada olduğunu söylediler Lessia. Bizim mekanlarımızdan biri olduğunu fark etmemiştim..." Gardiyan şişeyi masaya bıraktığında mantarını açtı. "Bu..." Loche tereddüt etti. "Burası benim sığınağım. Ailem ve arkadaşlarım orada yaşıyor. Benim için diyarın en önemli yeri."

Loche gözlerini aradığında boğazında bir yumru oluştu ve masanın etrafındaki Fae erkekleri sanki havadaki değişimi, hiçbir şarabın gideremeyeceği hüznü ve suçluluğu koklayabiliyormuş gibi sustular.

"Seni... seni oraya ben mi getirdim? Yoksa casusluk yapmak için beni oraya kadar takip mi ettin? Öyleyse, savaşmayacak olanlar için başka planlar yapmamız gerekebilir." Kaşlarını çattı ve gri gözlerini bulandıran belirsizlik yüzünden gözleri daha da büyüdü.

Onu hiç böyle görmemişti.

Bundan hoşlanmadı.

Odaya girdiğinde kalan sıcaklık da silindi, Lessia'nın damarları soğuk ve boş kaldı, Merrick'in yanında kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu.

Loche ona bakmaya devam edince, "Beni sen getirdin," dedi yumuşak bir sesle. "Harika insanlarla dolu harika bir yerdi. Bu yüzden onları oraya gönderme riskini aldım. Kabul göreceklerini düşünmüştüm."

"Geyia onları kendi çocuklarıymış gibi yanına aldı." Loche dalgın dalgın bardağına vurdu. "Senden hoşlanıyordu sanırım...?"

Lessia cevap verecekken başka bir gardiyan odaya girdi ve hemen eğilip Loche'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Fae'lerin insanlardan çok daha iyi duyduklarını ve masanın etrafındaki herkesin her kelimeyi duyabildiğini fark etmemişti.

Perilere daha alışkın olan Loche, gözlerini devirerek sabırsızca gardiyanı birkaç adım geri çekti. "Hepimize anlat. Misafirlerimiz seni zaten duyacak ve duyduğuma göre, o adam..." -Raine'i işaret etti- "zihin okuyabiliyor, bu yüzden bir şeyi saklamanın bir anlamı yok."

Gardiyanın maskesi seğirdi ve Lessia hâlâ onun gözlerini göremese de, ondan yayılan korku esintilerini koklayabiliyordu.

"Aklını okuyamaz Loche," diye atıldı Lessia hemen. "Elbow'dayken anlaşmaya uyuyoruz."

"Haklı. Ayrıca ben zihin okuyamam. Lessia gibi ben de zihin bükücüyüm." Raine kaşlarını çatarak ona baktı. "Aynı anda daha fazlasını kontrol edebilirim."

Loche mırıldandı ve Lessia, onun gözlerindeki tanıdık kısılmış bakışlardan ikna olmadığını anlayabiliyordu; o da gören bakış, hoşuna gittiğinden daha uzun bir süre üzerinde kalmıştı.

"Paylaşırken, benim sihrim bu iki sıkıcınınkinden biraz daha özel." Kerym kollarını masanın üzerinde kavuştururken sırttı. "Bildiğim tek ikizim ve ben varız."

"Siphon İkizleri," diye mırıldandı Loche. "Senin büyüün en kötüsü gibi görünüyor."

"Ah! Bizi duymuşsundur. İnsanların... olup olmadığından emin değildim."

Lessia ona anlamlı bir bakış attığında Kerym sustu, gözleri Loche'un arkasında duran ve ağırlığını gergin bir şekilde bir ayağından diğerine veren askere kaydı.

"Devam edeyim mi, naip?" Loche'un muhafızının sesi maskenin ardında hafifçe boğuk çıkıyordu.

Loche başını sallayınca Lessia sandalyesinde kıpırdandı ve bir çok dalgası yayıldı.

Aşağı baktığında, hareketin bacağını Merrick'in bacağıyla hizaladığını fark etti ve ikisi de benzer deriler giymiş olsalar da, ondan yayılan ısı kumaşın içinden geçip doğrudan kendi özüne ulaşıyordu.

Gözlerini kaldırırken yavaşça nefes verdi, içinde titreşen enerjiyi bastırmaya ve özellikle yüzünde yakıcı bakışlarını hissettiğinde, istedikleri kişileri aramalarına izin vermemeye çalışıyordu.

Bunun yerine, gardiyanın yüzüne o kadar sert baktı ki, adamın şekli bulanıklaştı ve yapabildiği tek şey onun kısık sesini veya diğer boğuk sesleri duymaya çalışmak oldu, çünkü dünya tehlikeli bir şekilde bulanıklaşmıştı.

Casusumuz, isyancıların bugünden itibaren iki hafta içinde saldırıya geçeceğini doğruladı. Gece yarısı başlayıp herkesi gafil avlamayı planlıyorlar. Önce gemiler gelecek ve her adada insanlar karşılık vermek için toplanırken, karadakiler onları diz çöktürecek. Onlar... Muhafız bir an tereddüt etti.

"Devam et," diye emretti Loche.

"Asker'a en son onlar gelecek. Kaleye baskın yaptıklarında sayıca yeterli olmak için saflarını adalardan gelen insanlarla, yani kendilerine boyun eğenlerle doldurmayı planlıyorlar. Liderleri, kendilerini reddedenlerin kanıyla denizin kırmızıya boyanmasını istiyor ki, başınıza ne geleceğini bilebilesiniz."

Lessia yüzünden kanın çekildiğini hissedebiliyordu ve Merrick'in eli uyluğuna değdiğinde sanki biri odada bir pencere açmış gibi hissetti; sanki dondurucu rüzgarda bir uçurumun kenarında yemek yiyorlardı.

"Karadaki isyancıların kim olduğunu daha iyi görebiliyor muyuz?" Loche'un duruşunda ya da yüzünde içsel bir karmaşa olduğunu belli eden hiçbir şey yoktu ama gözleri onun gözlerine değdiğinde... orada titreyen şeyi fark etti; bastırmaya çalıştığı şeyi.

Çaresizlik.

Endişelenmek.

Suçluluk.

Korku.

Bir gerçeğin farkına vardı.

Kalede asker olmamasının sebebi onun ve Peri erkeklerinin orada olması değildi.

Onun dönüşünü gizlemesi, hainin yaşamasına izin vermesi gerekmiyordu.

Çünkü Loche bunu kazanabileceğini düşünmüyordu.

Ve adamlarını da beraberinde götürmek istemedi.

Kaburga kafesindeki çatlak ses odanın içinde yankılanmalıydı ve gardiyanın Loche'un sorusuna cevap verirken hiç durmaması onu şaşırttı.

"Hayır. Birkaçını biliyoruz, ama onlar bile, tüm ailelerinin bu işin içinde olup olmadığından emin değil. Hâlâ karadaki isyancılar hakkında hiçbir şey söylemememiz yönünde bir emrimiz var mı?"

Loche sertçe başını salladı. "Hiçbir şey söylemeyeceğiz. Ellow halkının savaş çıkmadan önce bile birbirlerine düşman olmasına izin veremeyiz. Ama saldırıyı konseyin dışına duyurmamız gerekiyor. Aksi takdirde adalarındaki insanları koruma olarak kullanacaklarından eminim. Gemilerin savaş için çok genç, hasta veya yaşlı olanları alma zamanı geldi. Onları Asker'e getirmelerini söyle, biz de onları mağaraya nasıl taşıyacağımızı bulalım. Ondan sonra gemiler dağılıp adalara silah ve ellerinden gelen her şeyi sağlamalı."

"Peki ya burada Asker'de?" Loche'nin gözleri kısılrken asker doğruldu. "Aynı plan mı? Ama naip..."

"Artık tartışma olmayacak." Loche elini masaya vurdu. "Bırakın."

Masadan bir bardak alıp içindekileri içerken eli titriyordu, gardiyanın getirdiği şişeyle doldurmadan önce zar zor yuttu.

"Loche." Lessia öne eğilip bileğine dokundu, adamın irkilmesiyle gözleri büyüdü.

Aslında onun dokunuşuyla irkildim.

Kadın özür dilercesine elini kaldırmaya başladığında adamın eli kadının elinin üzerine kondu.

"Yapma," diye fısıldadı, gözleri yine aynı şaşkınlıkla doldu, onun gözleriyle buluştu.

Korkulan, saygı duyulan ve sevilen lider Ellow'un ölümcül hükümdarının yaşamaması gereken yürek parçalayıcı bir karışıklık.

O yüzden yapmadı.

Merrick'in eli bacağından ayrılıp içinde ucsuz bucaksız bir uçurum gibi bir boşluk açıldığında bile, içinde bıraktığı inancın bir kısmının Loche'a akmasına izin vermeye çalıştı.

Merrick'e bakmaya cesaret ettiğinde, gözleri kendi elinin üzerindeki ele bakarken görmezlikten geliyor gibiydi ve geri çekilme, kucağına girip o yıldızlı karanlığı geri alma -belki de ondan bir kez daha gülümseme elde etme- isteği onu neredeyse ele geçiriyordu.

Ama Loche'un tekrar konuşmak için ağzını açmasına dayanamadı.

"Ölümden korkmuyorum. Şu anki işimde ve buraya gelme şeklimde yaşlanmaya mahkûm olmadığımı biliyordum." Loche'un

gözleri onun gözlerine dikildi ve devam ettiğinde sanki odada sadece ikisi varmış gibi hissetti.

"Ama halkımın kan kaybetmesini istemiyorum. Son savaştan yeni yeni iyileştik ve bunun sonumuz olabileceğinden korkuyorum. Asker'i, kaleyi ve adaları koruyacak kadar gemimiz yok, bu yüzden filomuz olmayacak; geldiklerinde askerlerimiz de burada olmayacak. Benden önceki liderler gibi, konsey gibi olmayı ve kendimi korumak için filoyu ele geçirmeyi reddediyorum. Savaşacağım. Ve öldüğümde... beni seçen halk için, onlara vaat ettiğim dünya için öleceğim. Verdiğim kararlar başarısızlığa sebep olduysa... ölüm uygun bir ceza gibi görünüyor."

Aldığı kararlar...

Sevdiği topraklar üzerinde Lessia'yı kurtarma kararı.

Loche'un kolunu tutmayan elini o kadar sıktı ki titremeye başladı.

Bunun olmasının sebebi kendisiydi.

Eğer Loche ölürse...

HAYIR.

Bir daha asla başka bir canın ölümünden sorumlu olmayacağına dair kendine söz vermişti.

Ve onunki çok fazla kişiye bağlıydı.

Onunki öyle değildi.

"Rioner ile konuşmamız gerek." Lessia, odadaki her erkeğin gözlerine bakarken sesi titremedi. "Bütün bir halkın yok olmasından sorumlu olmayacağım."

Merrick tıslayarak bir nefes verdi ve kadın ona döndü, yüzündeki duygulardan gözleri parlıyordu. "Yapamam. Hayatımı binlercesinin önüne koyamam. Bunu anlamalısın, değil mi?"

Merrick sadece başını salladı, çenesi seğirdi ve bakışlarını Raine ve Kerym'e çevirdi. Raine, Kerym'in gözlerinde anlayış bulmaya çalışırken ikisi de ondan bakışlarını kaçırdı.

Loche'nin eli kendi elinin üzerinde daha sıkı durdu ve başı hızla onunkine döndü. "Seni öldürecek Lessia. Ama bu, her şeyin biteceği anlamına gelmiyor. İsyanlılar onun komutası altında değil. Ve Oakgards'ın buraya gelen Perilerinin hâlâ yaşayacak bir yere ihtiyacı var. Lanet, Rioner'ın Vastala'yı kendi istediği gibi tutması için bir bahaneden ibaret."

"Haklı," dedi Merrick dişlerini sıkarak, ancak Lessia bunun biraz gönülsüzce olduğunu anlayabiliyordu. "Rioner şimdi rotasını değiştirmeyecek. Seni veya naibi öldürmesi gerekip gerekmediğine bakmaksızın bu işi sonuna kadar götürecekt."

"Şu lanet olası kral." Kerym başını salladı. "Onu öldürüp sonra da rotayı değiştirmeliyiz. Lessia'nın babası tahtın varisi, çünkü Rioner'ın hiç çocuğu olmadı. Alarin tüm bunlara bir son verir."

Bir an sessizlik oldu ve Lessia'nın zihninde bir fikir, küçücük bir düşünce tohumu büyümeye başladı.

Rioner'ı öldürmek gerekiyordu.

Ve bunu başarmak için ona yakın olmaları gerekirdi...

Çok geç olmadan başarması gereken birçok şeye yakındı.

"Evet." Loche'un yalvaran gözlerine baktı. "Onu öldürmeliyiz. En kısa sürede."

Merrick'in göğsünde derin bir gümbürtü koptu ve ona doğru döndüğünde öfkeli olduğunu anlayabiliyordu.

Ama onunla değil...

Hayır, sessizleştğinde, adamın ellerinden biri tekrar bacağına kondu ve o anda kendini daha sağlam hissetti ve bunun doğru karar olduğuna inandı.

Başka bir şey o ilkel Peri öfkesini yüzeye çıkarıyordu.

Belki de bu, hâlâ elini sıkıca tutan, gözlerini yüzünden hiç ayıramayan, meraklı parmaklar gibi teninin üzerinde gezinen, onu anlamaya çalıştığı, ihtiyaç duyduğu hissini veren koyu saçlı hükümdarla ilgiliydi.

Lessia hızla elini çekti ve Merrick'in hırlaması kesilirken Loche'nin gözlerinin nasıl yere düştüğünü fark etti. Loche ayağa fırladı ve uzun yolculuktan yorulmuş olan Fae kralını nasıl öldüreceklerine dair yarın bir plan yapmaları gerektiğini söyledi.

Ve masanın ayağına dayalı unuttuğu kılıcı almak için geri döndüğünde griyi saran parlaklığı kaçırmadı ve Merrick'in hâlâ bacağında tuttuğu elini fark etti.

Lessia'nın göğsüne öyle bir baskı çarptı ki, kendisi de gitmesi gerektiğini söylediğinde nefes nefese kalmış gibiydi ve naibin peşinden koşmamak için bacaklarını tutmaya çalışırken sendeledi.

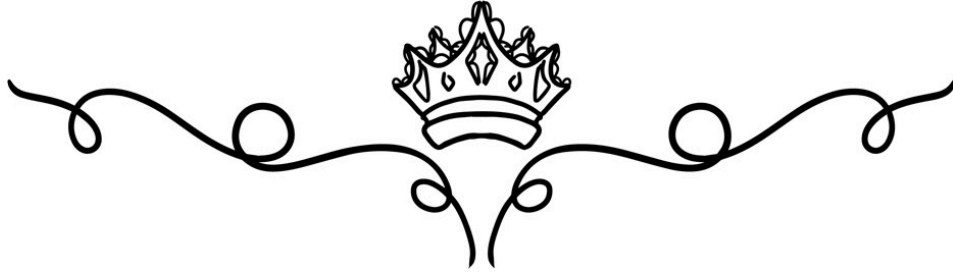
Merrick, eğitimde kullandığı soğuk, talepkar ses tonuyla değil, endişeyle dolu bir sesle ona seslendiğinde, ağırlığın kaburgalarını parçalayacağını düşünöü.

Ama dönmedi.

Bunu düzeltilmesi gerekiyordu.

Şimdi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Lessia, Loche ile ilk samimi konuşmalarından birini yaptıkları balkona çıkan iki merdiveni çıkarken tereddüt etmedi.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde onun orada olduğundan emindi.

Camdan çift kanatlı kapılar aralandığında ve Loche'un korkulukta oturduğu, bacakları yüzlerce metre yükseklikten vahşi okyanusa sarktığı geniş bir sırt onu karşıladığında, dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ardow ve Amalise'den burada bahsetmelerinin üzerinden sanki bir asır geçmiş gibi geldi...

Sorularından olabildiğince kaçınırken, aynı zamanda korkunç naibi neyin harekete geçirdiğine dair büyüyen merakıyla da mücadele ediyordu.

Sessizce balkona doğru yürürken başını salladı, kollarını donmuş ama artık karla kaplı olmayan suya yasladı, korkuluğunu kaldırdı ve gözlerini öfkeli dalgalardaki kırık ayın yansımasına dikti.

Seçim sürecinin tamamı sanki başka bir hayatta yaşanmış gibiydi.

Loche istediği an ona sırtıp surat astığında.

Ama aynı zamanda savunmasız olduğu zamanlar da vardı; anıları paylaşmanın ona hâlâ acı verdiğini biliyordu.

Hiç beklemediği bir insanla ortak nokta bulduğunda.

Kalbini tekrar açmaya cesaret ettiğinde...

Sadece göğsünden koparılıp çöp gibi atıldı.

Peki ya şimdi?

Koyu saçlı, gri gözlü, şaşkın bir adama karşı ne hissedeceğini bilemiyordu.

Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı...

"Neden böyle kaşlarını çattın?" Loche ona baktı, keskin gözleri her hareketini takip ediyordu, tıpkı seçim haftaları boyunca onu takip ettikleri gibi ürkütücü bir şekilde.

Lessia bakışlarını arkaya, denize doğru çevirirken omuz silkti. "Acı dolu anılar."

Rüzgâr giysilerinin arasından geçerken kumaşlar hışırdıyordu ve saçlarını kavrayıp birkaç kez büktü ve saç telleri görüşünü kapatmaya devam ettiğinde omzunun üzerinden çekti.

"Eğer bunlara sebep olduysam özür dilerim," dedi Loche. "Umarım bunu sana olan sevgimden dolayı yaptığımı biliyorsundur."

Başını sallayarak parmaklarını pürüzsüz buzun üzerinde gezdirdi, çatlak oluşmaya başlayan bir noktayı kazıdı.

"Hâlâ hissedebiliyorum."

Loche yaklaştığında Lessia kaskatı kesildi, bacaklarından biri sallanarak korkuluğun üzerine oturdu, vücudu artık tamamen ona doğru dönmüştü.

"Seni izlemeye devam ediyorum ve bunun bende herhangi bir duygu uyandırmaması gerektiğini biliyorum. Onları çıkardığını hatırlıyorum; hâlâ aklımdan sökülüp alındıklarını hissediyorum. Ama nedense, konuştuğunda sesin buraya sızıyor." Loche kalbine vurdu.

"Ve o gözler..." İçini çekti. "Benimkilerle buluştuklarında sanki şimşek çakıyor ve düşünüyorum... Sanırım zihnim hatırlamasa bile bedenim hatırlıyor."

Ona doğru döndüğünde boğazı düğümlendi ve bakışlarının yoğunluğu derinleşince bir adım geri çekildi.

"Üzgünüm," dedi sessizce.

"Mutlu muyduk?" Loche, tereddütlü bir adım daha attığında koyu kaşlarını çattı. "En azından bir süreliğine?"

Lessia tereddüt etti.

Mutlu muydular?

Ormandaki gılgın yolculuk zihninde tekrar tekrar canlandı.

Dans.

Kütüphane.

Mağara.

Frelina'nın hayatta olduğunu öğrendiğinde yatakta yaptıkları konuşma.

"Senin ve benim gibi insanlar ne kadar olabilirse o kadar," diye cevapladı sonunda.

Gülümsemeye çalıştı ama Loche'un yüz hatları çarpınca dudakları gülümsemeye yanaşmadı, çünkü Loche'un çenesini düşürmemesini istediğini anlamıştı.

Adamın kendisine başka bir şey sormak üzere olduğunu hissetti ve hemen, "Bu şatoda savaşta bize yardımcı olabilecek bir şey var," diye patladı.

Loche bir an ona baktı. "Bu da ne?"

"Bu, bana hediye ettiğin ama ayrılırken almaya vakit bulamadığım bir şey."

"Sana hiçbir şey hediye ettiğimi hatırlamıyorum." Gözlerinde bir merak kıvılcımı daha belirdi ve ekledi: "Sanırım daha önce hiç kimseye bir şey hediye etmedim."

Sözleri kalbini sıkıştırdı ama devam etmeye zorladı kendini. "Yumuşakça parlayan bir taş mı? Perilere ait ve bana teklif ettiğinde karanlığı aydınlatacak bir şeye ihtiyacım olduğunu söylemiştin."

"Peki bu taş ne işe yarıyor?"

Lessia gözlerini kıstı.

Loche'un yüz hatlarında başka bir şey daha belirdi.

Hesaplı bir şey.

Onu tanıdığı ilk haftalarda gördüğü şeye çok benzeyen bir şeydi bu.

Ama aynı taraftaydılar.

Ona söylemenin ne zararı olabilir ki?

"Deniz wyvern'lerini çağırıyor. Tanrıların bize onlarla iletişim kurmamıza, ihtiyaç anlarında onları çağırmamıza yardımcı olmak için verdiği bir armağandı."

Loche başını eğdi.

"Wyvernleri kontrol eden bir taşım var," diye tekrarladı.

"Öyle." Lessia başını salladı, gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. "Sanırım sadece bir Peri veya Peri kanı taşıyan biri için işe yarayacaktır, ama onu kullanan kişi onu bize yardım etmesi için

buraya çağırabilir. Elbow halkını hem isyancılardan hem de Oakgard Perilerinden koruyabiliriz."

"Ve bunu sana vermemi mi istiyorsun?" diye sordu Loche ve nedense ses tonu omuzlarından endişenin geçmesine neden oldu.

"Evet?" Korkuluktan atlayıp aralarındaki mesafeyi kapattığında ona kaşlarını çatarak baktı. "Bizi kurtarabilir Loche. Hepimizi."

"Bunun için mi geri döndün?" Loche'un sesi o kadar soğuktu ki, ağzını açtığında beyaz bir bulutun belireceğini düşündü.

Bir çatlak daha göğsünden içeri doğru ilerledi.

Sesi buz gibiydi ama o gözler...

Üzüntüyle doldular.

"Hayır." Lessia elini uzatıp tuttu. "Elbow için geri döndüm. Senin için."

Loche'un bakışları yumuşadı ve bir adım daha attı; tam onun alanına.

"Benim için mi geri döndün?" diye sordu, başını eğerek.

"BEN-"

Vay canına.

Balkonda dönen hava ağırlaştı ve Loche, "Bana anılarımı geri verebilir misin?" diye sorduğunda, kadın elini onun göğsüne koydu.

"Loche, ben..." Lessia, aralarında biraz mesafe bırakmak için gergin kaslarına bastırdı.

Yüzü düştü. "Yapamaz mısın?"

Ağzını birkaç kez açıp kapattı, gözleri ona yalvarıyordu.

Anlayış gri saçlarını doldurdu. "Yapamayacaksın."

Loche elini çekip geri çekildi, ikisinin de takmayı sevdiği kayıtsızlık maskesini takmaya çalışıyordu.

Hariç...

Artık o maskeyi takmıyordu.

O istemedi.

Buna gerek yoktu.

Çünkü...

"Onu seviyor musun?" Loche balkon kapısına ulaşmıştı, bir elini kapının topuzuna koymuş, cevabını bekliyordu.

Sessizliği yeterli bir cevap gibi görünüyordu çünkü Loche başını sallarken yüzündeki o alaycı sırıtişlardan birini zorla bastırdı. "Sanırım

o taşı biraz daha tutacağım, eğer sizin için sakıncası yoksa. Daha iyisi çıkarsa hepinizin alıp kaçmanıza gerek yok."

Loche dönüp koridorda gözden kaybolunca yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Ama onu takip etmedi.

Belki tam olarak planladığı gibi gitmemiş olabilir... ama istediği sonucu doğurmuştu.

Onun bunu bilmesini istiyordu.

Önce ona söylemem gerekiyordu.

Ona bu kadarını borçluydu.

Yemek odasına doğru yürürken omuzlarındaki ağır yükten bir nebze olsun kurtuldu ve son köşeyi döndüğünde koşmaya başlamak için ayaklarını tutmak zorunda kaldı.

Bugün öğrendiklerinden sonra bu alemde ne kadar zamanı kaldığından emin değildi ve hayattan kaçınarak bir anını daha boşa harcamayacaktı.

Aşktan kaçınmak.

Bunu yapmak için yeterince yıl harcamıştı.

Lessia, odanın eşiğinden içeri girdiğinde, bir köşede ateşin hafifçe yandığını ve diğer köşede hâlâ yiyeceklerle dolu masanın durduğunu görünce havanın hâlâ dile getirilmemiş bir gerginlikle dolu olduğunu görünce şaşırdı.

Kaşlarını çatarak üç erkeği inceledi: Sandalyelerinde sessizce otururken omuzlarının ne kadar gergin olduğunu, Merrick'in dalgınlıkla bardağı dudaklarına götürürken hareketlerinin ne kadar sarsıntılı olduğunu, yanlarına doğru yürürken hepsinin nasıl donup kaldığını.

Lessia, ellerini Loche'nin sandalyesinin arkasına koyarken, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Yoksa düşünceli mi davranıyorsun?"

Kerym gülmeye başladı, ama Raine'in ona karanlık bir bakış atmasının ardından yüzünü buruşturdu ve kadehindaki şarabı yudumlamaya odaklandı.

"Naiple nasıl gitti?" diye sordu Raine, sesi endişe verici derecede kısıktı.

Merrick'in gözlerini yakalamaya çalıştı ama Peri bakışlarını masadan ayırmadı, yüz hatları aklından geçen tek bir düşünceyi bile

ele vermiyordu.

Lessia yüzünü buruşturdu, gözleri tahta sırtlığı kavrayan ellere kaydı. "Sanırım sadece taş için değil, onun için de geri döndüğüme biraz daha ikna olması gerekiyor."

Merrick odadan fırladığında, büyük bir gürültüyle başını kaldırıp gümüşü görebildi.

Adımlarının acelesiyle kapıların hafifçe sallandığını görerek, arkasından bakakaldı.

İki Peri savaşçısına dönerek başını salladı. "Az önce ne oldu?"

"Sence ne oldu?" Raine ona baktı ve adamın gözlerindeki bakış onu kemiklerine kadar ürpertti.

Lessia sözlerini tekrar düşününce kendine kızdı.

Sanırım onu geri döndüğüme ikna etmek için biraz daha çaba sarfetmesi gerekiyor.

Ellerini yüzünden aşağı doğru kaydırды.

Bunu daha iyi ifade etmeliydi.

"Öyle demek istemedim," diye mırıldandı. "Loche için geri dönmedim. Sadece ona ve Elbow'a yardım etmek için geri döndüğümü kastettim."

Ama Merrick daha sözünü bitirmeden odadan çıktı...

"Aklını kaçırıyor!" Raine o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi de devrildi.

"Yapmamalıyız," diye uyardı Kerym. "Bizi öldürecek. Yani gerçekten öldürecek, Raine."

"Ondan önce ölmüş olabilir, bu yüzden şansımı deneyeceğim," diye homurdandı Raine. "İkinizin birbirinizin etrafında dans etmesini izlemekten bıktım usandım, özellikle de sevdiğim birine zarar veriyorsanız."

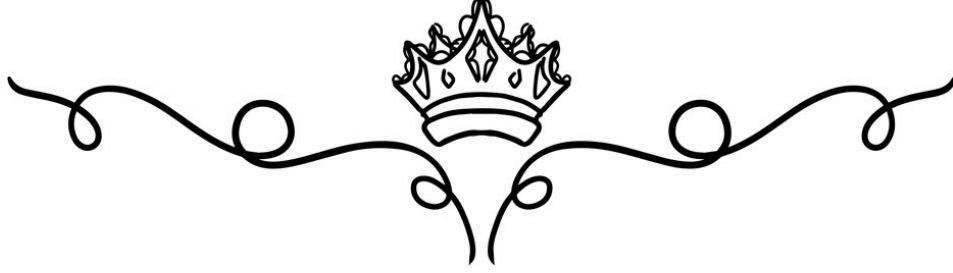
"Acıyor mu?" Lessia'nın kaşları çatıldı. "Kim acıyor?"

"Elbette Merrick!" Raine ona doğru yürüdü ve öfkeli ela gözlerine bakmaya devam etmesi için boynunu eğmesini sağladı. "Bu, ona verdiğim bir sözü bozduğum ilk ve son sefer olacak."

Lessia, diyarlarındaki en ölümcül Perilerden birine bakarken aklından geçenleri fark etti.

Ve adam eğilip "Merrick senin kahrolası eşin," diye hırladığında, dizlerinin tutmaması için sandalyeye tutunmak zorunda kaldı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Hayır." Raine'e dik dik baktı. "Bu mümkün değil."

"Neden mümkün olmasın ki?" diye sordu Raine, içinde tuttuğu öfkeden sesi titriyordu. Kerym oturduğu yerden kalkıp yanına oturdu ve Raine'in göğsüne bir kolunu geçirerek ona saldırmamasını engelledi; ya da ne planlıyorsa onu yaptı.

"Çünkü erkekler eşlerini ilk karşılaştıkları andan itibaren hissederler!" Lessia, Raine ona hırlayınca dişlerini göstererek karşılık verdi. "Babam bana kokularını aldığını söyledi, o kadar. Kaçırarak imkânsız. Annemi, gemide yanından geçerken bulmuş! Siz ikiniz herkesten daha iyi bilmelisiniz!"

Erkeklerin yüzlerinin acıyla buruşmasına hazırlıklı değildi.

Raine'in elindeki bardak paramparça oldu ve Kerym'in eli Raine'in göğsünde öyle sert bir yumruk haline geldi ki sanki bir hayaletin elindeymiş gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm!" diye aceleyle dışarı çıktı. "Sana zarar vermek istememiştim."

"Bizim için acı çekmiyorlar," diye cevapladı Kerym, elini esneterek ve gözleri öyle acıyla doluydu ki, bu his Lessia'nın göğsüne kadar ulaştı, kalbini sardı ve esir aldı.

"Gerçekten bilmiyorsun," diye mırıldandı Raine ve gözlerinde yaşlar birikince ondan uzaklaştı.

HAYIR.

Lessia başını salladı.

Doğru olamaz.

Çünkü eğer öyle olsaydı...

"Rioner, Merrick seninle aynı odada ilk kez bulunduğunda oradaydı. Seni kendisine kan yemini etmeye zorladığı gündü." Raine devam etmeden önce dişlerini gıcırdattı.

"Merrick saklamaya çalıştı ama o koku burnuna ulaştığında... saf içgüdü... ilkel. Onun üzerinde hiçbir kontrolümüz yok ve o bodrumlarda sana ulaşmak için canını dişine taktı... ama yeminle bağlıydı ve Rioner, geri adım atmazsa seni öldürtmek zorunda kalacağını söyledi."

Kerym'in mavi gözleri, bulanık bakışlarını onunkilere çevirirken doldu ve sesi, korkulan bir Fae savaşçısına ait olamayacak kadar titriyordu. "İlk başta, Rioner sizi ayırmaya yeteceğini düşündü, ama sonra..."

Geriye doğru adım atmaya devam ederken elleriyle kulaklarını kapatmak istiyordu.

Bunu duymak istemedim.

"Merrick'in sana yakın olmasının daha da iyi bir ceza olduğunu düşünüyordu. Ama seni asla tam olarak görememesi - sana zarar vermesi, senden korkmasını sağlaması! Diyardaki en güçlü Peri'nin neden seni gözetlemek için gönderildiğini hiç merak etmedin mi? Ona kan bağıyla bağlı bir yarı Peri." Kerym başını iki yana salladı.

Raine, "Ve... Rioner'in sen gidip başkasına aşık olduğunda yaşadığı sevinci hayal et," diye eklemekten önce uzun bir yudum şarap içti.

Yüreği paramparça oldu.

Ve tekrar bir araya getirilebilecek o çatlak parçalara değil.

Ama milyonlarca küçük parçaya bölündü, asla iyileşmesi imkansız.

Raine onu takip ederken derin bir nefes verdi, bakışlarındaki işkence apaçık ortadaydı. "Daha düşük seviyeli bir Peri'yi öldürürdü. Ama Merrick güçlü. Çoğundan daha güçlü. Ve o zamanlar bağı mühürlemeye başlamamıştın... Şimdi farklı, bu yüzden sana söylemek zorundaydım."

Lessia geri çekilmeyi bıraktı. "Bağı mühürlemeye mi başladın?"

Kerym'in gözleri onunla Raine arasında gidip gelirken sesine alçak bir hırıltı geldi.

"İstemedi Lessia." Raine ona doğru bir adım attı. "'Adil dövüşmek' istiyordu. Bağı kullanmadan kalbini kazanmak istiyordu, bu yüzden kararı sen verdin, kader değil. Ama bağ böyle işlemiyor... sen de etkileniyorsun - tek taraflı değil! Yani onu ısırdıktan sonra..."

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordu.

Raine'in adasında onu ısırdıktan sonraki his?

O enerji.

O garip, yerinde duramama hissi?

Acaba aralarındaki çiftleşme bağı bu muydu?

Kerym'in gözleri yüzünde gezindi. "Henüz çiftleşmediniz ama kanını tattıktan sonra onu kabullenmeye başladınız."

Lessia, onların söylediklerini anlamaya çalışarak hızla gözlerini kırıştırdı.

Babası ona sadece kadının bağı resmen kabul etmesi gerektiğini söylemişti...

Raine tekrar ona yaklaşmaya çalışınca bir adım daha geri çekildi.

"Geri çekil." Lessia elini kaldırdı, içinde karşı konulmaz bir çılgılık atma isteği vardı. "Yapamam."

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum Lessia." Raine sesini yumuşatmaya çalıştı ama sesinin keskinliğini koruyarak aciliyetini açıkça görebiliyordu. "Ama onu şimdi reddedersen, onu çok uzun süre boyunca önemli ölçüde zayıflatırsın. Savaşta savaşması onun için çok tehlikeli olur."

Lessia arkasını dönüp koşmaya başladı.

Bacaklarının onu götürebildiği kadar hızlı koşmaya çalışırken beyaz duvarlar bulanıklaştı, geçmiş günlerden kalan yorgunluk ya da açlık kırıntısı bile unutuldu.

Merdivenlerden üçer üçer atlayarak çıktı ve korkuluğu kullanarak köşeyi dönüp Merrick'in kapısına doğru koştu.

Kapıyı tekmeleme isteğine karşı koyarak kapı kolunu çevirdi ve kilitli olduğunu anlayınca boğazından, amaçladığından daha yüksek bir hırlama sesi çıktı.

Lessia, kilit tıkırtısını duyana kadar kapıyı yumrukladı ve öfkeli Merrick kafasını aralıktan uzattı.

Hiç tereddüt etmedi.

İki eliyle onu iterek tüm gücüyle odanın içine doğru sendelemesini sağladı.

Lessia hızla arkasını dönüp kapıyı tekrar çarptı; o kadar sert bir şekilde ki tahta gıcırdadı. Sonra da onu kocaman gözlerle izleyen Peri'ye doğru döndü.

Ona doğru yavaşça bir adım attı, sesi genellikle sadece sihrini kullandığında ortaya çıkan o alçak, tehlikeli mırıltıya dönüştü. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

Merrick omzunun üzerinden ona bir bakış attı, yüzü sertleşti.

Bir adım daha yaklaştı. "Hayır. Onlara kızmayacaksın."

Bir adım daha.

"Ne dediler?" diye homurdandı Merrick.

Lessia son adımı attı, inip kalkan göğüslerini hizaladı ve Merrick'in gözlerinin içine baktı. "Ah, biliyor musun... Bana senin eşim olduğunu söylediler."

Merrick'in çenesi kasıldı.

"Ve bunu en başından beri biliyordun. En başından beri." Burun delikleri genişledi. "Yıllardır acı çektiğini, çünkü bir tür gizli kahraman olup bana seçim hakkı vereceğini sanıyordun."

"Böyle başlamadı," diye hırladı Merrick. "Kral'a kan yemini etmiştim. Sana söylememi yasakladı! Seni takip etmekten, her hareketini rapor etmekten, tek isteğim seni kaçırıp dünyanın geri kalanından saklamakken zevk aldığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, bundan hoşlandığını sanmıyorum," diye homurdandı hemen. "Ama bana haftalar önce söyleyebilirdin Merrick. Haftalardır aklımı kaçırdığımı sanıyordum çünkü seni düşünmeden duramıyorum - çünkü bana dokunduğunda tenim titriyor! Ve sen buna izin veriyorsun!"

Merrick'in gözleri parladı. "İstemediğim şey buydu! Kader yüzünden beni istemeni istemiyorum. Tanrılar ve bize bahsettikleri kader hakkında ne düşündüğünü gayet açık bir şekilde belirttin. Sana başka bir şeyi zorla mı yaptırmak istediğimi sanıyorsun?"

"Seni o aptal bağ yüzünden istemiyorum!" diye bağırdı. "Seni istiyorum çünkü bana kendimi canlı hissettiriyorsun! Çünkü ben kendime inanmazken sen bana inanıyorsun. Çünkü beni mutlu etmek için aptalca şakalar yapmaya çalışıyorsun. Çünkü karanlığı uzak

tutmak için beni ateşe veriyorsun. Çünkü antrenmanda seni gururlandırdığımda gülümsemi ni saklıyorsun. Çünkü seni bıçakladığımda, kalbini özlediğimi söylüyorsun!" Onu tekrar itti. "Bizi bir araya getiren daha derin, daha güçlü bir şey olduğunu biliyordun! Ve seni öptüğümde beni reddediyorsun! Senin sorunun ne!"

Merrick onu tekrar itmek için hamle yaptığında ellerini kavradı, kalbinin o kadar hızlı attığı sert göğsüne bastırdı ki Lessia endişelenmesi gerekip gerekmediğini merak etti.

"Benim sorunun ne?" diye tısladı. "Benim sorunun ne?"

Merrick onu bıraktı, duvara yaslandı, elleri iki yanına düştü ve bakışları yere kaydı. "Benim sorunun şu ki, ben o lanet Ölüm Fısıldayan'ım, Lessia!"

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarak onu takip etti. "Umurumda değil!"

Bir anda, tekrar karşısındaydı, tepesinde dikilirken homurdandı: "Kaç kişiyi öldürdüğümü biliyor musun? Büyümün ne olduğunu anlıyor musun? Dünyamızı öbür dünyadan ayıran o lanet olası ipte yürüyorum; o nazik ruhların gittiği yerde değil. Hayır, fısıltılarım, içinden geçemeyecek kadar kötü olanlara ait; öfkeli olanlara ve sadece daha fazla ruhu, şimdi dünyaları haline gelen acıya sürüklemek isteyenlere."

"Umurumda değil," diye tısladı dişlerinin arasından, ellerini onun göğsüne koyarken.

"Hayır," diye tekrarladı bu sefer daha yüksek sesle.

Merrick, ona bakarken nefes nefese kalmıştı; gözleri daha önce hiç görmediği kadar koyuydu ve başını iki yana salladı. "Benden ne istiyorsun?"

Ondan ne istiyordu?

Neredeyse hançerlerinden birine uzanıp ona biraz akıl verecekti.

"Lanet olası gerçek, Merrick." Onu bir kez daha dürttü. "Ben gerçeği istiyorum, beni kaderden veya kendi omuzlarına almayı düşündüğün her neyse ondan kurtarmaya çalışmanı değil. Hepsini istiyorum! Lanet olası her şeyi seninle paylaşmak istiyorum."

"Beni zorlamayı bırak," diye uyardı Merrick.

Tekrar yaptı.

Bir sonraki saniyede sırtı gri taşa yaslanmıştı, Merrick'in elleri kollarını sarmış, onu taşa bastırıyordu, yüzü onun yüzünden birkaç santim uzaktaydı ve tıslayarak, "Seninle aynı odada zar zor durabildiğim halde kokunun her bir duyumuma girmesiyle aklımı kaybetmemin nasıl mümkün olduğunu duymak ister misin?" diye sordu.

Ellerinden biri boynuna dolanmış, parmakları orada çılgınca atan nabza baskı yapıyordu.

Merrick başını eğdi, burnunu yavaşça boynuna doğru sürükledi, o kadar derin bir nefes aldı ki, kadının açıkta kalan teninde tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Tekrar doğrulurken gözleri onun gözlerine kilitlendi, içinde öyle güçlü bir sarsıntı oluştu ki sıçradı ve vücudunun her bir santimini ısıttı.

"Sana antrenman sırasında seni yerden kaldırmaya her yardım ettiğimde, seni tekrar yere itip istediğim gibi davranmamak için kendimi fiziksel olarak zor tuttuğumu mu söylememi istiyorsun? O mükemmel dudaklarını ele geçirmekten, o lanet derileri yırtmaktan, seni hayal kırıklığından başka bir şeyden çılgılık attırmaktan mı?"

Merrick kolunu bıraktı, elini başının yanındaki duvara koydu ve daha da yaklaşarak sert vücudunu onunkine bastırdı, ta ki nefesi boğazında düğümlenene kadar.

Gözleri parıldadı, kadın ona doğru bastırıldığında ve uyluğuna saplanan sertlikle dudaklarından kısık bir inilti döküldüğünde, Merrick yüksek sesle küfretti.

"Loche'un sana verdiği o lanet elbiseyi neredeyse parçalayacağımı ve kendimi ancak üzerinde benim kokum olan bir şey giydiğin için durdurabildiğimi mi söylememi istiyorsun?"

Boynundaki el hafifçe sıktıktan sonra aşağı doğru hareket etti ve giydiği ceketini yumrukladı. Adam sertçe elini çektiğinde ve kumaşı çılgılık atana kadar büktüğünde Lessia inlemesini durduramadı.

"Bu gece, kimin izlediğine bakmaksızın, benim tişörtümü giymiş halde içeri girdiğinde, seni o masada hissizleştirene kadar becermek istediğimi söylememi mi istiyorsun?"

Merrick'in tutuşu daha da sıkılaştığında, boğuk bir ses çıktı.

Gözlerini onun gözlerine diktiğinde gözleri alev alev yanıyordu ve daha önce gördüğü açlık geri döndü, tüm karanlığı doldurdu.

Ancak şimdi tamamen ilkeldi.

Kendi gözlerinde yansıdığını bildiği ham, ilkel ihtiyaç.

"Boş ver" diye küfretmeden önce derin bir nefes aldı ve ceketini parçalara ayırdı.

İkisi de soluk soluğa kalmıştı, o yırtık parçaları üzerinden atarken, yarı çıplak bir şekilde önünde duruyordu, içinde bir sıcaklık birikmişti - daha önce hiç hissetmediği bir sıcaklık - ve onun gözlerinin üzerinde gezinirken çıkardığı kıvılcımlardan kokusunu alabileceğinden emindi.

"Siktir git, Lessia," diye soludu ve Lessia, göğüsleri birbirine değene kadar kıvrandı ve Merrick'in gözleri o kadar karardı ki gümüşleri zar zor seçebildi.

"Bana durmamı söylemezsen, çığlıkların kale duvarları içinde o kadar yüksek sesle yankılanana kadar seni becereceğim ki, lanet olası askerleri kapıyı yıkmaya çalışacak," diye hırıltılı bir sesle konuştu Merrick, onun pürüzlü sesi içini eritti, öyle ki orada öyle parlak bir ateş yandı ki, bir daha asla karanlık hakkında endişelenmesi gerekmeyeceğini düşündü.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen durma."

Merrick'in gözleri bir kez daha küfür ederken onun gözleri arasında gidip geldi.

Sonra elleri çıplak omuzlarına doğru hareket etti ve yavaşça -çok yavaş bir şekilde- kollarından aşağı indi.

Merrick hainin damgasına ulaştığında, kendi tuniğini çıkardı -sanki onunkini tek başına görmeye dayanamıyormuş gibi- ve dizlerinin üzerine çökerek her harfi öptü, dişleri hafifçe harflere sürtündü ve ondan bir inilti daha kopardı.

Merrick ona bakarak yumuşak bir sesle homurdandı: "İçimdeki her içgüdünün onu öldürmemi söylediğini söylememi mi istiyorsun? Seni sevdiği ya da sen onu sevdiğin için değil. Seni incittiği için mi?"

Öpücükleri markadan karnına doğru hareket ederken pantolonunu çıkarmasına yardım etti ve Lessia'nın başı duvara düştü, gözleri kapandı, dili göbeğinden göğüslerine ve boynuna doğru bir

yol çizdi, orada hassas tenini emdi, sonra daha da yukarılara çıkarak tam ağzının önünde durdu.

"Rioner'a ve bana o uçurumda karşı koyduğundan beri seni sevdiğimi söylememi mi istiyorsun?"

Merrick'in sıcak nefesi ağzına çarptı ve gözlerini hayatında gördüğü en karanlık geceye açtı.

"Her geçen gün sana daha çok aşık olduğumu söylememi mi istiyorsun, hayatın için savaşmanı izlerken?"

Ellerini yüzünü kavramak için kaldırdı ve kalp atışlarının daha fazla hızlanabileceğini sanmıyordu ama Merrick'in bundan sonra söylediği şey onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecekti.

"Sana, eşim olsun ya da olmasın, hiç kimsenin seni sevdiğim gibi kimseyi sevmediğini mi söylememi istiyorsun? Sen yanımda olduğun sürece dünya başıma yıkılırken güleceğimi mi? Sadece bir gece yaşayabilsem bile -senin benimmişsin gibi davranacağım bir gece-bunu kabul edeceğimi mi?"

Dudakları tüy kadar hafif bir dokunuşla onun dudaklarına değdi.

"Çünkü yapardım. Seni o kadar çok istiyorum ki. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki."

Lessia dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, Merrick onun ağzına doğru hırladığında sırttı ve onun gözlerine ilk kez baktığından beri hissettiği düşme hissi, sanki bir uçurumdan aşağı inmiş ve deniz onu yakalamak için orada değilmiş gibi, tamamen serbest düşüşe dönüştü.

Ve umursamadı.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi nefes almak için su yüzüne çıktığında, içindeki sıcaklık kanında hızla yayılırken neredeyse dayanılmaz bir hal alıyordu. "Ve bir gece asla yeterli değil. Sana söylemiştim. Her şeyi istiyorum. Senin siktiğimin eşi olmak istiyorum ve doğru kelimeleri bilmiyorum ama aramızdaki bağı kabul ediyorum, memnuniyetle karşılıyorum, gurur duyuyorum."

Merrick ona göz kırptıktan sonra şaşkın bir kahkaha attı ve bu kahkaha, içinde bir ateş dalgası daha yarattı. "Sen..."

Kadın avucunu onun pürüzsüz sertliğine doladığında ve elini tabanından ucuna doğru kaydırduğunda sözleri kesildi.

Giysilerinin ne zaman kaybolduğunu bilmiyordu...

Ama şikayetçi değildi.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, eli tekrar onun üzerinde gezinirken, bedeni onun büyüklüğü karşısında kasıldı.

Sağlamlık.

İpeksi bir cilt.

"Hayır." Merrick kollarını onun etrafına doladı ve onu kaldırdığında, ayaklarını onun sırtına doladı, ayaklarını birbirine kenetlediğinde tüm vücudu titriyordu. "Sana ihtiyacı olan benim."

Buna karşılık olarak tabanını sıktı ve Merrick'in çıkardığı ses vahşilikten başka bir şey değildi.

"Siktir." Yatağa doğru hızla ilerlerken alını onun alınına çarptı ve bunu yaparken bir şekilde iç çamaşırlarını yırtmayı başardığında zevkten çığlık attı.

Merrick onu yere yatırırken aralarında tek bir santim mesafe bırakmadı, kendisi de üstüne çıktı ve dirseklerinin üzerinde doğrulurken hava beklentiyle yoğunlaştı, gözleri onu içine çekiyordu sanki vücudunun her bir zerresini hafızasına kazıyacakmış gibi.

Lessia başparmağını onun penisinin ucuna sürttü, orada oluşan ıslaklığın tadını çıkardı ve Merrick tekrar homurdandı; Lessia'nın altında kıvranmasına neden olan, saf, gırtlaktan gelen bir homurtu.

Kendisini saran eli kavrayıp başının üzerinde gezdirdi.

Sonra diğer elini tuttu.

İkisi de onun başının üstünde yattığında, parmaklarını bileklerine doladı ve onları yatağa bastırdı.

"Sanırım bana nasıl memnun olacağımı ö-öğretmen gerekmiyor," diye soludu Lessia, tutuşa karşı mücadele ederken, ona tekrar dokunma ihtiyacı hissederek -ya da belki de kendine, çünkü bu işi çok fazla yavaşlatıyordu.

Merrick'in gözleri bir anlığına kapandı. "Tanrım, Lessia."

Sert penisini ona bastırırken tekrar açtı ve penisinin ıslaklığına kaydığını görünce inledi. "Sanırım haklısın."

Tekrar onun altında kıvrandı, bacaklarını birbirine sürttü ve ona doğru itti, biraz olsun rahatlamaya çalışıyordu ve Merrick kabaca güldü.

"Seninle vakit geçiriyorum." Ellerini tutmaya devam ederek dudağını ısırarak için eğildi. "Bunun için lanet olası bir sonsuzluk

bekledim. Lütfen beni reddetme."

Sanki ondan hiçbir şeyi esirgeyecekmiş gibi.

Bunu kastetmişti.

Onu seviyordu.

Tamamen ve tümüyle.

Sadece çiftleşme bağı yüzünden değil.

Belki de buna rağmen onu seviyordu.

İçindeki her şeyle.

Lessia kıvranmayı bıraktı, dudaklarını ısırırken hırıltılı bir sesle, "Sana hiçbir şeyi reddetmeyeceğime söz veriyorum," dedi.

Umduğu cevabı aldı.

"Sen... siktir, inanılmazsın." Merrick'in ağzı onunkiyle birleşti, dili dudaklarında gezindi, ta ki kız ona açılana kadar, ağırlığı ona doğru bastırdı, penisi sonunda hassas gövdesine sürtündü, zevk o kadar yoğundu ki kız çığlık attı.

"Siktir git, Lessia." Kasları gerilirken homurdandı. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Merrick," diye inledi, gözleri onun gözlerinde kayboluyordu. "Lütfen. Seni istiyorum."

Gözlerini kapattı, yüzünde kalan sertlikten kurtuldu. "Tekrar söyle."

"Bana bak," diye fısıldadı ve Merrick o güzel gözlerini açtığı anda, "Seni istiyorum," diye yankılandı.

Tekrar küfür etti; bazı kelimeleri biliyordu, bazılarını ise hiç duymamıştı. Onu altına kaydırırken, kendini tam da onun istediği yere yerleştirdi.

Lessia kalçalarını kaldırdı ve adamın ilk kısmı içine girdi.

Gerçekten rahatlamıştı, çünkü Merrick onu en güzel şekilde gererek daha da ileri bastırdıkça, sanki onun için yaratılmış gibiydi.

O tamamen içeri girene kadar nefeslerini tuttular ve güçlü kalçaları onunkilerle buluştuğunda birlikte bıraktılar.

Sen ve ben.

Merrick tek bir vuruşla arabadan inip ona çarptığında, sözleri kulaklarında yankılanıyordu.

Çok basitti.

Ama çok doğru.

O kadar açık ki, ikisi de oydu.

Merrick ve Elessia.

İki kırık ruhun bir araya gelip iyileşmesi.

Adam onu becermeye devam ederken, gözlerini neredeyse gümüş rengine boyayan sevgiyi, mükemmel bir ritimle ona bastırırken, zar zor anlayabiliyordu.

Sanki bedeni onun kalbiyle senkronize bir şekilde hareket ediyordu, içindeki seğiren o muhteşem sertlik her duygusunu çekiştiriyor, elleri ulaşabildiği her bir deri parçasını okşuyor, vücudunun her kırık parçasını iyileştiriyor gibiydi.

Merrick hızını artırırken gözleri onunkilerden ayrılmıyordu, tenin tene değmesiyle çıkan şapırtı sesi onu neredeyse çıldırtıyordu ve tırnaklarını sırtında gezdirirken dudaklarından karışık kelimeler dökülüyordu, onu daha da yakınlaştırmaya, penisini daha derine sokmaya çalışıyordu.

Ve "Elessia" diye fısıldadığında ve parmakları onun parmaklarıyla birleştğinde...

Artık kendini tutamadı, sırtı kamburlaştı, adamın son santimini derinliklerine kadar sokmasına izin verdi, gözlerinin önünde gümüş benekler dans edene kadar onu doldurdu.

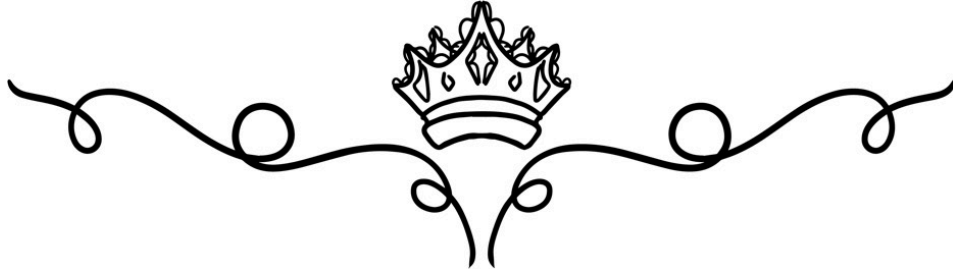
Dudaklarında onun adı varken, çözüldü ve Merrick hemen arkasından gelince, Ölüm Fısıldayanı tekrar tekrar onun adını fısıldarken, ellerini saçlarına dolayarak ona tutundu.

Bunu neredeyse dua eder gibi söyledi.

Sanki o onun tanrıçasıydı ve o da tamamen, tümüyle ona adanmıştı.

İkisi de nefes nefese kaldığında bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve adamın gözyaşını yalayıp yüzünü boynuna gömerkenki gülümsemesini asla unutmayacağına kendine söz verdi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Merrick, yatağın yanındaki yuvarlak pencerenin dışında yıldızların göz kırptığını izlerken teninde daireler çiziyordu ve kadın, çıplak vücudunun her santimini onunkilerle kaplayarak ona daha da sokulduğunda mutlu bir şekilde iç çekti.

Kalp atışları sonunda yavaşladı, düzenli atışları Merrick'inkiyle aynı ritimde atıyordu ve onun bakışlarının sıcaklığını yüzünde hissettiğinde, sırtüstü yatarak ona bakmasına izin verdi.

"Merhaba," diye fısıldadı, adam sadece ona bakarken, gözleri hala neredeyse saf gümüş rengindeydi, o benekler odanın her birkaç adımında bir yerleştirilmiş fenerlerden gelen ışıktaki dans ediyordu; komodinin üzerinde, pencere pervazlarında ve kendi odasına açılan kapının hemen yanında bir tane.

"MERHABA."

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve zihninde oluşmaya başlayan her kelime, ilkbaharda pencerelerin altındaki uçurumlardaki buzlar gibi, onu görünce eridi.

Lessia, parmaklarını adamın yüzüne doğru kaldırıp dudaklarının dolgunluğundan, yüksek elmacık kemiklerine ve çizgisiz alnına doğru kaydırmaktan kendini alamadı.

Çok... mutlu görünüyordu.

"Mutluyum." Merrick'in elleri yüzüne gitti, onu avuçladı ve tekrar öpmek için eğildi.

Lessia, adamın dudakları dudaklarından ayrıldığında nefesini tutmak zorunda kaldı, o sıcaklık dalgaları bir kez daha vücudunu

sararken, "Aklımı mı okuyorsun?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Hayır."

Lessia kaşını kaldırdı. "O zaman benim ne düşündüğümü nereden bildin?"

Parmakları yanaklarından boynuna doğru bir yol çizip sonra göğsünü okşadığında, zevkten titreyerek aşağı doğru hareket ettiğinde, zevk heyecanı omurgasından yukarı doğru yayıldı.

"Merrick," diye inledi gözleri kapanırken. "Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

Eğilip fısıldarken dişleri kulağını sıyırdı. "Bu çok kötü olur mu?"

İçinde bir başka ihtiyaç dalgası kabarırken gözlerini kırptırdı.

HAYIR.

Hayır, olmaz.

Lessia, adamın dokunuşu onu terk ettiğinde istemsiz bir ses çıkardı, ama sonra adam hareket ederek onun üzerine uzandı, kollarını başının iki yanına koyup ağırlığının çoğunu üzerinden çekti.

"Duygularını hissediyorum." Merrick gözlerini açtığında hemen oradaydı. "Her zaman öyleydi, ama şimdi daha da net. Ve... seni bunca yıl izledikten sonra, farklı yüz ifadelerini oldukça iyi anlıyorum."

Onu öptü ve bu sefer nazik bir dokunuş değildi, daha acil bir dokunuştı; dudakları onunkilerle birleşiyor, dili onunkiyle dans ederken talepkardı.

Cevap verirken göz kapakları titreyerek kapandı, karşı konulmaz bir ihtiyaç onu ele geçirirken ağzına doğru inledi, uzuvlarını ağırlaştırdı ve aynı anda istekli hale getirdi.

"Bilmeni istiyorum," diye fısıldadı Merrick ağzına. Ses tonundaki acı, ihtiyacı bastırdığında kıvrınmayı bıraktı. "Her acı çektiğinde ölmek istiyorum. Ve bu benim yüzümden olduğunda... Kahretsin, sana işkence etmemi istediklerinde neredeyse uçurumdan atlıyordum. Ben..." Sesi titredi. "Sana yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

"Merrick." Lessia ellerini yanaklarına koydu ve bakışlarını kaçırarak kendi gözlerine çevirmesini sağladı. "Senin hatan değildi. Raine bana Rioner'ın yaptıklarını anlattı; hakkımızda bir şeyler bildiğini... Bu kadar uzun süre acı çektiğin için üzgünüm."

"Özür dilerim..." Merrick başını öyle şiddetli salladı ki, kadının elleri yüzünden düştü. "Benim için fazla iyisin. Sen tamamen ı ışık, iyilik ve yaşamsın. Bense tamamen karanlık, kötölük ve ölümden ibaretim. Benim için nasıl seçildiğini anlamıyorum."

Ellerini adamın gürleyen göğsüne koyup, tırnaklarını gergin kasları boyunca gezdirdi, ta ki adam titreyene ve gözlerindeki acı biraz kaybolana kadar. "Çünkü sen tam bir aptalsın."

Merrick'in kaşları kalkınca Lessia sırttı.

"A."

Parmakları kalçalarına ulaştı ve onları keskin açların üzerinden kayd ırdı, içinde yeniden bir ateş yükseldi.

"Düşünüyorum."

Dudaklarından dökülen iniltinin tadını çıkararak daha da aşağılara doğru ilerledi.

"Lanet olsun."

Tekrar sert penisini kavradı ve Merrick öyle derin bir homurtu çıkardı ki, yatak sarsıldı.

"Salak."

Onu kökünden ucuna kadar sıkarak, donuk gözlerinin içine baktı. "Ve senin her bir santimini seviyorum." Gözleri aşağı kaydı. "Belki de özellikle bunları."

Merrick elini yavaşça yukarı aşağı hareket ettirirken derin bir nefes aldı.

Kadın tepki veremedi, adam aşağı uzanıp bileklerini kavradı ve tek bir bilinçli hareketle kalçalarını kaldırıp tekrar içine girdi, kadının ç ığlıkları adamın inlemeleriyle karışırken kadın içini doldurdu.

"Benim sonum olacaksın," diye hırıltılı bir sesle söyledi Merrick geri çekilirken, ama sonra tekrar ona çarptı, her söz ve cevap zihnini terk etti, onun - onun enfes kalınlığının - onu tamamladığı, her düşüncesini ve duygusunu tükettiği hissine kapıldı.

Kalçalarının onunkilerle buluşmasının sesi odanın içinde yankılandı ve tırnaklarını sırtında gezdirdi, daha önceki çiziklerin henüz iyileşmemiş olduğunu görmezden geldi.

Onu daha da yakınına istiyordu.

Daha fazlasını istiyordum.

Sadece... onu istiyordum.

"Seni daha çok istiyorum," diye homurdandı Merrick, içini ısıtan bir sıcaklıkla. Merrick ona sarıldığında, adam tekrar küfür etti. Kelimeler kızın kulağına zar zor ulaşıyordu. Merrick, yatağın duvara çarpmasına neden olacak kadar güçlü bir şekilde içine girdi.

Adam daha da derine inmek için kendini açıldığında, onun çılgılığı havayı yarıyordu.

"Vücudunun her santimi benim gibi kokana kadar seni becermek istiyorum." Merrick tekrar ona çarptı ve gözleri geriye doğru kaydı.

"Seni içine o kadar derinlemesine girmek istiyorum ki, benden asla kurtulamayacaksın." Dudakları onunkilerle buluştu ve adam ona girdiğinde -acımasız, affetmez bir şekilde- demir ağzına değene kadar dudağını ısırdı.

"Havlands'daki herkes senin benim olduğunu anlayana kadar seni becermek istiyorum." Bir acımasız hamle daha.

Lessia'nın elleri adamın saçlarına dolandı, adamın sözleri onu uçurumdan aşağı itti ve adamın bir kez daha içine girerken "Çok mükemmelsin. Çok mükemmelsin," diye homurdandığını zar zor duydu.

Merrick, hazzın etkisiyle titrerken onu tuttu, gözleri açılırken onun penisi hala derinlerde gömülüydü.

"İçinde daha fazlası var mı?" diye sordu, kız ona yumuşak bir gülümsemeyle baktığında ve içindeki kavurucu sıcaklık tekrar yükseldiğinde, adamın içinde hareket ederken omurgasından yukarı doğru yükselen zevk sancılarına neredeyse inanamadı.

Merrick'in ağzının bir köşesi yukarı kalktı, ardından dudakları tekrar onunkilerle buluştu ve "Bacaklarını bana dola," diye emretti.

Merrick'in ona söylediklerini yaparken dudaklarından sessiz bir nefes döküldü ve Merrick "Aferin kızım" diye mırıldandığında yıldızlar gördüğüne yemin etti. Merrick onları hareket ettirdi ve sırtını duvara yaslayıp ayaklarını yere koydu.

Elleri kalçalarına indiğinde ve onu ileri geri hareket ettirdiğinde, onun adını inledi, bu pozisyon onu bir şekilde daha da derinlere itiyordu.

"Bana tutun," diye fısıldadı Merrick, tekrar bağırdığında, onun daha da derinlere inmesini, daha da derinlere inmesini istiyordu.

Her şey için.

Kollarını onun boynuna doladığında tüm tutarlı düşünceleri kaybordu ve o, daha önce hiç deneyimlemediği kadar hızlı, daha sert ve daha derin bir şekilde içine girdi.

"Sen."

Merrick'in elleri onun içinden çıkarken kalçalarını sıktı, ucu ıslaklığını okşadı ve girişinin üzerinde dans ettiğinde onu neredeyse vahşi bıraktı.

"Varlar."

Bir el aralarına daldı ve hemen en hassas noktasını buldu.

"Bu yüzden."

Başparmağı klitorisine bastırıldığında gözleri zevkten kapandı, diğer parmakları daha da aşağılara doğru kayd, hala onu tahrik eden, dürtükleyen ama içine girmeyen aletin tam üstünde asılı kaldı.

"Siktir."

Diğer eli karnının üzerinde gezindi ve ağrıyan göğüslerinden birine ulaştı, sert tomurcuğu sıkarak nefes nefese kalmasını sağladı.

"İyi."

Merrick ona doğru ilerlediğinde başı geriye düştü ve içindeki sıcaklık bir yangına dönüşerek tüm sinirlerini, tüm düşüncelerini tüketti.

Merrick'in kolu onu sardığı ve kaldırdığı için, onun sıcak boşalmasının hemen ardından gelen kendi boşalmasıyla bir memnuniyet yığınınna düşmedi, göğsü küfürlerle titredi ve sonunda onun adı ağzından döküldü.

Merrick alnını onun alnına yasladı ve Ölüm Fısıldayanı gözlerini esir aldı, kalpleri birbirine öyle sert çarpıyordu ki Merrick ikisinin de kaburgalarını çatlatmamasına şaşırdı.

"Bu..." Lessia devam etmeden önce ciğerlerine biraz hava çekmek zorunda kaldı. "Harika bir şeydi."

Merrick'in yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi ve onu öperken yüzünü avuçlarının içine aldı, köpek dişleriyle alt dudağını çekiştirdi, ta ki inlemekten kendini alamayana kadar.

"O." Dudaklarını yanağında gezdirdi ve kulağına ulaştı, fısıltısı sıcak teninde karıncalanma hissi yarattı. "Hiçbir şey değildi."

İçini bir kez daha heyecan kapladığında buna inanamadı.

Tanrı aşkına, hâlâ onun içindeydi.

Merrick'in sıcak nefesi kulağından boğazına doğru hareket etti ve köpek dişleri tenine battığında, onu kırmadan, dudakları sadece emerek -onu yüce bir vaat gibi tahrik ederek- o kadar çok kıvrandı ki, adamın aleti tekrar içinde sertleşti.

Gözleri kocaman açılınca boğuk bir kahkaha attı. "Bu odadan asla çıkmayalım."

Lessia tam kabul edecekken Raine'in sesi kapıdan duyuldu. "Bunu yaptığım için çok üzgünüm ama odadan çıkmanız gerekiyor."

Merrick yüzünü onun boynuna gömerek inledi. "Git buradan."

"Güven bana," diye seslendi Raine. "Başka bir şey istemiyorum. Ama Alarin kartalımı geri gönderdi ve Loche, Rioner'dan bir not aldı. Bu iyi değil."

Lessia kaskatı kesildi.

Peki Alarin bir kartalı geri gönderebilseydi, durum o kadar kötü olabilir miydi?

Hapiste değildi, dolayısıyla belki de Frelina Rioner'ın pençesinde değildi.

Eğer onu öldürmediyse...

Lessia, bu düşünce aklına gelince başını salladı.

Ölmüş olamazdı.

Hiçbir yolu yoktu.

"O lanet olası kral," diye fısıldadı Merrick, Lessia'yı yavaşça yatağa yatırırken. "Yemin ederim onu öldüreceğim."

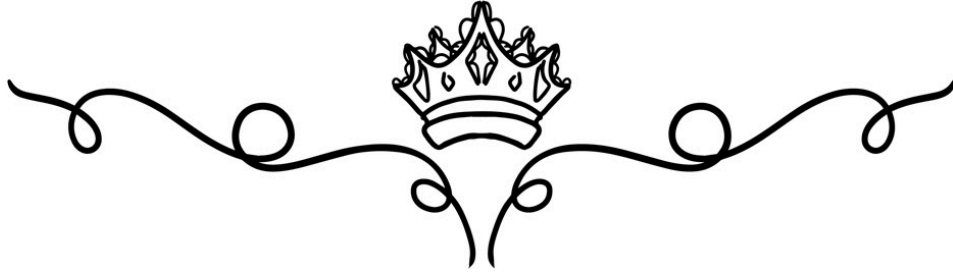
Lessia, gözleriyle karşılaştığında ona inandı.

Ve bunun kötü bir şey olduğunu biliyordu ama Merrick sarsıntıyla kıyafetlerini giyerken ve Raine'e hemen orada olacaklarını söylerken omuzlarının üzerinden başka bir heyecan fısıldadı.

Rioner'ın ölmesi gerekiyordu.

Ve Merrick onun yanındayken, bunun gerçekleşme olasılığı daha yüksekti.

KIRKINCI BÖLÜM

Loche'un ofisinin kapısına vardıklarında, kapının altından alçak sesler geliyordu ve Lessia o korkunç günden beri buraya gelmemiş olmasına rağmen, kapıyı iterken hiç tereddüt etmedi.

Merrick'in elini tutarak eşikten içeri girdi, Loche'un gözleri hemen masanın üstündeki birbirine geçmiş parmaklarına kaydığında suçluluk duygusunun yüzeye çıkmasına izin vermedi.

Merrick'in onu izlerken ne kadar acı çektiğini duyduğunda neredeyse yıkılmıştı ve bir an daha böyle bir işkenceye sebep olmayacaktı.

Loche bir süreliğine incinmiş olabilirdi ama şu an hissettiği duygular kalp kırıklığı değildi; özellikle de Loche'un anıları üzerindeki büyüsünün etkisinden kurtulmayı başaramadığında.

Bunlar sadece olabilecek şeylerle ilgili düşüncelerdi, aklının oyalanmasına izin vermeyi reddettiği keşkeler.

Ve belki de bu onu kötü bir insan yaptı...

Ama onun önceliği Merrick'ti.

Eşi olsun ya da olmasın, onun gözlerinde yanan ışığın, hatta odasının balonundan zorla çıkarılmış olsalar bile, sönmesine dayanamıyordu.

Raine ve Kerym, sağ taraftaki duvarda sıralanmış kitaplığa yaslanarak ona sırttılar, ancak Merrick hafifçe hırlayınca hemen bakışlarını kaçırdılar.

İkisi de gülümsemelerini ve odanın diğer tarafındaki şöminenin yanındaki sandalyelerden birine oturmak için yanlarından geçerken

burun deliklerinin nasıl genişlediğini gizleyemediler.

Merrick'in hırlamaları giderek yükseldi, sahiplenici bir tavır ilkel sese sinsice karıştı ve Lessia'nın gülümsemesini bastırma sırası geldi.

Odadan çıkmak üzereyken yıkanmayı reddetti ve bundan sonra kokusunun her zaman üzerinde olmasını sağlayacağını söyledi.

Merrick, onu tekrar havaya kaldırmaktan ve onu öyle bir tutkuyla öpmekten kendini alamamış, yüzüne soğuk su çarpmak zorunda kalmıştı ki, nefes alamamaktan neredeyse bayılacaktı.

Ama Merrick'in arkasında durduğu, ellerini omuzlarına koyduğu, parmaklarını boynunun altındaki deriye değdirdiği bir sırada oturduğunda ve Loche törensizce ellerine bir parça kağıt sıkıştırdığında gülümsemesi kayboldu.

Sanki çok acele etmiş gibiydi -kağıt buruşuk, harfler özensizdi- ama babasının el yazısını nerede olsa tanırdı ve Frelina'ya olanlarla ilgili uyarılarının ardından gönderdiği tek kelimeyi okuduğunda kanı dondu:

Koşmak.

Lessia başını hızla kaldırdı ve Merrick ona bakarken çenesindeki kaslar kasılarak onu daha sıkı kavradı.

"Ne demek istiyor?" diye fısıldadı, gerçekten bilmek isteyip istemediğinden emin değildi.

"Bu diyardan siktir git demek istediğinden oldukça eminim." Loche, önünde bir kağıt parçası daha sallarken parmaklarını masasının sağlam tahtasına vurdu. "Bu mektubu, Raine'in kartalının pencerelerden birini kırıp tüm kahrolası şatoyu uyandırdığı anda aldım."

Lessia yanlarındaki iki Fae erkeğine baktı ve yüzlerindeki gerginlikten hiç hoşlanmadı.

Loche'un elinden mektubu kapıp kaçan Merrick, naip Loche'un kendisine alaycı bakışlarını görmezden gelerek koltuğunun kol dayanağına oturdu ve notu kendisiyle birlikte okumasına izin verdi.

Naip,

İkimizin de cezalandırmak istediği kaçakları sakladığınızı duydum.

Bunun bir yanlış anlaşılma olduğundan eminim, ancak Elbow ile Vastala arasındaki ittifakın bozulmamasını sağlamak istiyorum.

Gemim yarın akşam karanlığında, seçildiğin zaman tanıştığımız yerde seni bekliyor olacak.

Eğer göstermezseniz bunu bir savaş sebebi sayacağım ve ona göre hareket edeceğim.

Kral Rioner Rantzier

"Endişeli," diye mırıldandı Merrick, Raine ve Kerym'e bakarken.

Kerym başını salladı. "Öyle görünüyor."

Kapı açıldığında hepsi donakaldı, ama bu sadece Loche'un arkasında akşam yemeğinde nöbet tutan gardiyanlardan biriydi.

Maskeli yüzü gergin bir şekilde kitaplığın yanındaki Raine ve Kerym'den masanın yanındaki Merrick ve Loche'ye döndü, ta ki Loche onu odaya çağırana kadar.

Bardakların şıkırtısı yoğun sessizliği bozdu ve Lessia gardiyanın içki dolu bir tepsi taşıdığını fark etti.

"Bununla başa çıkmak için şaraptan daha sert bir şeye ihtiyacımız olabileceğini düşündüm." Gardiyan ona önce bir içki uzattığında Loche başını eğdi. "Teşekkür ederim."

Lessia bardağı alırken, Loche bardağını kaldırdığında bir yudum aldı ve tehdit mektubunu okuduktan sonra damarlarında dolaşan soğuşun bir kısmını dağıtmasına izin verdi.

Diğer Peri de aynısını yaptı, Raine her zamanki gibi tek dikişte içkisini içerken, Merrick yavaşça yudumluyordu ve Merrick içkiyi bırakırken dolgun dudaklarını yaladığında gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Neden endişeleniyor ki?" diye sordu Loche, bardağını masaya koyarken, parmaklarını bir kez daha karanlık yüzeye vurarak, Lessia'nın başında bir ağrıya neden olan uğursuz bir melodi çıkardı.

Merrick cevap verirken ona bakma gereği duymadı; bunun yerine gözleri Lessia'nın gözlerine dikildi ve elini omzuna koydu. "Sanırım bizim yüzümüzden."

Diğer elini Lessia'ya, sonra da Raine ve Kerym'e doğru fırlattı. "Muhtemelen Raine ve Kerym'in öldüğüne inanıyordu ve ben de ona o kadar uzun süredir kan yemini etmişim ki, bir tehdit olduğumu unutmuştu. Lessia ve Raine'in kullandığı türden güçler Rioner'ı her zaman korkutmuştur."

Merrick'in gözleri onunkilerle buluştu ve eli boynuna gitti, başparmağı yanağına dokunurken sesini alçalttı. "Sanırım Frelina'yı öğrendiğinde parçaları birleştirmeye başladı. Alarin'in bildiği her şeyi, artık biliyoruz, anlamış olmalı ve planı uygulanmadan önce Loche'u kendisine karşı gelmeye zorlayacağından korkuyor."

"Yani... bizi öldürmeye mi geliyor?" Kerym, Loche'un yanına doğru ilerledi, yüzünde alaycı bir sırıtiş belirdi. "Denemesini görmek için sabırsızlanıyorum."

Loche'un gözleri sertleşti. "Halkım için endişelenmeli miyim?"

Raine araya girdi. "Sanmıyorum. Kendini asil bir lider gibi göstermeyi seviyor, bu yüzden hiçbir şey denemez. Tek başına değil. Ama bizim için endişelenmelisin; eğer proaktif bir şekilde buluşmayı teklif ediyorsa, kesinlikle gizlice bir planı vardır."

Loche başını salladı ve bir an sessizlik oldu; o kadar sessizdi ki Lessia, Rioner'ın ona baskı yaptığını, sıkı ciğerlerindeki havayı sıkıldığını hissetti, sanki Rioner büyüsünü çoktan kullanmış, nefesini suyla değiştirmişti; birinin ona cevap vermesi durumunda Rioner'ın bunu yapmayı sevdiğini duymuştu.

Ama Merrick'e doğru eğilirken, onun dokunuşunun onu sakinleştirici bir nefes alabilmesi için ihtiyaç duyduğu bir anlığına oyalamasına izin verirken, korkuyu zihninden uzaklaştırdı.

"O zaman kendimize bir avantaj yaratmamız gerek." Lessia bunu söylerken doğrudan Loche'a baktı. "O taşta ihtiyacımız var, Loche."

Loche'un gözleri Merrick'in hâlâ boynunda tuttuğu elinden vücudunun Peri'ninkiyle aynı hizaya geldiği yere, sonra da kendi vücuduna kaydı ve adamın gri saçlarını dolduran kırağıdan neredeyse titriyordu.

"Sana söyledim. Ello'u iki savaştan sağ çıkmak için kullanabileceği tek şeyi sana vermeyeceğim. Zaten senin için tüm topraklarımı -halkımı!- bir kez riske attım ve..." Gözleri boşalarak Merrick'e baktı. "Bu açıkça bir hataydı."

Merrick ve Lessia aynı anda ayağa fırladılar.

Ama Merrick onun kısık gözlerini fark edince, Loche'un yüzüne ulaşmak için gereken iki adımı atarken, onun öne doğru bir adım atmasına izin verdi. Ancak, attığı hırlama yeri titretti.

"Bu benimle ilgili değil, Loche." Ona homurdanmamak için kendini zor tutarken kısık sesi titriyordu. "Buna ihtiyacımız var! Elbow'un buna ihtiyacı var! Halkının buna ihtiyacı var! Tanrı aşkına, senin buna ihtiyacın var - hâlâ ona ihanet edecek kişinin sen olduğuna inanıyor!"

"Hayır. O," dedi Raine'e doğru işaret ederek, "halkım için endişelenmeme gerek yok, öyleyse neden şimdi kullanalım ki? Ellow'u kaderine terk etmeyeceğinden emin olana kadar onu elimde tutmayı tercih ederim."

Lessia dişlerini gıcırdattı. "Loche, kız kardeşim onda. Hatta belki de babam. Kendisine zarar gelmemesi için yarım orduyla mutlaka gelecektir. Avantajımızı korumak için wyvern'lere ihtiyacımız var."

"İşte tam da bu yüzden sana vermeyeceğim. Ya ailen başka bir yerdeyse ve sen de onları kurtarmak için taşla birlikte ortadan kaybolursan?" Loche alaycı bir şekilde güldüğünde, büyüsunun yüzeye çıkmasını engelleyemedi, altın rengi gözleri onun gözlerine yansıdı.

Lessia yalnızca bir saniye tereddüt etti.

Rioner'in bir şeyler sakladığından emindi.

0 taşa ihtiyaçları vardı.

"Taşı. Bana. Ver," diye mırıldandı. "Hemen."

Loche'un bakışları donuklaşmadığında gözleri büyüdü; yüz hatları beklediği itaat maskesine dönüşmemişti, ama ona bağırdığında daha da sertleşmişti.

"Bak, hatamı balkondayken fark ettim..."

Merrick'in bedeni onunkiyle aynı hizaya geldi ve Raine ile Kerym de ona yaklaştı. Odayı dolduran gerginlik o kadar elle tutulur cinstendi ki Lessia hançerlerinin bunu kesebileceğinden emindi.

Loche, devam ederken ona dik dik bakan üç Peri savaşığısından rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Zayıf bir an geçirdiğimi itiraf edecek kadar yiğit biriyim... ama senin için her şeyi neden riske attığımı çok merak ediyordum. Ama şimdi—"

Loche masadan fırladı ve doğrularak ona baktı. "Bana anılarımı geri vermeyi reddettiğinde, benim tarafımda olmadığını anladım... Tamamen değil. Artık değil." Masadan küçük bir şişe aldı. "İşte tam da bu noktada devreye giriyor."

Lessia düşünmeden yaldızlı şişeye uzandı, ama Loche bir adım geri çekildi, kısık bir kahkaha attı. "Sanmıyorum."

"Ne oldu?" Kerym yanına doğru yürüdü, naibe dik dik bakarken yüzü buruştu. "Onu boşaltmam. Sanki..."

Merrick'in fısıltıları odanın içinde yankılandı ama Loche sadece gülmeye devam etti, fısıltılar uzaklaşırken ses duvarlar arasında yankılandı ve yerini Raine'in sinirli bir hırıltısı aldı.

"Muhteşem! İşe yarayacağından emin değilim."

Loche'un yüzünde beliren gülümseme, bir zamanlar onu büyüleyen o aydınlığı artık yansıtmıyordu.

Bunun yerine, onu Loche'un taşımayı sevdiği maskelerden birine, görevlerinden başka hiçbir şeyi veya kimseyi umursamayan bir naibin soğuk, ölümcül maskesine dönüştürdü.

"Ne yaptın?" diye fısıldadı Lessia, gözlerindeki ışık sönerken.

Loche başını eğdi. "Sevdiklerim için yapmam gerekeni yaptım."

Merrick'in kolu beline dolandı ve başını sallayarak onu kendine çekti. "Seni aptal herif."

"Anladın mı şimdi Ölüm Fısıltısı?" Loche kaşını kaldırdı.

"Ne oluyor Merrick?" diye sordu Raine ve Lessia'nın gözlerine baktığında teninde bir endişe dalgası belirdi ve endişe etraflarındaki cildi buruşturdu.

Merrick cevap verirken doğrudan Loche'a baktı. "İçki. İçinde sihrimizi işe yaramaz hale getiren bir şey vardı."

Lessia derin bir nefes aldı ama vücudunu titreten şey korku değildi.

"Neyin var senin?" Merrick'in kolundan kurtulup tekrar Loche'un yüzüne yapıştı. "Rioner yarın geliyor! Etkisi ne zaman geçecek?"

"Bir veya iki gün sanırım... ama çok emin değilim."

Loche sırtıttığında, kızardı.

Elini kaldırıp, tam onun kibirli suratına vurmaya hazırlanırken Merrick elini yakaladı.

Etrafında dönerek ona dişlerini gösterdi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı, bırakmayınca.

"Anladı."

Loche konuştuğunda Lessia arkasını dönmedi.

Yapamadı.

Merrick'in yüzündeki ifadenin öfkeden kaynaklanmadığını fark ettiğinde değil ama...

Rahatlama?

Minnet duygusuyla karışık bir rahatlama.

"Merrick?" diye sordu, ama gözleri diğer iki Fae'ye doğru kalktığında ve onlar da ona ve Merrick'e kederli ama bilgili bakışlarla baktıklarında, zihninde bir düşünce canlandı.

HAYIR.

Lessia başını yavaşça Loche'a, sonra tekrar Merrick'e çevirdi. "Beni korumak için bunu çarpık bir şekilde mi yaptın?"

"Rioner seni bıraktı. Kaçak değilsin, bu yüzden yarın orada olmana gerek yok." Loche, cevap verirken sıkılmış görünmeye çalıştı ama onu artık çok iyi tanıyordu; gözündeki o hafif seğirmenin içinde bir duygu fırtınası koptuğu anlamına geldiğini biliyordu.

"Ama yapıyorlar?" Lessia, Peri'ye doğru bir kol uzattı. "Havlands'daki en güçlü Peri'yi -senin tarafında olan ve halkını kurtarabilecek olanları- benim için feda etmeye hazır mısın?"

"Onu öldürmen gerekiyor, Lessia." Merrick'in sesi alçaktı ve içinde daha fazla duyguya yer olsaydı rahatlatıcı olurdu. "Ayrıca seni koruyarak halkını da koruyor."

Ama kök salmış olan öfke her gözeneklerinden fışkırıyordu ve Merrick elini uzattığında bir adım geri çekildi.

"Sen onun tarafında mısın?" diye tısladı dişlerinin arasından.

"Hepimiz aynı taraftayız." Loche, Merrick'in yanına doğru hareketlendi. "Rioner'ın gitmesini istiyoruz. Ve bunun anahtarı sensin. Merrick'in, üçünün koruması ve büyüleri olmadan seni bırakmayacağına güveniyordum..."

"Bana izin vermiyor musun?" diye yavaşça tekrarladı, gözlerinin önünde kızıl bir renk dans ediyordu.

"Sıçtınız, naip." Merrick başını geriye attı. "Ne yapıp yapmayacağına ben karar vermiyorum. O kendi kişiliğine sahip ve kendi kararlarını kendisi veriyor. Ben onunken, o da kesinlikle benim..." Son kelimeyi Loche'a ölümcül bir bakış atarak vurguladı. "Onun sahibi ben değilim. Kimse onun sahibi değil."

Tartışmak için ağzını açtığında adamın sözleri aklına dank etti.

Onun ne yapıp ne yapmayacağına ben karar vermiyorum.

Yapmadı.

Loche'un aksine, onu zorlamaya çalışmadı.

Merrick, ona kendi kararlarını alabilmesi için gereken tüm araçları sağlamaya çalıştı; onu eğiterek veya ona yeteneği ve hayatı hakkında yeni bakış açıları kazandırarak.

Ama hiçbir zaman onu bir şey yapmaya veya yapmamaya zorlamamıştı.

İçindeki öfkeyi bir sevgi dalgası bastırdı ve Merrick'e minnettar bir bakış attıktan sonra gözlerini bir kez daha Loche'un gözlerine dikti. "Rioner kız kardeşimi aldı. Gelmemem mümkün değil. Ayrıca, sence herhangi birinin Rioner'ın gemisi olan ölüm tuzağına düşmesine izin verir miyim? Özellikle de şu anda, sihirleri işe yaramıyorken?"

"O zaman tam da onun istediğini yapıyorsun." Loche'nin üst dudağı kıvrıldı. "Seni öldürürse, bu savaşı daha başlamadan kaybederiz. Tüm bunların anahtarının sen olduğunu nasıl göremiyorsun?"

"Kehanetin benimle ilgili olduğunu bilmiyor!"

Loche içini çekince, ona dişlerini gösterdi.

O ne kadar da aptaldı.

Neler düşünüyordu acaba?

Peki şimdi Rioner'la nasıl yüzleşecekler?

Korktuğu üç erkek, büyüye ihtiyaç duymayan güçlü savaşçılardı elbette.

Ama onlar çocukken duyduğu hikayelerdeki gibi sıra dışı savaşçılar değildi.

Merrick'in büyüü havayı renklendirmez ve Raine'in büyüü aklını karıştırmaz ise Rioner şüphelenirdi.

Meğer ki...

Lessia yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti, düşüncelerinde filizlenmeye başlayan bir fikir tohumu.

Merrick'e şöyle bir baktıktan sonra küçük odada bir ileri bir geri yürümeye başladı.

Loche, Rioner'ın korktuğu tek şey olan sihirlerini, onunla buluşmalarından bir gün önce ellerinden aldığı için lanet olası bir piçti.

Ancak...

Rioner, Loche'un ne yaptığını bilmiyordu.

Onun ne yapmaya çalıştığını, neden burada olduğunu anladığını düşünebilirdi.

Ama artık onun, babasının ve Frelina'nın birbirlerine olan sevgisini, birbirleri için ne kadar ileri gidebileceklerini de biliyor olmalıydı.

Dünyanın bütün işkencelerine katlansa bile, aile bağlarından bahsetmezdi.

Babasının onlar için her şeyi riske atacağını.

Ve Rioner, Lessia'ya uyguladığı yöntemlerin aynısını Frelina'ya da uygularsa, onun kolayca pes edeceğini beklemiyordu.

"Rioner kesinlikle olmadığı gibi erdemli bir lider gibi görünmek istiyor, değil mi?" Lessia, Raine ve Kerym'e baktı, ikisi de başlarını salladı. "Nota bakılırsa, Rioner Frelina'yı ve babamı biliyor... yani ona ihanet edeceğime inanıyor olmalı."

"Ne demek istiyorsun?" Loche ona dik dik baktı ama Merrick hırlayınca sustu: "Çenenin kapat, insan. Yoksa ben senin yerine yaparım. Zaten yeterince sıçtın."

Lessia, onların ürpertici bakışlarını görmezden gelerek durdu. "Ya kaçakları tutan Loche değilse?"

Loche kaşlarını çatı, ama Merrick'in dudakları anlayışla dolduğunda bir gülümseme belirdi; her zamanki anlayışıyla; onu her zaman başkalarından daha çabuk anlardı.

"Rioner, Lessia'nın ailesini geri almak için her şeyi yapacağını biliyor."

Merrick konuştuğunda başını salladı ve Merrick ona doğru bir adım attığında geri çekilmedi, tam da onunla buluşacakken elini onun eline koydu.

"Peki bunu nasıl başaracağız?" diye sordu Loche, ama onun da düşüncelerinin yönünü anlamaya başladığını görebiliyordu.

"Hepinizin benim kontrolüm altında olduğunuzu iddia ediyoruz. Hepinizi benim liderliğimi takip etmeye zorladığımı. Elbow'u yönetenin ben olduğumu iddia ediyoruz." Lessia, devam etmeden önce her bir çiftin gözlerine baktı. "Rioner ailemi serbest bırakırsa hepinizi teslim edeceğimi iddia ediyoruz. Hepinizin tekrar kontrolü altında olmasına karşı koyamayacak. Ve gemisine adım attığınızda..."

"Onu öldüreceğiz." Kerym sırtarak ona baktı. "İyi bir plan."

Raine başını salladı. "Bu bir plan. İyi bir plan değil."

Merrick onaylarcasına bir ses çıkardı, ama Lessia ona sert bir bakış atınca başını salladı. "Eğer yapmak istediğın buysa, yapacağız."

"Hadi ama!" Kerym, Raine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya devam edince sırtına vurdu. "Riskler olmasaydı sıkıcı olurdu."

"Yine de seni riske atıyor," diye mırıldandı Loche. "Rioner aptal değil. Şüphelenecektir."

"O zaman ikna edici olmalıyız." Merrick'in bakışlarını kaçırmadan, her türlü şüpheyi yuttu. "Onu buna inandırmalıyız."

Bunu ona inandırması gerekiyordu.

Ama onu daha önce kandırmıştı.

Yıllarca ona bağlı kalmıştı, onun gerçekte kim olduğunu anlamasına yardımcı olabilecek her türlü soruyu sormaktan kaçınmıştı.

Merrick ona baktı ve ne düşündüğünü söylemesine gerek yoktu.

O fırtınalı gözlerde endişe ve korku, gurur ve sevgiyle iç içe geçmişti.

"Büyümüzü susturmak için bize verdiğin şeyden daha fazla var mı?" Lessia, içindeki alev tekrar canlandığında bakışlarını Loche'a çevirdi ve Loche başını salladığında, yaptığı şeyin verdiği öfkeyle rahatlamanın verdiği bir kor birleşti ve gri gözlerine baktı.

"Hepimizin birazına ihtiyacı olacak" dedi.

Raine haklıydı.

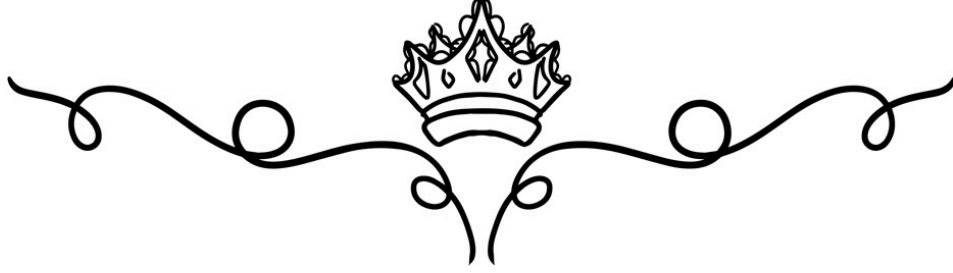
Bu bir plandı.

Ve çok şey ters gidebilir.

Ama eğer olmasaydı...

Elbow'u kurtarma şansları olabilir.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Lessia, Asker'in tanıdık sokaklarında yürürken Merrick'in elini çekiştirdi. Başları öne eğik, kapüşonları başlarındaydı, böylece sokaklarda yürüyen kasabalıların dikkatini çekmemeye çalışıyorlardı.

Yine de Lessia ona gizlice bir göz atmak zorundaydı; her şeyin ne kadar farklı olduğunun tadını çıkarmak istiyordu.

Merrick'ten saklandığı için değildi artık bu sokaklarda pelerinini yüzüne ve omuzlarına örterek gergin bir şekilde yürümesi.

Bir zamanlar böyle bir şeyin var olduğunu aklı bile almıyordu.

Ondan korktuğu zaman...

Merrick'in gözleri onunkileri buldu ve kaşlarını kaldırıncaya ona gülümsedi ve adımlarını hızlandırdı.

Belki de uyumaları gerekiyordu - Rioner gelene kadar kalan birkaç saati güç toplamak için kullanmalıydılar - ama planı birkaç kez daha konuştuktan sonra bile sakinleşememişti çünkü içinde garip, alışılmadık bir his büyümeye başlamıştı.

Bunu, belki de pek de iyi düşünülmemiş planının beraberinde getirdiği tüm risklere ve tuzaklara bağlayarak, bir dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Loche daha fazla sıvı bulmaya gittiğinde -ki bu sıvı görünüşe göre Elbow liderlerinin savaş sırasında ele geçirdikleri ve Fae'lerin yeteneklerini bastırarak ve ittifak dağılırsa avantajlarını ortadan kaldıracak şekilde fark edilmeden rafine ettikleri bir Vincere versiyonuydu- ve Kerym ile Raine, vücutlarında saklayabilecekleri

daha küçük silahları bulmak için Loche'nin muhafızlarından birine katılırken, Lessia Merrick'ten eski evine gelmesini istemişti.

Nedenini sormamıştı ve Lessia bunun için minnettardı.

Oraya neden gitmek istediğini, neden gitmesi gerektiğini bilmiyordu ama içindeki bir şey onu orayı görmeye, özellikle de son kezse geri dönmeye zorluyordu.

Metal kapıya ulaştıklarında göğsünde derin bir sızı yayıldı ve kapı kolunu, üzerine yapışmış su incilerinden parlayan ipeksi bir örümcek ağı kapladı.

Loche'un Amalise, Zaddock ve umarım onlarla birlikte olması gereken Ardow ve Venko'yu çağırdığını kendine hatırlatmaya çalıştı.

Lessia'nın planını kabul ettikten sonra, Rioner'la karşılaştıklarında bir şeyler ters giderse takviyeye ihtiyaç duyabileceklerine karar vermişlerdi.

Özellikle de kendi, Merrick'in, Raine'in ve Kerym'in büyüü engellendiği için, büyük çocuklardan bazıları da onlara katılırsa.

Lessia, onları bu karmaşaya sürüklemenin suçluluk duygusunu aklından çıkarmaya çalışırken Merrick örümcek ipeğini yavaşça kaldırdı ve elini sertçe bastırarak gıcırdayan kapıyı açtı.

Kadın, adamın alanı incelemesini izledi; koyu gözler yatak odalarına çıkan spiral merdiveni, diğer yatak odalarının bulunduğu koridoru gizleyen boş rafı, çocukların yataktan geç çıktıklarında aceleyle odalarına girdikleri koridoru, merdivenin yanındaki, kendi ofisine çıkan kapıyı tarıyordu.

"Demek evin burası?"

Merrick ona baktı, başını salladı, boğazında aşağı yukarı inen büyük yumru yüzünden konuşamıyordu ve yüzündeki hafif gülümseme kayboldu.

"Özledin."

Sesinde hiçbir suçlama yoktu, hayatında olmadığı bir zamanı kaçırdığı için hiçbir üzüntü yoktu; en azından şu an olduğu gibi.

Lessia tekrar başını salladı.

O bunu özledi.

Çok fena.

Bu evi evim olarak adlandırdığı günden beri Rioner'a kan yemini etmiş olsa da, başının üstünde o kara bulutla yaşasa da, ailesinden

ayrıldığından beri ilk kez gerçekten mutlu olmuştu.

Burası onun bir amaç bulduğu yerd; yaptığını düşündüğü korkunç şeyin kefaretinı ödeyecek bir şey.

Burası, insanlara yeniden güvenmeye başladığı yerd; insanların kalbinin paramparça olmuş parçalarına girmesine izin verdiği yerd.

Merrick başını eğdi -bu farkındalık gözlerinde parladı- ve dudakları tekrar yukarı kalktı.

"Tekrar sahip olacaksın." Onu kendine çekti ve dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra, "Daha iyi. Her şeye sahip olmanı sağlayacağım. Eğer izin verirsen." diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Dudaklarına doğru gülümsedi. "İstedğini yapmana izin vereceğim."

Merrick gözlerini kırptırdı.

Sonra dudaklarını, zihnindeki tüm hüznleri silip süpürecek kadar şiddetli bir aciliyetle kavradı.

Tekrar sahip olacaktı.

Daha iyi.

Çünkü Merrick'i de yanında getirecekti.

Sen ve ben.

Sanki sesi sonsuza dek zihnine kazınmıştı ve onu hissizleştirecek şekilde öptüğünde, keskin dişleri boynuna doğru inerken tenini tırmaladığında bile, her nefeste, her iniltide, her hırıltıda bunu duyabiliyordu.

"Nerede?" Merrick kollarını ona doladı, onu havaya kaldırdı ve her zamanki gibi tehlike aradığı ciddiyetle evde bir yatak odası ararken gözlerindeki vahşi bakışa kıkırdadı.

"Yatak odam üst katta, ama..."

Merrick merdivenlere doğru yürümeye başlamıştı ama son kelimeyi duyduğunda donup kaldı.

Gözlerindeki endişe, ona göz kırptığında kayboldu. "Çok sabırsız."

Yüzünü boynuna gömerek hafifçe homurdandı. "Bir daha benimle dalga geçersen... seni cezalandırmak zorunda kalabilirim."

Hem onun sözleri, hem de onun düşüncesiyle içinde kabaran keskin ihtiyaç yüzünden yüzü kızardı...

HAYIR.

Lessia yutkundu.

Onu bir sebepten dolayı durdurmuştu.

Merrick, sanki aklını okumuş gibiydi çünkü onu tekrar yere bıraktı; gözlerinde parlayan gümüş ateşe rağmen. "İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"Evet, ben..." Lessia ofise doğru yürümeye başladı. "Bilmiyorum. Bir şey bana buraya geri dönmemi söylüyordu."

O duygu yeniden içinde kabardı.

Acil.

Sabırsız.

Muhtaç.

Huzursuz bir çocuğun omzuna dokunuşu gibi.

Görmeniz lazım.

Zihninde bir fısıltıya dönüşen hisle kaşlarını çattı ve gözlerini loş koridora diktiğinde adımları uzadı.

Merrick onu koridordan evin diğer tarafına kadar takip etti ve oraya vardıklarında dondurucu ofisin kapısını açtı. Yanından geçerken gerginleştğini hissedebiliyordu; ondan her ne öğrendiyse muhtemelen onu da sinirlendiriyordu.

Duvarlar boyunca yürürken, parmaklarını rafların her bir santimini kaplayan kitapların arkasında gezdirirken, Merrick şöminede sihrini çalıştırdı ve kısa süre sonra oda yumuşak altın ve kırmızı tonlarında parladı, sıcaklık küçük odanın içinde hızla yayıldı.

Merrick masasında bıraktığı kağıtlara bakarken Lessia'nın gözü deri ciltli bir kitaba takıldı.

Ama dikkatini çeken ne karmaşık altın kaplaması ne de kalınlığıydı.

Omurganın alt kısmına oyulmuş, birinin kabzasında yakutlar, diğerinde kehribar taşlar olan çapraz hançerler onu derin bir nefes almaya itti.

Kitabı eline aldığı anda içinde bir şeyler alevlendi.

Damarlarında dolaşan Vincere benzeri sıvıya rağmen, derinlerde büyüsünü hayata döndüren kadim bir şey vardı; korkutucu bir şey, açıklayamadığı bir şey, ona bunu hemen yapması gerektiğini söylüyordu.

Yalnız.

Yapabildiği tek şey boğazını temizlemek ve titrek bir sesle Merrick'e sormaktı: "Bana... bana biraz su getirebilir misin?"

Adamın tereddüt ettiğini hissettiğinde arkasına dönmeye cesaret edemedi; adamın, onun bembeyaz yüzünde ve temkinli gözlerinde çok fazla anlam aradığından emindi.

"Lütfen?" diye fısıldadı ve sonunda Merrick'in ayak seslerinin mutfığa doğru hareket ettiğini duydu.

Yine de merdivenler gıcırdayana kadar kitabı açmaya cesaret edemedi ve adamın içeri dalıp sözünü kesmeyeceğinden emindi.

Yüreği boğazında, öyle şiddetli çarpıyordu ki, Merrick'in hâlâ yukarıda bir yerlerde yürüdüğünü duyabilmek için birkaç nefes vermek zorunda kaldı, kitabı açtı.

Lessia ilk başta her şeyi uydurduğunu düşündü.

Çocuk kitabıydı.

Tanımadığı ama Ardow'un olması gereken bir tanesi vardı, çünkü Fae'den geliyordu.

İçinde anlatılan hikayeler, babasının ona çocukken anlattığı hikayelerdi.

Kitapta onu bu kadar çeken bir duyguya yer yoktu, sayfalar sadece kelimelerle ve birkaç çizimle doluydu.

Ama bir kez daha sayfaları çevirdiğinde, son sayfanın kenarına bir şeyler karalandığını fark etti; gözüne çarpan bir şey, göğsünde yüreğinin teklemesine neden oldu.

Onun aile adı.

Lessia arkasına bir bakış attı, sonra kitabı çevirip ilk paragrafı olabildiğince çabuk okudu.

Rantzier yönetimi sona erecek, halkı isteksiz müttefikin elleriyle dağılacak; yanlarında durması, onlarla savaşması, onları koruması gereken müttefikin. Sonunda Rantzier'leri dize getirecek olan, hem Periler hem de insanlar tarafından sevilen, o kırılgan ölümün getireceği savaş için öldürmeyeceğiniz kişidir.

Bu, babasının Raine'in adasında onlara anlattığı lanetti.

Ama babasının sözlerinin aksine, kehanet burada bitmedi... ve Lessia okumaya devam ederken gözlerinin arkasında yaşlar yanıyordu.

Her şeyini bırakıp, onlarla birlikte yok olmayı seçecekler.

Çünkü ancak onların nihai fedakarlığıyla yeni bir dünya doğabilir; hayalini kurdukları, uğruna savaştıkları ve ağıladıkları dünya.

Lessia son iki satırı, kelimeler bulanıklaşıp artık anlaşılamayacak hale gelene kadar tekrar tekrar okudu.

Kitabı yere düşürdüğünde içinde bir uyuşukluk yayıldı.

En büyük fedakarlık.

Demek ki bu...

Lessia yutkunarak ayağıyla kitaba vurdu ve kitap rafın altına kayd.

Boş boş güldü.

Lanet olası tanrılar.

Ona atılan her şeye rağmen mutlu olduğu bir günü görmüş olmalı.

O lanet olası gün.

Merrick'in gülümseyen yüzü, çıplak göğsü, kalçalarını kavrayan elleriyle parlayan gözleri, onun gözlerinde dans ediyordu.

Çılgılık atmak istiyordu.

O kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki, neredeyse o lanet olası tanrılara ulaşacaktı.

İçindeki her şey o kitabı takip etmek istiyordu.

Kimsenin bulamayacağı bir yere saklan.

Umutsuzluk yığınınına düşmek.

Ayrılın ve bir başkasının kontrolü ele almasına izin verin.

Rioner'ı başkası üstlenmeye çalışsın.

Ya da belki de sadece kazanmasına izin verin...

Merrick bunu yapardı.

Sadece sorması gerektiğini biliyordu ve o, onu bu diyardan olabildiğince uzağa götürecekti.

Ama odaya girdiğinde, kısık gözleri üzerinde gezinirken, o son güç kırıntısını buldu - Frelina'yı öldürdüğünü sandığı o gün hayatta kalmasını sağlayan, Rioner'ın mahzenlerinde pes etmesini engelleyen, Loche onu sürgün ettikten sonra hareket etmeye devam etmesini sağlayan güç - ve öyle hızlı döndü ki elindeki bardağı düşürdü, üzerine atladı, dudaklarını onunkilere öyle çılgın bir açıklıkla çarptı ki adam ona soru sormadı.

Bunun yerine Merrick, arkalarındaki masanın üzerindeki kağıdı alıp onu yatırırken onu tuttu.

Adam geri çekilmeye çalıştığında parmakları saçlarına kenetlendi ve ellerini kolayca çözebilmesine, onu kolayca alt edebilmesine rağmen bunu yapmadı.

Merrick onun liderlik etmesine izin verdi.

Sanki onun buna şu anda çok ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

İçindeki sesin ona bunun önemli olmadığını söylemesini reddederek, sahip olduğu en ufak bir kontrol fısıltısına tutundu.

Tanrılar onun kaderini zaten belirlemişti.

Gözlerini sımsıkı yumdu, onu aşağıya doğru sürükledi, daha sert öptü, ta ki ağır nefesler, inlemeler ve ihtiyaçtan oluşan bir karmaşaya dönüşene kadar.

"Çıkar onları," diye yalvardı, adamın elleri üzerinde dolaşp göğüslerini avuçlayıp sonra karnına doğru inerek ceketiyile pantolonunun arasındaki deriyi okşadığında, sonra tekrar yukarı çıkıp onu arzuyla kıvrandırdığında. "Lütfen, Merrick."

"Siktir. Bir daha adımı öyle söyle," diye hırıltılı bir sesle konuştu, parmakları kalçalarına gömülürken.

"Merrick," diye fısıldadı. "Merrick, Merrick, Merrick."

Adam homurdanarak karşılık verdi ve nefesi karnına çarptığında gözleri açıldı, dişleri kemerine saplandı, elleri ağır göğüslerinden ayrılıp pantolonunu dizlerine kadar indirdi ve bacaklarının arasına geçti.

Merrick dizlerini yukarı doğru ittiğinde gözleri onunkilerle buluştu ve adam yavaşça pantolonunu çıkarırken, sonra iç çamaşırlarını çıkarırken ve büyük ellerini her iki bacağından aşağı kaydırarak bacaklarını nazıkçe birbirinden ayırırken gözlerini ondan ayıramadı.

Lessia, adamın gözlerindeki sıcaklığın kendi bedeninin sıcaklığını yansıtmasıyla titremeye mücadele etti ve adam bacaklarından aşağı doğru öpmeye başladığında parmaklarını tekrar saçlarına doladı, bu beklenti bacaklarını titretiyor, neredeyse rahatlama ihtiyacıyla yüzünü sıkıyordu.

Ağzı amacına ulaştığında haykırdı.

İlk dokunuşu çekingen değildi, hatta nazik bile değildi; sanki onun o yıldızları görmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibiydi ve

onu yutmaya başladığında, sisin içinde anlayamadığı bir şeye yemin etti.

Lessia, adamın ağzı onun üzerinde kapanırken masadan eğildi, dili hafifçe vurarak ve yalayarak, mükemmel, acı veren hisle zevkten çılgık atana kadar üzerinde kaydı.

Merrick ona doğru hırladığında gözleri kapandı, bacakları öyle şiddetli titriyordu ki, Merrick'in elleri onu sabitlemek için havaya kalktı.

"Daha fazlasına... ihtiyacım var..."

Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu, kelimeler zihninde birbirine karışıyordu.

Merrick biliyordu aslında.

Dilini onun derinliklerine doğru ittiğinde, omurgasından yukarı doğru yükselen sıcaklık cehenneme dönüştü, çekirdeği o kadar şiddetli zonkluyordu ki, aldığı her nefes bir inlemeye dönüşüyordu.

Ve Merrick'in dişleri onun hassas tomurcuğuna sürtündüğünde, dili her ısırdıktan sonra sanki onu yatıştırmak istercesine etrafında döndüğünde, içindeki ateş daha da harlandı, öyle harlandı ki ona bastırdı, saçlarını çekiştirerek onu daha da yakınlaştırmaya çalıştı; daha fazlasını istiyordu.

Ve şakacı bir şekilde onun iç uyluğunu ısırdığında ve bu nazik ısırdık daha fazlasına dönüştüğünde - ikisinin de yüksek sesle küfretmesine neden olan sahiplenici, bölgeci bir işaret - arzuyla karışan acı, aklındaki her düşüncüyü kovdu ve onu uçurumun kenarına itti.

Altında sarsılırken Merrick diz çöktüğü yerden doğruldu ve tek bir akıcı hareketle kendi pantolonundan kurtulup içine girdiğinde tekrar çılgık attı, kalçalarını yuvarlarken sırtını masaya bastırdı, onu doldururken o kadar mükemmel bir şekilde gerdi ki, adını haykırmaktan kendini alamadı.

Dudakları kulağına değdi ve içine girdi, öyle derindi ki yıldızlar - Merrick'in gözlerindeki gümüş benekler gibi- kapalı gözlerin önünde bir kez daha dans etti, fısıldadığında saf ışığa dönüştüler, "Benim. Sen. Sikiş. Benimsin."

Merrick ikisi de aşağı inerken ona tutundu ve yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarına rağmen tek kelime etmedi -sadece

başparmağıyla sildi- ama bir şeyler sakladığını biliyordu.

Bunu yapmasının tek sebebinin saf şehvet olmadığını.

Gözleri onun gözleri arasında gidip gelirken, etraflarında yankılanan tek şey sert nefesleriydi, ona söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü.

Yükü paylaşsın.

Ama sonra kaşlarının arasında nefret ettiği o kırıksıklık oluştu.

Ve biliyordu.

Merrick onu durdurmayacaktı.

Bunu yapmasına izin verecekti çünkü onun seçme hakkını asla elinden almayacaktı.

Rioner gibi değil.

Meyah gibi değil.

Loche gibi değil...

Lessia, Merrick'i tekrar kendine çekti ve buruşuk yüzünü onun boynuna sakladı.

Ona söylemek, olacakları değiştirmeyecekti.

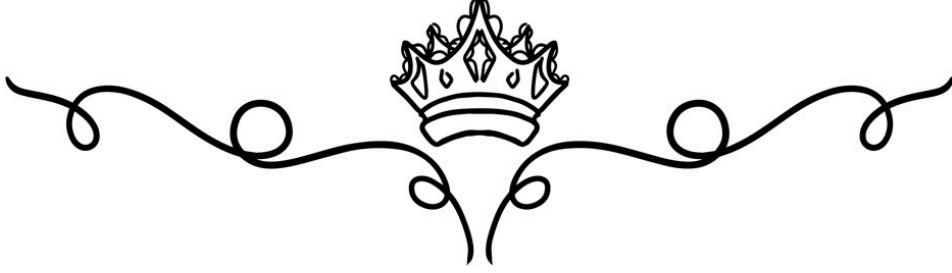
O yüzden yapmadı.

Bunun yerine, "Sen benimsin," diye fısıldadı ve içindeki her sinir sızlayarak ve zihninde yankılanan tek bir cümleyle ona sarıldı:

Lütfen son kez olmayın.

Lütfen son kez olmayın.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Loche'un muhafızlarından biri (yanına almaya karar verdiği tek kişi) gemiyi Asker'in dışındaki dar ve karanlık uçurumların arasından geçirirken gemi ileri geri sallanıyordu. Lessia korkuluğa daha sıkı tutunuyor, geminin etrafında esen rüzgarın yüzüne vurduğu serin damlaların tadını çıkarıyordu.

Limandaki büyük gemilerden birini almaya cesaret edememişlerdi -Loche ve karısı birlikte seyahat ederken, insanların onları görmesi riskini göze alarak- bu yüzden Loche'un kasaba halkının bilgisi olmadan üstlenmesi gereken görevler için sakladığı eski savaş gemilerinden birini almışlardı; bu gemiyi başkentten bir saat uzaklıkta saklı tutuyordu.

Ama Lessia'nın umurunda değildi.

Eski olmasına rağmen güzeldi, Elow'un her adasında gururla yükselen meşe ağaçlarından oyulmuştu, ancak son savaşta birçok ağaç yok edildiğinden, bu ağaçlar ancak yeniden büyümeye başlamıştı.

Yelken, alışılmış Elow yelkenleri gibi düz bej renginde değildi; üzerinde işlemeli bir arması olan beyaz yelkendi; ya büyük dairenin ve etrafındaki binlerce küçük dairenin arması, ya da Elow'un sembolü ya da genellikle adalarını korumak için gemilerin yapımını finanse eden soylu ailelerden birinin arması.

Bunları görenler muhtemelen bir ticaret gemisi olduğunu düşünürdü, çünkü günümüzde eski savaş gemilerinin çoğu ticaret gemisi olarak kullanılıyordu.

Tabii ki, birbirlerine çok yakın seyahat etmedikleri sürece.

Peri savaşçılarını denizde gösterişli tavırlarını pek umursamamışlardı.

Lessia, bu gemilerin yakında eski kullarımlarına geri döndürölüp, dalgaların bir kez daha her iki taraftan dökülen kanla kırmızıya boyanacağı fırtınalı denizlere meydan okumak zorunda kalıp kalmayacaklarını merak etmemeye çalıştı.

Umarım iş o noktaya gelmez.

Umarım isyanı bastırabilirler ve Oakgard'ların Peri istilasını durduracak bir plan yapabilirler.

Umarım daha fazla masum kanı dökölmez.

Zira lanet yeni bir dünyadan bahsediyordu.

Hayalini kurduğu bir dünya.

Ağladığı bir dünya.

Uğruna savaştığı bir dünya.

Lessia vahşi denize baktı.

Buna değeri.

Orada olup göremese bile, buna değeri.

Hançerlerini kınından çıkarıp, sanki kitapta çaprazlanmış gibi korkuluğun üzerinden geçirdi, gözleri her bir kabzayı süsleyen parıldayan değeri taşlardaydı.

Her şeyini bırakıp, onlarla birlikte yok olmayı seçecekler.

Karalamalar bunu söylüyordu.

Neredeyse alay edecekti.

Seçenek...

Sanki varmış gibi.

Sanki tanrılar ona bir şey vermiş gibi.

Birbirine çarpan kılıçların sesi, altında akan suyun sesiyle karışıyor, ürkütücü melodi kemiklerini titretiyordu.

Kader.

Bunun için minnettar olması gerektiğini biliyordu.

Sonuçta ona Merrick'i getirmişti.

Ona bir ruh eşi teklif etmişti.

Ama bu gemideki diğer herkes gibi onun da kaderi acımasızdı.

Bükölmüş.

Yıkıcı.

Ancak...

Belki de yok olmak, ölüm anlamına gelmiyordu.

Gerçi... kötü tanrılar hakkında bildiklerinden yola çıkarak, kesinlikle öyleydi.

Dişleri birbirine çarptı.

Kaderin canı cehenneme.

Meyah, Frelina'yı kaçırdığında da aynı şeyi söylemişti.

Öfke teninin üzerinde dolaşıyordu.

Kontrol edilmekten o kadar bıkmıştı ki.

Eğer âlemin liderleri değilse, tanrılardı.

Lessia, Merrick'in arkasında bir yerlerde olduğunu hissettiğinde titrek bir nefes verdi.

Hızla gözlerini kırpıştırarak içindeki öfkeyi ve korkuyu bastırdı, yıllardır kız kardeşini, anne babasını veya Vastala'da geçirdiği zamanı düşündüğünde aynı şeyi yapma alışkanlığına sahip olduğu için minnettardı.

Yanında bir yer tutan Fae'ye baktığında dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi, ancak Merrick'in kaşları kalktığında ve gözleri onun alt dudağının hafifçe titrediğini fark ettiğinde bu gülümseme hemen kayboldu.

"İçinde bir şeyler sakladığını biliyorum ve seni zorlamayacağım... ama Lessia, ben buradayım. Seninleyim. Her zaman sizinleyim." Merrick'in bakışları denize kaydı ve onu takip ederken, Amalise ve diğerlerinin yakında geleceğini umduğu doğuya baktıklarını fark etti.

Loche, olanları arkadaşlarına bildirmişti (en azından yazılı olarak elinden geldiğince) ve Raine kartalını mağaranın etrafındaki bölgeye gönderdiğinde, kartaldan bir aktivite, bir gemiye birkaç kişinin bindiği bildirilmişti.

Rioner gelmeden önce grupta strateji geliştirebilecekleri umuduyla erken ayrılmışlardı.

Bu durum ters giderse yedeğinin olması oldukça faydalı olacaktır...

Özellikle de Peri savaşçıları ve büyüü henüz geri dönmemişti.

"Sence zamanında varırlar mı?" Gözleri hançerlerine geri döndü, hafifçe başka tarafa bakıyordu, çünkü gözlerini yakan gözyaşlarına güvenmiyordu.

Merrick'in bakışlarındaki sıcaklık, gözlerinin kendi gözlerini takip ettiğini gösteriyordu ve arkasına geçip çenesini omzuna yaslayıp kollarıyla onu sıkıştırdığında bile geri çekilmedi. "Bilmiyorum."

Başını salladı.

Bazıları Merrick'in acımasız dürüstlüğünden rahatsız olabilir.

Ama onu bu yüzden seviyordu.

O, boş umutlar veren biri değildi, bu yüzden ona yeterince güçlü olduğunu söylediğinde ya da daha sıkı çalışması için onu zorladığında, bunun ona inandığı için olduğunu biliyordu.

Hedeflediği şeyi başarabileceğine inanıyordu.

Lessia hançerleri daha sıkı kavradı.

"Her iki durumda da plana sadık kalacağız." Merrick'in sesi alçaldı, konuşurken sakalları yanağına sürtündü. "Rioner seni tanımıyor, sen ise nasıl rol yapılacağını biliyorsun. Seni yıllarca izledim... Kimse senin bu kadar cesurca taşıdığın yükü fark edemezdi."

"Ama ya... ya başarısız olursam?" Gözlerini ileriye doğru dikti, sorusuna yol açan titreme yüzünden kendinden nefret ediyordu.

Peki ya yapsaydı?

Sırada sadece kız kardeşi ve babası yoktu...

Hepsi Ellow'du.

Belki de tüm Havlandlar.

"O zaman dövüşürüz." Merrick onu göğsüne daha sıkı bastırdı. "Kendi başının çaresine bakabilirsin, ayrıca... yanından ayrılmayacağım."

Sonra kavga ederiz.

Bu günün geleceğini biliyordu.

Merrick'in kendini koruyabilmek için harcadığı emeğin belki de kullanılması gerekecekti.

Ve iyileştiğini bilmesine rağmen...

Bundan nefret ediyordu.

Şiddetten nefret ediyordu.

Hayatta kalma şansı için öldürmek zorunda kalabileceğini bilmekten nefret ediyordu.

Bu dünyanın, kendi dünyasının onu buna zorlamasından nefret ediyordu.

Gözleri tekrar ellerine kaydığında, hançerlerin saplarını kavrayan parmaklarının titremediğini, aksine... sabit kaldığını görünce şaşırdı.

Çok sıkı tutundukları için bile beyazlaşmamışlardı.

Belki...

Belki de artık hazırды.

"Bana bu hançeri verdiğin için sana asla yeterince teşekkür etmedim." Merrick'e dönüp ona doğru dönerken yüzündeki gülümseme daha da hafifledi. "Çok... çok güzel."

Merrick'in dudakları kıvrıldı, eli kılıcının kabzasına değdiğinde yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Senin gibi. Bu yüzden sana verdim."

İki hançeri de kınlarına sokarken kaşları çatıldı.

"Bu bir çiftleşme hediyesiydi, değil mi?"

Merrick'in dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Öyleydi."

"Ancak..."

Merrick kollarını tekrar ona doladı, ellerini korkuluklara yaslayıp onu öptü, bu sefer yumuşak bir şekilde; sanki dünyanın tüm zamanları varmış gibi, hiçbir acelesi yokmuş gibi. "Hayır, ama."

Vay canına.

Ona hiçbir şey vermemiştir.

"Bana her şeyi verdin." Merrick alnını onun alınına yasladı, gözleri onun gözlerinin ayrılmasına izin vermiyordu. "Her şeyi, Elessia. Eğer bu gece ölürsem, istediğim her şeye ve hiç aklıma gelmeyen birçok şeye sahip olarak öleceğim."

Merrick'in gözlerindeki ham duygu, "Bana her şeyi verdin," diye fısıldadığında sesindeki hafif titreme boğazını düğümledi ve özür dileyen bir ses araya girdiğinde cevap vermek üzereydi.

"Çok üzgünüm ama ufak bir sorunumuz var." Raine arkalarından konuşurken sesinde hem eğlence hem de endişe karışımı bir ton vardı.

"Kahretsin, Raine," diye hırıltılı bir sesle konuştu Merrick, Lessia'nın da katılmadan edemediği keskin bir ifadeyle sözlerinin etrafında dolaşıyordu.

Her zaman sözünü kesmek zorunda mıydı?

Dönüp bir kolunu onun omzuna doladı ve ikisi de kendilerine yaklaşan üç erkeğe baktılar.

Raine gözlerini her yere dikmişti ama Lessia'nın gözlerine bakmıyordu.

Kerym ona sırttı ve nedense erkeğin gülümsemesinden hiç hoşlanmadı.

Loche'un ifadesi daha da kötüydü.

Birkaç adım gerilerinden yürüyüp sanki idama gidiyormuş gibi görünüyordu; gözleri ayaklarına dikilmiş, omuzları çökmüştü.

"Hangi konu?" diye sordu Lessia, erkeklerin gözlerindeki endişe kendi bedenine de sıçradı.

Kerym'in bakışları yavaşça Merrick'in beline doladığı koluna kaydı, Merrick'e yaklaştığında ve kolunu onun sırtına doladığında bakışları ona yöneldi.

"Kahretsin," diye hırladı Merrick onun yanından, ve adam ondan uzaklaşınca kaşları çatıldı.

Lessia onu takip etmeye çalıştı, adam onu durdurmak için elini kaldırdığında kaşları daha da yukarı kalktı, adamın yüzündeki ifade o kadar gürlledi ki, onun sendelemesi için fazla bir şey gerekmedi.

"Neler oluyor?" Başını Merrick ile diğerleri arasında ileri geri sallayıp durdu, ta ki bakışları Raine'in genişlemiş burun deliklerine takılincaya kadar.

Ah.

Ceketinin yakasını burnuna kadar kaldırıp derin bir nefes aldı.

Merrick'in kokusu o kadar güçlüydü ki neredeyse sallanacaktı.

Vücudu anında tepki verdi ve o sıcaklık, o karşı konulmaz sıcaklık damarlarını yaladı.

"Böyle tepki vermeye devam edersen sorun olur," diye güldü Kerym ve boynundan yukarı doğru yayılan sıcaklığın yüzüne orman yangını gibi yayılmasını engelleyemedi. "Yine de seni suçlayamayız, çünkü daha bir gün bile olmadı."

"Kerym." Merrick'in uyarı dolu homurtusu o kadar soğuktu ki, Kerym'in gülümsemesi bile yüzünden silindi.

"Ama haklı." Raine, iri bedeni Lessia'nın daha önce hiç görmediği kadar gergin bir şekilde onlara yaklaştı. "Rioner onu bir kez bile koklasa, neler yaptığınızı anlayacaktır... Ve son etkileşimlerinden aklımda kalanlara göre, onu Lessia'nın bizi kontrol eden kişi olduğuna inandırabiliriz -güç konusuna vurgu yapıyorum- ama onun sizi onunla

aynı yatağı paylaşmaya zorlamak için büyü kullanacak kadar kötü olduğuna inanmayacaktır."

Lessia, teninin üzerinde yükselen sıcaklığın onu eritip bir su birikintisine dönüştürmesini ve ayaklarının altındaki tahtaların arasında kaybolmasını diledi.

"Kesinlikle yapmayacak." Loche da yaklaştı, gözleri hâlâ onunkilerle buluşmuyor olsa da. "Ve eğer o hobbit" -Loche kelimeyi zorla söyler gibi görünüyordu- "artık bana aşık değilse, onu alt edecek kişinin ben olduğum varsayımını da sorgulamaya başlayacak."

"Hayır," diye hırladı Merrick, naibe doğru yürürken. "Ona yaklaşmayacaksın."

"Ne kadar sahiplenici olduğunu unutmuşum." Raine ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Naipin hâlâ hayatta olmasına gerçekten şaşırdım."

"Merrick!" Kerym'in Merrick'e çarpma sesi denizde yankılandı ve Lessia, Kerym'in onu yere sermesini, her birinin boğazından vahşi hırlamalar çıkmasını büyük gözlerle izledi.

"S... Siktir!" diye soludu Kerym. "B-biliyorsun ki biz..."

"Hayır! Ona. Dokunmayacak."

Kerym, Merrick'in onu alt etmesiyle yere yığıldı, vahşi gümüş saçlı Peri'ye dik dik bakarken burnundan kanlar akıyordu.

"Haklı olduğumuzu biliyorsun," diye hırıltılı bir şekilde söyledi Merrick tekrar elini kaldırıp diğer elini Kerym'in boğazına doladığında.

"Öyle," diye tekrarladı Raine. "Onun güvenliği için."

Merrick'in göğsü inip kalkıyordu, yüzü alışkın olduğundan biraz daha koyuydu, gözleri Kerym'den Raine'e ve en sonunda ona kaydı.

Yüzünün düştüğünü hissettiğinde dişleri birbirine çarptı ama sonunda Kerym'in yüzüne doğru eğdiği yumruğu indirdi.

"Kahretsin. Tamam!" Raine'in uzattığı eli reddeden Merrick ayağa fırladı ve saçlarını savurarak uzaklaştı.

Lessia, onun gemide herhangi bir yere gideceğinden emindi; izlemek zorunda kalmayacağı bir yere. Bu yüzden, adam sadece birkaç adım sonra durduğunda, kollarını kavuşturup korkuluğa yaslandı, endişe bir gölge gibi onun üzerine çöktü.

Onu tekrar aynı duruma sokmak istemiyordu.

İçindeki tüm sinirler ateşlenmeye başladı, tartışmak, kaçmak, başka bir şey yapmak istiyordu.

Ama ufuk çizgisine baktığında, güneşin çoktan alçalmaya başladığını, pembe ve turuncu ışığının denizin mavisıyla karıştığını fark edince, başka bir çözüm bulmaya vakti olmadığını fark etti.

Merrick'in gözlerine tekrar baktığında sanki bir bulut çöktü, bakışlarında acı canlandığında yüzünün her bir çizgisi karardı ve giydiği cekete rağmen, sanki soğuk rüzgar çıplak tenine değmiş gibi ürperdi.

"Önce ben gideceğim," diye mırıldandı Raine.

"Üzgünüm." Raine ona yaklaşırken Lessia, Merrick'in bakışlarını kaçırmadı.

Merrick başını salladı ama gözlerini ondan ayırmaya çalıştığında, kadın buna izin vermedi.

Sen ve ben.

Raine kollarını ona doladığında (istemeden de olsa) ve ellerini kollarında gezdirdiğinde, düşüncelerinde izin verilen tek kelimeler bunlardı.

Sen ve ben.

Raine onları yüzüne götürerek, "Önce bir içki daha içmeliydin," diye tısladı ve adamın parmaklarını yanaklarından aşağı doğru kaydırduğunda, Raine homurdanmadan edemedi.

Merrick'in ağzı titredi; sanki onunkini taklit etmesi gerekiyormuş gibi.

İtiraf etmeliydi ki... Raine'in onu kendine çekip sarıldığında ne kadar öğrendiğini görmek komikti, geri çekilmeye karşı koymak için yanağı onunkine kayıyordu.

"Tamamdır," diye haykırdı Raine, ondan o kadar hızlı uzaklaştı ki, durum farklı olsaydı belki de gücenecekti.

"Sıra bende, Altın Göz." Kerym, Merrick'in onu ayaklarından yerden keserken göğsündeki guruldama sesini duymazdan gelerek kaşlarını oynattı, onu bir bebek gibi kucağına aldı ve burnunu boynuna sürttü.

"Vay canına, gerçekten Merrick gibi kokuyorsun." Kerym ona göz kırptı. "Evine uğrayınca epeyce eğlenmiş olmalısın."

"Kerym," diye tısladı dişlerinin arasından. "Beni yere indir."

"Yoksa ne?" Kerym, hala kollarındayken arkasına döndü, yüzü ona o kadar yakındı ki, ona tokat atması gerekip gerekmediğini merak etti.

"Endişelenme." Gülümsemesinde vahşi ve pervasız bir ifadeyle ona sırıttı. "Seni öpersem Merrick beni teknedenden atar."

Adam onu öpmek yerine tenine nefes verdiğinde burnunu kırıstırdı, sıcak hava boynunda hafif bir sis gibi katmanlaştı.

Kerym, sonunda onu yere bıraktığında karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Kadınların genellikle onlara yakın olmama çok iyi tepki verdiğini biliyorsun."

"Eminim," diye mırıldandı Lessia, kasları kilitlenmişti, sırada ne olduğunu biliyordu.

Yavaş adımlar kulağına ulaştı ve bu kez Merrick'in gözlerini bulmaya çalıştığında başaramadı.

Yüzü öne doğru eğilmişti, çizgileri o kadar sertti ki, çenesini sıkarak o keskin köpek dişlerinden birini kırmamasını umuyordu.

Bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Onu böyle görmek çok fazlaydı.

Seçim dönemindeki aylara çok benziyor.

Artık onun yüz hatlarını saran nefretin kendisinden kaynaklanmadığını bilmek çok acı vericiydi...

Ama onunla birlikte olamadı.

"Lütfen bunun bana hiçbir keyif vermediğini bil." Loche'un alçak sesi, arkasında dolaştığını hissettiğinde kulaklarına ulaştı.

"Biliyorum." Lessia başını sallayıp arkasını döndü.

Ellerini yanlarına koyup Loche'un zaten açık olan kollarına atladı ve tanıdık kokusu etrafını sardığında yutkundu.

Adam onu göğsüne bastırdığında kalbinin yerinden fırlamasını engelleyemedi; onu en son böyle tuttuğu zamanın anıları yüzünden değil, onu terk eden titrek iç çekiş, göğsündeki hafif seğirme ve kış kokusuna sinmiş kederin korları yüzünden.

Ve göğsü tekrar sarsıldığında, kolları beline dolandı ve ona sarıldı - vücudunu saran titremelerle mücadele ederken onu tuttu ve dudaklarından neredeyse sessiz bir hıçkırık kaçtığında, etraflarındaki Perilerin bile duyamayacağı bir hıçkırık, gözlerini kapattı.

Bir türlü konuşamadıkları, belki de dudaklarından hiç çıkmayacak ama yine de aynı kalacak olan o sözler -üzüntü, suçluluk, keder, dostluk, anlayış- birbirlerine tutundular; ta ki onları dürten keskin kenarlar yumuşayana kadar.

Ta ki Loche'un sırtı düzelene ve karnındaki çukur kendi kendine dikilene kadar.

Geri çekildiklerinde Lessia, onunla göz göze gelmekten korkmuyordu.

Haklıydı.

Griler her zamanki keskinlikle yanıyordu ama yüzündeki sırıtış, içinde barındırdığı duyguları gizlemek için değil, meydan okumak ve şaka yapmak içindi.

Loche, arkasına bakmadan Merrick'e ait olduğunu bildiği sert bir göğse hafifçe bastırırken kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre Rioner da erken gelmiş."

Lessia omzunun üzerinden baktı ve gerçekten de Rioner'ın yarattığı tünellerden birinden okyanusun derinliklerinden büyük bir gemi çıkmıştı. Bu sayede, bindiği gemi diğer gemilerin haftalarca sürdüğü yolculuğu saatler içinde tamamlayabildi.

Loche'un sırıtışı, gözleri tekrar ona döndüğünde genişledi. "Maskeni hazırla, küçük yalancı."

Lessia ona son bir bakış atarken başını eğdi.

Sonra Merrick'e döndü ve tam o anda zamanı dondurmaya diledi çünkü Ölüm Fısıldayan'ın gözlerinde parlayan aşk tüm duyularını altüst etmişti.

Parmaklarını onun parmaklarına sürterek, yüz hatlarını bu gece giymesi gereken kılığa soktu.

Dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi.

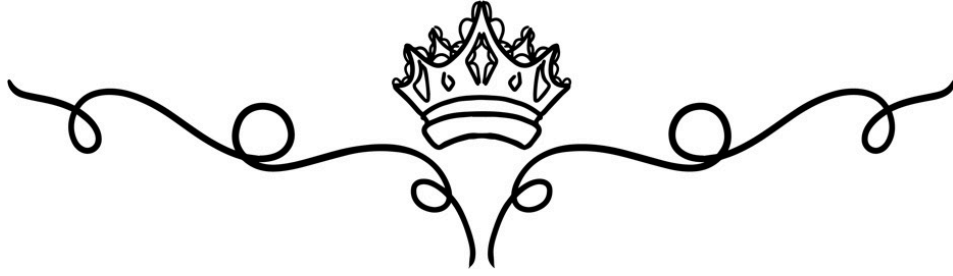
Vahşi denize doğru bakan sert gözler.

Kalkık bir çene, düşük omuzlar ve bir askerin kıskanacağı kadar dik bir sırt.

Sadece güç peşinde koşan acımasız bir lider.

Karşılarındaki geminin pruvasında duran amcanın aynadaki görüntüsü, arkasında dalgalanan süslü pelerini ve bir zamanlar hor gördüğü tacıyla başının üstünde parılıyordu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kral Rioner'ın karanlık gemisi sanki dalgaların kontrolünde değil de, bizzat kendisi hareket ediyordu.

Ve belki de Rioner'in su gücüyle öyleydi.

Rüzgâra karşı giden gemi yana doğru döndü, yelkenleri katlanırken tahtalar hafifçe gıcırdadı ve hızı yavaşladı.

Siyah gemi, altından akan şiddetli akıntılardan etkilenmeden onların gemisine yanaştı, güvertesi kendi gemilerinden birkaç metre yüksekte dururken.

Lessia, gözlerinin ucuyla erkeklerin bu sabah kararlaştırdıkları pozisyonları aldıklarını görebiliyordu.

Merrick ve Loche hemen arkasındaydı; Loche solunda, Merrick ise sağındaydı.

Kerym, Merrick'in yanındaki direğe rahatça yaslanmıştı, bacak bacak üstüne atmıştı ama yüzü onu ele veriyordu; yüzündeki sırtış doğal olamayacak kadar zorlamaydı.

Lessia ona sert bir bakış attığında, bakışlarını tamamen sildi, yüz hatları Merrick'in taktığı aynı maskeye dönüştü; sıkıntıyla sertliğin karışımı, Lessia'nın seçim sırasında yakından tanıdığı bir maske.

Raine, Loche'un yanında duruyordu, yüzü diğer iki kardeşiyle aynıydı ama eli yanına düşmeden önce Loche'un tuniğinin göğsüne tikiştirdiği matarayı kaçırmadı.

Merrick'e son bir kez baktı, gözlerinde tek bir duygu bile olmamasına sevinmeli mi yoksa endişelenmeli mi bilemeden Lessia, gemiye doğru döndü.

Amcasının gözleri onun erkeklere bakışlarını takip ediyor gibiydi ve her ne kadar amcası doğrudan kendi gözlerine bakmasa da, adamlar ona doğru indiğinde, geride bıraktıkları soğuk izi hissediyordu ve bu da onun kılık değiştirmesini engelliyordu.

Özellikle babası Rioner'ın yanına sürüklenirken, etrafında hızla akan bir su ipi vardı ve yükselen buhar, babasının neden duvarlardan geri çekildiğini anlatıyordu.

Yine de Alarin'in gözleri onunkilerle buluştuğunda, başını sallayarak ve ağzından tek bir kelime dökülerek ona doğru atıldı:

Koşmak.

Lessia başını belli belirsiz iki yana salladı.

Koşmayı bırakmıştı.

Kader, istese de istemese de onu yakalayacaktı.

Ve bu sefer bunu istiyordu.

Onunla doğrudan yüzleşmek istedim.

Ona tam olarak ne düşündüğünü söyle.

Çenesini sıkarak öne doğru bir adım attı, çünkü konuşuyorlardı.

"Sonunda çözdüğünü görüyorum amca." Lessia, Rioner'a gözlerini dikmiş, babasından gelen korku ve endişenin zihninde büyümesine izin vermeyerek dudaklarında donuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yeterince uzun sürdü."

Denizin üzerinden ona doğru serin bir kahkaha yükseldi. "Kardeşimin hobbit doğuracak kadar alçalacağını varsaymamı mı bekliyorsun?"

Lessia dişlerini sıktı. "Sanırım hayır. Hayal gücünden yoksun görünüyorsun."

Rioner ona doğru bir adım attı ve gözleri arkasındaki çok sayıda gardiyana takıldı.

Hepsi babasının üniformasını giymişti, geminin her birkaç adımında duruyorlardı, ellerinde tuttukları kavisli kılıçlar gibi parlayan keskin dişleri ve savaş sırasında Fae'lerin tercih ettiği gibi arkaya toplanmış saçları, sivri kulaklarını ve keskin yüz hatlarını sergiliyordu.

Yine de, yüzlerinin her köşesindeki kararlılığa rağmen, babasıyla kralları arasında hareket ederken gözleri temkinliydi; neredeyse onun yakalayamayacağı kadar hızlı hareket ediyorlardı.

"Görünüşe göre öyle değil."

Rioner konuşurken bakışları tekrar ona kaydı.

"Seni çok hafife almış olmalıyım." Arkasındaki donmuş Peri ve naibe kolunu uzattı. "Hepsi senin kontrolün altında mı?"

Lessia çenesini eğdi. "Kaçmaktan yorulduğumu fark ettim. Hem amca, senin gibi benim de damarlarımda kraliyet kanı, bir liderin kanı dolaşıyor. Bununla bir şeyler yapmanın zamanı geldiğini düşündüm."

Rioner, yayı süsleyen süsün üzerine elini koydu.

İronik, diye düşündü Lessia.

Bir wyvern'di.

Ağzı açık ve içinden su fışkıran yaratık, Rioner uzun parmaklarıyla ona vurduğunda sanki doğrudan ona bakıyormuş gibi görünüyordu.

"Yani sen... ne? Sonuçta Ellow'un kontrolünü ele geçirmeye mi karar verdin?" Rioner'ın koyu kaşlarının arasındaki ince bir kırışıklık, sadece sıkılmadığını, aynı zamanda... meraklı olduğunu ele veren tek şeydi.

Lessia korkuluğa doğru yürüdü ve ellerini üzerine koydu, gözlerini kraldan ayırmamaya çalışırken Merrick'in varlığının değiştiğini, sıcak bakışlarının sırtına yapıştığını ve havada hafif bir öfke titremesinin olduğunu hissetti; muhtemelen amcasına artık ne kadar yakın olduğundan kaynaklanıyordu.

"O lanet seçime katıldım. Loche olmasaydı kazanırdım... o aptalca his olmasaydı..." Lessia, kelimeyi tükürmeye çalışırken başını eğdi: "Aşk... En başta bu kadar zayıf olmazdım. Sanırım dersimi senin sayende aldığımı söyleyebilirsin."

Rioner, eli hâlâ wyvern'in başının üzerinde fısıldıyordu, mırıldandı. "Aşk tuhaf bir şey... Sanırım babanın bana ihanet etmesinin sebebi de buydu."

Rioner'ın gözleri kalktığında Lessia'nın nefesleri daha keskin gelmeye başladı.

Ama kral, kendi adamlarıyla karşılaşmadı, onu çok dikkatli bir şekilde uzak tuttu.

Bunun iyi olduğunu biliyordu; büyüünde bir terslik olduğundan şüphelenmiyordu.

Güçlerinin şu anda işe yaramadığını bilmiyordum.

"Bak... Bana doğruyu söylediğinden emin değilim Elessia." Rioner'ın gülümsemesi göğsüne bir kar topu gibi çarptı. "Seni yerde

sürünürken gördüm. Ona seni sevmesi için yalvarıyordun. Hafızasını sildiğinde neredeyse pes ettiğini gördüm..."

Lessia yanağını o kadar sert ısırdı ki ağzından kanlar aktı.

"Bir anlık zaaf," dedi. "Tekrarlamayı düşünmüyorum."

"Eşinle bile mi?" Rioner'ın kaşları çatıldı ve Lessia, babası kralın birkaç adım gerisinde durup nefes aldığı anda tepki vermemek için kendini zor tuttu. Su akıntısı hâlâ kalın, dönen bir ip gibi etrafında dönüyordu.

Lessia, adamın ifadesini tekrarlarken sinirleri enerjiyle gerildi. "Ölüm Fısıldayan mı? Evet, ne olduğunu anladığımda zihnini kontrol etmek oldukça kolaydı. Sonrasında beni doğrudan diğerlerine götürdü."

İçindeki acıyla, göğsünün bir yerlerinde sızlayan, kalbini paramparça eden acıyla mücadele etmek için tırnaklarını avuçlarına geçirdi ve devam etti. "Onu neden bu kadar uzun süre kendine bağlı tuttuğunu anlayabiliyorum. Oldukça faydalı olabiliyor."

Geriye bakamıyordu.

Özellikle Rioner'ın kahkahası havayı deldiğinde. "Sen gerçekten bir Rantzier'sin. Kesinlikle acımasısın."

Lessia dudaklarını büzdü. "Babamı ve kız kardeşimi geri alabilmek için değer verdiğin bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sanırım onu da tekne de bir yerlerde tutuyorsundur?"

Rioner ellerini korkuluğun üzerinde kaydırıp bir saniyeliğine geminin üzerine eğildikten sonra yüzünü tekrar kaldırdığında, kalp atışları kulaklarında uğulduyordu.

"Evet." Tacı başının üstüne yerleştirdi, yüzünde tembel bir gülümseme vardı. "Peki karşılığında bana ne teklif edeceksin?"

"Sana Peri savaşçıları vereceğim. Onları her emrine uymaya zorlayacağım. Ya da istersen sana bir kan yemini daha etmelerini isteyebilirim." Lessia başını onlara doğru salladı. "Ve... Loche'nin senin için bir tehdit olduğunu anladım, bu yüzden... onu ortadan kaldıracam. Ellow'a istediğini yapmana izin vereceğim."

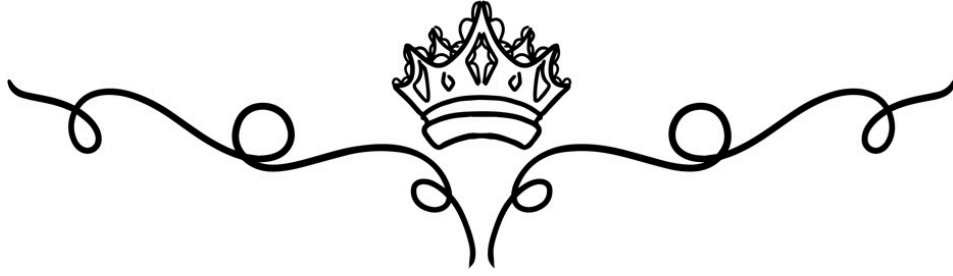
Rioner'ın gülümsemesi genişledi. "Buna katılıyorum."

Lessia sessizce nefesini dışarı vererek başını salladı, gergin omuzları bir santim gevşedi.

Ta ki Rioner tekrar konuşana kadar.

"Sadece bana gerçeği söylediğinden ve beni o üç kişi yi yanına alıp beni devirmek için kandırmadığından emin olmam gerekiyor."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Amcasına baktıkça kalbinin her atışı yavaşlıyordu.

Kral, muhafızlardan birine el sallayıp kulağına bir şeyler fısıldarken, muhafızın topuklarını birbirine vurarak geminin gövdesine doğru çekilmesine neden olan bu hareketi fark etmemiş gibiydi.

"Kanıt olarak ne istiyorsun?" Lessia, sorusunun sonunda sesi biraz fazla yükselip titreyince sessizce kendine küfretti.

Rioner parmaklarını salladı ve gözleri babasına kaydı.

Suyun çekimine kapılarak ilerledi, Rioner'ın yanındaki korkuluğun yanına kadar geldi, gözleri onunkilerle buluştuğunda çaresizdi.

"Aların, özel yeteneklerinden faydalanabilirim." Rioner, babası ona hırlayınca dişlerini gösterdi. "Hadi, hadi. Küçük olanı aşağıda tutuyorum ve sen... iş birliği yaptığın sürece ona zarar vermeyeceğim."

Lessia derin bir nefes aldı. "Dikkat et amca. Buradaki arkadaşlarım, aileme bir şey yaparsan sana merhamet göstermemeleri konusunda talimat aldılar."

"Bir hobbit için ne büyük bir öfke ve beceri israfı," diye mırıldandı Rioner. "Benim sarayımda iyi işler yapardın."

Lessia, yarı-Peri'yi dondurma kararını verenin kendisi olduğunu söyleyecekti ama Rioner devam edince dudaklarını kapattı.

"Ancak, artık seni sevmeyen birine ihanet etmek kolaydır. Bu duyguları zorla bastırıldığında... Artık sevemediğinde ne olacağını merak ediyorum."

Lessia donup kaldı.

Ve arkasından gelen alçak nefes alma sesleri, Merrick'in göğsünden gelen alçak bir uğultu ile karışınca, erkeklerin de kendisi kadar şaşırdığını anladı.

Rioner'ın onu test etmeye çalışacağını düşünmüşlerdi.

Ama onun, Perilerden birini diğerine zarar vermeye zorlayacağına bahse girerlerdi. Ya da belki de kendilerine zarar vereceklerine.

Peki ya bu?

Kıkırdayarak Rioner babasına tekrar el salladı. "Bunun seni çok ettiğini görüyorum. Ama eğer gerçekten benim gibiysen, Elessia, o zaman insanın duygularının bir önemi olmamalı. Dediğim gibi. Alarin, çok nazik ol ve naibe anılarını ve duygularını geri ver, olur mu?"

Babası ona çaresiz bir bakış attı ve o sadece ona baktığında tuzlu havayı sihirle kapladı.

Lessia, Loche'nin gözlerinin donuklaşmasını izlerken vücudunun dönmesini engelleyemedi; bu etki babasının büyüyle kendi büyüünün ortak noktasıydı; sonra parlak koyu griye döndüler, ama...

Ağrı.

Acı.

Üzüntü.

Kalp kırıklığı.

Naibin keskin gözlerinin ona dikilmesinin sebebi buydu.

Ve Merrick'e seyahat ettiklerinde...

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Lessia arkasını döndü ve Rioner'ın bakışlarının, Loche'nin eşini gördüğünde hissettiği kederin apaçık belli olan işaretini değil, kendisini takip etmesini diledi. "Beni reddetti. O da aynı şeyi, hatta daha kötüsünü hissedebilir, umurumda değil."

"Lessia..."

Loche'nin kararsız sesi ona doğru yöneldiğinde kendini hazırladı ve ona bakmaya fırsat vermeden, sesini karşısındaki kralınki kadar soğuk tutarak, "Yerini biliyorsun Loche. Artık senin efendimim, bu yüzden... Sessiz ol." diye emretti.

Babasının gözleri kocaman açılıp, ona bakarken yüzü bembeyaz kesilince neredeyse irkildi.

Ama ya o da inansaydı...

Çalışıyordu.

"Kanıtın hazır," diye devam etti Lessia sert bir ses tonuyla. "Şimdi, kız kardeşim nerede?"

Rioner, babasının etrafında akan suyun üzerinde parmağını gezdirdi, bir damlasını aldı ve gemilerin altındaki okyanusa geri bırakmadan önce suya baktı.

"Her şeyin zamanı var, Elessia." Pelerini arkasından uçu ve ileri geri yürümeye başladı, çizmelerinin tahtaya çarpmasıyla çıkan ses, Elessia'nın kanında yankılanıyordu.

"Kerym." Rioner'ın gözleri arkasında gezindi. "Uzun zaman oldu dostum."

"Biz hiçbir zaman arkadaş olmadık."

Kerym konuştuğunda Lessia kaskatı kesildi ama Kerym'in soğukkanlılığı bozulmadı, yüzünde kalın deri kıyafetlerinin altında kaynayan öfkeyi belli eden bir ifade yoktu.

"Sanırım haklısın." Kral omuz silkti. "Her zaman daha sadık olan kardeşindi."

"Thissian'ı bu işe karıştırma," diye hırladı Kerym. "Homplin'in pençelerine düşecek kadar aptal olan bendim. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Ah, bir de benden hoşlandığını sanıyordum," diye mırıldandı Lessia, boğazında safra yükselse bile. "Yatağını falan ısıtmamı istedin."

Rioner, kendini yakalamadan önce ona doğru fırladığında gözleri parladı ve yüzüne yayılan gülümsemenin zorlama olmadığını anlayabiliyordu.

"Ölüm Fısıldayan'ın buna bayıldığından eminim." Rioner karanlık bir şekilde güldü. "Görünüşe göre sen de benim tatlı işkence düşkünlüğümü miras almışsın yeğenim."

Kendini tutamadı.

Gözleri Merrick'e kaydı.

Sen ve ben.

Bu sözler onun içinde bir şeye dokundu.

Daha önce hiç görmediği bir şey.

Ya da belki de aramıyordum...

Neredeyse elle tutulur, bir baş gibi, içindeki bir şey ona bu sözleri fısıldadı.

Sen ve ben.

Ve bunu hissedebiliyordu.

Merrick'in ona olan sevgisini ciğerlerine dolan hava gibi hissedebiliyordu.

Omurgasından yukarı doğru bir sıcaklık yükseldiğinde gülümsemesini engellemek zorunda kaldı ve çenesindeki kasların çalışmasından onun da aynısını yaptığından şüphelendi.

Ama sonra Kerym homurdandı ve Lessia'nın başı öne doğru fırladı, Rioner'in daha önce gönderdiği muhafız tarafından korkuluğa doğru sürüklenen bir Fae'ye bakarken nefesi boğazında düğümlendi.

Yanındakinin yansımasına benzeyen bir Peri.

O, Kerim'in aynısıydı, sadece...

Morluklar yüzünün neredeyse her yerini mor ve maviye boyamıştı ve babasınıninkine benzeyen su kafesinin içinde gördüğü kavisli sırtından, çok büyük acı çektiğini anlayabiliyordu.

Kerym de öyle.

"Kerym, yapma." Kelimeler ağzından döküldü ama önemi yoktu.

Kerym ileri doğru uçtu, korkuluktan atlayarak siyah gemiye bindi.

Havada hırlamalar yükselirken ve Merrick ile Raine yerlerini geride bırakırken, Rioner onu bir su akıntısına yakaladı, Kerym'in teninin her bir santiminde öfkeli kabarcıklar oluştu ve o buna karşı savaştı.

Ama işe yaramadı.

Kerym, Thissian'ın kafesinden birkaç adım ötede dizlerinin üzerine çöktü, göğsü inip kalkarken kardeşini çağırdı; tepki vermeyen, başını bile kaldırmayan kardeşini, sanki acı çok büyükmüş gibi, sanki utanç çok fazlaymış gibi.

Gözlerini bu korkunç görüntüden ayırıp tekrar krala baktı ve yüzündeki kibirli ifadeyi görünce midesi bulandı.

Onun emrini duymuştu.

Ve Kerym'in bunu görmezden geldiğini fark etmişti.

"Elessia," diye tısladı Rioner, öne doğru sürünerek, ne yapacağını, nasıl yardım edeceğini düşünerek beynini zorlarken. "Arkandaki bu erkekleri gördüğüm anda şüphelerim vardı ama kesinlikle biraz daha iyi mücadele edeceğini düşünmüştüm." Başını iki yana salladı.

"Sanırım siz hobbitlerin hakkında en başından beri haklıymışım. İşe yaramaz, omurgasız, yer israfı yaratıklarsınız."

Onun hırlaması Merrick ve babasının çıkardığı hırlamaların arasında boğuluyordu.

Raine bile dişlerini gösterdi, vücudu onu sarsan gürültüden titriyordu.

"Onunla böyle konuşma," diye hırladı Merrick, sesi o kadar meydan okuyan bir tondaydı ki Rioner'ın geri adım atmamasına şaşırdı.

"Şimdi bana emir mi veriyorsun Ölüm Fısıltısı?"

Yumruğunu kralın kibirli suratına geçirmek istiyordu.

Şu kahrolası sırtışı sil yüzünden, özellikle de eşine sırttığı zamanki sırtışını.

Ama Merrick cevap verme zahmetine girmedii.

Bunun yerine geriye doğru yürüdü ve onun yanında durdu, elini onun elinin içine kaydırđı, sıktı ve ona sıcaklık dalgaları gönderdi.

Kararlılık.

Cesaret.

Aşk.

Biz kavga ederiz.

Sonuna kadar ona söylemek istiyordu.

Onun için sonuna kadar savaşıacaktı.

Rioner yine boş bir kahkaha atarken, geminin yanlarına su sıçradı.

"Sana izleteceğim Merrick. Adamlarım zindanlarımdan çıktığından beri onunla oynamayı özlediler... Sanırım özel bir hücre yaratacağım. Onu görebileceğin, çığlıklarını duyabileceğin ama bir daha asla ulaşamayacağın bir yer."

"Ona dokunmayacaksın." Merrick vahşice hırlarken Loche diğer tarafına doğru yürüdü, etraflarındaki hava öfkeyle ısınıyordu. "Hükümdarlığının sona ermesinin zamanı geldi, kral. Ve tahtına çıkıp Vastala'yı her zaman potansiyelini taşıdığı büyük diyara dönüştürmesini izleyeceğim."

Merrick ve Loche onu korumak için öne çıktığında dünya durmuş gibiydi.

İki erkek, biri Peri, biri insan, onu korumak için omuz omuza duruyorlardı.

"Hayır," diye fısıldadı.

Ama artık çok geçti.

Rioner'ın bakışları büyüdü.

"Sen," diye fısıldadı.

Loche başını çevirdiğinde gözleri onun yuvarlak gözlerine takıldı.

Sonra Merrick'in tüketen karanlığına, içlerinde dönen gecenin hiç bitmeyen düşüşüne.

Loche dönüp dudaklarını onunkilere bastırduğunda Merrick'in şiddetli küfürünü zar zor duydu, öpücük o kadar acildi ki dişleri birbirine çarptığında kan aktı.

"Al şunu," diye ısrar etti, kızın eline sıcak bir şey bastırıldığını hissettiğinde.

Sonra kaos çıktı.

Eli Merrick'in elinden, dudakları Loche'un dudaklarından koptu.

Kolunda şiddetli bir acı hissetti ve Loche'un ona verdiği her neyse yok oldu.

Çılgılık atarken ciğerlerine su doldu.

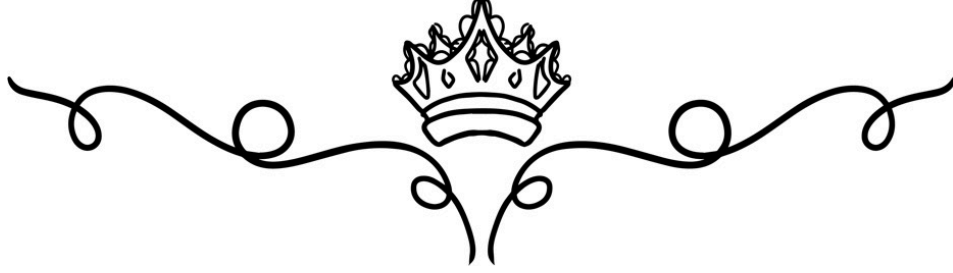
İçini dolduran buz gibi fışkırmalar, etrafını karanlık kaplayana kadar nefesini kesti.

Ta ki onu bütünüyle yutana kadar.

Ta ki bilincini kaybedene kadar, hatırladığı tek sözcüklere tutunarak.

Sen ve ben.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Onu öldürecekti.

Hangisi o?

Merrick etrafındaki vahşi sularla mücadele ederken, gözleri karanlığı tarayarak ışığı, yüzeyi bulmaya çalışırken, kulağını sürekli dolduran fısıltılar bu soruyu yankılıyordu.

İkisi de, diye hırladı.

Ayrımcılık yapmazdı.

Kralı ve Loche'u öldürecekti.

Aptal kafalarını vücutlarından ayırın.

Zihnindeki ruhlar kadar yüksek sesle çılgık atmalarını sağla.

Onlara merhamet dilenmesini sağla.

Ama o piçleri öldürmenin tüm yollarını hayal ederken, en yumuşak, en güzel çılgınlık öfkeli fısıltıları bastırdı.

Konuşurken, ona dokunurken, ona bakarken her zaman yaptığı gibi onları susturdu.

Sen ve ben.

Üzerindeki hafif parıltıya doğru yüzerken Elessia'nın çılgınlığını sanki hemen yanındaymış gibi duydu.

Merrick de bağırarak karşılık verdi.

Denizin karanlığına doğru haykırdı.

Onların bağına.

Ama bir zamanlar onu neredeyse öldüren, kavurucu bir iplik olan bağ, artık yıpranmış bir fısıltıdan ibaretti.

O gitmişti.

Merrick'in kafası su yüzeyinden fırladı.

Ve gerçekten de öyle.

Kendi gemilerinin yanında sallanan gemi, deniz tarafından yutulmuştu.

Bu dünyaya girmeye çalışan lanet olası ruhların fısıltıları bir kez daha kulaklarını doldurdu, dışarı çıkmak için baskı yapıyorlardı; incitmek, öldürmek ve yok etmek için.

Ve kendi gözleriyle karşılaşan ilk gözler, naipin o lanet olası gri gözleri olduğunda onları tasmalamaya yanaşmadı.

Merrick aptal insana ulaşmak için suyla mücadele ederken hırladı.

Siktiğimin arkadaşına dudaklarını koyduğu için onu öldürecekti.

Sadece güçlerini ellerinden almakla kalmayıp, bunu bildikleri halde onun yanında yer alacak kadar aptal oldukları için - bunu bildikleri halde! - lanet, bir Peri ve insanın onu sevdiğinden bahsediyordu.

Sonra da Elessia'yı elinden almaya cesaret eden o lanet olası kralı öldürecekti.

Onu bulana kadar dünyayı yok edecekti.

Yoluna çıkmaya cesaret eden her lanet olası ruhu öldür.

Ve eğer onun zarar gördüğünü görürse...

Fısıltılar çığlıklara dönüştü; o kadar yüksekti ki Loche önündeki suda yürüdüğü yerde kulaklarını kapattı.

Ona bir daha asla o zindanın duvarlarını görmeyeceğine dair söz vermişti.

Eğer kral onu kırdırıysa...

Merrick, etrafındaki ruhların bu alemde dolaşmanın tadına varmalarına izin verdi; bir zamanlar kutsal saydığı şeylerin sınırlarını zorladı.

Kurtarılacak Havland kalmayacaktı.

Elessia, Merrick ve Loche'un hikayesinin devamını okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Umarım onların yolculuğunu takip etmekten benim yazmaktan aldığım kadar keyif almışsınızdır.

Compelling Fates Destanı'nın üçüncü kitabı Ağustos 2025'te yayınlanacak ve eğer o zamana kadar bekleyemezseniz, önümüzdeki aylarda web sitemde bir bonus bölüm paylaşacağım (ve evet... Merrick'in bakış açısından olacak).

Beni desteklemeye devam etmek istiyorsanız, en son güncellemeler için beni sosyal medyada takip etmenizi çok isterim!

Web sitesi: <https://www.sophiastgermain.com/>

Instagram: [sophiastgermain_author](#)

Tiktok: [sophiastgermain](#)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, okuyucuya. Bu serinin başlangıcını ve karakterleri benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmadan bunu başaramazdım ve desteğinizi asla hafife almayacağım.

Günün ve gecenin her saatinde, hatta akşam yemeğinin ortasında evden ayrıldığımda bile sabırla yazmama izin veren ve yaratıcılığımı harekete geçiren kocama teşekkür ederim.

Beni her zaman destekleyen ve kendi türlerinde olmasa bile kitaplarımı okuyan dostlarıma en büyük desteğiniz için teşekkür ederim.

Harika dostum ve asistanım Amanda'ya. Fikir alışverişinde bulunmak, güvensizliklerimi dile getirmek veya beni doğru yolda tutmak için her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sana minnettarım.

Muhteşem editörüm Elyse'e. Kitaplarımı her zaman bir üst seviyeye taşıdığın (ve bana tekne terimleri öğrettiğin) için teşekkür ederim!

Muhteşem Sokak Ekibime ve arkadaşlarıma, kitaplarıma olan sevgimi yaymama ve harika sohbetler yapmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Bana her gün enerji veriyorsunuz.

SOPHIA ST. GERMAIN'DEN DAHA FAZLASI

Seri

Kanatların Yankısı

Aldatma Yankısı

Öfke Yankısı (2026'da geliyor)

Compelling Fates Saga ile aynı evrende geçecek yeni bir seri de 2025 sonbaharında duyurulacak. Birinci ve ikinci kitabın 2026'da yayınlanması planlanıyor.

Telif Hakkı © 2025 Sophia St. Germain'e aittir

ISBN: PB: 978-91-989689-3-4, HB: 978-91-989689-4-1, e-Kitap: 978-91-989689-2-7

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz; kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması hariçtir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

